Bertrice Small
Miért kellene megnősülnöm?

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Bertrice Small: Deceived
Kensington Books, 1998
© 1998 by Bertrice Small

Hungarian translation © Fazekas István, 2000

Magyar Könyvklub, Budapest, 2000
Felelős kiadó a Magyar Könyvklub igazgatója
Irodalmi vezető Ambrus Éva
Felelős szerkesztő Körmendy Zsuzsanna
Műszaki vezető Szilassy János
A borítót tervezte Zugor Zoltán
Műszaki szerkesztő Császár András
Szedte Jávor és Tsi Bt.
Nyomta Szekszárdi Nyomda
Felelős vezető Vadász József
Megjelent 21.6 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 547 145 9

Életem legújabb férfiújának, kicsi unokámnak,
Chandler David Smallnak

PROLÓGUS

ANGLIA, 1760

– *Megnősülni?* – kérdezte újból, döbbenten Valerian Hawkesworth, Farminster grófja. – Hogy érted ezt, nagymama? Miért kellene megnősülnöm?

– Kisfiúkorodban eljegyeztek apád barátjának lányával

– ismételte meg Farminster megözvegyült nagyasszonya, egyetlen unokája szemébe nézve. – Azt hiszem, hogy még rokonod is szegről-végről. A megállapodás szerint, ha betölti tizenhetedik évét, feleségül kell venned a lányt. Mivel más nőnek a rabságába nem estél, Valerian, három hét múlva el kell hajóznod a lányért a Nyugat-Indiákon lévő St Timothy szigetére. Ne feledd, egy cukornádültetvény, édes gyermekem, szép hozomány, és éppen ideje, hogy családot alapíts.

– Egy *gyarmatokon* élő lánnyal? – bámult hitetlenkedve nagyanyja arcába az ifjú gróf.

– Ne legyenek már előítéleteid! – korholta nagyanyja.

– Biztos vagyok benne, hogy legalább annyira jól nevelt, mint a köreidhez tartozó ostoba kis hölgyecskék. Ami pedig a társasági életben való járatlanságát illeti, nos, ebből magam adok neki leckéket. Melletted nagyszerű grófné válik majd belőle, drága gyermekem, és mivel egész életét egy kis szigeten töltötte, minden bizonnyal jól fogja magát vidéken is érezni, megelégszik azzal, hogy a birtokodon maradjon, s gyermekeket szüljön neked.

– Eddig miért nem tudtam én erről a megállapodásról? – háborgott továbbra is az ifjú gróf. Az út a Nyugat-Indiákra több hétig is eltart. Ráadásul valamennyi időt még a szigeten is kell töltenie, mielőtt elvehetne a lányt és visszajöhetne Angliába. Akár három vagy négy hónapig is távol lehet, s így elmulasztja a lóversenyévadot. – Ördög és pokol! – dühöngött csendesen.

– Amikor apád megkötötte ezt a megállapodást, még nem tudhatta a sorsát. Hogy nem telik bele sok idő, és elsüllyed a hajó, melyen anyáddal és húgoddal visszafelé tart Franciaországból – felhősödött el az özvegy grófné arca. – Nagyapád tudott az egyezségről, de nem szólt róla senkinek. Csak közvetlenül a halála előtt emlékeztetett engem is a házassági szerződésre. Mindkettőnknek az volt a véleménye, hogy éppen ideje lenne, ha családot alapítanál. Levélben megkerestem Robert Kimberlyt, jövendő apósodat, és közöltem vele, hogy március végén érkezel, hogy feleségül vedd menyasszonyodat – nyújtotta át a grófné a házassági szerződést az ifjú grófnak.

Valerian Hawkesworth gyorsan átfutotta a pergamenre vetett, pontosan és világosan megfogalmazott mondatokat. Valóban az állt benne, hogy eljegyezte az 1743. április hatodikán született Charlotte Kimberly kisasszonyt. Rohamosan közeledett a leány tizenhetedik születésnapja, amikor is a szerződés értelmében sort kell keríteni a házasságkötésre.

– És hogy néz ki? – pillantott fel az írásból összehúzott szemöldökkel a gróf.

– Fogalmam sincs, kedvesem! – csóválta meg fejét az özvegy grófné. – Soha nem találkoztam a gyermekkel. Biztos vagyok benne, hogy kellemes teremtés – folytatta a grófné, amikor észrevette unokája szemében a lázadás szikráját. – Robert Kimberly Angliába hozta nászúira ifjú feleségét. Emlékeim szerint nagyon csinos asszonyka volt, és a férj is mint jóképű fiatalember van előttem. Az utódjuknak sem lehet kellemetlen külseje, drága gyermekem! Az ifjú Kimberly asszony Angliából történő elutazásuk előtt fedezte fel, hogy áldott állapotba került, s apád akkor kötötte meg a házassági szerződést Robert Kimberlyvel a gyermekeik nevében. Azt természetesen senki sem tudhatta, hogy a Kimberly asszony szíve alatt hordott gyermek fiú lesz-e vagy lány, de a két apa abban állapodott meg, hogy Robert első lánygyermeke, bármikor is születik, a te feleséged lesz. Magad is észrevehetted, hogy a lány neve az okirat többi részétől eltérően az apád kézírását őrzi. A kislány születése után két évvel az ifjú Kimberly asszony fia megszülése közben meghalt. Bár Robert Kimberly újból

megnősült, de második házassága gyermektelen maradt, így Charlotte lett az egyedüli örököse. Szüleid és húgod nem sokkal később a hajótörés során szintén életüket vesztették, és egészen nagyapád haláláig az egész történet a feledés homályába merült. Halála előtt emlékeztetett a házassági szerződésre, s megkért, gondoskodjam róla, hogy teljesítsd a kötelességedet. Nem lehetnek komoly és megalapozott ellenvetéseid, Valerian, hiszen szívedet még nem kötelezted el senkinek.

– Nem – ismerte be kelletlenül Valerian. – Azt is említetted, nagymama, hogy esetleg még távoli rokonok is lehetünk. Ez hogy lehetséges? – érdeklődött a gróf.

– Ha jól emlékszem, Farminster első grófjának Károly király adományozta a grófi címet. Távoli ősöd a királlyal együtt nőtt fel, és a száműzetésbe is követte. Szoros és hűséges barátság fűzte őket össze, s érdekes módon még születésnapjuk is egybeesett. Farminster első grófjának volt egy öccse is, aki Angliában maradt, hogy vigyázzon a birtokra és két húgára. A lányok aztán férjhez is mentek. Az idősebb egy Kimberly, a fiatalabb pedig egy Meredith felesége lett. Mindketten királypártiak voltak, s Angliában maradva készítették elő a király visszatérését. Mikor ez megtörtént, akkor ősöd gondoskodott róla, hogy mindkettejüket megjutalmazzák. St Timothy szigetét a király ajándékozta nekik. El is utaztak a szigetre, és cukornád-ültetvényesek lettek. Robert, az utolsó Kimberly, ó, igen, már emlékszem, az utolsó Meredithet, Emilyt vette feleségül. Az ő frigyükből született az örökös, aki a te feleséged lesz!

– Tehát Emily Kimberly meghalt, és Robert újra megnősült – összegezte a hallottakat az ifjú gróf. – Mit tudsz még felőlük, nagymama?

– Semmit, drága gyermekem. A többit majd magadnak kell kiderítened, ha megérkezel St Timothy szigetére.

– Él a lány egyáltalán?... – kockáztatta meg a gróf.

– Arról értesítettek volna bennünket – rázta meg fejét az özvegy grófné.

– Nem feltétlenül – válaszolta Valerian. – Végtére is feledésbe merült az egész megállapodás, és nagyapa is csak a halála előtt emlékezett rá.

– Ez igaz – bólogatott a grófné. – Egy gyarmatokon élő ültetvényes jelentéktelen, bár gazdag lányát egy gróf elfelejtheti, de a család aligha felejti el, hogy a lányt odaígérték egy grófnak, és később grófné válhat belőle. Nem, Valerian, a sorsodat nem kerülheted el! Három hét múlva Plymouthban felszállsz a *Royal George* fedélzetére, és elindulsz St Timothy szigetére. Várnak rád!

– Apám hogy találkozott Robert Kimberlyvel? – érdeklődött az ifjú gróf. – A családok biztosan nem tartották olyan hosszú időn át a kapcsolatot.

– Nem szűnt meg teljesen a kapcsolat közöttük – közölte a meglepő hírt a grófné. – Robert Kimberly Oxfordba jött tanulni, és apáddal is ott találkozott először. Két évig még együtt is laktak, de aztán Kimberly visszatért a szigetre, hogy elvegye Caroline Merediteht. Házasságukból nem született gyermek, és az asszony halála után Robert elvette a fiatalabb Meredith lányt, Emilyt, aki életet adott egy kislánynak, de második gyermeke megszülése során a gyermekkel együtt életét vesztette. A harmadik feleségről viszont semmit sem tudok – paskolta meg a grófné bátorítóan unokája kezét. – Ne gyötörd magad miatta, drága gyermekem! Csak addig kell St Timothy szigetén maradnod, amíg elveszed a lányt, és biztosítod a családot, hogy grófnéként nagyszerű élete lesz melletted, aztán máris visszatérhetsz Angliába, és családot alapíthatsz. Éppen eleget élvezted a szabad életet, Valerian. Itt az ideje, hogy tedd a kötelességedet!

– A lány biztosan nem érhet fel hozzád, nagymama – kacsintott mosolyogva Valerian a grófnéra.

– Hízelgő! – korholta visszamosolyogva unokájára az özvegy. Mary Rose Hawkesworth híres szépségnek számított fiatal korában, s szeme még mindig varázsosan csillogott. Arcbőre

megőrizte fiatalos frissességét, de szőke haja már őszbe csavarodott. – Egy éven belül várom az első dédunokám megérkezését! – figyelmeztette az ifjú grófot, aki hangosan felkacagott.

– Igyekszem, nagymama! Most már csak rajta a sor, hogy csinos kis fruska legyen!

– Ha kedvesen simogatod, minden kismacska dóromból, Valerian! – jegyezte meg pajkosan az özvegy, s unokája elképedt arcára pillantva ő is hangosan felkacagott.

I. RÉSZ

ST TIMOTHY ÜLTETVÉNY, 1760

1. fejezet

– Csak most értesültem férje haláláról, Kimberly asszony. Szeretném részvétemet kifejezni az egész családnak.

– Köszönöm, Young kapitány! – válaszolta csendesen Aurélie Kimberly. – Mondja, mi járatban van St Timothy szigetén? Nem is láttam azóta, hogy két vagy három évvel ezelőtt Roberttel együtt Jamaicán jártunk.

– Bizony, annak már három éve – bólogatott a férfi, majd hirtelen eszébe jutott látogatásának célja, s átnyújtotta a levelet. – Ezt a levelet Plymouthban bízták rám, Kimberly asszony. Még megboldogult férjének címezték. Ha bátorkodhatom megjegyezni, jókora címer is van rajta.

– Miért is ne jegyezhetné meg, Young kapitány – mosolyodott el Aurélie Kimberly. Barnabas Youngot ugyan mindenki nagy pletykafészeknek ismerte, de hát hogyan is tudhatnánk meg, mi zajlik a világban, ha nem lennének ilyen emberek? – A kézírás nem ismerős – folytatta az asszony. – Azt hiszem, ezt a levelet Aurorának kellene felbontania, hiszen ő az örökös.

– Remélem, azért Calandra kisasszony és George fiatalúr is azok – jegyezte meg a kapitány nem túl tapintatosan.

– Természetesen! – nyugtatta meg az özvegy. – Robert igen bőkezűnek bizonyult a gyerekekkel szemben, ha nem voltak is a sajátjai. Végtére is, Young kapitány, Calandra évi ötezer fontos életjáradékot kap, nem is beszélve az ezerfontnyi készpénzről, amit örökül hagyott rá. George-dzsal szemben még bőkezűbb volt, hiszen ő az egyetlen ifjú férfi a családban. – Ez is megvolna tehát! Így legalább a vén tengeri csavargó jenkinek lesz miről mesélnie. S így a gyerekek is vonzó partinak bizonyulnak mindenki számára. Robert és ő annyira elégedettek voltak a családdal, hogy nem is foglalkoztak a jövővel. Most viszont, megözvegyülve, a család oszlopa nélkül Aurélie Kimberlynek kellett gondolnia két lányára és fiára is. Bár Aurora nem a vér szerinti gyereke, de a kislányt hároméves korától ő nevelte, és teljesen sajátjaként kezelte. Aurora számára is ő jelentette az anyát. – Maradjon itt vacsorára, itt is éjszakázhat, mit szól hozzá? – kérdezte a kapitánytól.

– Nagyon köszönöm, Kimberly asszony – válaszolta Young –, de még dél sincs, és nekem még több helyen is meg kell állnom, mielőtt eljuttatom a szállítmányomat Jamaicára és indulok vissza Angliába. Remélem, tudok még néhány fordulót tenni a viharos évszak kezdete előtt. Elhoztam önnek a levelet, s máris indulok tovább – érintette meg kalapja szélét enyhe meghajlással. – Minden jót, Kimberly asszony!

– Minden jót, Young kapitány, és még egyszer nagyon köszönöm! – búcsúzott el Aurélie Kimberly, majd figyelte, ahogy a tengerész elindul St Timothy kikötője felé: a kapitány hajója ott ringatózott az öbölben. Az asszony ismét a most érkezett levélre pillantott. Valóban jókora címer díszlett rajta. Megfordította a borítékot, a pecsétviaszon is ugyanazt a címert látta. Feltörte a pecsétet, és széthajtogatta a papírlapot. Csupán ürügy volt, hogy majd Aurora bontja fel a levelet – egyszerűen csak nem akarta a kapitány jelenlétében elolvasni. Nehéz lett volna eltitkolni a tartalmát, ha ott áll előtte a kíváncsi tengerész. Az asszony szemöldökét felhúzva átfutotta az írást, s egy pillanatra a lélegzete is elállt. – Szent isten! – szakadt ki belőle a döbbenet, majd leült a kanapéra, és legyezni kezdte magát a pergamenlappal. – Ó, Robert! Miért nem szóltál erről? – tett halk szemrehányást drága elhunyt férjének.

– Mi az, mama? Most is a papával perlekedsz? Nem hinném, hogy meghallja! – korholta kedvesen szülőanyját a tágas nappaliba belépő George, majd lerakta széles karimájú kalapját, amit az odakint máris forrón tűző nap ellen viselt.

Aurélie Kimberly átadta fiának a levelet.

– A pokolba! – dühöngött csendesen George a levél elolvasása után. – Aurora tud már róla, mama?

Anyja tagadóan rázta meg fejét.

– Emlékszem, néhány évvel ezelőtt Róbert említette, hogy valamikor házassági szerződést kötött Aurora nevében, de utána soha nem hozta fel a témát. Őszintén szólva én is teljesen megfeledkeztem róla. Ó, George! Gondolj csak bele! Aurorából grófné lesz!

A fiú hangosan felkacagott.

– De George! – nézett szemrehányóan Aurélie a fiára.

– Nos, mama, neked is be kell látnod, hogy ez egy elég furcsa ügy – magyarázta George. – Mindenesetre szeretnék itt lenni, amikor közlöd vele, hogy jövendő férje már tengerre is szállt, s ártatlan lányszívében éppen most készül horgonyt vetni! – A fiúból kitört a fékezhetetlen nevetés.

– Ejnye, George! – korholta fiát az asszony. – Micsoda alak vagy! Nem fogod fel az ügy fontosságát? Aurorából Farminster grófnéja lesz! A szigetet kapta hozományul. Mi lesz belőlünk? Főként veled mi lesz?

– Nem hiszem, hogy a gróf egyszerűen félredobna bennünket csupán azért, mert övé lett a sziget, mama!

– vonta meg vállát George Spencer-Kimberly. – Biztos vagyok benne, hogy intézőnek megmaradhatok az ültetvényen. De a papa különben is szép örökséget hagyott rám, az éves jövedelemről már nem is beszélve. És te is biztosan itt maradhatsz! Jövendő kapcsolatunk aligha kezdődik azzal, hogy a vőlegény csomagolásra szólítja fel csinos anyósát.

– Igazad lehet – sóhajtotta Aurélie megkönnyebbülve.

– Calandra is elmehet Aurorával Angliába, ott majd bevezetik a társaságba, s biztosan ő is méltó férjet fog találni magának! Olyan előkelő férjre, mint Aurora, természetesen nem számíthat, de egy nem túlzottan tehetős gróf azért biztosan örömmel vesz feleségül egy lányt évi ötezer fontos jövedelemmel. De azért nagyon haragszom Robertre, Isten nyugosztalja, amiért nem beszélt erről a megállapodásról! Pedig tulajdonképpen ez szerencsét jelent az egész családnak, nem így van, George?

– Aurorán múlik minden – válaszolta a fia.

– Mire célzol? – kérdezte az anya. – Melyik épeszű lány adna kosarat egy grófnak?

– Például Aurora – válaszolta az ifjú, s leült anyja mellé a kanapéra. – Apával mindkét lányt elrontottátok, mama! Cally bájos kislány, de hiú és önző teremtés. Ami pedig Aurorát illeti, minden bizonnyal ő a világ legmakacsabb embere. Ha valami nem tetszik neki, és nem akarja megtenni, akkor azt nem is teszi meg. Az Isten legyen irgalmas annak a férfinak, aki enged a csábításnak, és meg akarja őt változtatni! Gyanítom, csak akkor megy férjhez, ha az neki jut először eszébe. Aurora nem az a fajta, aki szemérmesen várja az első férfi felbukkanását.

– Ó, George, most mit tegyünk? – kérdezte fiától Aurélie, s szemét elfutották az aggodalom könnyei. – A gróf egyenesen a távoli Angliából érkezik, hogy elvegye a húgodat. Botrány lenne, ha ilyen körülmények között kosarat kapna, különösen azok után, hogy Robert kötötte ezt az egyezséget.

– Benne van a levélben, hogy melyik hajóval érkezik?

– A *Royal George*-dzsal – válaszolta Aurélie. – Február tizedikén kellett kifutnia Plymouthból.

– Elegáns, korszerű luxushajó – jegyezte meg George. – Legkésőbb március kilencedikéig itt kell lennie, hacsak nem kerül viharba. Ha dél felől érkezik, az útja nyugodt lesz. Rakománya nem lehet jelentős, hiszen személyhajó. Valószínűleg Barbados felé veszi az irányt, majd St Kitts és Tobago érintése után a grófunk miatt itt is kiköt.

– Vajon meddig akar maradni a gróf? – tűnődött el Aurélie, majd maga válaszolt saját kérdésére. – Biztosan gyorsan visszatér Angliába. Ami azt jelenti, hogy alig lesz időnk az esküvő előkészületeire! S akkor hol van még Aurora kelengyéje és Cally holmija! Ó! Mennyi dolgunk lesz!

– Mikor óhajtod közölni a hírt Aurorával, mama? – érdeklődött kaján mosollyal George.

– Azonnal, George! – keményedtek meg Aurélie finom vonásai. – Azonnal meg kell mondanunk a húgodnak, hogy felkészülhessen életének fordulópontjára. Aurora tudni fogja, miről van szó. Erős akaratú, intelligens, értelmes is, és nem követ el hibát. Biztos vagyok benne, hogy a hír meglepi, de ha mindent megbeszélünk és túl vagyunk az előkészületeken is, akkor biztosan rájön, hogy apja bölcsen döntött. Biztosan nem akar neki csalódást okozni, még akkor sem, ha Robert már nincs közöttünk.

– Imádkozom, hogy igazad legyen, mama – válaszolta George, de magában mást gondolt, és nem sok reményt fűzött a sikerhez. Aurora ugyanis túl intelligens volt, hiszen éppen ez volt a probléma. Egy engedelmes, egyszerű teremtés sírdogált volna egy keveset, amikor megtudja, hogy férjhez kell mennie egy vadidegenhez, és el kell válnia a családjától, de aztán összeszedi magát, és teszi a kötelességét. Még Calandra is, a kisebbik húga, aki szintén nem volt könnyű teremtés, felismerte volna egy ilyen házasságnak az előnyeit. Cally örömmel lecsapott volna a grófra. Aurora esetében ez sajnos másképpen lesz. Nem! Ő majd gondosan mérlegel, s ennek alapján eldönti, hogy mi a legkedvezőbb önmaga és a család számára. De vajon mi is lenne neki a legjobb, tűnődött George, majd ment a fürdőszoba felé, mert közben eljött az ebéd ideje, s rendbe kellett hoznia magát. Az emeleti hallban Calandrával futott össze.

– Sally azt mondta, hogy délelőtt Young kapitány járt nálunk, így volt? – szegezte bátyjának a kérdést.

– Levelet is hozott, Gally! – bólogatott George.

– Honnan? Angliából? Ki küldte? Mi van a levélben? – árasztotta el kérdésekkel fivérét a lány. A nagyon csinos Calandra Spencer-Kimberly megszokta, hogy a körülötte történő események cselekvő részese legyen, s mindenről értesüljön.

– Fogalmam sincs – válaszolta George. – Gondolom, a mama majd akkor közli, ha mindnyájan együtt vagyunk.

– Biztosan valami fontos ügyről van szó, George! – döntötte el Cally máris a kérdést.

– Most engedj, meg kell mosdanom – próbált George megszabadulni a húgától. – Odakint az ültetvényen átkozottul meleg van. Jobb lesz, ha te is öltözni kezdesz, kishúgom, mert különben nem fogod hallani a hírt, amit a mama az ebédnél akar velünk közölni! Hol van Aurora?

– Magával vitte Marthát, és elment úszni – hangzott a válasz. – Szerintem egyszerűen borzalom, hogy még mindig a tengerben úszkál, George; ráadásul meztelenül! Csak a kisgyerekek fürdenek pucéran, mert nekik csak annyi sütnivalójuk van. Utálok úszni! Mindig a testemre tapad a só, ha megfürdöm a tengerben.

– Te mindig csak pancsoltál a vízben – mosolyodott el George. – Soha nem szeretted annyira a tengert, Gally, mint én vagy Aurora. Nos, ha Martha is vele van, akkor nem érnek haza ebédre, a mama híreire.

A testvérek elváltak egymástól, szobáikba mentek, s később már csak az ebédlőben találkoztak, ahol anyjuk és Aurora várta őket.

– Hogy lehetsz ennyire friss ebben a hőségben? – zúgolódott Calandra, tetőtől talpig végigmérve nővérét.

– Úgy, hogy én az egész délelőttöt a tenger hullámai között töltöm, Cally! – nevetett fel Aurora Kimberly. – Csodálatos érzés, és neked is inkább velem kellene tartanod, ahelyett hogy minden áldott nap délig lustálkodsz!

– A bőröm túl érzékeny ahhoz, hogy a tűző napon legyek – tiltakozott Gally. – Te is tudod, Aurora, hogy olyan leszek tőle, mint a rák!

– Nem kell hosszú ideig a napon maradnod – válaszolt a nővére. – Úszol egyet, hogy lehűljön a tested, aztán visszabújsz a ruhádba. Délután is úszkálhatnál, akkor a napnak már nincs akkora ereje, de ugyanezt korán reggel is megteheted.

– Te olyan vagy, mint egy halacska – nevetett fel Calandra. – Én belehalnék, ha valaki meglátna meztelenül! Egyszer valami ronda kalóz téged is észrevesz a tengeren, és magával visz, Aurora! Vigyázhatnál jobban is magadra!

– Abba a kis öbölbe egyetlen kalóz sem tud behajózni! – jelentette ki Aurora magabiztosan. – És különben senki sem láthat meg, igazam van, George? Ugye, te ismered azt a kis öblöt?

– Igen, az teljesen biztonságos – bólogatott a bátyja.

Mindnyájan leültek a gyönyörű, mahagóni ebédlőasztalhoz. Aurélie az asztalfőn, jobbján a fia, balján pedig a lányai ültek. Egy szolga teknősbékalevest mert a tányérokba. Az ebédlő kétszárnyú ajtaját takaró könnyű muszlinfüggönyt enyhe szellő lengette. Az ajtón túl a nyugodt, kékeszöld tenger látványa tárult a szemük elé.

Calandra a szokottnál is gyorsabban kanalazta levesét.

– Mi volt abban a levélben, amit ma kaptál Angliából, mama? – kérdezte. – Kitől érkezett?

Aurélie-t egyáltalán nem lepte meg lánya kérdése. Calandra szobalánya, Sally minden bizonnyal látta, amikor Young kapitány megérkezett.

– A levelet nem nekem, hanem apátoknak címezték – válaszolta, és igyekezett megőrizni hangja nyugalmát.

– Úgy tűnik, hogy sok-sok évvel ezelőtt Robert megállapodást kötött Angliában egy barátjával, hogy annak a fia és Aurora majd házasságot kötnek. A fiatalember hajóra szállt, és néhány hét múlva a *Royal George*-dzsal meg is érkezik Angliából.

– Jobban teszi, ha ki sem száll abból a hajóból! – csattant fel dühösen Aurora.

– Nem valami másodszülött akar feleségül venni, Aurora, aki az örökségedre számít, mert megélhetésre van szüksége. A fiatalember nem más, mint Valerian Hawkesworth, Farminster grófja. Gazdag ember, és pontosan olyan, akihez egy cukornádültetvény örökösének férjhez kell menni.

– Szent isten, Aurora! – nyíltak tágra Calandra szemei, de egy szikrányi irigység sem látszott bennük. – Grófné lesz belőled!

– Belőlem aztán nem, Cally! – hangzott a makacs válasz.

– Tudom, Aurora, hogy meglepetést okoz a hír – folytatta Aurélie –, és elég nagy butaság volt apátoktól, hogy egy szót sem szólt a megállapodásról, de az is igaz, hogy nagyon hirtelen hagyott itt bennünket.

– Szegény papa! Az a megbokrosodott ló!... – emlékezett Aurora. – Pedig ő jó lovas volt, aligha számított balesetre.

– Arra senki se számít – jegyezte meg Aurélie –, de most beszéljünk a házassági szerződésről. Az okmány szerint tizenhét éves korodban kell férjhez menned. Te pedig április hatodikán már betöltőd a tizenhetedik évedet. Apád azért *valamit* mondhatott volna. Nem tudom, mikor akarta veled közölni, drágám, de mivel ő már nincs az élők sorában, a gróf pedig úton van St Timothy felé, döntenünk kell. Most már tudsz mindent, az lesz a legjobb, ha

néhány napig hagyjuk pihenni a témát, hogy legyen idő hozzászokni a gondolathoz! – mosolygott Aurélie a gyerekeire. – Behozhatod a csirkét – szólt oda a szobalánynak.

– Nem fogok hozzászokni a gondolathoz, mama! – tiltakozott Aurora. – Eszem ágában sincs férjhez menni egy angol grófhoz, akit soha nem láttam, és minden bizonnyal nem is fog tetszeni. Egész életemet Angliában kellene töltenem, be kellene járnom az udvarhoz, hogy ott találkozzam azzal a német királlyal. Különben is utálom a németeket, mama! Emlékszel arra a német felügyelőre, aki egy ideig nálunk dolgozott? Rémes alak volt.

– Egy ember alapján nem lehet egy egész nemzetet megítélni, Aurora. Azt hittem, hogy ennyit legalább sikerült neked megtanítanom. Ráadásul a király már öreg is, biztosan nem él sokáig. A fiáról, György hercegről az a hír járja, hogy kedves és szeretetre méltó ember. Igazi angol. Kellemes és fiatalos lesz az udvar, drágám, ahol meg kell majd fordulnod.

– Nekem aztán nem! – közölte Aurora vészjósló határozottsággal.

– Néhány nap múlva visszatérünk a témára – jelentette ki Aurélie.

– Most tárgyaljuk meg a témát, mama! – hangzott a válasz. – Nem megyek férjhez egy idegenhez, és nem élem le az egész életemet egy hűvös, esős országban, ahol még soha nem jártam.

– Én bizony férjhez mennék – szólalt meg Calandra. – Mégiscsak egy gróf! És eljutni az udvarba! Ha olyan volna, mint az ördög, akkor is hozzámennék! Bolond vagy te, Aurora! A papa ilyen nagyszerű lehetőséget teremtett neked, és te nem is vagy hálás! Ha engem akart volna férjhez adni egy grófhoz, én bizony nem tétováznék most!

– Hozzámennél egy idegenhez, Cally? Egy idegenhez, akit még nem is láttál? Azt hiszem, inkább te vagy a bolond!

– A házasságokat előre meg szokták szervezni – válaszolta nővérének Calandra –, tehát nem is találkozol előtte a férjnek kiszemelttel. Biztosan nem egy szörnyeteg, és ne felejtsd el, hogy ő sem látott még téged. Biztos vagyok benne, hogy a hosszú tengeri út alatt egyfolytában az jár az eszében, vajon olyan vagy-e, mint amilyen grófnét ő elképzelt magának. Ennek ellenére teljesíti a kötelességét, mert az apja kötötte meg az egyezséget.

– Fáradozásaiért egy cukornádültetvény és ez a sziget lenne a jutalma – jegyezte meg Aurora.

– Te pedig grófné lennél! – vitatkozott tovább Calandra.

– De én nem akarom! – válaszolta Aurora ingerülten.

– Bárcsak nekem lenne ilyen lehetőségem! – csattant fel most már Calandra is. – Te kis nyafka!

– Akarod ezt a grófot, Cally? – tette fel a kérdést húgának Aurora. – Legyen a tied! Te mész férjhez Valerian Hawkesworthhöz!

– De Aurora, ez teljességgel lehetetlen! – tiltakozott a mostohaanyja.

– Miért lenne lehetetlen? – simított ki arcából egy hajtincset Aurora. – Láttátok azt a házassági szerződést, melyet a papa kötött? Mi áll benne pontosan, mama?

– Hogy micsoda? Fogalmam sincs! – válaszolta Aurélie.

– George! Menj be a papa dolgozószobájába, és nézd át az asztala mellett álló páncélszekrényt. Az egész évi termést fel merném rá tenni, hogy abban a szekrényben van a házassági szerződés. Hozd ide gyorsan! – adta ki bátyjának az utasítást Aurora, majd olyan tekintettel nézett egyenesen mostohaanyja szemébe, hogy szegény asszonyt a rosszullét kerülgette tőle. – Majd alaposan megnézzük, hogyan tudok kikeveredni ebből a helyzetből. Mit foglalkozunk ezzel a gróffal!? Mindeddig tudomást sem vett rólunk, s most még annyit sem közöl, hogy utólagos engedelmével, hölgyem, szeretném megismerni vagy ilyesmi. Csak egyszerűen bejelenti, hogy érkezik és feleségül akar venni.

– Ha az enyém lenne, akkor én is hajlandó lennék egy egész évi termésbe fogadni, hogy a grófod elszörnyed, amikor megtudja, hogy milyen vagy, Aurora! – nevetett fel Calandra. –

Nekem mindig azt mondták, hogy a férfiak nem kedvelik a hozzád hasonló, határozott és kemény lányokat. Változtatni kellene a modorodon!

– Ugyan! – legyintett rá mostohatestvére. – Engem saját magamért fogadjon el egy férfi, ha feleségül akar venni. Nem leszek alakítható, mint egy viaszfigura! És különben is, Cally, honnan tudhatnád, hogy egy férfi mit akar egy asszonytól? Ki sem tetted a lábad St Timothyról azóta, hogy Jamaicáról megérkeztél, miután a papám elvette a mamádat. Semmivel sem tudsz többet a férfiakról, mint én.

– Mindketten egyformán tapasztalatlanok vagyunk – kesergett Calandra. – Nem tudom, hogy a papa miért ragaszkodott hozzá, hogy csak tizenhét éves korunk után utazhassunk el Angliába. Még Jamaicára sem engedett el bennünket látogatóba. Olyanok leszünk, mint a vademberek. Nem fogunk tudni viselkedni egy jobb társaságban! – tolta el maga elől dühösen a tányérját. – Már el is ment az étvágyam, mama!

– Igazat szóltál! – lépett George az ebédlőbe, s a kezében tartott pergament átadva Aurorának ismét leült az asztalhoz. – Ahol mondtad, ott volt. A papa halála óta senki sem nézte át azt a szekrényt? Zsúfolásig tele van mindenféle papírral.

Aurora nem is válaszolt bátyjának, hanem széthajtotta az iratot, és figyelmesen olvasni kezdte. Kisvártatva széles mosoly ragyogta be arcát, majd gonoszkodva a többiekre nézett.

– Megvan! Itt a válasz a problémára, mama! A szerződés értelmében *Charlotte* Kimberlyt férjhez adják Valerian Hawkesworthhöz. Az igaz, mama, hogy engem Charlotte Aurorának kereszteltek, de Calandra hivatalos és teljes neve is *Charlotte* Calandra. Emlékezz csak rá, amikor férjhez mentél a papához, s George-dzsal és Callyvel megérkeztetek St Timothyra, akkor, hogy elkerüljük a bonyodalmakat és a féltékenykedést, az a megállapodás született, hogy egyikünk sem használja a Charlotte nevet, s ti is a második nevünkön szólítottatok bennünket. A házassági szerződésben nincs pontosan megjelölve, hogy *Charlotte Aurora Kimberlyről* van szó. Csupán a Charlotte Kimberly nevet tartalmazza. Ezek szerint, ha Cally férjhez akar menni ahhoz a grófhoz, akkor nyugodtan megteheti. A gróf úgysem tud közöttünk különbséget tenni, hiszen még egyikünket se látta.

– Nem! Nem, Aurora! Ilyet nem tehetünk! – tiltakozott Aurélie.

– Miért ne tehetnénk? – hangzott válaszul a kérdés.

– Nos, egyetlen dolog miatt – kezdte mostohaanyja, s bízott abban, hogy teljesen logikus mindaz, amit mondani készült. – A gróf arra számít, hogy St Timothy örökösnőjét veszi feleségül, és nem egy olyan lányt, akinek ezer aranyfont életjáradéka és valami kis ékszere van. Calandra hozománya nem elég vonzó Farminster grófja számára.

– De mama – érvelt Aurora hasonló logikával –, ha a gróf azért jön ide Angliából, hogy feleségül vegye Charlotte Kimberlyt, akkor olyan embernek tűnik, aki ragaszkodik az elveihez és a megállapodáshoz. Ha nem veheti feleségül Charlotte Kimberlyt, akkor nem hiszem, hogy minden zokszó nélkül visszahajózna Angliába. Nem én jelentem számára a vonzerőt. Hogy is jelenthetném? Nem is látott még. A sziget és az ültetvény lehet számára csábító, és ezek nélkül nem fog zokszó nélkül visszatérni hazájába. Tehát feleségül kell vennie Charlotte Kimberlyt. Cally egy grófhoz szeretne feleségül menni. Azt még magam sem tudom, hogy én mit akarok, de azt tudom, hogy engem egy ismeretlen nem vezet az oltár elé. Cally örökségével én megelégszem. Azt a Meredith-féle házat szeretném, mely az anyám családjáé volt! Cally lesz tehát a gróf Charlotte Kimberlyje, a gróf úr pedig az esküvő után megkapja a szigetet és az ültetvényt, így mindenki boldog és elégedett lesz. A grófé lesz a sziget, Callyé pedig a gróf. Ez tökéletes megoldást jelent minden problémára!

– Valóban logikusan érvelsz, Aurora – ismerte be nevelőanyja –, de mi történik akkor, ha a gróf rájön, hogy becsapták? Feltételezve, hogy egyáltalán beleegyeznék ilyesmibe. Talán nem tartaná csalásnak ezt az eljárást? Nem, nem! Verd ki a fejedből! Ez becstelenség!

– Akkor viszont szembe kell néznünk azzal, hogy a gróf mindenképpen magának követeli St Timothy szigetét és az ültetvényt, mi pedig nincstelenül és hajléktalanul, teljesen egyedül maradunk. Végtére is ő betartja az egyezség rávonatkozó részét, hiszen ideutazik, hogy feleségül vegye Charlotte Kimberlyt. Ha ez nem sikerül neki, talán azt várjátok, hogy majd nagylelkűen visszavonul, és hagy bennünket az otthonunkban? Ez nem valószínű, mama! Halálosan meg lesz sértve! Becsülete védelmében még talán párbajra is kihívhatja George-ot. A gróf kártérítést követelhet a szégyenért. Nos, én ajánlottam egy ésszerű megoldást. Miért nem akarod, hogy Callyból grófné legyen? Finomak a vonásai, márványfehér a bőre, hollófekete a haja. Szép grófné lenne

Aurélie Kimberly bosszúsan összeharapta ajkait.

George Spencer-Kimberly elképedve csak a fejét csóválta mostohahúga ördögi terve hallatára.

– *Mondj igent, mama!* – suttogta Cally alig hallhatóan. *Hangján* átütött a kétségbeesés.

– Nem! – jelentette ki Aurélie Kimberly, s továbbra is keményen tartotta magát véleményéhez. – Ilyesmibe nem egyezhetek bele! Gondolkozz józanul, Aurora! Apád még születésed előtt eldöntötte ezt a házasságot. Ha most élne, akkor sor se kerülhetett volna erre a beszélgetésre. Én sem vagyok hajlandó tovább tárgyalni erről! – emelkedett fel a helyéről, és kisietett az ebédlőből.

– Grófné szeretnék lenni! – nyafogta panaszosan Cally.

– Az is leszel! – biztatta testvérét Aurora.

– Hallottátok, hogy a mama mit mondott! – emlékeztette a lányokat George.

– A mama megváltoztatja a véleményét, ezt megígérhetem! – felelte Aurora ravaszkás mosollyal az arcán. – Ha a gróf hajója befut a kikötőbe, és én továbbra sem leszek hajlandó hozzámenni feleségül, akkor a mamának sem lesz sok választása. Mikor eljön ez a pillanat, az ő eltökéltsége is szertefoszlik, hiszen a hátralevő néhány hét során többször is átgondolja majd a javaslatomat, George. Bármilyen becsületes és jószívű, biztosan eszébe jut, hogy milyen nagyszerűen fest majd Cally a grófi család ékszereivel, s mennyire élvezi majd, ha Jamaicára ellátogatva eldicsekedhet azzal, hogy a lánya Farminster grófnéja lett – nevetett fel Aurora, és ő is felállt a helyéről. – Most már ideje az esküvői ruháddal foglalkozni, Cally!

– Valóban azt gondolod, hogy rá tudjuk beszélni a mamát, Aurora? – tolta hátrább a székét Calandra, s ő is felállt a helyéről.

– Bízd csak rám, kishúgom! – hangzott a válasz.

– Ne hívj engem kishúgomnak, hiszen mindketten tizenhét évesek vagyunk! – tiltakozott Calandra.

– Én viszont április hatodikán, te pedig június elsején születtél, így pontosan két hónappal vagyok idősebb nálad! – incselkedett Aurora a húgával.

– Ó, te, te! – kacagott fel Calandra. – Mit gondolsz, Aurora – tette fel hirtelen a kérdést –, hogy néz ki ez a gróf?

– Fölényes és gőgös – hangzott a válasz. – Hiszen soha nem kereste velem a kapcsolatot, s biztos vagyok benne, hogy a papának sem írt egyetlen levelet sem.

– Arra még nem gondoltál – szólalt meg George csendesen –, hogy talán ő sem tudott erről a megállapodásról? A papa szekrényében egy bizonyos James Hawkesworthtől érkezett leveleket is láttam. Mondtam is, hogy a papa halála után biztosan senki sem nézte át azt a szekrényt. Hogy a mama ki sem nyitotta, az biztos. Csak a jóisten tudhatja, hogy mi lehet még benne! Megnézzük?

– Igen, igen! – lelkesedtek kórusban a lányok, s már el indultak is a megboldogult Robert Kimberly nemes fával burkolt, gyönyörű dolgozószobája felé.

A padlóra telepedve maguk elé húzták a páncélozott szekrénykét, s George Spencer-Kimberly kinyitotta az ajtaját. Egy köteg kenderzsineggel átkötött levelet húzott elő belőle.

Kibogozta a csomót, kivette a köteg legalján l lévő első levelet, és figyelmesen tanulmányozni kezdte.

– Ez a James Hawkesworthtől érkezett első levél. Úgy tűnik, ő lehetett Farminster harmadik grófja. Ebben a levélben tudatja a papával, hogy fia, Charles a feleségével és a kislányával együtt egy hajótörés során életét vesztette. Másik unokája, Valerian nem volt együtt a szülőkkel, s bár a kisfiút nagyon megviselte szülei elvesztése, de minden bizonnyal kiheveri majd a csapást. Azt is írja, hogy örül, amiért fia megkötötte azt a szerződést a két család között, s biztosítja a papát, hogy a vállalt kötelezettséget tiszteletben tartják, amint a kis Charlotte felnő. Felőle is érdeklődik.

– Milyen megható – jegyezte meg Aurora szárazon.

– Azt hiszem, hogy kedves öregember lehetett – tette hozzá Cally bátortalanul.

– Ezek szerint – összegezte nővére a hallottakat – azt már tudjuk, hogy Valerian Hawkesworth szülei és húga meghaltak, őt pedig a nagyapja nevelte.

– És a nagyanyja – helyesbített George. – James Hawkesworth említést tesz a feleségéről is. Évente kétszer írt a papának, júniusban és decemberben. A levelek hangneme alapján ítélve a papa nyilvánvalóan mindig válaszolt is ezekre a levelekre, beszámolt a családi eseményekről s a te felcseperedésedről is, Aurora.

– Az öreg gróf említett valaha is Auroraként? – kérdezte a lány.

– Ahhoz át kellene olvasnom az összes levelet – válaszolta George –, de amit eddig láttam, abból úgy tűnik, hogy nem.

– És mit ír az unokájáról? – kérdezte a kékeszöld szemei fölött ívelő szemöldökét elgondolkodva összevonó Aurora.

– Nem sokat. De várj csak, itt mintha lenne róla valami! Ez az utolsó levél, melyet az elmúlt év júniusában írt. Decemberben már nem érkezett tőle levél.

– Biztosan meghalt – jegyezte meg Aurora. – Nos, George, mi van abban a júniusi levélben?

– Nem túl hosszú az egész. Úgy tűnik, hogy az öreg gróf saját kezűleg írta a leveleit, nem bízta a titkárára. Elég szálkás a kézírása.

Kedves Robertem!

Az elmúlt néhány hónapban nem éreztem jól magam. Úgy tűnik, ha az ember betölti a hetvenedik évét, az már az egészségén is erősen megérződik. Számításaim szerint a kis Charlotte nemrégiben ünnepelhette tizenhatodik születésnapját. A családjaink között érvényben lévő házassági szerződés szerint lányodnak és unokámnak az esküvőjére a Charlotte tizenhetedik születésnapját követő évben kerül sor. Valérián olyan nagyszerű fiatalemberré nőtt, hogy jobbat kívánni sem lehetne. Nemsokára közölni fogom vele is, hogy sok évvel ezelőtt apja és közötted milyen megállapodás született. A következő tavasszal utazik el a lányodért, de természetesen addig még váltunk levelet egymással. Drága feleségem is üdvözletét küldi Neked és kedves családodnak is.

Maradok továbbra is szeretettel:

James Hawkesworth, Farminster grófja.

– Látod, Aurora – tette félre George a levelet –, a grófod sem tudott semmit a házassági szerződésről. Ő is ugyanolyan tájékozatlan volt, mint te.

– Nem is érkezett több levél?

– Csak az, amit a mama kapott ma délelőtt – válaszolta George.

– Az hol van? – kérdezte Aurora türelmetlenül.

– Itt! – kiáltotta Calandra, s felugrott a helyéről. – A papa asztalán! A mama megszokásból ezt is idetette – mondta, s dióbarna tekintetével máris pásztázni kezdte a sorokat, majd fennhangon olvasni kezdett.

Robert Kimberlynek!

Fájó szívvel értesítem Önt férjem elmúlt év novemberében bekövetkezett haláláról. Örököse, Valérián unokánk, Farminster negyedik grófja vette át a családfő szerepét. James Önnel folytatott levelezéséből látom, hogy egyre közeleg az Ön Charlotte lánya és Valerian közötti házasságkötés időpontja. Unokám február tizedikén hajózik ki Plymouthból a Royal George fedélzetén. Már nagyon várjuk, hogy Charlotte-ot családunk legújabb tagjaként üdvözölhessük, s részemről mindent megteszek azért, hogy kellemesen érezze magát közöttünk. Kérem, tudassa Charlotte-tal, hogy személyesen látom el tanácsokkal, s ismertetem meg vele Farminster grófnéjának feladatait. Biztosíthatom, hogy Ön és kedves családja bármikor szívesen látott vendégnek számít Hawkes Hill Hallban.

Maradok üdvözlettel:
Mary Rose Hawkesworth,
Farminster özvegy grófnéja.

– Ó, istenem! – sóhajtott fel Calandra. – Hát nem gyönyörű!? Kíváncsi vagyok, Aurora, vajon milyen kötelességei vannak egy grófnénak? Gondolod, hogy el tudnám látni őket?

– Talán csak stílus kérdése az egész – biztatta húgát Aurora. – Te pedig bámulatos ügyességgel el tudod sajátítani az udvariassági formulákat, az illem és a társasági viselkedés szabályait, Cally. Engem nem érdekelnek ezek a formaságok.

Húgai csevegése közben George a korábban kelt levelek olvasásával volt elfoglalva.

– Sehol nem emlegetnek Aurora néven, okos kishúgom – kapcsolódott be ő is a lányok beszélgetésébe. – A levelekben a menyasszonyt csak Charlotte-ként emlegetik.

– És ha a papa említette Auroraként a *saját* leveleiben? – vetette fel Calandra. – Akkor mi a helyzet?

– Mivel a gróf sem tudott a házasságkötéséről szóló döntésről – szólalt meg ismét Aurora –, nagyon csekély a valószínűsége annak, hogy olvasta volna azokat a leveleket, melyeket a papa írt a nagyapjának. Én még azt is kérdésesnek tartom, hogy a család egyáltalán tudott erről a levelezésről. Úgy érzem, az özvegy grófné sem túlzottan ismeri a részleteket.

–A papa is eltette ezeket a leveleket – jegyezte meg Calandra.

– Igen – bólogatott Aurora –, és a papa úgy gondolhatta, hogy jobb ezt az egész ügyet egyelőre nem nyilvánosságra hozni, mert az is előfordulhatott volna, hogy a Hawkesworth család felmondja a szerződést, vagy egy gazdagabb örökösnő miatt csendben megfeledkezik a megállapodásról. A gróftól kapott leveleket viszont felhasználhatta volna a bíróságon is, ha úgy érzi, hogy folt esett a Kimberly család becsületén. Tudjátok, hogy a papa milyen büszkén és féltve őrizte a család hírnevét.

– Semmi bizonyítékot nem találtam, hogy a grófnak tudomása lenne arról, hogy a házassági szerződés rá és Charlotte Aurorára vonatkozik – jelentette ki George. – Azt hiszem, érdemes vállalni a kockázatot, menjen hozzá Cally. Honnan tudhatná meg, hogy személycsere történt?

– És ha megtudja is – folytatta tovább Aurora a bátyja gondolatmenetét –, akkor már biztosan gyengéd érzelmek alakulnak ki benne Cally iránt, aki utódot is szül majd neki. Ráadásul övé lesz a St Timothy ültetvény is! Semmi kára nem származik ebből a kis

csalafintaságból – mosolyodott rá mostohabátyjára. – Boldog vagyok, hogy végre egyetértesz velem, George!

– Azt még magam sem tudom, hogy egyetértek-e veled – válaszolta a fiatalember –, de azt tudom, hogy ha egyszer a fejedbe vettél valamit, Aurora, akkor nagyon nehéz kiverni belőle. De nem titkolom, meggondolatlannak tartalak, mert véleményem szerint egyszerűen megrettentél az életedben bekövetkező hirtelen változástól. A papa azt szerette volna, ha létrejön ez a házasság, de ha te semmiképpen sem akarod, akkor számomra nem marad más hátra, mint gondoskodni arról, hogy makacsságod ne sodorja veszélybe a családot. A grófnak feleségül kell venni egy Charlotte Kimberlyt, még akkor is, ha az nem az igazi Charlotte Kimberly.

– A papa biztosan büszke lenne rád, George! – mondta Aurora. – Mindig is mondta, hogy vér szerinti fiának érez téged. Semmivel sem szeretett kevésbé téged és Callyt, mint engem. Ezért is fogadott örökbe benneteket, és ruházta rátok megboldogult édesapátok neve mellé a saját nevét is. Bárcsak helyettem rád hagyta volna St Timothyt is!

– Bár a papa nevét is viselem, kishúgom – fogta meg George Aurora kezét –, de az ereimben mégsem az ó vére csörgedezik. A vérségi kapcsolat szülte ezt a döntését is. Mint ahogy te is mondtad, nagyon büszke volt a családjára. Isten a megmondhatója, rólam is bőkezűen gondoskodott, sőt még végrendeletében is kérte a gróftól, hogy engem tegyen meg St Timothy felügyelőjének és jószágigazgatójának. Ezt a feladatot kitűnően el is tudom látni, Aurora! Nem látok okot arra, hogy a gróf miért ne tartaná tiszteletben a papa végakaratát, és amíg az ültetvény továbbra is virágzik, nem is lesz oka semmi panaszra. Igazam van?

Calandra ismét leült a padlóra testvérei közé, s fejét bátyja vállára hajtotta. A három gyerek szinte az egész életét együtt töltötte, s nagyon szerették egymást. Ha Aurélie és Robert Kimberly számára valaha is gondot jelentett, hogy a három gyerek hogy fog majd egymással kijönni, aggodalmuk már a találkozás első pillanataiban szertefoszlott, amikor Aurora kitépte magát dadája kezéből, s rohant le a kikötőbe, hogy üdvözölje új mamáját és testvéreit St Timothy szigetén. Külső szemlélő számára olyan lehetett a jelenet, mintha a kislány a hosszabb ideje távol lévő szülőanyját és édestestvéreit köszöntötte volna. Soha nem volt közöttük féltékenykedés.

– Akkor tehát meg is állapodtunk – szögezte le Aurora. – Cally férjhez megy a grófhoz, és hozományként megkapja az ültetvényt. Az enyém lesz az életjáradék, amit a papa Callyre hagyott, és az anyám családjának az udvarháza. George-nak is ott lesz az, amit a papa hagyott rá, és ő lesz a birtok jószágigazgatója.

– Teljesen biztos vagy abban, hogy ezt akarod? – tette fel húgának George a kérdést. – Ha Callyt úgy mutatjuk be a grófnak, mint a menyasszonyát, akkor onnan már nincs visszaút, Aurora! Ugye, tisztában vagy ezzel?

– Olyan férfihoz akarok férjhez menni, George, aki engem magamért szeret, és nem olyanhoz, aki kötelességből vesz el. Gondolom, sokan bolondnak tartanak érte, de ez engem nem érdekel. Callyvel és a gróffal én is elmegyek Londonba, és majd meglátom, hátha találok én is egy férfit, aki megszeret. Ha nem sikerül, akkor visszatérek St Timothyra, a saját otthonomba.

– Nos, rendben van! – válaszolta George Spencer-Kimberly. – Most már megállapodtunk, így fogunk cselekedni! Bízom benne, hogy a gróf soha nem jön rá erre a csalafintaságra!

– És mi lesz a mamával? – kérdezte Cally. – Ő előre megmondta, hogy ilyesmibe nem hajlandó belemenni.

– Aurorának igaza van – szólalt meg ismét George. – Amikor a gróf hajója befut a kikötőbe, a mamának nem lesz más választása, mint az, hogy együttműködjön velünk.

Mindhárman kezüket nyújtották a megállapodásra.

– Együtt! – mondta George.

– Mindörökre! – vágta rá Cally.

– Egy emberként! – fejezte be azt a fogadalmat Aurora, melyet gyerekkoruk óta mindig megismételtek, ha közösen valami fontos dolog megtételére szánták rá magukat.

– Akkor tehát ez el is van intézve! – szólalt meg ismét Cally csillogó szemmel!

– Igen! – válaszolta Aurora.

– És te leszel a grófné – mosolyodott húgára George. – Az előkelő londoni társaság nem is sejti, mit tartogat számára a jövő.

– Nagyszerű lesz! – bizonygatta Cally. – Olyan szép ruháim és ékszereim lesznek, amilyeneket csak akarok! Mindennap estétől hajnalig táncolok az összes csinos férfival!

– Persze mindenekelőtt szülnöd kell egy örököst a grófodnak – jegyezte meg George. – Ez a legelső kötelességed. Ez számodra az egyetlen biztosíték arra az esetre, ha a gróf valaha is megtudja, hogy nem az vagy, akinek lenned kellene, kishúgom!

– Ugyan már, George! Még ha később megtudja is, akkor sem történik semmi! St Timothy mindenképpen az övé lesz. Sok időm van még arra, hogy gyereket szüljek. Nem akarom, hogy bedugjanak valami vidéki kastélyba, ami ugyanolyan távol van mindentől, mint a szigetünk! Nem ilyen grófné akarok lenni! Gyereket szülni minden nő tud. Londonba akarok menni, s találkozni akarok a királlyal! Ne aggódj miattam! Majd gondoskodom róla, hogy a gróf őrülten szerelmes legyen belém! Akkor majd mindent megenged nekem, hiszen a kedvemben akar járni, mert ha nem így lesz, akkor megtagadom tőle a szerelmet. Ó, már alig várom, hogy grófné legyen belőlem! – kacagott fel hangosan.

– Milyen szívtelen feleség lesz belőled! – nevetett fel Aurora is. – Azért jobb, ha nem mondasz ilyeneket a mama előtt!

– Nagyon szeretem a mamát – fordította újra komolyra a szót Cally –, de már nagyon várom, hogy ne szabja meg, mit tegyek!

– Helyette majd az özvegy grófné szabja meg! – ugratta húgát a bátyja.

– Újabb ok arra, hogy Londonban maradjak! – válaszolta Calandra.

Mindhárman hangosan felnevettek, s egyszer csak azt látták, hogy a tenger felől érkező meleg szél kövér esőcseppekkel szórja tele az ablakokat.

2. fejezet

Farminster grófja a St. Timothy szigetét megkerülő *Royal George* fedélzeti korlátjánál állt. Az egyetlen, kikötésre alkalmas öböl a sziget túloldalán, a hajózási útvonalaktól távol helyezkedett el. Az elmúlt hét folyamán a szigetek között hajózva sikerült alaposan megismerkednie a Nyugat-Indiák szigetvilágával. Volt, ahol hegyek magasodtak, másutt síkságok terültek el. A buján zöldellő cukornádültetvények látványa az ifjú grófot is megragadta.

– Éppen a termést takarítják be – állt meg mellette a hajó kapitánya. – Most van az aratás ideje. A sziget mintegy kétszáz négyzetkilométer, feleakkora, mint Barbados, de még Grenadánál is kisebb. Hallott már valamit róla, kegyelmes uram?

– Meglehetősen keveset – válaszolta Valerian Hawkesworth. – Csupán annyit, hogy a két család, mely ajándékba kapta a szigetet Károly királytól, házasság révén rokonságban állt az enyémmel.

– A családok abban az időben még tartották a kapcsolatot Angliával. Aztán sokan megszakították a szálakat, és teljesen helybéliekké váltak – jegyezte meg a kapitány rosszallóan.

– Nem, a családnak ez az ága mindig is tartotta a kapcsolatot az óhazával. Apám és Mr. Kimberly együtt jártak Oxfordba, így jöhetett létre a megállapodás a Miss Kimberlyvel kötendő házasságomról. Van valami város ezen a szigeten, Conway kapitány?

– Nincs, kegyelmes uram – rázta meg a fejét a kapitány. – St Timothy a Kimberly és Meredith családok birtoka volt. Cukornádtermesztésen kívül semmi mással nem foglalkoztak. Különben is ki telepedne meg itt, és mivel foglalkozna egy ilyen szigeten? Csak a család és néhány hű szolga. Rajtuk kívül mindenki fekete.

A gróf csak bólogatott, tekintete a kékeszöld tenger messzeségébe révedt. A sziget gyönyörűnek látszott, de vajon jövedelmező-e a cukornádtermesztés? Vajon jó lesz-e ez a házasság azzal a Kimberly lánnyal? Nagyanyja feltételezte, hogy a Kimberly család gazdag, de az-e valójában? A sziget léte kizárólag a cukornádterméstől függ. Már eldöntötte, hogy átnézik a könyvelést, és a lehető leghamarabb megejti a beszélgetést Mr. Kimberlyvel. Ha az ültetvény nem hoz jelentős profitot, akkor a készpénzben fizetendő hozományról is szót kell ejteniük.

A hajó közben befutott a kikötőbe. A part mentén már feltűntek a dokkok és a raktárépületek.

– Angliába szállítják a cukrot? – fordult a gróf ismét Conway kapitányhoz.

– Barbadosra viszik, majd onnan Angliába. A teherhajók nem foglalkoznak ezekkel az apró szigetekkel, kívül esnek az útvonalukon. Ugyanez a helyzet a Nyugat-Indiák több hasonló kis szigetével, de St Timothy kitűnő hely, kegyelmes uram. Olcsóbban tud szállítani, mint a jamaicai ültetvények, mert itt sokkal kedvezőbb a széljárás a kereskedelmi hajók számára.

– Látom, még nagyon sokat kell tanulnom – válaszolta a gróf.

– Ezek szerint itt szándékszik maradni, kegyelmes uram? – tette fel a kérdést a kapitány.

– Nem, uram, de ha az ültetvény a menyasszonyom révén a tulajdonomba kerül, akkor tudni szeretném, mi a dolgom. Tudatlanság vagy gondatlanság miatt nem szeretném, ha elveszne Miss Kimberly hozománya. Lótenyészetemet sem így vezetem, és azt sem fogom megengedni, hogy ezen az ültetvényen rendetlenség legyen.

Érdekes, gondolta a kapitány. Egy főnemes, aki pénzkeresettel foglalkozik!

– Ezen a téren nem lesznek problémái, kegyelmes uram! – Jegyezte meg Conway kapitány. – Az ültetvényt maga Mr. Kimberly irányítja fogadott fia, Mr. George Spencer-Kimberly

segítségével, aki – meg kell adni – nagyszerű fiatalember. Most pedig bocsásson meg, kegyelmes uram! – hajolt meg a kapitány a gróf előtt. – Mennem kell, kikötünk.

Válaszul a gróf a kapitány felé biccentett. Tehát Miss Kimberlynek van egy mostohatestvére is, aki az ültetvény irányításában segédkezik. Nos, ha valóban olyan nagyszerű fiatalember és St Timothyn is szándékszik maradni, akkor nincs ok aggodalomra, ha majd apósa évek elteltével nyugalomba vonul. Kíváncsi lennék, gondolta Valerian Hawkesworth, vajon mennyi jövedelmet biztosítanak ezek a Kimberlyék a menyasszonyomnak, amíg meg nem kapja az örökségét?

Pillantása ezután az öbölre néző, magas dombtetőn emelkedő nagy udvarházra vetődött. A napsütésben fehéren szikrázó épület olyan stílusban épült, mely eddig ismeretlen volt a számára. Szerette volna közelebbről is megtekinteni. Egészen meglepődött, amikor egy ágyúlövés tompa dörejét hallotta.

– Nincs ok aggodalomra, kegyelmes uram! – lépett oda hozzá az utazás idejére mellé rendelt inasa. – Csupán a kis hajóágyú tudatta az ön jövendő rokonaival, hogy megérkeztünk. Gondolom, az ifjú hölgy néz bennünket az ablakából! – tette hozzá széles mosollyal.

– Itt vannak! – kiáltott fel Calandra izgatottan. – Hallottatok az érkezést jelző ágyúlövést? Nézzétek! Ott, lent a kikötőben! A *Royal George* éppen most köt ki! Elájulok! A grófom megérkezett! *Itt van!* – rogyott bele Calandra egy karosszékbe, s szaporán legyezni kezdte! magát egy zsebkendővel. – Azt hiszem, nem bírom ki ezeket az izgalmakat!

– Úgysem engedem, hogy ti hárman kifogjatok rajtam! – jegyezte meg Aurelie Kimberly, de hangja nem csengett l valami meggyőzően. – Ezt nem lehetitek! Tisztességtelen és rossz dolog lenne! *George!* – nézett könyörgően a fiára.

– Ne haragudj, mama, de ezt már sokszor megbeszéltük! Cally férjhez megy a grófhoz! Ha megpróbálod elmondani a grófnak az igazságot, akkor közöljük vele, hogy apa halála annyira megrendített és kizökkentett a normális kerékvágásból, hogy már képtelen vagy megkülönböztetni saját és fogadott lányodat. El fogunk zárni a külvilágtól mindaddig, amíg a gróf és Cally meg nem esküdnek és útnak nem indulnak Anglia felé. Most pedig le kell mennem a kikötőbe, hogy fogadjam a vendégünket – mondta, majd sarkon fordult és magára hagyta az anyját.

– Kegyetlenek vagytok, George! – kiáltott még Aurélie a fia után, bár érezte, erőfeszítései hasztalanok. A fiatalok eldöntötték maguk közt a kérdést, és elhatározásukat véghez is viszik. Ha megpróbálja ebben megakadályozni őket, akkor George beváltja a fenyegetését.

Aurora elkapta Calandra pillantását. Tekintetével egyértelműen azt mondta: *„Látod! Megmondtam, hogy nekünk lesz igazunk!”*

– Szedd össze magad, kishúgom! – szólalt meg kedvesen. – Így nem fogadhatod a grófodat! Igyekeznünk kell! Bocsáss meg, mama!

– Igen, igen, menjetek csak! – legyintett Aurélie lemondóan.

Neki is időre volt szüksége, hogy kicsit összeszedje magát, mert bár a csalás gyermekei számára nem okozott semmiféle megrázkódtatást, ő továbbra is háborgott. Bárcsak élne Robert! – gondolta vagy ezredszer az elmúlt hetekben. Nem volt más választása, mint követni a gyermekei által kijelölt utat. Talán igazuk is van. Végtére is mi kár származik abból, amit megtenni készülnek? Vagy talán nem lenne rosszabb, ha Aurorát kényszerítené bele egy nem kívánt házasságba? Különösen akkor, amikor Calandra ezt oly szívesen megteszi helyette? Grófné lesz a lányából! De csalással? Aurélie bosszúsan összeharapta ajkait. Nem! Ez nem szép dolog! Ennek ellenéré képtelen volt bármit is tenni. Vajon Robert mit szólna ehhez az egészhez? Ennek még a gondolatára is megborzongott. Nagyon is jól tudta, hogy Robertnek mi lenne erről a véleménye. „A pokolba!”, csúszott ki a száján, hiszen Robert már nem volt mellette, s neki mindig szinte a lehetetlenséggel határos feladatot jelentett kordában tartani a

három gyermeket. Akkor sem fogok sírni, gondolta Aurélie elkeseredetten Calandrából *grófné lesz!*

Odafönt az emeleten a két lány szolgálóik társaságában Farminster grófjának érkezésére készült. Calandra egy festett spanyolfal mögött éppen a mosdókádjában ült. A levegőre szinte ránehezedett kedvenc parfümjének, a tubarózsa és a gardénia keverékének az illata. Sally, a szobalánya Aurora irányításával kikészítette úrnője ruházatát. Aurora még egyszer elégedetten végignézte a kiválasztott ruhadarabokat, majd ő is visszavonult a szobájába átöltözni.

– Bolond vagy, kisasszonykám, és a papád dühös lenne, ha tudná, hogy mit csinálsz! – korholta Martha, a szobalánya. – Még mindig van idődd, hogy meggondold magad, Aurora kisasszony! Egy férfi az férfi, és bár egyik lehet jobb, mint a másik, de azt mondom, hogy végül mindegyik egyforma.

– Ne perlekedj már velem, Martha! – szólalt meg Aurora. – Most tényleg nem akarok férjhez menni senkihez! És ha a gróf hajlandó lenne is egy vagy két évet várni, mi van, ha nem tetszik? Nem, számomra, Cally számára és mindnyájunk számára most ez a legjobb döntés!

– És ha mégis tetszeni fog? – makacskodott tovább Martha.

– Remélem, hogy tetszeni fog mint sógor vagy mint barát, de mivel most már a húgom férje lesz, így másra nincs esély, Martha. Remélem, ezt megérted.

A szobalány rosszallóan összeharapta az ajkait. Martha nem sokkal Aurora születése után, jobbágyként érkezett St Timothy szigetére. Nem volt bűnöző, és tisztelettudóan is viselkedett, s Emily Kimberly azért vásárolta meg, hogy segítsen gondját viselni az újszülött kislánynak. Martha egyedüli „bűne” a szegénysége volt. Mikor szülei elhaltak, a földesúr egyszerűen kidobta a családi házból. A helyi plébános akkor azt javasolta neki, hogy adja el magát hét évre, s ezzel teremtsen legalább esélyt, az Újvilágban talán jobb sora lesz. Martha megfogadta a tanácsot, és sorsát a plébános testvérére bízta, aki tisztességes ember lévén, gondoskodott arról, hogy a gondjaira bízott jobbágyok rendes emberekhez kerüljenek. Szinte születése óta Aurora dadájaként szolgált, s szerződése lejárta után már szabad emberként mellette maradt szobalánynak.

– Már ki is készítettem a ruhádat – közölte Martha ifjú úrnőjével.

– Nem kell azért haragudnod rám, Martha – ölelte át Aurora az idősebb asszonyt. – Mindenkinek így lesz a legjobb, ezt te is tudod!

– Nehogy azt hidd, hogy engem hízelkedéssel ugyanúgy le tudsz venni a lábamról, mint Aurélie asszonyt vagy George urat! Nálam ilyesmivel nem lehet célt érni! Ha a papád most köztünk lenne, akkor azt tennéd, amit mondanak neked, és nem követnél el semmiféle ostobaságot. Most pedig menj fürödni! A kádat és a szivacsot már bevittem a hálószobádba. Ahogy kérted, kikészítettem azt a csinos kis kék-szürke ruhádat. Szerintem még azzal a kis csipkével is túlságosan egyszerű. Nem tudom, miért ezt akarod felvenni, amikor a gróffal találkozol!

– Mert nem szeretném Calandrát túlöltözni – felelte Aurora. – Azt szeretnénk, hogy ma ő álljon a gróf figyelmének központjában.

– Jobb lenne, ha megmondanád neki, hogy ne vihogjon túlságosan sokat! – jegyezte meg Martha fancsali képpel. – Teljesen bolondot csinál magából, nem mintha nem lenne benne ő is ebben a marhaságban!

Aurora elfojtotta mosolyát, és átment a másik hálószobába. A szoba ablaka az öbölre nézett, ahonnan jól láthatta, amint a hajó lassan úszik a dokkok felé. St Timothy szokatlanul mély part menti vizeinek köszönhetően – a többi szigettől eltérően – a hajók a partvonalhoz egészen közel tudtak lehorgonyozni. A szigetek többségénél a hajók a kikötőben vetettek horgonyt, s utasaikat csónakkal vitték ki a partra.

Aurora ledobta magáról a ruhát, s végigtörülte testét a Martha által előkészített, illatosított vízbe áztatott szivaccsal. Megtörülközött, belebújt kék-szürke, kerek kivágású vászonruhájába. Szoknyája csinosan hullott alá a kikeményített alsószoknyára. A ruha háromnegyedes ujját csipkeszegély és fodor díszítette.

– Gyere, segíts hátul összekapcsolni, Martha! – szólt ki szobalányának, majd végignézett magán a padlóig érő tükörben. Bőrének színében keveredett a rózsaszín és az aranysárga árnyalata, s még inkább kiemelte tengerkék szemének mélységét s aranybarna hajszínét. Bár többnyire ő is védte bőrét a napfénytől, de korántsem olyan megszállottan, mint Calandra, aki hallatlanul büszke volt márványfehér bőrére. Védelmében mindent elkövetett: széles karimájú kalap és hosszú csipkekesztyű nélkül soha nem ment ki a napfényre. Aurora is elismerte, hogy hófehér bőrével, sötétbarna szemével és hollófekete hajával Calandra valóban ragyogóan néz ki.

– Gyere, kisasszonykám! – szakította félbe Aurora gondolatait a szobalány. – Hadd tegyem tisztességesen rendbe a hajadat!

Martha a tisztességes alatt azt értette, hogy elegáns kis kontyot fésül a lány tarkójára, oldalt pedig egy-egy huncut, csigába formált hajfürtöt enged aláhullani. Calandra is a kontyot kedvelte, de ő csak egyetlen hajfürtjét hagyta baloldalt szabadon, mert meggyőződése szerint bal oldali profilja kedvezőbb volt, és a hajfürttel is arra kívánta felhívni a figyelmet. Calandra szép, de üres teremtés, gondolta magában Aurora. Pontosan olyan, amilyennek egy grófnét elképzelt.

Tekintete a hálószoba ablakán túlra vetődött, s szerette volna, ha most van egy messzelátója, amivel meglesheti a gróf érkezését.

George Spencer-Kimberly figyelte, ahogy a *Royal George*-ot a dokkhoz rögzítik, majd amikor a hajóhidat is lebocsátották, gyors léptekkel a fedélzetre sietett.

– Conway kapitány! Örülök, hogy ismét láthatom, uram! Ha nem csalódom, akkor vendéget hozott – mondta, s pillantása a kapitány mellett álló magas úriemberre vetődött. A fekete hajú, sötétkék szemű, markáns vonású férfi szokatlanul erős, izmos volt. Nem olyan, mint amilyennek egy angol grófot elképzelt. Valami lágyabb típusra számított. George Spencer-Kimberly agyán egy pillanatra átfutott a tervezett csalás s egy tétova kérdőjel, de most már késő lett volna visszakozni.

– Ó, igen, Mr. Kimberly – válaszolt a kapitány. – Valóban vendéget hoztam önöknek, uram! Azt hittem, hogy az édesapja is kijön a fogadására.

– Apánk karácsony másnapján váratlanul meghalt – közölte George. – Egy hirtelen viharban a lova megijedt, felágaskodott, s őt levetette magáról.

– Istenem! Micsoda tragédia! – sajnálkozott a kapitány, majd eszébe jutott kötelessége, s kicsit összeszedve magát folytatta: – Mr. Kimberly, engedje meg, hogy bemutassam önnek őkegyelmességét, Farminster grófját! Kegyelmes úr! Mr. George Spencer-Kimberly.

A két fiatalember kezet rázott. Tekintetével a gróf is felmérte az előtte álló férfit. Valamivel alacsonyabb volt, mint ő, zömökebb testalkatú. Kellemes benyomást keltett. Kézfogása erős és határozott volt, tenyere enyhén kérgesnek tűnt. Már biztos volt benne, hogy nem holmi naplopóval hozta össze a sors.

– Mr. Kimberly, engedje meg, hogy mindenekelőtt részvétemet fejezzem ki. Ha értesültem volna a családjukat ért veszteségről, akkor elhalasztottam volna az utazást – mentegetőzött Valerian Hawkesworth udvariasan.

– Mivel nagyanyja levelének megérkezése előtt mi sem tudtunk önről, kegyelmes uram, így nem élhettünk ilyen javaslattal – válaszolta George, s tekintetében rosszul palástolt derű csillant meg. – Ön tudott egyáltalán a. hmm... húgom iránti elkötelezettségéről?

A gróf felnevetett, s látszott rajta, hogy megnyerte tetszését az ifjú gyors észjárása.

– Nem, uram! – válaszolta komolyra fordítva a szót. – Nagyon meglepett a helyzet, mint ahogy kétségkívül a húgára is a meglepetés erejével hatott. Igazam van?

George válasz helyett csak mosolyogva bólogatott.

– Ott várakozik egy kocsi a kísérője és a poggyásza számára – szólalt meg ismét George. – Önnek egy lovat hoztam, uram. Útközben így még beszélgetni is tudunk.

– Egyetértek! – válaszolta a gróf, majd inasához fordult s kiadta neki az utasítást, mintha a szolga nem hallotta volna George szavait. – Ezek szerint – fordult ezután Conway kapitány felé – a megállapodásunknak megfelelően, ugye, visszafelé ismét kiköt a szigetnél, hogy menyasszonyommal együtt Angliába vigyen bennünket?

– Igen, uram! – felelte a kapitány. – Erre két és fél hét elteltével fog sor kerülni. Ha valamilyen okból késedelmet szenvednénk, akkor erről értesíteni fogom.

A két fiatalember ezzel már el is hagyta a fedélzetet.

– Ezek szerint nem szándékszik huzamosabb időt tölteni St Timothy szigetén? – érdeklődött George, mert nem tudta megállni, hogy fel ne tegye ezt a kérdést. – Azt hiszem, anyámnak csalódást fog okozni!

– A *Royal George* a legkényelmesebb hajó, ami Anglia és a szigetek között közlekedik, Mr. Kimberly. Nem szeretném, ha Charlotte-ot valamilyen kellemetlenség érné a nászútján. Ha nem térünk vissza ezzel a hajóval, akkor több hónapot kell várnunk, amíg ismét erre vezet az útja. Úgy tudom, hamarosan beköszönt a viharos időszak. Nem akarok csalódást okozni az édesanyjának, de azt hiszem, jobb lesz, ha menyasszonyommal együtt a lehető leghamarabb elindulunk – magyarázta a gróf, majd nyeregbe pattant, és megmarkolta a kantárszárat.

– Úgy érzem – szólalt meg George is a nyeregbe szállva –, hogy el kell mondanom, miért nem szólítjuk fogadott testvéremet Charlotte-nak. Mindig a második keresztnevén, Calandrának hívjuk.

– Miért? – kérdezte Valerian Hawkesworth.

– Mikor anyánk hozzáment nevelőapánkhoz, Cally és az édeshúgom még nem voltak háromévesek. Mindkettejük azonos első vezetéknevet, a Charlotte-ot kapta a keresztségben. Szüleink úgy döntöttek, hogy a lányokat a második keresztnevükön, tehát Calandrának és Aurorának szólítják. A házassági szerződés pedig, legalábbis a mi példányunk, csak Charlotte néven említi a menyasszonyt – fejezte be George a mondókáját, s kicsit feszülten várta a gróf válaszát.

– Valóban? – kérdezett vissza a gróf szárazon. – Ezek szerint a menyasszonyomat Calandrának hívják? Elegáns név. Ő is elegáns teremtés, Mr. Kimberly?

– Fogadott testvérem határozottan vonzó lány, és feltételezem, hogy megfelelő ruhában és hajviselettel majd elegáns hölgy válik belőle, de Cally egyelőre még csupán egy ártatlan szigetlakó kislány. De ezt majd önnek kell megítélnie, kegyelmes uram!

– Szólíts csak Valeriannak, én pedig George-nak foglak hívni – szólalt meg a gróf. – És az édeshúgod?

– Csinos kis leányzó – válaszolta George. – Meg kell adni viszont, hogy eléggé önfejű teremtés – mosolygott a grófra.

A lovak már a dombtetőn álló ház felé vezető úton poroszkáltak. A gróf most már közelebbről is szemügyre vehette az épületet. A bejáratnál tágas veranda fogadta az idegent. Az épület földszinti ablakai szinte a kövezetig értek. Az ablakok zsalugáterrel voltak ellátva, nyilván azért, hogy védelmet nyújtsanak a ház lakóinak a Conway kapitány által is emlegetett heves viharok ellen. Az út két oldalán elterülő földeket buja zöld növényzet borította. Odébb kanyargó szőlővesszők indáztak. S a madarak! Ilyeneket a gróf sohasem látott. Zöld, és arany színekben pompáztak, hangjuk is ismeretlenül zengett. Meleg volt, de nem kellemetlenül. Talán mert langyos szellő lengedezett, mely nedvességet hozott magával.

– A jószágigazgató és a felügyelők alkalmasak a posztjukra? – érdeklődött tovább a gróf. – Apád halála óta hogy boldogulsz a birtokkal?

– Apám maga intézte St Timothy ügyeit. Nem nézte jó szemmel azokat, akik másra bízzák saját dolgaikat, csak hogy ők maguk szabadon élvezhessék az élet örömeit. Öt és fél éves voltam, amikor Jamaicáról a szigetre érkeztem. Hatodik születésnapomon apám magával vitt, s körbejártuk a birtokot. Ezután mindennap mellette voltam. Most tizenkilenc éves vagyok, és a tanulás befejezése óta magam kezelem a könyvelést. Apám úgy tervezte, hogy hamarosan teljes egészében átadja nekem a gazdaság irányítását. Halálával viszont a birtok Callyre szállt, s ha házasságra lépsz fogadott testvéremmel, akkor már a tied lesz. Ha a gazdaság vezetésére ide akarod hozni a saját emberedet, akkor mindenben segíteni fogom a munkáját, Valérián. Erre a szavamat adom.

– Nincs szükség arra, hogy egy idegent hozzak ide, George – felelte a gróf. – Én magam soha nem fogok itt megtelepedni, az én életem Angliához kötődik, de teljesen egyetértek apád véleményével a birtok gazdálkodását illetően. Szeretném, ha – egyetértésed esetén – továbbra is itt maradnál, és apádhoz hasonlóan irányítanád a gazdaságot. Ha majd átnézzük a könyvelést, megállapodunk a munka díjazásában. Végtére is egy szép napon te is nősülésre adhatod a fejedet, s a feleséget el kell tartanod valamiből. Az ültetvény egyszer meg úgyis azé a gyermeké lesz, aki a Calandrával kötött házasságomból megszületik. Mindnyájan nyugodtak lehetünk, hogy St Timothy jó kezekben marad. Megfelelőnek tűnik számodra az ajánlat?

– Hát hogyne, Valerian! – válaszolta lelkes örömmel George. Valóban nagyszerűen alakulnak az események, gondolta elégedetten. A mama is biztosan örülni fog, hogy nem kell innen elköltöznie. – Tudnod kell még valamit, Valerian – folytatta George. – A sziget másik végében lévő régi Meredith-udvarház a papa első felesége, Emily Meredith révén került a család birtokába. A papa ezt Aurorára hagyta egy bizonyos életjáradékkal együtt. Föld nem tartozik hozzá, csak az a terület, melyre a házat felépítették, de a papa mégis úgy gondolta, hogy ha majd férjhez megy, Aurorának is saját otthonra lesz szüksége. Öröksége a házzal és az évjáradékkal együtt vonzóvá teheti egy jó családból származó, tisztességes fiatalember számára a vele való házasságot. A mama szeretné majd őt is Angliába küldeni veletek.

„Egy férjvadász sógornő” – ráncolta össze homlokát Valerian Hawkesworth. Nem szeretett volna ilyen terhet a nyakába venni épp a nászútján.

– Majd erről még beszélünk – válaszolta kitérően jövendő sógorának. – Természetesen Miss Spencer-Kimberly szívesen látott vendég lesz Hawkes Hillben.

Közben a ház felé vezető kocsifelhajtóhoz érkeztek, két lovászfiú azonnal mellettük termett, hogy átvegye tőlük a kantárszárat.

– A szolgái nem feketék? – kérdezte csodálkozva a gróf.

– Háziszolgáink mindnyájan jobbágyok. A mama jobban kedveli ezt a megoldást. Szerződésük lejártával is csak kevesen hagynak el bennünket. A rabszolgák kint dolgoznak az ültetvényen és a raktárakban. Néhány intelligens feketét munkafelügyelőnek és magam mellé irodai munkára is kiképeztem. Ők a legmegbízhatóbb embereim. Sokaktól eltérően mi nem bánunk rosszul a rabszolgáinkkal. Apám fel is szabadította volna őket, ha lett volna rá lehetősége. Emberségesen bánt velük, és kedves volt hozzájuk.

– Erről majd még beszélünk – szólalt meg ismét a gróf a port veregetve nadrágjáról és kabátjáról.

– Kerülj beljebb, Valerian – indult előre George, hogy mutassa az utat a vendégnek.

A hallban kellemes hűvösség fogadta a grófot. Követte George-ot egy nagy, világos szobába, ahol a falakat sárga-fehér csíkos tapéta borította. A bútorzat szépen és divatosan faragott mahagóniból, a székek támlája gondosan mi munkált nádfonatból készült. A mennyezettől a padlóig érő ablakokon nem volt függöny, csak a szintén mahagóniból készült

spaletták, a tűző nap ellen. A széles, világos hajópadlót hatalmas, gyönyörű keleti szőnyegek borították.

Három hölgy várta a szobában. A fehér csipkével díszített fekete selyembe öltözött idősebb felemelkedett a helyéről, és mosollyal üdvözölte.

– Valerian, hadd mutassam be édesanyámat, Aurélie Kimberlyt – fordult George udvariasan a grófhoz. – Mama, Farminster grófja!

– Legyen üdvözölve St Timothy szigetén, kegyelmes uram! – nyújtotta kézcsókra kezét Aurélie, majd kecses mozdulattal a társaságában lévő két ifjú hölgy felé mutatott. – A lányaim.

A gróf sötétkék szemének pillantása gyorsan a lányok felé vetődött. Egyikük egyszerű, szürke-kék ruhát viselt, s bátor, szinte kihívó tekintettel viszonozta pillantását. A másik ifjú hölgyön festett rózsabimbókkal díszített, fehér selyemruha pompázott.

– Ő a jegyese, kegyelmes uram, a nevelt lányom, Charlotte Calandra Kimberly – szólalt meg Aurélie. – Üdvözöld a grófot, gyermekem! – tette hozzá, majd gyengéd mozdulattal kissé előrébb tessékelte. – Hosszú utat tett meg ezért percért!

Calandra felpillantott, csinos kis rózsaszín ajkait kellemes meglepetésről tanúskodó, futó sóhaj hagyta el, amikor meglátta azt a férfit, aki majd a férje lesz. Istenien vonzónak találta.

– Legyen üdvözölve, uram! – szólalt meg halkan, s a gróf felé nyújtotta kezét. – Érezze magát kellemesen St Timothy szigetén – tette még hozzá egy apró térdhajlítás kíséretében.

A fiatalember megfogta a feléje nyújtott apró, elegáns kezet, majd lassan az ajkához emelte, tekintete találkozott a lány pillantásával, és megcsókolta a kezét.

– A bátyja már elmondta nekem, hogy jobban szereti, ha a második keresztnevén szólítják, Miss Kimberly. Calandra, Farminster grófnéja, kellemes csengése van a névnek, nem gondolja? – kérdezte szívélyes melegséggel a lányra mosolyogva.

„Azonnal elájulok” – gondolta Cally, de Aurora megbökte az oldalát, s ez magához térítette. Mély lélegzetet vett, s reményei szerint kicsit visszafogottan válaszolt.

– Valóban kellemes, ha az ön szájából hangzik el, kegyelmes uram – felelte. – Azóta, hogy értesültem jegyességünkről, erre még gondolni sem mertem, annyira meglepő volt a számomra.

– Rám is a meglepetés erejével hatott – felelte a gróf –, de hogy most megtisztelő társaságában lehetek, a meglepetés tovaszállt, s egyszerűen lenyűgöz szépsége, mely nekem ragyog

– Ó! – kapkodott levegő után Cally, és csak Aurora ismételten a bordái közé mélyedő ujja akadályozta meg abban, hogy el ne vihogja magát.

– Szeretném bemutatni Aurora lányomat is önnek, kegyelmes uram! – szólalt meg Calandra némaságát kihasználva ismét Aurélie Kimberly, hogy a másik lányt is bemutathassa a grófnak.

– Uram, isten hozta St Timothy szigetén! – mondta Aurora egyenesen a gróf szemébe nézve.

– Köszönöm, Miss Spencer-Kimberly – csókolt neki is kezet a gróf. – Be kell vallanom, ha úgy mutattak volna be bennünket egymásnak, hogy válasszak önök közül menyasszonyt, akkor most nehéz feladat előtt állnék!

– Mily szerencse, hogy nem kell választania! A mások által ön helyett hozott döntés megkönnyíti a helyzetét – felelte a lány.

– Ön valóban szókimondó teremtés, Miss Spencer-Kimberly – válaszolta a gróf mosolyogva.

– Valóban nem rejtem véka alá a véleményemet, uram! – válaszolta Aurora, nem kis erőfeszítéssel fegyelmet erőltetve magára. „Arrogáns disznó – gondolta. – Igazam volt, amikor rásóztam Callyre. Tökéletes, elégedett kis felesége lehet ennek az alaknak!”

– Foglaljon helyet mellettem, kegyelmes uram! – szólalt meg Aurélie, hogy ismét átvegye a beszélgetés irányítását, mielőtt az még kicsúszna a kezéből. – Kellemes volt az utazása? George, szólj ki valami frissítőért! Nagyszerű italokat tudunk készíteni a saját készítésű rumból és a helyi gyümölcslevekből – magyarázta az asszony mosolyogva a grófnak, majd helyet foglalt a pamlagon, s maga mellé invitálta a vendéget, aztán intett Calandrának, hogy ő pedig üljön a gróf másik oldalára,

A lány remegett az izgalomtól.

– Nyugodj meg, Cally! – suttogta Aurora egészen közel hajolva a füléhez. – Ő is csak egy férfi! És próbálj ne sokat vihorászni!

Calandra apró biccentéssel nyugtázta a hallottakat. Egyszerűen képtelen volt levenni tekintetét a gróf arcáról. *Olyan csodálatosan jóképű!* Kész lett volna az egész évi cukortermést feltenni arra, hogy Aurora már megbánta a helycserét. Ez a férfi, természetesen, majd gyerekeket is akar, s majd erre is sor kerülhet. Végtére is képes gyereket szülni. Most csak a dolgok kellemes részére igyekezett összpontosítani a figyelmét. Egyszerűen el sem akarta hinni, hogy ily szélesen rámosolygott a szerencse, és együtt töltött életükben először fordult elő, hogy őszintén sajnálta Aurorát, amiért könnyelműen lemondott a grófról.

Ezüsttálcával a kezében a szolgáló a lányoknak nádét, a többieknek pedig rummal ízesített gyümölcs-puncsot szolgált fel. A grófot meglepte, hogy az ital milyen kellemesen hűvös.

– A konyhaépület mellett egy patak csörgedezik – szólalt meg Cally elfúló lélegzettel, mert nagyon szeretett volna már bekapcsolódni az anyja és a gróf beszélgetésébe. – A rumos üvegeket, a gyümölcslevet, a tejet és a tejszínt mindig abban a patakban hűtjük. St Timothy jól megszervezett gazdaság – tette hozzá tudálékosan.

– Én is ezt tapasztaltam, Miss Kimberly – válaszolta a gróf. – Holnap talán együtt ki is lovagolhatnánk, és megmutathatná nekem a birtokot.

– Nem tudok jól lovagolni – komorult el Cally csinos pofikája a csalódottságtól.

– Majd George és Aurora megmutatja önnek a gazdaságot – kapcsolódott bele gyorsan Aurélie is a beszélgetésbe. – Finom bőre miatt Calandrának mindig is kerülnie kellett a napfényt. Az enyémeket viszont egyáltalán nem zavarja.

– Angliában nem ilyen erős a nap – jegyezte meg Valerian Hawkesworth. – Majd én segítek tökéletesíteni lovaglótudását, Miss Kimberly, és majd együtt megyünk lovas vadászatokra. Kedvelné az effajta szórakozást?

– Ó, igen! – bólogatott lelkesen Calandra, s magában arra gondolt, hogy inkább meghalna, mintsem egy undorító ló hátán a vidéki Angliát járja.

Aurora alig bírta visszanyelni kacagását. Cally mindig is nagyon félt a lovaktól. A lovaglás kínszenvedést jelentett számára. Gyűlölte is kellőképpen. Nos, erre a gróf is nagyon hamar rá fog jönni, de Aurora úgy vélte, hogy ez nem okoz túl nagy csalódást neki, mert Cally hosszú távon biztosan kitűnő feleség lesz. A grófnak tulajdonképpen csak erre volt szüksége. Kellemes társaságra és egy jó anyára, aki életet ad gyerekeinek. Apja mindig is ezt állította, s amikor a téma szóba került, akkor Aurélie rendszerint elszomorodott. A papa és mostohaanyja két fiúmagzatukat veszítették el, mielőtt az orvos, aki valamikor a szigeten élt, közölte velük, hogy nem szabad ismét próbálkozniuk, mert a következő terhesség végzetes lehet az asszony számára. Az orvos nem sokkal később visszautazott Angliába, de előtte még kitanított egy jobbágyot es egy rabszolgát, hogy a legszükségesebb esetekben orvosi segítséget tudjanak nyújtani St Timothy lakóinak.

– Aurora viszont nagyszerűen lovagol – hallotta a lány Aurélie hangját. – Szeretném, ha ő is elutazna önökkel Angliába, hogy megismerje a társasági élet szokásait, és esetleg férjet is találjon magának. Szép hozománya van, kegyelmes uram, és ahogy ön is meggyőződhetett róla, csinos, fiatal teremtés, így Calandrának is lesz társasága, esetenként vigasza is, hiszen a

lányom még soha nem volt távol a szigetektől, s eleinte biztosan ijesztően fog hatni rá az új környezet.

– Szólítson csak egyszerűen Valeriannak – kezdte válaszát a gróf. – Bár Miss Aurora mindig nagyon szívesen látott vendég lesz Hawkes Hillben, és nagyanyámnak is nagy örömére fog szolgálni, hogy személyesen vezetheti be a társasági életbe, de én jobbnak tartanám, ha kedves lánya a *Royal George*-ot követő hajóval érkezne Angliába. A visszavezető út egyben a nászutunk is lesz, s bizonyára megérti, hogy ezt egyedül a feleségem társaságában szeretném tölteni. Kell egy kis idő ahhoz, hogy jobban megismerjük egymást.

– Nem ejthetnék ezt meg az elkövetkező néhány hónap során itt, St Timothy szigetén? – kérdezte Aurélie. – Ígérem, hogy teljesen zavartalan együttlétet biztosítunk az önök számára, Valerian!

George még a gróf válasza előtt igyekezett Aurora pillantását elkapni.

– Szándékaim szerint az első lehetséges alkalommal vissza kívánok térni Angliába, asszonyom – szólalt meg ismét a gróf. – A *Royal George* a legkényelmesebb hajó, mely Anglia és a Nyugat-Indiák között közlekedik. Ha nem szállunk fel rá a visszafelé vezető útján, akkor több hónapot kell várnunk, amíg ismét lehetőségünk lesz rá. Akkor viszont már önöknél is beköszönt a viharos évszak. A mostani a legmegfelelőbb időpont erre az utazásra, és szeretném, ha Calandra a legjobb körülmények között kelhetne át az óceánon. A *Royal George* két és fél hét elteltével érinti ismét St Timothy szigetét, hogy fedélzetére vegyen bennünket. Conway kapitánnyal már korábban megállapodtam, hogy Barbadosról magával hozza az anglikán papot is. Calandrával még aznap, ebben a házban megesküszünk.

– Ó, istenem! – sóhajtott fel csalódottan Aurélie a gróf magyarázata után.

Milyen mesterien csinálta – ámuldozott magában Cally.

– Tudom, hogy ez némi csalódást jelent az ön számára, asszonyom, de tudnia kell azt is, hogy csak nagyapám elmúlt ősszel bekövetkezett halála után nem sokkal értesültem erről a házasságról. Nem szeretném kihagyni a lóversenyévadot. Angliában már közeledik a nyár, ami közel sem olyan meleg, mint önöknél, de azért lehetőséget biztosít Calandrának is, hogy még a tél beállta előtt kicsit megszokja az ottani klímát. A nyári időszak ugyancsak kitűnő alkalom lehet arra, hogy Calandrát bevezessem a társasági életbe. A walesi herceget barátomnak vallhatom, és nemrégiben szóba került az ő házassága is. Számos vidám mulatságnak nézünk elébe, és ezt Calandra is maradéktalanul élvezheti, mielőtt gyermekeknek adna életet.

– De hisz nincs is megfelelő ruhatára! – próbált tiltakozni Aurélie. – Gyakorlatilag egyáltalán nem volt rá időnk, hogy elkészítsük a megfelelő kelengyét.

– St. Timothyn talán nem is nagyon ismerik a legújabb divatot – válaszolta a gróf. – Londonban teljesen új ruhatárat készíttetek a feleségemnek. Hasonló készül Miss Spencer-Kimberly számára is, mely már várni fogja, mikor egy hónappal utánunk ő is megérkezik – veregette meg vigasztalóan Aurélie kézfejét. – Nincs semmi oka az aggodalomra, asszonyom! Minden téren maradéktalanul gondoskodom majd a lányáról. Végtére is ő lesz Farminster grófnéja!

– Ó, igen, mama! – pattant fel helyéről Cally, s boldogan összecsapta a tenyerét. – Képzeld csak! Egy teljesen új ruhatár nekem és Aurorának! A legújabb londoni divat szerint! Lesznek szép ékszereim is, uram? – fordult csillogó szemekkel a gróf felé. – Négylovas hintóm is lesz? Szolgálóm is lesz, aki majd segít az én Sallymnek? Az ön lovai is indulnak a versenyen? Lesz egy kis zsebpénzem is, amit feltehetek rájuk? – ömlöttek belőle a kérdések, és arca kipirult az izgalomtól.

Aurora és George döbbenten hallgattak, még soha nem látták húgukat ilyen izgatottnak. Érezték, hogy most nem illendő nevetniük.

Valerian Hawkesworth viszont hangosan felnevetett! Kacagása vidámsággal töltötte meg a szobát. „Milyen elbűvölő gyermek – gondolta –, és rövidesen a feleségem lesz!” Úgy érezte, hogy megboldogult apjának terve végül is szerencsésen alakult. Felállt a pamlagról, meg. fogta Gally kezét, *s* elnézően rámosolygott.

– Igen, drága Calandrám! – mondta határozottan. – Mindene meglesz, amit csak kicsi szíve óhajt, sőt még annál is több, ezt megígérhetem.

A nevén szólította!

– Ó, Valerian – motyogta Cally megilletődötten nézve a grófra, majd hosszú szempilláit megrezegtette. – Nem félek semmitől, amíg ön mellettem lesz! – vetette fátyolos, dióbarna szemének pillantását ismét a grófra. – Nem óhajtja megnézni a kertünket?

George Spencer-Kimberly alig bírta visszanyelni nevetését, Aurora pedig hitetlenkedve a mennyezet felé vetette tekintetét.

– Nagyszerű ötlet! – csapott le Aurélie azonnal a javaslatra. – Szólok Sallynek, hogy hozza a kalapodat és a kesztyűdet! – állt is fel azonnal a helyéről. – Gyertek, Aurora, George! Hagyjuk magukra a fiatalokat! – mondta, majd fia és nevelt lánya kíséretében kisietett a szalonból.

– Ollálá, uram! Rabul ejtette a szívemet! – utánozta Aurora gunyorosan testvére affektálását, és szempilláit George felé rebegtette.

– Pontosan, Miss Kimberly! Úgy, ahogy mondja! – válaszolt George, hangos csókot cuppantva húga kezére, majd felkapta és körbeforgatta.

– Hagyjátok már abba, ti szégyentelenek! – vetett rájuk Aurélie egy szigorú pillantást.

– De amikor Gally olyan ostobán viselkedik! – szólt meg Aurora még mindig nevetve.

– Fiatal, tapasztalatlan kislány, és csak a szíve szavát követi. A gróf teljesen rabul ejtette, de azt hiszem, ő is vonzódik hozzá, amiért hálával tartozom az istennek! *Különösen akkor* – fogta kicsit csendesebbre a hangját Aurélie –, különösen akkor, ha arra a csalásra gondolok, amit ti ketten műveltetek! Már csak abban reménykedem, Aurora, hogy nem bántad meg a döntésedet!

– Egyáltalán nem, mama! – érkezett a gyors válasz. – Cally nagyon is illik a grófhoz, aki szerintem arrogáns és nagyképű.

– Ő lesz a vendéglátód Angliában. Ne feledkezz meg a jó modorról vele szemben! – figyelmeztette lányát Aurélie. – Ó! De hiszen te egyedül nem is utazhatsz Angliába!

– Martha velem lesz – emlékeztette Aurora.

– Nem, nem! Ez nem fog menni, gyermekem! Martha csak egy szobalány. Egyetlen jó családból való ifjú hölgy sem utazhat csak a szobalánya kíséretében.

– Akár itt is maradhatok, mama! – jegyezte meg Aurora.

– Valamikor neked is férjhez kell menned, Aurora! – csóválta meg fejét Aurélie. – A környék ültetvényeseinek fiai mind léha és züllött alakok, akik a rabszolganőikkel szórakoznak, itt pedig, St Timothy szigetén a hozományoddal és az évjáradékoddal együtt sem lesz sok választási lehetőséged. Az örökösök örökösnők után kutatnak, és azokat Angliában vagy Franciaországban szeretnék megtalálni, ahol senki sem ismeri szégyenletes múltjukat, és elfogadhatóaknak tűnnek a tisztességes szülők szemében. Nem! Neked Angliába kell menned, hogy megtaláld a párodat. Valami jó családból származó báró számára a kis vagyonkád is elfogadható lesz. George-nak is veled kell utaznia! – mondta rövid gondolkodás után. – Ez jelenti az egyedüli megoldást a problémánkra. Az már teljesen elfogadható, hogy bátyád védelme alatt utazol. És talán majd George is talál magának egy helyes kis feleséget Londonban. Meg kell kérdeznünk a gróftól, hogy a *Royal George* után melyik hajó indul leghamarabb Angliába, s gondoskodnunk kell mindkettőtök számára a helyfoglalásról.

– A betakarítás akkor még nem ér véget – tiltakozott George. – Ki az ördög fogja felügyelni az ültetést, mama? Most nem tudok innen elszakadni. A gróf megkért, hogy maradjak itt jószágigazgatónak. Felelősséggel tartozom neki és a húgomnak is.

– Nagyobb felelősség terhel Aurora sorsa miatt – pillantott rá jelentőségteljesen az anyja. – Neki is meg kell adni az esélyt!

– Nem kell nekem azonnal Callyre ragadnom Angliában, mama! – kezdte Aurora is az érvelést. – Állapodjanak meg, és kezdjék el a gróffal a normális életet. George pedig irányítsa a betakarítást és az ültetést, aztán majd késő ősszel mindketten elindulhatunk Angliába. Több mint egy év van még az új termés betakarításáig, s ez az idő éppen elegendő lesz számára, hogy divatos úriember, sőt világfi váljon belőle odaát. Én pedig kellemesen eltöltőm az időt Callyvel, mielőtt visszatérnénk a szigetre. Nem jobb ez így, mama? – mosolyodott rá nevelőanyjára. – Hadd menjen csak el Cally a grófjával Angliába, és kezdjék el az új életet a zavaró jelenlétünk nélkül. A gróf sem örülne túlzottan újdonsült rokonainak, ha ilyen hamar a nyakára telepednénk.

– De akkor már majdnem tizennyolc éves leszel – próbálkozott Aurélie valami erőtlen tiltakozással.

– Jaj, mama! – kacagott fel Aurora. – Biztos vagyok benne, hogy hozományomért cserébe valaki hajlandó lesz eltekinteni majd ettől az élemedett kortól.

– Lehetetlen alak vagy! – korholta Aurélie. – Kíváncsi vagyok, hogy találsz-e magadnak valakit, aki képes lesz majd mindezt elviselni! – mondta, de már ő sem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon.

– Szívesebben maradnék veled itt a szigeten – érkezett azonnal a válasz.

– Egyetértesz Aurora elképzelésével, George? – fordult most Aurélie a fiához.

– Teljes mértékben! – hangzott a válasz.

– Akkor ebben meg is állapodtunk! – zárta le általános egyetértéssel Aurora a témát.

3. fejezet

Ura kérésére Browne, az inas kora hajnalban ébresztette a grófot. Az égbolt már kivilágosodott, de a nap még nem kelt fel. A levegő máris meleg volt, és szokatlan, teljes szélcsend uralkodott.

A gróf gyorsan megfürdött és felöltözködött, hiszen még a nagy hőség beköszönte előtt George és Aurora társaságában ki akart lovagolni, hogy körbejárja a birtokot. George elmondása szerint délelőtt tízre számára itt már túl nagy lesz a forróság.

– Egy kis tea, uram! – nyújtott át Browne egy csészét gazdájának. – A szakács gondoskodott róla, hogy időben elkészüljön. A család készletei nagyon is elfogadhatóak. Bár nem vagyunk civilizált környezetben, de itt minden nagyon kellemes, kivéve a hőséget. Egész éjszaka alig hunytam le a szememet.

– Mire elutazunk, ezt is megszokja, Browne! – mosolyodott el Valerian Hawkesworth. Kihörpintette illatos teáját, s csészéjét letette az egyik közeli asztalkára.

– George ezt a kalapot önnek küldte, uram! – nyújtott át Browne egy széles karimájú szalmakalapot a grófnak. – Nem túlságosan divatos darab, igaz, uram?

A gróf fejébe csapta a kalapot, magához vette lovaglóostorát, és kilépett a hálószobájából. A tágas földszinti hallban két útitársa már várta. Kicsit meglepetten vette tudomásul, hogy Miss Spencer-Kimberly is lovaglónadrágot visel.

– Nem oldalnyeregben lovagol? – tette fel azonnal a kérdést.

– Természetesen nem – válaszolta Aurora. – A szigeten meglehetősen nehéz a terep. Ez nem olyan, mint a londoni parkok, kegyelmes uram! Ugye, minden elegáns londoni hölgy oldalt ülve, lábát a nyeregkápán átvetve lovagol? Nagyon kényelmetlen módszer! Meggyőződésem, hogy Cally ezért is nem ült soha lóhátra. Nagyon finom teremtés, és nem érezte volna magát biztonságban ebben a természetellenes helyzetben. Ennek ellenére soha nem tudtam rávenni, hogy terpeszben ülje meg a lovat. Nem tartotta nőiesnek – tette még hozzá egy olyan pillantás kíséretében, mely a grófot arra késztette, hogy inkább a lány testvérével értsen egyet.

– Szerintem – szólalt meg Valerian Hawkesworth, elegánsan megkerülve a kérdést – mivel a házasság révén mi is rokonok leszünk, Miss Spencer-Kimberly ezért talán jobb lenne, ha nem szólítana *kegyelmes uramnak.* Én Aurorának szólítom, ön pedig szólítson csak Valeriannak!

– Ó, valóban megtehetem? – kérdezte természetellenes negédes hangon és tágra nyílt szemmel Aurora. Még a szempilláit is megrebegtette a grófnak.

– Húgocskám, viselkedj! – dorgálta George. – Valerian nem szokott hozzá az éles nyelvedhez és a csúfolódáshoz. Tartok tőle, hogy a húgom alapjában véve nagy csibész – fordult George ezután ismét a grófhoz. – A papa sem tudott vele mit kezdeni. Imádta mindkét lányt, és alaposan el is lettek kényeztetve.

– Azt hiszem, hogy én sejtem, mit kellett volna vele csinálni – válaszolta a gróf, s kék szemének pillantása egy gondolat erejéig érezhetően megkeményedett. – Gyanítom, hogy Aurora még soha nem érzett kemény kezet a fenekén. Ez rendszerint a legrakoncátlanabbakat is megszelídíti.

– Ideje indulnunk! – szólalt meg sietve George, amikor húga szemében észrevette az apró kis szikrákat. – A nap olyan gyorsan felkel, hogy észre sem vesszük. Menjünk!

– Azon kívül, hogy édes, semmit sem tudok a nádcukorról – ismerte be Valerian a két testvér előtt. – Útközben szívesen hallanék róla egy kicsit részletesebben.

– Négy hatalmas táblánk van a szigetnek ezen az oldalán és négy a másikon, mely valaha a Meredith családé volt. Állandóan váltogatjuk a termőterületet. Ebben az évben a szigetnek

ezen az oldalán takarítunk be termést, a többi táblát meghagyjuk ugarnak, de közben állandóan trágyázzuk, mivel a cukornádnak tápanyagban bővelkedő talajra van szüksége. A termést tizennyolc hónap elteltével takarítjuk be. Egy évvel azelőtt, hogy az egyik oldalon betakarítanánk a termést, a másik oldalon már elkezdjük az ültetést. Az ugaron maradt területeket a két időszak között trágyázzuk. A száraz időszakban, januártól májusig, a termés betakarításával foglalkozunk. Tétlenségre soha nincs idő.

– Hogyan ültetik a cukornádat? – érdeklődött tovább a gróf.

– Az érett növények csúcsát levágva szaporítóanyagot szedünk. A rabszolgák lyukakat ásnak, és alaposan megtrágyázzák. Apánk még hosszú árkokat ásatott, és abba telepítette a palántákat, de most már mindenütt lyukakba tesszük, mert ezzel csökkenteni lehet a talajerózió veszélyét, és a föld is jobban tartja a nedvességet. Az ültetés után is állandóan folyik a trágyázás és a gyomirtás, egészen a termés betakarításáig.

– Hány rabszolgátok van?

– Nem tudom – válaszolta George rövid gondolkodás után, kicsit szégyenlősen. – A munka ellátásához mindenesetre elegen vannak.

– Évente hány új rabszolgát kell vásárolnotok? Úgy hallottam, hogy a cukornádültetvényeken a nehéz munka és a körülmények miatt rendkívül magas a rabszolgák halálozási aránya – jegyezte meg a gróf, s az ültetvényhez közeledve már látták is a cukornádat vágó és kötegekbe szedő fekete férfiakat és nőket.

– St Timothy szigetén viszonylag alacsony a halálozási arány inkább csak öregség vagy esetleges balesetek követeztében veszítünk el rabszolgákat – kapcsolódott be Aurora is a beszélgetésbe. – A papa gyűlölte a rabszolgaságot. Ha rabszolgák nélkül is működtetni tudta volna az ültetvényt, akkor meg is tette volna. Ő a legjobbnak számító megoldást választotta. Tisztességes lakással és bőséges élelemmel látta el őket. Egyiküket megtanítottuk arra, hogy szükség esetén gyógyítsa a többieket. A földeken keményen dolgoznak, de nem hajszoljuk túl őket, a vasárnap pedig pihenőnap mind a szabad emberek, mind pedig a jobbágyok és a rabszolgák számára. Ennek köszönhetően a rabszolganők egészséges gyermekeket hoznak világra, akik felnőve szüleikkel együtt dolgoznak az ültetvényen. Már nem is emlékszem rá, hogy mikor kellett új rabszolgákat vásárolnunk. Itt teljesen másképpen zajlanak ezek a dolgok, mint a szomszédos szigeteken és ültetvényeken. Az angol törvények értelmében a rabszolgák semmiféle joggal nem rendelkeznek. Gazdájuknak viszont arra is joga van, hogy minden ok nélkül akár meg is ölhesse őket. Rettenetes! Ezek a szerencsétlen feketék egész álló nap csak dolgoznak, amíg meg nem halnak, a gazdáik pedig semmit sem törődnek velük. Afrikából rendszeresen érkeznek a rabszolga-kereskedők az újabb szállítmányokkal, hogy ezeket a szerencsétlen párákat az ültetvényeken hasznosítsák, és ha már nem képesek dolgozni, gondolkodás nélkül megszabaduljanak tőlük. Felháborító! St Timothy szigetén mi nem ezt a gyakorlatot követjük!

A lány szenvedélyes szavai meglepték a grófot. Eddig csupán egy felvágott nyelvű, elkényeztetett teremtésnek tartotta, de most úgy tűnt, hogy nagyon is gondolkozik. Mivel a rabszolgaság intézménye a grófnak sem tetszett, kellemesen érintette, hogy Aurorának is hasonló a véleménye.

– Ha emberségesen bánunk a rabszolgáinkkal, az egyben a saját érdekeinket is szolgálja – vitte tovább George az előbbi gondolatot. – Megszokták a közös munkát, munkacsoportokat alkotnak, és már csak saját szórakozásukra is versengenek egymással. Ha a termést betakarítottuk, akkor mindnyájukat megjutalmazzuk, és a jutalom oroszlánrészét azok kapják, akik a legeredményesebben dolgoztak. Biztos vagyok benne, hogy ez a módszer sokkal jobb, mintha halálra dolgoztatnánk őket, és új emberedet kellene betanítani és munkára szoktatni. Van négy fekete munkavezetőm, akik mindegyike már egy helyettest is kinevelt maga mellé. Az irodai munkát is feketék végzik. Módszerünknek másik nagy előnye, hogy mivel már a

rabszolgáknak legalább a harmadik nemzedéke született St Timothy szigetén, így nincsenek lázongások, nem vágynak őseik szülőföldje, Afrika után. St Timothy az otthonunk, fehérek, feketék, mindnyájunk számára.

– Hány órát dolgoznak naponta a rabszolgák? – kérdezte Valérián, amikor megálltak az egyik, már félig levágott táblánál.

– Reggel hatkor már kint vannak a földeken, és dolgoznak egészen délig, amikor legkegyetlenebbül kezd tűzni a nap. Délután kettőkor veszik fel ismét a munkát, és alkonyatig folytatják.

– Sokan szimulálnak betegséget?

– Amikor valaki elmegy a doktorhoz – rázta meg tagadóan a fejét George –, azt csak azért teszi, mert megsérült, vagy valóban beteg. Ezek itt mindnyájan tisztességes emberek, és a családjuk sem engedné, hogy betegséget színleljenek.

– Gyakoriak a szökések?

– Hová mennének? – kérdezett vissza Aurora. – Az angol törvények semmiféle jogot nem biztosítanak a rabszolgáknak. Ha egy fekete nem tudja megmutatni szabadulólevelét, akkor azonnal feltételezik róla, hogy szökevény. Börtönbe zárjak egészen addig, amíg a gazdáját nem sikerül felkutatni, ha pedig senki sem jelentkezik érte, akkor ismét eladják. Emlékeim szerint St Timothyról eddig még senki sem szökött meg, mert itt biztonságban érzik magukat, és jobban bánnak velük, mint bárhol a gyarmatokon.

Tovább folytatták útjukat egy épületcsoport felé. Amerre csak elhaladtak, az ültetvényeken dolgozó feketék tiszteletteljesen üdvözölték őket.

– Azokban az épületekben van a nádzúzó malom, mi zajlik a főzés és a finomítás – magyarázta George.

– A nádat a talajhoz lehető legközelebb eső részén vágják le, megfosztják leveleitől, majd a szálakat körülbelül 90-120 centis darabokra vágják, kötegekbe fogják és a zúzába szállítják, ahol a rabszolgák kivonják belőle a levet. Ezt főzik, tisztítják, azután cukorrá kristályosítják. Meghagyunk egy kis tisztítás után fennmaradó melaszt is, és abból rumot készítünk. Hosszú, monoton munka, és mindenütt nagy a forróság. Itt csak a legerősebb férfiak bírják a munkát.

– Csak személyes használatra állítotok elő rumot?

George bólintással válaszolt.

– Nem lehetne többet is készíteni belőle? – kérdezte Valerian.

– Mindig is ezt szerettem volna – lelkesült föl George.

– A szigeteken túl kitűnő piaca lenne a rumnak. Fel kellene hozzá építeni egy palackozóüzemet. A papa soha nem akart ilyesmivel foglalkozni, de szerintem többféle terméket kellene előállítanunk, s akkor tartalékokat is képezhetnénk. Ha a termést tönkreteszi egy hurrikán, akkor rendelkeznénk az újraültetéshez szükséges tartalékokkal, és nagyobb megrázkódtatás nélkül túlélnénk a katasztrófát. A papa azt mondta, hogy a palackozó felépítéséhez kölcsönt kellene felvennünk, ő pedig nem szerette volna, ha a bankárok a sziget akár egyetlen darabkájára is rátenyerelhetnének.

– Van elég rabszolgátok, hogy elkezdjétek a termelést – puhatolózott tovább a gróf –, vagy újabb rabszolgákat kellene hozzá vásárolni?

– A férfiakat ki lehetne képezni munkafelügyelőnek, a fiatalabb nők pedig végezhetnék a palackozást, Valerian – válaszolta George. – Ha új rabszolgákat hoznánk a szigetre, abból esetleg problémák származhatnának.

– Azt hiszem, hogy az én jelenlétem teljesen felesleges ehhez a beszélgetéshez – szólalt meg hirtelen Aurora. – George-nak ebben a kérdésben nincs szüksége a segítségemre. Elmegyek és úszom egyet, mielőtt még tűzni kezdene a nap.

– Maga úszik? – kérdezte csodálkozva a gróf.

–A tengerben! – válaszolta a lány helykén, majd fordított egyet a lován, s egyenesen átvágott a földeken.

– Valóban tud úszni? – tette fel Valerian George-nak is a kérdést.

– Mint a hal – hangzott a válasz. – Szégyenemre még nálam is jobban! Kemény teremtés, és kitűnő társaság is, ha mint a bátyja dicsekedhetem vele egy kicsit. Még a pisztollyal is jól bánik!

– Szent isten! – ámuldozott a gróf. – Calandra is hasonló?

– Nem, egyáltalán nem! – kacagott fel George. – Cally majdnem annyira utálja az úszást, mint a lovaglást, és a pisztolynak még a látványától is az ájulás környékezi. Ennek ellenére játékos teremtés, és évekig velünk tartott ezekben a dolgokban. Tud viszont zongorázni, és nagyszerűen énekel. Kitűnő szeme van, és csodálatos miniatúrákat fest. Azt hiszem, hogy ezek az adottságok jobban is illenek egy jövendő grófnéhoz.

– Valaha nekem is volt egy lánytestvérem – szólalt meg a gróf, amikor ismét nekiindultak. – Franciaországból visszatérőben a szüleimmel együtt ő is a tengerbe fulladt. Anyám félig francia volt. Apja halála után ment férjhez apámhoz, francia nagyanyám pedig visszatért hazájába. Szüleim Sophiát is magukkal vitték látogatóba. Anglia partjai már látótávolságban voltak tőlük, amikor a Csatornán lecsapott rájuk a kegyetlen vihar. Hajójuk elsüllyedt, és az összes utas a tengerbe veszett. Sophia még csak nyolcéves volt. Még mindig emlékszem rá – mosolyodott el halványan a gróf. – Igaz, ha nem lenne ott a képe a családi arcképcsarnokban, akkor már elhalványodtak volna előttem a vonásai. Nagyon szép kislány volt, s emlékeim szerint rettentő pajkos teremtés. Emlékszem, egyszer az összes baromfit kiterelte a családi gazdaságból a mezőre, hogy *felszabadítsa* őket, mert – elmondása szerint – nem tudta elviselni a gondolatot, hogy egyszer majd a fazékba kerülnek. Nagyon jószívű kislány volt.

– Cally és Aurora ugyanilyen meggondolásból egyszer egy levesnek szánt teknőst eresztett szabadon – bólogatott George megértően.

A két fiatalember folytatta útját, s George felvitte vendégét a szigetet hosszában kettészelő, alacsony hegy gerincére. Széles mozdulattal körbemutatott a földeken majd rámutatott a Meredith-udvarházra is, mely most már Aurora tulajdona volt. Erről a pontról Valerian beláthatta az egész szigetet és a szigetet körbevevő tengert.

– Az ott milyen sziget? – kérdezte a gróf. – Teljesen lakatlannak látszik.

– Az St Vincent, és karibi indiánok lakják. Nem zavarnak bennünket, mi sem zavarjuk őket – felelte George. – Annyi veszteséget szenvedtek az angoloktól, franciáktól, spanyoloktól, sőt még a hollandoktól is, hogy most boldogok, ha békében élhetnek, és mi sem zaklatjuk őket.

– És merre van Barbados?

– Akár még meg is pillanthatjuk – fordult meg George a lovával –, bár ma egy kicsit párás a levegő. St Timothy éppen a két sziget között fekszik.

Valerian Hawkesworth tekintetével végigpásztázta a szigetet. Olyan volt, mint egy smaragd egy tengerkék térítőn. Fölöttük szikrázott a nap az azúrkék égbolton. Gyönyörű volt a látvány. Az egyik közeli fa lombjai között pompás tollazatú madarakat fedezett fel. Mindegyikük narancssárga tollbokrétát viselt a fején, horgas csőrüket pedig mintha csontból faragták volna.

– Ezek meg milyen madarak? – fordult a gróf Georgehoz a madarak felé mutatva.

– Egy tiomidnak nevezett, a szigeteken őshonos papagájfajta – hangzott a válasz. – Ugye szépek?

– Még hasonlót sem láttam soha. Papagájokat már láttam Angliában is, de azok kékek, sárgák vagy fehérek voltak. Ilyenekkel még nem találkoztam!

– Nem is nagyon élnek máshol – magyarázta George. – Nem tesznek kárt a cukornádban, és mi sem bántjuk őket.

Leereszkedtek a hegyről, s amikor ismét az ültetvényhez értek, egy tisztán öltözött fekete férfi közeledett futva feléjük, és kiáltással hívta fel magára George Spencer-Kimberly figyelmét.

– Mi történt, Isaac?

– Szükség lenne önre az irodában, uram! Engem küldtek, hogy keressem meg valahol. Jöjjön, uram!

– Mennem kell! – fordult George Valerianhoz. – Ha óhajtod, akkor holnap átnézhetjük a könyvelést is.

– Nem tehetnénk ezt meg ma délután? – kérdezte a gróf.

– Félek, hogy Gally esetleg megsértődik, ha délután ezzel foglalkozunk – válaszolta George egy kacsintás kíséretében.

– Igazad van! – nevetett fel Valerian. – Nem szabad megfeledkeznem róla, hogy hamarosan nős ember leszek, és már nemcsak magamra kell gondolnom!

– Az út egyenesen visszavisz a házhoz – mutatta George. – Nem tudsz eltévedni. Egyetlen ösvény ágazik le belőle, az a tengerparthoz vezet. Neked csak ezt az utat kell követned! A másik jobbra kanyarodik.

– Azt hiszem, hazatalálok – válaszolta a gróf, s már útnak is indult.

Kíváncsi volt a tengerpartra, s szeretett volna egy kicsit a part mentén lovagolni. St Timothy máris csodálatos helynek tűnt a számára. Felébredt benne az a felfedezés iránti vágy, amelyet gyerekkorában érzett utoljára. Nem félt attól, hogy eltéved, és nem találja meg az udvarházhoz vezető utat. A dzsungel csak egy rövid szakaszon sűrűsödött össze, utána ismét ritkulni kezdett. Már hallotta is, ahogy a hullámok lágyan nyaldossák a fövénnyel borított tengerpartot.

Éppen a homokos part felé indult, amikor valami megragadta a figyelmét. A vízben egy fejet látott. Közvetlenül utána pillantotta meg Aurora kipányvázott lovát. Tekintete ezután a fehér homokra leterített lepedő mellett szép rendben lerakott ruhacsomóra vetődött. Meztelenül fürdik talán? Meglepetéssel vegyes döbbenet vett rajta erőt, bár igazán ez még benne sem tudatosult. Tudta, hogy most sarkon kellene fordulnia, és visszatérnie a főútra, de ezt valahogy mégsem akarta. Inkább ottmaradt rejtve, az árnyékba húzódva, s figyelte, ahogy a lány egyre közelebb úszik a parthoz.

Aurora kiemelkedett a vízből, s a gróf máris választ kapott korábbi kérdésére. A lányon egyetlen apró ruhadarabot sem sikerült felfedeznie, s Valerian még életében nem látott ilyen szépséges teremtést. A kristálytiszta víz már csak a térdéig ért. A part felé gázolva csomóba fogta haját, s kicsavarta belőle a vizet. Végigfeküdt a lepedőn, és haját szétteregette száradni. Valerian némán, lélegzetvisszafojtva bámulta. Kis idő elteltével Aurora megfordult, haját ismét szétteregette, hogy jobban száradjon, majd ismét mozdulatlanul feküdt a hófehér fövényen.

„Ugyan mit csinálok? – gondolta a gróf. – Olyan vagyok, mint egy kisfiú, aki a szobalány után leselkedik” – korholta magát, de lábai továbbra is mintha a földbe gyökereztek volna. A lány hosszú combja, izmos teste aranybarnán csillogott. Combtövében dús, fényes szőrzet göndörödött. A gróf szeretett volna ujjal beletúrni, hogy felfedezhesse testének legtitkosabb részeit is. Figyelte, ahogy ismét felegyenesedik, s tekintete mohón a lány melleire tapadt. Az apró halmocskák tökéletesen gömbölyű formát alkottak, mellbimbói feszesen előremeredtek. Karcsú dereka meglepően formás csípőbe gömbölyödött, s alakja még inkább hasonlított egy szoborra, mint ahogy azt a ruha sejtetni engedte. Megfordult, s ruhája után nyúlt. Feneke oly tökéletesen gömbölyödött, hogy a férfi szinte ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megsimogassa. Akkor jött rá, hogy tulajdonképpen roppant kellemetlen helyzetbe került. Férfiassága keményre merevedett, s szinte már fájdalmasan lüktetett.

„Te jó isten – gondolta bosszankodva. – A lány a sógornőm lesz, én pedig valami vén kéjencként leselkedem utána! Ezek után hogyan nézhetek majd a szemébe?” Figyelte, ahogy Aurora belebújik térdnadrágjába, felveszi harisnyáját és cipőjét. A grófot hirtelen elöntötte méreg. Mindez a lány hibája! Kacér kis céda! Ugyan melyik tisztességes fiatal lány úszkál meztelenül, s teszi mindenét közszemlére? Szerette volna remélni, hogy nem kavar majd botrányt, amikor Angliába érkezik. Minél előbb találnia kell számára valami tisztességes férjet, de a gondolat, hogy egy másik férfit lát Aurora mellett, valahogy még jobban feldühítette. Valerian Hawkesworth ekkor ismét a főút felé fordította lovát, mielőtt még a lány felfedezhette volna, hogy meglesték. Ha Aurora itt találja, akkor elmondhatja Calandrának, ő pedig pillanatnyi gyengeségével nem szeretett volna kellemetlenséget okozni menyasszonyának.

Teltek-múltak a napok. Valérián a délelőttöket George-dzsal töltötte. Átnézték a könyvelést is. Jövendő felesége hozományát nagyon is jövedelmezőnek találta. A Kimberlyk, különösen Róbert, igen körültekintő és megfontolt emberek, állapította meg a gróf. A cukor értékesítéséből származó bevételeiket londoni bankokban helyezték el. Kimberly nagyvonalúan gondoskodott özvegyéről és két fogadott gyermekéről, akiket – ahogy erről sikerült is meggyőződnie – hivatalosan is örökbe fogadott. Mind Aurora, mind pedig George kitűnő partinak ígérkezett. A gróf úgy érezte, hogy nem jelent különösebb problémát számára, hogy férjet találjon sógornőjének, feltéve, ha az tisztességesen viselkedik. Azon kívül, hogy meztelenül úszkál a tengerben, valóban nagyon kevés hibát sikerült felfedeznie jövendő sógornőjében; talán a nyelvét fékezhette volna egy kicsit jobban. Az Angliát körülölelő tenger különben is túl hideg volt ahhoz, hogy valaki meztelenül úszkáljon benne.

A gróf a délutánokat és az estéket Calandra, a lány anyja és nővére társaságában töltötte. Jövendő felesége aranyos kis teremtésnek bizonyult, egy kicsit unalmasnak tűnt ugyan, de erre számítani lehetett. Végtére is egész életét St Timothy szigetén töltötte, mely gyönyörű ugyan, de azért mégis kevés kulturális ösztönzést jelentett számára, írni, olvasni tudott, de a számok már reménytelenül messze álltak tőle. Beszélt kicsit franciául is, de igazából a művészetekhez volt kitűnő érzéke. Hímzései felvették a versenyt kitűnő miniatúráival is George-nak igaza volt, hangja is nagyon kellemesnek bizonyult, esténként szépen zongorázgatott. Mindent összevetve egyértelműen nyereséget jelenthet Farminster számára. Nagyanyja majd lecsiszolja az apró érdességet róla, és Calandra tökéletesen elfogadható lesz az előkelő társaság számára.

Jövendő sógornőjével viszont sokkal érdekesebbek voltak a beszélgetések, s a lány meglepően tájékozottnak bizonyult. Apja könyvtárából minden könyvet többször is elolvasott, gyönyörű volt a kézírása, önszorgalomból még latinul is megtanult. Éveken át együtt tanult George-dzsal, és így az angol mellett folyékonyán beszélt franciául és spanyolul is. Lovaglóés úszótudományáról már maga is meggyőződhetett. Az egyik délután a bátyjával versengve kiderült, hogy bámulatosán jól lő célba. Volt érzéke a számokhoz is, de fivérével nem vehette fel a versenyt. Igaz, nem tudott énekelni, se zongorázni, a hímzést sem kedvelte. A két lány bámulatos ellentéte volt egymásnak, s mégis szerették egymást.

Időközben Cally esküvői ruhája is elkészült. A szolganép szorgosan varrogatta *azokat a* ruháit is, melyeket majd magával visz arra az időre, amíg új ruhatára el nem készül Londonban. A gróf őszinte örömére szolgált, hogy George és Aurora csak nyolc hónap elteltével követi testvérét, és nem akaszkodik azonnal a nyakukba. Megérdeklődte Aurora méreteit is, és megígérte, hogy még a londoni utazás előtt elkészítteti és elküldi neki az új, divatos ruhatárat. Mindebből George sem maradhatott ki, mivel a gróf emlékeztette, hogy télvíz idején érkeznek Londonba, s neki is szüksége lesz meleg és divatos holmikra.

– Tudassátok, hogy melyik hajóval szándékoztok érkezni. Legszívesebben a *Royal George*-ot ajánlanám, de testvérhajója, a *Queen Caroline* sem sokkal marad el mögötte. A kocsim várni fog benneteket a kikötőben.

– Igazán nagyon kedves hozzánk, Valerian! – hálálkodott Aurélie.

– Ön nem szándékozik a gyermekeivel tartani, asszonyom? – kérdezte meg a gróf több alkalommal is. – Nagyon szívesen látnánk Hawkes Hillben, és bízom benne, hogy akkorra már Calandra szülni fog. Biztosan szívesen látná ő is maga mellett az édesanyját, különösen abban az állapotban.

– Mikor Robert idehozott Jamaicáról, akkor megfogadtam, hogy soha többé nem szállók tengerre! – rázta meg tagadóan fejét az asszony. – Úgy tűnik, hogy sem az idegeim nem viselik el, sem a gyomrom nem bírja az ilyen hosszú utazást – nevette el magát Aurélie.

– Ezek szerint nekünk kell sűrűbben ellátogatnunk St Timothyra, hogy megismerhesse az unokáit, asszonyom – jegyezte meg Valerian nagylelkű kedvességgel.

Calandra vihogása ellenére Aurélie sugárzott a boldogságtól. Calandra miatt viszont a gróf már kicsit kezdett nyugtalankodni. Hányszor tettek már hosszú sétákat az udvarház hatalmas parkjában, és mégis csupán annyi bizalmas közeledést engedett, hogy megfoghatta a kezét. Néhány alkalommal megkísérelte szájon csókolni, de menyasszonya ilyenkor mindig elfordította a fejét, úgyhogy ajkai még az arcát is csak alig súrolhatták. Ha egy ártatlan csókot sem enged neki, akkor mi lesz, ha majd összeházasodnak? Gyanította, hogy Aurora már régen nem tiltakozott volna a csókja ellen. Fogalma sem volt, hogyan juthatott ez az eszébe, de megtörtént. Később ez ismét felötlött benne, s bűntudattal szívében azonnal el is hessegette magától a gondolatot. Aurélie már biztosan ismertette Calandrával házastársi kötelességeit. Ezután mar rá hárul a feladat, hogy bevezesse menyasszonyát ezeknek a kötelességeknek a gyakorlati részleteibe.

Az esküvő' napjának előestéjén Aurélie bement a két lányhoz Calandra hálószobájába.

– Aurora, azt hiszem, jobb lenne, ha most magunkra hagynál bennünket – fordult oda nevelt lányához.

– Nem maradhatnék? – kérdezte Aurora. – Biztosan a házasság testi részleteiről akarsz Callyvel beszélni. Nem így van, mama? Miért ne hallhatnám én is ezeket a dolgokat, hiszen nem biztos, hogy akkor is velem leszel, amikor én férjhez megyek.

– De te még csak több hónap múlva utazol el Angliába! – válaszolta Aurélie. – Mi majd akkor fogunk elbeszélgetni, Aurora.

– Inkább Callyvel együtt szeretném hallani, mama! – erősködött Aurora.

– Hadd maradjon ő is, mama! – könyörgött Cally is.

Aurélie megvonta a vállát. Amúgy is kényelmetlenül érezte magát, és valóban ésszerű ötletnek látszott, hogy a két lánnyal egyszerre essen túl ezen a kis beszélgetésen.

– Nos, rendben van! – egyezett bele a lányok kérésébe. – A házasságnak számos, különféle vonatkozása van – kezdte. – A jó feleség tiszteli férjét, vezeti a háztartást, és ha szükség van rá, vigaszt is nyújt neki. De egy asszony legfontosabb feladata, lányaim, az, hogy gyerekeket szüljön férjének. Ennek érdekében egyesíteni kell testét férje testével, hogy magját a méhébe fogadja. Sok nő számára ez kellemes kötelességet jelent, és még élvezi is férje szenvedélyét.

– Te is élvezted? – tette fel Aurora egyenesen a kérdést.

– Apáddal igen – válaszolta halkan Aurélie, és azonnal pír öntötte el az arcát.

– A mi apánkkal nem? – kérdezett rá azonnal Cally.

– Apátok – harapta össze ajkait Aurélie – nem volt olyan gyengéd férj, mint Robert Kimberly. Bár látszatra minden férfi egyforma, azonban mindegyik különbözőképpen szeretkezik a feleségével. Erre mindkettőtöknek fel kell készülni! Azt hiszem, Cally, hogy a grófod kedves és türelmes lesz veled. Add neki szabadon a testedet, mert ahhoz joga van. Nem szabad visszautasítanod!

– És mit fog csinálni? – kérdezte Cally kíváncsian.

– Minden férfinak van... hm... hogy is mondjam...

– Függeléke? – kérdezett rá Aurora.

– Hát *ezt* meg honnan tudod? – kapkodott levegő után az anyja.

– Emlékszem, láttam, amikor gyerekkorunkban együtt fürödtünk, hogy George-nak is van – felelte nyugodtan Aurora. – Igaz, nagyon kicsi volt.

– Az a férfival együtt növekszik – folytatta Aurélie megadóan, s az jutott eszébe, hogy talán életében ez a legkellemetlenebb dolog, amin most túl kell esnie. – Ez az a „függelék", melynek segítségével egy férfi egyesíti testét a felesége testével.

– Hogyan? – kérdezte Cally.

– A nők testén található egy nyílás – magyarázta Aurélie. – Ez neked is a lábaid között van. Ahogy egy férfinak a vágya fokozódik, úgy növekszik és vastagodik a „függeléke" is, és kész arra, hogy a testedbe hatoljon, melyet a férjed, ha gyengéden és körültekintően viselkedik, akkora már előkészített a behatolására.

– Hogyan? – érdeklődött tovább Cally.

– Simogatással – válaszolta Aurélie.

– Mint ahogy a macskát szokták simogatni? – hitetlenkedett Cally.

– Most már tudod, amit tudnod kell – felelte Aurélie. – Valerian majd megválaszolja az összes többi kérdésedet, Calandra.

– És hogyan kerül a baba a testembe? – kérdezett makacsul tovább is Cally.

– A férjed a „függelékén" keresztül a testedbe lövelli a magját. Ha termékeny vagy, amikor a testedbe hatol – de nem vagy mindig az –, akkor ez a mag növekedésnek indul, és gyermekké fejlődik. Általában kilenc hónapra van szükség, hogy teljesen kifejlődjön, és akkor kipréseli magát ugyanazon a nyíláson keresztül, melyen a testedbe jutott.

– Fiú lesz vagy kislány? – kérdezett tovább Cally, mert a válasz nem elégítette ki.

– Ezt mindaddig nem tudhatod, amíg a gyermek meg nem születik – válaszolta az anyja. – Most pedig azt hiszen, már többet tudtok, mint amennyire szükségetek van! Ideje, hogy aludni menjetek. A holnapi nap nagyon fontos az életedben, Calandra. Férjhez mész, és Farminster grófnéjaként hagyod el St Timothyt. Pihenned kell!

– Hadd maradjon Aurora még egy kicsit! – kérte Cally az anyját. – Hosszú ideig ez az utolsó este, melyet együtt tölthetünk, és ha újra találkozunk, akkorra már minden megváltozik.

Aurélie megértően bólintott, aztán felállt, és kiment a szobából. Neki és Robertnek szerencséje volt a házassággal és a gyerekeikkel. Ezt kívánta mindkét lánya számára.

Aurélie távoztával Cally szólalt meg először.

– Kíváncsi vagyok, hogy melyik részemet fogja simogatni. Olyan ostobán hangzik az egész! – vihogott fel érezhetően idegeskedve.

– Úgy vettem észre – mondta Aurora –, hogy a férfiakat a nők melle érdekli leginkább. Biztosan a melledet fogja simogatni. Megérintetted már magadat, Cally?

– És te?

Aurora csak biccentett a fejével, majd kioldotta hálóinge zsinórját, és húga előtt lemeztelenítette felsőtestét.

– Tedd te is tedd ugyanezt! – szólt rá a húgára.

Cally engedelmesen utánozta mozdulatait.

– Ilyet még soha nem csináltam – suttogta. – Nem illetlenség ez?

– Lehet, hogy az – válaszolta Aurora, megfogva saját melleit. – Te is tedd ugyanazt, amit én, Cally!

Callynek kicsit nagyobbak voltak a keblei, mint a nővéréé, a kúpos formák nagy mellbimbókban végződtek. Szégyenlősen a saját melle alá nyúlt, és figyelte, ahogy Aurora a

hüvelykujjával masszírozza a mellbimbóit. Cally utánozta. Mellbimbói hamarosan megkeményedtek, de az egészet mintha kellemetlennek érezte volna. Aurora viszont behunyta a szemét, és szaggatottan vette a levegőt. Akkor felhúzta hálóingét egészen addig, amíg ujjai el nem vesztek lába között a sűrű szőrzetben. Cally tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy Aurora bedugja ujját a két párna közé, és dörzsölni kezdi magát.

– Most mit csinálsz? – kérdezte döbbenten.

– Csináld te is! – szólt rá halkan nővére. – Hmm, milyen csodás! Ha egy férfi ezt teszi veled, akkor én is alig várom, hogy férjhez menjek!

– *Ezt* én nem tudom csinálni – tiltakozott Cally, de látszott rajta az érdeklődés.

– De... tudod – nyögdécselte Aurora. – Ó! Ó! Ó! Olyan csodálatos volt, Cally! Rajta! Próbáld te is! Meglátod, milyen jó lesz utána!

Calandra ideges mozdulatokkal követte nővére útmutatásait. Teste neki is hamarosan remegni kezdett. Még soha nem tapasztalt ilyesmit, s úgy érezte, hogy nem kedveli ezt az egészet. Ujjai síkosak és kicsit ragadósak voltak valami nedvektől, melyeket nyilvánvalóan a teste bocsátott ki magából. Aztán hirtelen egész testében megrázkódott. – Óóó! – hagyta el fojtott kiáltás az ajkát. – Óóó!

– Na, jó volt? – kérdezett rá Aurora pajkosan.

– Nem túlságosan tetszett a dolog – emelkedett fel Cally Aurora mellől az ágya széléről, és azonnal elindult kezet mosni. – Hol tanultál ilyen dolgokat? – kérdezte, miközben vadul dörzsölte ujjait.

– Nem is tudom – vonta meg Aurora a vállát. – Egyszer kipróbáltam, és megtetszett. Valószínű, hogy majd Valerian is így fog hozzád nyúlni. Azt hiszem, a mama erre a ragadós nedvességre gondolt, amikor arról beszélt, hogy fel fog készíteni a behatolására, így, nedvesen, szerintem az a bizonyos is könnyebben a testedbe csúszik, mintha száraz lennél.

– Ez illetlenség, és én nem fogok ilyesmit csinálni! – tiltakozott Cally.

– Ne butáskodj, Cally! De még mennyire fogod csinálni! Meg kell tenned, ha gyereket akarsz, és ahogy a mama is mondta, legelső kötelességed a Hawkesworth családdal szemben, hogy örököst szülj nekik! Biztosan jobban fog esni, ha majd Valerian teszi ezt veled. Megcsókolt már?

– Nem engedtem neki! – válaszolta Cally.

– Nos, esküvő után meg kell engedned – közölte Aurora tárgyilagosan a húgával, majd felállt ő is az ágy széléről, és megigazította magán a hálóinget. – Megyek én is aludni! Szép álmokat, kishúgom. Hiányozni fogsz! Holnap majd találkozunk!

– Aurora!

Aurora az ajtóhoz érve megfordult.

– Szeretlek! – mondta Cally.

– Én is szeretlek – válaszolta Aurora, és behúzta maga mögött az ajtót.

Odalent a hallban Calandra utazóládái már elszállításra vártak. A *Royal George* megérkezése után a házasságkötés lesz a nap első eseménye. Az esküvői reggeli után az ifjú házasok két szolgájuk kíséretében azonnal útnak is indulnak Anglia felé. A papot St Timothy hajójával visszaviszik Barbadosra, és a nap a szokásos módon folytatódik tovább, azzal a különbséggel, hogy Cally már nem lesz közöttük.

A ház népe már kora hajnalban talpon volt. Megtöltötték a mosdókádakat, s mindenki hozzálátott a fürdéshez. Teát is felszolgáltak minden hálószobában. Sallyn, Cally szobalányán annyira eluralkodott az izgalom, hogy kétszer is hánynia kellett.

– Mi van veled? – kérdezte Martha a fiatalabb szobalányt.

– Megyek haza! – válaszolta Sally. – Újra meglátom Angliát, és egy grófnő szobalánya leszek! – Sally szerződésben lekötött szolgálati ideje már évekkel ezelőtt letelt. Mindig is

kínozta a honvágy Anglia után, de soha nem volt rá pénze, hogy hazautazzon. Adósságért cserébe kellett szolgálatot vállalnia. Az egyedüli támaszt Calandra jelentette a számára. Most pedig megkérték, hogy utazzon el úrnőjével együtt, s ez rettenetesen nagy izgalomba hozta. – Ne is próbáld azt állítani, Martha, hogy nem lennél boldog, ha újra megláthatnád Angliát!

– Nem sokáig maradsz a grófné szobalánya, ha nem tanulsz meg kicsit rendesebben beszélni, Sally! – szólt az idősebb nő szigorúan a fiatalabbra. – Ragadhatott volna rád valami az előkelőbb kiejtésből az elmúlt tíz év alatt! Egy grófné szobalányának szebben kell beszélnie! Vissza akarsz kerülni a londoni nyomortanyára, ahonnan jöttél?

– Az istenért, nem! – kiáltott fel kétségbeesetten Sally, és arcára nyugtalanság költözött. – Talán jobb lenne, ha mégis itt maradnék St Timothyn!

– Ne légy butuska! – szólt rá Martha. – Egyszerűen figyelj jobban a beszédedre, s igyekezz mindent megtanulni a Hawkesworth család szolgáitól. Van néhány heted, hogy barátot szerezz magadnak, és kérdéseket tegyél fel Browne-nak, a gróf inasának. Amikor azt mondtam, hogy szerezz magadnak barátot, akkor nem arra gondoltam, hogy azonnal el is kell csábítanod azt a szerencsétlen férfit! Ha pedig kétségbe vonják a jogaidat, és megpróbálnak a helyedbe férkőzni, akkor legyél velük kemény, és emlékeztesd őket arra, hogy te már gyermekkora óta a *kegyelmes asszony* mellett szolgálsz! Egy ilyen kapcsolatot kevesen mernek megkérdőjelezni. Légy kedves mindenkivel, de ne bízz meg senkiben, amíg úgy nem érzed, hogy szilárdan megvetetted a lábadat. Az özvegy grófnénak is biztosan van kedvenc szobalánya. Barátkozz össze vele, alkalmazkodj hozzá, és tiszteld a véleményét! Egy ilyen erős szövetségessel a hátad mögött nem lesz okod a nyugtalanságra.

– Ó, Martha! Nagyon fogsz hiányozni! – siránkozott Sally, és egyszerű arcára őszinte bánat költözött, szürke szemei könnyel teltek meg.

– Eriggy már! – mordult rá Martha, de érezte, hogy őt is a sírás környékezi. Sally elutazása után neki sem marad közeli barátnője. Aztán emlékeztette magát, hogy válásuk úgyis csak rövid ideig tart. Tekintete az ablak felé vetődött. – Nézz csak le a kikötőbe! – szólalt meg hirtelen izgalommal. – A *Royal George* már a kikötő felé közeledik, s a menyasszony még nem készült el!

Gyorsan elő is hozták Cally krémszínű szaténból készült menyasszonyi ruháját. Kerek kivágását és a ruha háromnegyedes ujját csipkeszegély és fodor díszítette. Az elöl nyitott szoknya alatti brokát alsószoknyára vékony arany, szálakkal virágmintát hímeztek. A szoknyát csípőben fodrok, behúzások, hajtások és több ropogósra keményített alsószoknya szélesítette. Calandra sötét haját kontyba fésülték, egy szabadon hagyott, lokniba bodorított hajfürt pedig lazán a bal vállára hullott. A nyakában vékony aranyláncon függő kereszten és a fülében lévő körte alakú igazgyöngyből készült fülbevalón kívül más ékszert nem viselt. Harisnyába bújtatott lábát óvatosan dugta bele alacsony sarkú, krémszínű brokátból készült és piciny, aranyszínű rózsákkal díszített cipőjébe. Tengelye körül megpördülve végignézett magán a földig érő tükörben.

Calandra Hawkesworth. Már a név is előkelően hangzott. *Calandra, Farminster grófnéja,* gondolta a tükör előtt illegetve magát. Igen! Valóban úgy nézett ki, mint egy grófnő. Ő lesz a legnagyobb siker Angliában!

– Gyönyörű vagyok! – szólalt meg a tükör előtt, s úgy tűnt, hogy csak saját magához intézi szavait.

– Valóban, ez a színtiszta igazság – szólalt meg Martba is mosolyogva –, de ha Angliába érkezik, ne felejtse el, Miss Calandra, hogy a szépség nem minden. Ha majd megérkezünk, csak szép dolgokat szeretnék ám magáról hallani!

Aurélie lépett be a hálószobába, s amikor lányát megpillantotta, megtorpant s szívére szorította a kezét.

– Ó, drágám! Tökéletes! Olyan vagy, mint egy királynő! – mondta, s átadott Callynek egy csillag alakú kis csokorba kötött fehér orchideát. – Aurora hol van? – kérdezte.

– Itt vagyok, mama! – szólalt meg a hálószobáját a Callyével összekötő ajtón belépő Aurora. Ruhája majdnem olyan volt, mint húgáé, csak halvány rózsaszín selyemből készült. Az elején látható alsószoknyát krémszínű brokátból varrták, melyre kézzel halványkék nefelejcseket festettek. Ruhájához illő cipőjét rózsaszín rozetták díszítették, aranybarna haja két, dús csigába fésülve keretezte az arcát. Húgához hasonlóan ő is csak egy kis aranykeresztet viselt a nyakában.

– Ó, csodásán nézel ki! – szólalt meg Aurélie elégedetten, s átnyújtott nevelt lányának egy csokor, zölddel díszített, rózsaszín hibiszkuszt.

– Conway kapitány és Mr. Edwardes tiszteletes megérkezett! – dugta be fejét George az ajtón. – A vőlegény már türelmetlenkedik. Készen vannak, hölgyeim?

– Kísérj le a földszintre, George, aztán majd visszajössz a húgaidért! – szólalt meg Aurélie, és intett a két szobalánynak, hogy ők is kövessék *példáját.*

A nővérek rövid időre kettesben maradtak.

– Biztos vagy benne, hogy nem bántad meg a döntésedet? – kérdezte Cally. – Csodálatos és nagylelkű cselekedet volt, Aurora, de azt még én is tudom, hogy a papa ebbe soha nem egyezett volna bele.

– Semmit sem bántam meg – nyugtatgatta húgát Aurora –, és a papa mindenekelőtt azt szerette volna, ha boldog vagyok. Ezt te is tudod. Légy te is nagyon boldog Cally!

– Az vagyok! Grófné leszek, és Angliában fogok élni. Már alig várom, hogy megérkezzem, és én is tagja lehessek az előkelő társaságnak.

– És Valerian? Rá nem gondoltál? – kérdezte Aurora, akit kis aggodalommal töltött el Cally gyerekes lelkendezése.

– Valerian? Ő lesz a férjem. Mi kell még ezen kívül – válaszolta Cally. – Biztos vagyok benne, hogy jól kijövünk egymással.

– Gyertek, húgocskáim! – érkezett vissza George. – Itt az idő!

Kiléptek a hálószobából, s lassú léptekkel elsőnek Aurora indult le a lépcsőn, hogy mindenki láthassa és megcsodálhassa Calandrát. Természetesen csak a szolgák, valamint a nyitott terasznak háttal álló Conway kapitány és az anglikán lelkész élvezhette a valóban nem mindennapi látványt. A lelkész mellett ott állt az egyszerű eleganciával öltözött gróf is. Térdnadrágot és fehér harisnyát viselt. Kabátja fekete bársonyból készült, fehér brokátmellényét sötét hímzés, nyakát és kézelőjét csipkefodrok díszítették. Cipőin ezüstcsatok csillogtak. A lelkészhez érve Aurora oldalra lépett, hogy utat engedjen a menyasszonynak.

Cally aprócska kezeit George karján nyugtatva kecsesen közeledett. Mr. Edwardes tiszteletes elé érve Valerian előrelépett, s George átadta húga kezét a grófnak, és elfoglalta Valerian korábbi helyét, mivel kettős szerepet kellett betöltenie az esküvőn. Ő vezette fel a menyasszonyt, és ő volt egyben a násznagy is.

– Drága testvéreim, ma azért gyűltünk össze Isten színe előtt, hogy összekössük ennek a férfinak és ennek a nőnek az életét! – kezdte az anglikán lelkész.

Aurora már nem is emlékezett rá, mikor lehetett utoljára templomban. Apja temetésére a lelkész Barbadosról érkezett, de hogy azelőtt mikor találkozott pappal, azt már maga sem tudta. Apja szerette volna, ha valami egyházi ember is megtelepszik a szigeten, bár tudta, hogy gyülekezet nélkül ez merő pénzpocsékolás lenne. A rabszolgáknak megvolt a maguk vallása, a család és az öt szolga miatt pedig nem lett volna érdemes papot tartani. Ezért hát csak akkor küldtek papért, ha valóban szükség volt rá. Nem egészen ideális megoldás, gondolta Aurora. Ha Angliában leszek, akkor minden vasárnap elmegyek a templomba, döntötte el a kérdést. *Anglia!* Vajon mi vár rá abban az országban? Ezt majd csak az idő

mondhatja meg. Gondolatai néhány percig ide-oda csapongtak, majd ismét a lelkész szavait figyelte.

– Ezennel házastársakká nyilvánítalak benneteket – jelentette be a pap, és összefonta a jegyespár kezét. – Amit Isten összekötött, azt ember szét ne választhassa! Ámen! – fejezte be a szertartást az ifjú párra mosolyogva. – Csókolja meg a feleségét, kegyelmes uram!

Ismerve Calandra szégyenlősségét, Valerian csak futó csókot lehelt az ifjú asszony ajkaira.

– Nagyon boldog vagyok mindkettőtök miatt! – csókolta meg Aurélie először a lányát, majd a grófot is.

Az ifjú házasok ezután a többi családtag, Conway kapitány és a szolgák gratulációját fogadták, mielőtt átmentek volna az ebédlőbe, hogy elköltsék az esküvői reggelit. Míg reggeliztek, a poggyászt már ki is vitték a házból, kocsira tették, levitték a kikötőbe, s hajóra rakták. Az utolsó pohárköszöntő elhangzása után Conway kapitány felállt a helyéről.

– Nem szeretném siettetni, kegyelmes uram, de minél előbb szedem fel a horgonyt, annál hamarabb kötünk ki Angliában.

– Természetesen – bólogatott a gróf, és máris felállva a helyéről Callyt is talpra segítette. – Biztosan át szeretnél öltözni, drágám! Sally, kísérje fel úrnőjét, és ne késlekedjenek!

– Igenis, kegyelmes uram! – válaszolt Sally készségesen. Mint a család két régi és megbecsült szolgáját, Marthát és őt is meghívták az asztalhoz.

Farminster új grófnéja meglepően rövid idő elteltével megjelent divatos, vidám virágokkal díszített, barnásvörös taftból készült utazóruhájában. Fején széles karimájú, kék szalaggal díszített szalmakalapot viselt, kezét és karjait hosszú csipkekesztyű védte a napfénytől.

– Kész vagyok! – lihegte elfúló hangon.

Aurélie elsírta magát. A két lány azonnal vigasztalására sietett.

– Tudom, hogy ostobán viselkedem – szipogta az asszony.

– Mama, gondold meg magad, és Aurorával meg George-dzsal együtt ősszel te is gyere el Angliába! – kérlelte Cally.

– Nem szeretek utazni – rázta meg a fejét Aurélie. – Mikor majd lesz két-három gyereked, akkor egyik télre hozd el őket St Timothyra, hogy halála előtt legalább egyszer láthassa őket a nagyanyjuk.

– Ugyan, mama! – szólalt meg Aurora, alig bírva visszatartani nevetését. – Még sokáig fogsz élni. Túl fiatal vagy ahhoz, hogy a halálra gondolj! Add áldásodat Callyre, és csókold meg, hogy indulhassanak végre.

Aurélie nagyot sóhajtott, de nevelt lánya tanácsát meg. fogadva először Callyt, majd Valerian Hawkesworthöt csókolta meg.

– Viselje gondját drága gyermekemnek! – kérte a grófot.

– Így lesz, asszonyom! – ígérte Valerian.

Cally ezután mostohatestvérét, bátyját és végül Marthát is átölelte.

– Néhány hónap múlva várlak benneteket – búcsúzott az újdonsült grófné.

– Együtt! – mosolyodott el George.

– Mindörökre! – tette hozzá Cally.

– Egy emberként! – fejezte be Aurora a fogadalmat.

Valerian Hawkesworth értetlen arcot vágott, a három testvér hangosan elnevette magát.

– A felesége majd elmagyarázza, miről van szó – nyugtatta meg Aurélie. – Menjetek, mert nem engedlek benneteket sehová! – tette még hozzá, s ajkaira szorította zsebkendőjét.

A gróf felsegítette ifjú feleségét a kocsiba, integetett, s máris elindultak a kikötő felé. Conway kapitány, Browne és Sally egy másik kocsin követte őket.

– Nem tudom, hogy kibírom-e ezt a megpróbáltatást – suttogta halkan Aurélie.

– Örvendezzen, asszonyom! – szólalt meg Mr. Edwardes, a lelkipásztor. – Isten akarata szerint történik, amikor egy lány férjével együtt elhagyja anyja otthonát. A lánya hihetetlenül jól ment férjhez. Legyen hálás a sorsnak!

– George! – szólalt meg hirtelen Aurora. – Lekísérnéd kedves lelkipásztorunkat a hajóhoz, és megkérné Franklint, hogy vigye át Barbadosra? Ma jó szél ígérkezik, és ebédre már otthon is lehet. Nagyon kedves volt öntől, hogy eljött St Timothyra, és összeadta Callyt és Valeriant, de nem szakítjuk el tovább híveitől, Edwardes tiszteletes! – mosolyodott rá kedvesen a lelkészre.

– Boldogan jöttem, Miss Aurora! – válaszolta a pap. – Remélem, legközelebb már önt adom össze egy rendes fiatalemberrel. A gyülekezetemben több megfelelő ifjú úriember is akad, aki önhöz illene.

– Ha jövőre a bátyámmal együtt visszatérünk Angliából talán magam is ellátogatok Barbadosra, uram – válaszolta a lány.

– A kedves mamájuk is majd biztosan megnyugszik, ugye? – kérdezte kicsit aggodalmaskodva a lelkész. – Tudom, hogy milyen nehéz megválni egy lánytól. Drága feleségemmel már négy lányunkat adtuk férjhez.

– A mamával minden rendben lesz! – nyugtatta meg Aurora a papot.

– Jöjjön, uram! – szólalt meg George is, mert megértette, hogy Aurora szerette volna a papot még azelőtt kívül tudni a házon, mielőtt Aurélie olyasmit mondana, amivel elárulhatta volna magát. – Majd én rendezem a tiszteletdíjat – súgta oda húgának, és minden késedelem nélkül a kijárat felé kísérte Mr. Edwardes tiszteletest.

II. RÉSZ

ANGLIA 1761

4. fejezet

– Angliában mindig ilyen hideg van? – fordult Aurora Conway kapitányhoz, amikor a *Royal George* Doverben a kikötéshez készülődött. Megborzongott, s köpenye csuklyáját még jobban a fejére húzta. A prémmel bélelt, sötétzöld gyapjúköpeny csuklyáját hiúzbőr szegélyezte. A lány a ruhája alatt néhány flanel alsószoknyát, vastag kötött harisnyát viselt, de még így is csontig átfázott. Szinte egész testében remegett.

– Januárt írunk, Miss Aurora – magyarázta a kapitány –, és ebben a hónapban hideg van Angliában. Itt a vízen pedig még zordabbnak tűnik az időjárás. Partraszállás után már nem lesz ennyire kellemetlen, mert a vére is besűrűsödik, és nem fogja ennyire érezni a hideget.

– Remélem! – bólogatott Aurora. Anglia! Ilyen színtelen helyet még életében nem látott. A tenger vize olyan sötétnek tűnt, mint a part menti épületek. Az égbolt szürkén borult föléjük, s mindenfelé havat látott. Természetesen már korábban is hallott a hóról, de látni még soha nem látta.

– Te is úgy fázol, mint én? – lépett húga mellé George, amikor a kapitány elnézést kérve a dolga után sietett.

– Minden olyan színtelen! – jegyezte meg Aurora vacogva. – Olyan komor! Nem tudom elképzelni, hogy mindezt Cally túlzottan szeretné, bár a levelében nem panaszkodott semmire.

– A mamát a levelei éltetik – jegyezte meg George. – Gondoskodnunk kell róla, hogy Cally gyakrabban írjon neki! Nem foglalhatják le annyira a kötelezettségei, hogy ne legyen ideje pár sort papírra vetni a mamának!

– Wickham és Martha összepakoltak? Mindent előkészítettek a partraszálláshoz? Gondolod, hogy a gróf várni fog bennünket a kikötőben?

– Valószínű, hogy kocsit küld értünk, mely Londonba visz bennünket. A csomagok különben készen állnak.

Visszamentek a hajó szalonjába, hogy kicsit felmelegedjenek. A *Royal George* hamarosan kikötött, vasrag, erős kötelekkel rögzítették a parthoz. A hajóhidat leengedték, és az utasok megkezdték a partraszállást. Nem volt sok utas: egy gyermeknevelő, két fiatal lányt egy gardedám kíséretében tanulni küldtek Barbadosról, egy csendes, idősebb hölgy pedig a lányát ment meglátogatni, aki egy Oxfordshire-ben élő egyházi férfihoz ment feleségül. Mindnyájan megcsodálták a St Timothy szigetén hozzájuk csatlakozó testvérpárt.

A hajóhídra lépve George és Aurora azonnal észrevette a vadul integető és nevüket kiáltozó Callyt. Testvérük egy csodálatos utazókocsi mellett állt, de nem a férje, hanem egy ismeretlen úriember társaságában. Sietős léptekkel indultak feléjük, Wickham és Martha követte őket.

Cally is lelkendezve rohant bátyja és mostohanővére felé.

– Drágáim! Már azt hittem, hogy soha nem értek ide! – ölelte át őket, s mindkettejüket arcon csókolta. Nehéz illatfelhő terjengett körülötte.

– Hol van Valerian? – kérdezte George, amíg csomagjaikat egy kisebb kocsira pakolták, melyen a szolgák követték őket. – Gondoltam, hogy ő is veled tart.

– *Valerian?* Fogalmam sincs, merre lehet – felelte Cally feltűnően közömbös hangon. – Biztosan valahol vidéken kószál. Drága bátyám! Félrevezettek bennünket! Lehet, hogy az az ember grófi címet visel, de valójában egy közönséges farmer! Szívesebben tölti az idejét a lovaival, marháival és birkáival, mint elegáns emberek társaságában,

– Ez semmit sem jelent, Cally – jegyezte meg élesen Aurora. – Te ettől még grófné vagy, és amennyire meg tudom ítélni, semmiben sem szenvedsz hiányt.

– Aurora, milyen jó, hogy semmit sem változtál! Nem megmondtam, Trahern! Rettentően gyorsan jár az agya! – fordult oda Cally a kíséretében lévő magas, szőke férfihoz.

– Trahern, ő a nővérem, Aurora! Aurora drágám, hadd mutassam be Charlest, Lord Trahernt! Őt direkt neked hoztam el!

– Nem tudom, ez nekem vagy pedig Lord Trahern számára kínosabb-e! – válaszolt bosszankodva Aurora. – Azt hittem, Cally tisztában vagy azzal, mennyire nem szeretem, ha *bárki* választ ki számomra egy urat! – mondta olyan éllel a hangjában, hogy néhány pillanatig Cally is kényelmetlenül érezte magát.

– Ó, de neveletlen vagy! – vihogta el magát kényeskedve. Lord Trahern keskeny ajkai alig észrevehetően megrándultak a csodálkozástól, amikor hallotta, ahogy Aurora pillanatok alatt leteremtette testvérét.

– Miss Spencer-Kimberly! – emelte ajkához Aurora kezét a lord. – Igazán nagyon örülök, hogy megismerhettem, még annak ellenére is, hogy ön nyilvánvalóan nem örül ennek a találkozásnak!

Calandra már hetek óta a nővéréről fecsegett, és hogy milyen jól illenének egymáshoz. Az is igaz, hogy szüksége lett volna egy jelentős örökséggel bíró feleségre, de ez a lány túlságosan is intelligens ahhoz, hogy el lehessen kábítani, s egyáltalán nem hasonlít erre a drága kis Calandrára, akit kizárólag csak a saját szórakozása és kedvtelése érdekel, gondolta a lord, elengedve Aurora kezét.

– Cally – szólalt meg George –, lehetséges, hogy te már hozzászoktál ehhez az időjáráshoz, de mi még nem. Szálljunk kocsiba! Hova viszel bennünket?

– Londonba! – válaszolta Cally vidáman. – Elég hosszú az út, de Trahern volt olyan kedves, hogy váltólovakat is szervezett. Menjünk!

A több mint nyolcvan kilométeres úton háromszor álltak meg, hogy lovakat cseréljenek. Közben felmelegedtek a fogadók kandallói mellett. Naplemente után érkeztek meg Londonba. A városra sötétség borult, Aurora fáradt volt, s még mindig fázott. Callyból szinte egész úton ömlött a szó. A társasági életről, a divatról és a legújabb pletykákról fecsegett.

– A király ebben az évben nősül! – közölte.

– A király? – csodálkozott George. – De hiszen a király már öreg!

– Ó! Hát nem tudjátok? Igaz is – kezdett válaszolni a saját kérdésére –, honnan tudnátok! Az öreg király tavaly októberben meghalt. Aranyos, új királyunk van, aki valami német hercegnőt, egy Charlotte Mecklenburg-Sterlitzet vesz feleségül. A fiatal király valóban nagyon jóképű! – vihogta el magát. – Unalmas, de jóképű. Tudjátok, hogy halt meg az öreg király? A szobájában levő *toaletten!* – vihogta el magát ismét hangosan. – *A toalettjén!* Természetesen leszedték róla, hogy a köznép ne csináljon viccet a dologból, de aztán mégis kiderült. Már egész Európa tudja, hogy az öreg György király a vécén ülve halt meg!

– Milyen rosszindulatú vagy, Cally! – korholta Aurora a húgát.

– Ó, Aurora! – jött azonnal a tiltakozás. – Olyan komolyan veszel mindent! Vidámabbnak kellene lenned, mert így soha nem fogsz férjet találni magadnak. Az előkelő társasághoz tartozó férfiak nem szeretik a kékharisnyákat!

Szinte örökkévalóságnak tűnt, mire a kocsi végre megérkezett a Farminster-ház elé. Szolgák futottak ki a kastélyból, lehajtották a kocsi lépcsőjét, kinyitották az ajtót, s kisegítették az utasokat. Aurora megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor végre beléptek a kellemesen fűtött épületbe. Hallotta, hogy háta mögött húga a csomagokkal kapcsolatban utasításokat ad a szolgáknak.

– Üdvözlöm Angliában, Miss Spencer-Kimberly! – szólalt meg egy hang.

A lány a kesztyűjét lehúzva felnézett, s megpillantotta a lépcsőn lesétáló grófot.

– Köszönöm, kegyelmes uram!

– Azt hiszem – fogta meleg tenyerébe a lány átfagyott kezét a gróf –, hogy már hosszú hónapokkal ezelőtt megállapodtunk abban, hogy Valeriannak fogsz szólítani, Aurora!

Jézusom, teljesen átfagytál! Menjünk be a szalonba, azonnal hozatok teát. Nagyanyám is eljött velem Hawkes Hillből, hogy találkozzon veletek. Már vár benneteket!

A lépcsősoron felmenve egy csodálatosan kialakított szalonba értek. A mennyezetet dúsan aranyozott mintázat díszítette, vastag, színes szőnyegek süppedtek a lábuk alatt. A falakon pazar festmények lógtak, a mahagónibútorokat a Nyugat-Indiák szokásaitól eltérően gazdag kárpitozás borította. Nehéz bársonyfüggönyök lógtak az ablakokon. A két, tekintélyt parancsoló kőoroszlán által közrefogott kandallóban ropogott a tűz. A kandalló mellett egy hófehér hajú, idősebb hölgy üldögélt. Üdvözlésükre felemelkedett a helyéről.

– Nagymama, hadd mutassam be Miss Aurora Spencer-Kimberlyt! – szólalt meg a gróf. – Aurora, ő pedig a nagymamám, Farminster özvegy grófnéja.

– Üdvözlöm, asszonyom! – hajtotta meg kecsesen térdét Aurora.

Mary Rose Hawkesworth fürkésző pillantást vetett a lányra. Vajon miért annyira ismerős az arca? Egyáltalán nem hasonlít arra az ostoba Calandrára.

– Üdvözlöm, Miss Spencer-Kimberly – viszonozta ő is a lány köszönését. – Jöjjön közelebb a tűzhöz! – tette még hozzá, amint észrevette, hogy Aurora még mindig reszket a hidegtől. – Természetesen még nem szokhatott hozzá az angliai időjáráshoz.

– Tartok tőle, asszonyom, hogy még nem sikerült, bár Gonway kapitány azt állította, hogy a vérem rövidesen besűrűsödik, és akkor nem érzem majd olyan metszőnek a hideget.

Az özvegy grófné elmosolyodott, és a kandalló mellé ültette a lányt. Unokája meghúzta a csengőzsinórt, s belépő inastól forró teát rendelt. Az előcsarnokból már behallatszott Cally hangos nevetése, majd az, hogy nővérét a nevén szólongatja.

– A keleti szalonban vagyunk! – szólt ki emelt hangon a gróf.

George-dzsal és Lord Trahernnel a sarkában Cally viharzott be a szalonba.

– Hawkesworth! – kiáltott fel Cally meglepetten. – Mi szél hozott vissza vidékről? – kérdezte nem kis döbbenettel, de szeme sarkából az özvegy grófnét is azonnal észrevette. – Ó! A nagymama szintén eljött? Jó estét, asszonyom! – rogyasztotta be alig észrevehetően a térdét az özvegy grófné előtt.

– Calandra! – érkezett a jeges válasz a hanyag üdvözlésre.

– Egyáltalán nem számítottunk rád, Hawkesworth! – mondta Calandra még mindig csodálkozva.

– Ezt észrevettem, drágám – felelte a gróf. – Jó estét, Trahern! – üdvözölte Calandra kísérőjét. – Légy üdvözölve Angliában, George – fordult ezután sógorához, és a két férfi melegen kezet rázott. – Gyere, hadd mutassalak be a nagymamának!

„Valami borzasztó rosszul alakulhatott Cally és a férje között” – gondolta Aurora. Felszínesen továbbra is udvariasak voltak egymáshoz, de érződött, hogy jeges űr tátong közöttük. A grófot valamiért mégis jobban sajnálta, mint mostohatestvérét. A szalonban szakadatlanul fecsegő fiatal nő már nem az a testvér volt, aki az emlékeiben élt. Elég volt egy pillantást vetnie George-ra, hogy megállapíthassa, bátyjának is hasonlóak az érzései. Közben megérkezett az inas. Hatalmas ezüsttálcán, a teáskanna és a cukortartó mellett, egy tányéron gusztusosán elrendezve vajas pirítóst és vékonyra szelt gyümölcstortát is felszolgált.

– *Tea?* Ó, nem, nem, nem, nem! – borzongott meg Cally. – A bátyám és a nővérem érkezését pezsgővel ünnepeljük! Hozzon fel néhány üveggel a pincéből! – adta ki az utasítást az inasnak.

– Cally, valóban nagyon fázom! – tiltakozott Aurora. – Teát szeretnék inni!

– Rendben van, de mi akkor is pezsgőt iszunk! – jelentette ki Cally. – Aurora, remélem, hogy viselkedésed a fáradtságból fakad, és nem akarsz majd unalmas vendég lenni.

– Nem arra számítottam, hogy George-dzsal együtt a szórakoztatásodra érkezünk, Cally! – vágott vissza élesen Aurora.

– Jól van, lányok! – csitította őket az idős grófné.

– Trahern – szólalt meg hirtelen a gróf –, köszönöm, hogy elkísérte a feleségemet Doverbe, de gondolom, ma estére egyéb elfoglaltsága is akad. Nem szeretnénk tovább rabolni az idejét!

– Nos, akkor jó éjszakát, kegyelmes uram – hajolt meg Charles enyhén gunyoros mosollyal Farminster grófja előtt, majd elhagyta a szalont.

– Nem akartam, hogy elmenjen! – toppantott dühösen a lábával Gally.

– Már eddig is tovább maradt a kelleténél – érkezett férjétől a válasz,

– Mindig elrontod a szórakozásomat! – nyafogott Cally. – Most aztán miattad megfájdult a fejem! Megyek is lefeküdni, Hawkesworth, és nem szeretném, ha *bárki* is zavarna!

– Természetesen, drágám – felelte udvariasan a gróf egy enyhe meghajlás kíséretében. – Felkísérjelek a szobádba?

– Nem! – csattant rá élesen Cally, s máris távozott.

Hosszú, kínos csend állt be a szalonban lévők között. George Spencer-Kimberly láthatóan nagyon kényelmetlenül érezte magát. Az özvegy grófné arcán is látszott a nyilvánvaló megbotránkozás. Aurora számára csak Valerian Hawkesworth arckifejezése nem árult el semmit.

– Mi történt a nővéremmel? – szólalt meg végül ő is csodálkozva. – Egyáltalán nem ilyennek ismertem.

– Tartok tőle – szólalt meg az özvegy grófné –, hogy a társasági élet megrontotta. Fiatal lányoknál láttam már ilyesmit – mondta, s egy csészébe illatos teát öntött, majd Aurora felé nyújtotta. – Calandra esetében még az is súlyosbítja a helyzetet, hogy Angliába érkezése előtt egyáltalán nem volt semmi kapcsolata az igazi társasági élettel. Hiszen csak St Timothy szigetén élt, még Barbadoson sem járt soha. Nem értem, édesapja miért nem vitte el legalább oda.

– Gyanítom, apánk tulajdonképpen nem is nagyon vette észre, hogy időközben felnőttünk – magyarázta nyugodt hangon Aurora, és belekortyolt a teájába. Forró és kellemes volt az ital. Még egy kortyot ivott, majd letette a csészét. – Az ön levele megérkezéséig nem is tudtunk semmit erről a papa által megkötött házassági szerződésről, asszonyom. A bátyám, George, csak akkor nyitotta ki a papa szekrényét, és akkor találtuk meg a szerződést. Ha Valerian előzetes értesítés nélkül érkezik, akkor még nagyobb lett volna a meglepetésünk.

– Megboldogult férjemet s az önök édesapját biztosan egy fából faragták – bólogatott az özvegy. – Amíg nem muszáj, addig nem kell a hölgyeket zavarni, mondogatta az én Jamesem is – csóválta meg fejét az asszony. – Mintha a nők képtelenek lennének egyedül is elboldogulni! Nos, képesek vagyunk rá, de hogy örömet szerezzünk nekik, úgy teszünk, mintha nem tudnánk – mondta az idős hölgy, továbbra is Aurora arcát vizsgálva. – Úgy tűnik, hogy ön sokkal józanabbul gondolkodik, mint a testvére, gyermekem! Ugye, igazam van?

– Különbözőek vagyunk, asszonyom, ezt beismerem, de testvérek vagyunk, és szeretjük egymást. Cally engem kékharisnyának nevez. Ha a tudásvágy ennek tudható be, akkor valóban az is vagyok.

– Ön is annyira szeretne ismertté válni a társasági életben, mint a testvére? – tette fel a kérdést az özvegy Aurorának.

– Azt hiszem, egy kicsit félek a társaságtól – hangzott a válasz. – Ami keveset eddig láttam Angliából, az valóban lenyűgöző. Biztosan azért is tartom ilyennek, mert nem szoktam hozzá ennyi emberhez és ennyi épülethez. Gondolom, Hawkes Hill nekem jobban tetszene – állapította meg befejezésül Aurora.

– Én egész életemet Angliában éltem le, és mégis Hawkes Hillt kedvelem – szólalt meg ismét az özvegy grófné továbbra is Aurora arcát kutatva tekintetével. Honnan lehet ennyire ismerős ez a lány? – Valerian! – szólt oda unokájának. – Kérlek, gyertek már közelebb Mr. Spencer-Kimberlyvel, hadd nézzem meg egy kicsit alaposabban!

– Nos, most te leszel műsoron – súgta oda mosolyogva a gróf George-nak, de eleget tett nagyanyja kérésének.

Az özvegy alaposan végignézte a fiatalembert. Középbarna haj, barna szemek, erős testalkat, átlagos magasság. Nem volt benne semmi rendkívüli, jól állt rajta a ruha, tudta is viselni, átlagos arcvonásai ellenére is kellemes összbenyomást keltett.

– Azt hiszem – szólalt meg az özvegy –, hogy kitűnő feleséget fogunk önnek találni, Mr. Spencer-Kimberly. Természetesen nem itt, Londonban! Itt túl sok a locsifecsi szerencsevadász. Majd lent Hawkes Hillben! Egy józan gondolkodású, tisztességes vidéki lányt, aki még a Nyugat-Indiák szigetvilágában is nagyszerű gyermekeket fog önnek szülni.

– Előre is nagyon hálás vagyok a segítségéért, kegyelmes asszonyom – válaszolta George őszinte örömmel, egy pajkos hunyorítás kíséretében.

– Jól feltalálja magát – mosolyodott el az özvegy. – Meg kell mondanom, hogy nyilvánvalóan más fából faragták, mint az unokám feleségét. Döbbenetes, hogy ugyanaz az anya nevelte mindnyájukat! Biztosan a velem lehet valami – állt fel helyéről az özvegy grófné. – Megmutatom Miss Aurorának a hálószobáját, Valerian. Szegény gyermek mindjárt állva alszik el; hosszú nap áll mögötte! Gyere, lányom, hagyjuk magukra az urakat a gondjaikkal – mondta, s a nyomában álmosan botorkáló Aurorával kiment a szalonból.

Az inas leszedte a teázás után maradt edényeket.

– Hozzon be whiskyt! – adta ki a gróf az utasítást.

Mikor a nehéz kristálypoharakkal a kezükben helyet foglaltak a kandalló mellett, George sógora szemébe nézve megszólalt:

– Mi a baj közted és Cally között, Valerian? Még soha nem láttam úgy viselkedni, mint ma, és ahogy egymással bántok, az nyilvánvalóan valami bajt jelez.

Valerian Hawkesworth egy pillanatig mintha azt fontolgatta volna, hogy kimondja-e, ami a szívén fekszik, de nem George-ra tartozik, azonban mégis másképpen döntött.

– Hiba volt elvenni egy olyan lányt, akit egyáltalán nem ismertem. Ha néhány hónapot St Timothyn maradtam volna, ahelyett hogy annyira siettem vissza a lóversenyévadra, akkor minden bizonnyal rájöttem volna, hogy a húgod inkább gyermek, mint asszony. Míg Angliába nem értünk, a házaséletet sem engedte megízlelni. Azt mondta, hogy zavarja az a szűk hely a hajón, és attól tart, hogy a többi utas meghall bennünket. Kelletlenül, de alkalmazkodtam a kéréséhez. Calandra nem kedveli az *aktust,* teljesen hidegen fogadja, bár esküszöm neked, hogy nem vagyok durva vagy önző szerető. Utálja a vidéket, és három hónappal ezelőtt az engedélyem nélkül feljött Londonba. Gondoltam, hogyha magára hagyom, amíg Aurorával megérkeztek, akkor talán kitombolja magából a féktelen vágyat az állandó szórakozás után, de tartok tőle, hogy ez nem így történt. A szabószámlája csillagászati összegre rúg. Saját kocsit rendelt magának, amelynek belsejét skarlátvörös bársonnyal vonatta be. Elment a Tattersallba, és vett magának két hófehér és kél éjfekete lovat, s azzal huzatja azt az átkozott szekeret! Tudod, mennyibe kerül ez nekem, George? Persze mindez nem számítana, ha teljesítené a kötelességét, ha igaz Farminsterként tenné a kötelességét, és utóddal ajándékozna meg, de erre nem hajlandó. Nem akarlak megdöbbenteni, és tapintatlan sem szeretnék lenni, de meg kell mondanom, George, hogy amikor sikerül Calandrát rávennem a szeretkezésre, és hidd el, hogy házasságunk hónapjai alatt erre egy tucatnyi alkalommal sem került sor, akkor a húgod csak némán, mereven fekszik, mint egy fadarab, s még félre is fordítja a fejét, mintha képtelen lenne elviselni a férje látványát. Nem könnyű felébreszteni a szenvedélyt egy ilyen jégcsap feleség mellett. Őszintén megmondom, már nincs is sok kedvem hozzá, de mit tegyek. Mégiscsak ő a feleségem!

– Valerian – csóválta döbbenten a fejét George a gróf őszinte vallomására –, nem is tudom, hogy erre mit válaszoljak! Nem képzeltem volna, hogy Cally így fog viselkedni! Őszintén, nagyon sajnálom!

– Nem a te hibád, George – rázta meg a fejét Valerian Hawkesworth –, és valóban nagyon örülök, hogy te és Aurora végre itt vagytok. Néhány hetet Londonban maradunk, aztán visszatérünk Hawkes Hillbe. És Calandra is velünk jön még akkor is, ha a hajánál fogva kell odarángatnom! Elegem volt a gyerekes dolgaiból! Elegem volt a barátaiból is. Az olyan nem túlzottan jó hírnévnek örvendő barátokból, mint ez a Trahern! Úgy tűnik, hogy Calandrának semmi érzéke sincs a barátok megválogatásához. Mindenesetre eljött az ideje, hogy tegye a kötelességét, és utódot szüljön nekem! Míg ezt meg nem teszi, addig nem jöhet fel Londonba.

A két férfi a borostyánszínű whiskyt szopogatva még egy ideig beszélgetett a kandalló mellett, majd a gróf megmutatta sógorának a hálószobáját, és jó éjszakát kívánva elbúcsúzott tőle.

– Wickham! – szólalt meg George, amikor egyedül maradt az inasával. – Tudja, melyik Miss Aurora szobája?

– Igen, uram – válaszolt az inas.

– Menjen át, és kérdezze meg Marthától, hogy ébren van-e még a húgom!

Az inas kisietett a szobából, majd néhány perc elteltéül visszatért.

– Még ébren van, uram. Jöjjön, megmutatom a szobáját! – mondta, majd keresztülvezette gazdáját a tágas hallon, egy ajtón bekopogott, és kinyitotta előtte.

A szobába lépve George a húgát ágyban, hálóingben főkötőben üldögélve, teát kortyolgatva találta.

– Még mindig fázol? – kérdezte George az ágyat takaró pehelypaplanra pillantva.

– Végre kezdek felmelegedni – válaszolta Aurora. – Mit mesélt a gróf? Mi történt Callyvel? Martha, hozz egy széket a bátyámnak, majd hallgasd meg te is, amit mondani akar!

A szobalány nyomban hozta is a széket, George leült, és elmondta a két nőnek mindazt, amit a gróftól hallott.

– Érzésem szerint Valerian nagyon türelmesen és megértően viselkedett – fejezte be George a beszámolóját.

– Meg kell hallgatni Callyt is – válaszolta Aurora.

– Ez meg is fog történni, de az ő véleménye, hogy miként bánnak vele, a tényeken már mit sem változtat – jegyezte meg George. – Te magad is megdöbbentél ma a viselkedésén, Aurora!

– Valóban így történt – ismerte be a lány –, de ez az egész valahogy egyáltalán nem jellemző Callyre! Ennek ellenére az özvegy grófné szavai ugyanarra engednek következtetni, ami a gróf bizalmas vallomása. Ezt a zűrzavart!

– Neked kellett volna férjhez menned hozzá, úgy, ahogy a papa tervezte! – jegyezte meg komor képpel Martha. – Te pedig mentél a saját fejed után, és most nézd meg, hogy mi sült ki belőle!

– Most már késő a bánat – intette le Aurora. – Aludjunk rá egyet, aztán majd meglátjuk, hogyan segíthetünk Callynek és a grófnak. Biztosan tudunk valamit tenni!

– Legutóbb is csináltatok valamit hárman... – kezdte újra Martha.

– Ne bánts bennünket, Martha! – emelkedett fel George a helyéről, majd lehajolt, s arcon csókolta húgát. – Jó éjszakát, Aurora! – mondta. Martnának is adott egy gyors puszit, s már kint is volt a szobából.

– Ördögfióka! – motyogta Martha, de a haragnak nyoma sem volt a hangjában.

Calandra mit sem változtatott gyerekkori szokásán, délig ki sem kel az ágyból, magyarázta Sally. A szobalány csinos, szürke ruhát és csipke főkötőt viselt. Jól festett ebben az uniformisban. Úrnőjéhez hasonlóan rajta is érződött a változás. Fölényes és lekezelő volt Marthával szemben, ami egyáltalán nem tetszett az idősebb asszonynak.

– Kicsit sokat képzel magáról – jegyezte meg Martha morcosan, amikor tálcán Aurora ölébe tette a reggelit. A tálcán a finom mívű porcelán mellett ezüst evőeszközök sorakoztak.

Feketebors-szemekkel díszített, tejfölös mártással leöntött bevert tojás, ízletes, rózsaszín falusi sonka, friss, puha kenyér, vaj és méz volt a reggeli.

– A teádat letettem az éjjeliszekrényre – mondta Martha.

Aurora nagyobb étvággyal evett, mint amire maga is számított. Minden nagyon ízlett neki, s az ételeknek tökéletes volt a fűszerezése is. Mikor az utolsó morzsáig elfogyasztotta a reggelijét, és már éppen teáját kortyolgatta, kopogtak az ajtón. Browne, a gróf inasa volt a látogatója. Az után érdeklődött, hogy lenne-e kedve Miss Aurorának kocsival körbenézni a városban. Természetesen, tette hozzá komoly képpel Browne, Miss Aurora bátyja is elkíséri őket.

– Mondd meg neki, hogy igen – szólt oda Aurora Marthának.

Martha elkészítette fürdővizét, Aurora megfürdött és felöltözött. A szolgáló gondosan megfésülte a haját, mely hetek óta először volt tiszta, és sókristályok sem voltak benne. Úrnője vállára terítette a prémmel bélelt köpenyt, gondosan fejébe húzta a csuklyáját, és az ugyancsak prémmel bélelt kesztyűt is a kezébe nyomta.

– Vigyázz magadra, meg ne fázz! – figyelmeztette a lányt.

Közben George is megérkezett, s lekísérte húgát a tágas haliba, ahol a gróf már várta őket.

– Jó reggelt! – üdvözölte a testvérpárt. – A kocsi már kint vár bennünket. Biztos vagyok benne, Aurora, hogy a délután egy részét Calandrával kívánod tölteni, ezért most úgy terveztem, hogy csak a Hyde Parkon hajtunk keresztül. Biztosan még nem pihented ki az út fáradalmait. Van valami Londonban, ami különösen érdekel?

– Elmehetnénk a British Museumba? – kérdezte a lány.

– Természetesen – válaszolta a gróf, de azt már nem tette hozzá, hogy a múzeum naponta csak három órát van nyitva, és már hetekkel előre be kell szerezni a belépőjegyeket. Biztos volt benne, hogy néhány követ meg tud mozgatni, hogy vendége megtekinthesse a világnak ezt a viszonylag új csodáját.

A Farminster-ház a Grosvenor Square nyugati oldalán épült még 1740-ben. A faragott kövekkel díszített, vörös téglás, kétemeletes palota tetőterében alakították ki a személyzet szálláshelyét.

– Ha melegebb lenne – szólalt meg a gróf, amikor ő is beszállt a kocsiba –, akkor nyitott kocsival mennénk, de bízom benne, hogy az ablakokon keresztül is elég látnivalóban lesz részed.

A lovak parádés léptekkel haladtak körbe a téren, s ráfordultak a Felső Grosvenor Streetre, mely egyenesen a Hyde Parkhoz vezetett. Aurora a szinte karnyújtásnyira lévő, kis patakokkal szabdalt, pázsittal borított tágas terekben gyönyörködött. A Felső Grosvenorról rátértek a Park Lane-re. A park, magyarázta a gróf, valamikor királyi vadaskert volt, és csak az elmúlt században nyitották meg a nagyközönség előtt. A Hyde Park vörös téglás kerítése mögött ma is több szarvasfajta él. A megboldogult Caroline királynő a parképítés avatott szakértőjének számított, s a kor legjobb építészeinek segítségével számos létesítménnyel tovább szépítette a kertet. Az ő nevéhez fűződik a Westbourne folyón emelt gát is, melynek segítségével a Serpentine nevű tavacskát kialakították.

– Ma csak körbekocsizunk a parkban – szólalt meg Valerian. – Ahhoz túl hideg van, hogy sétáljunk. Nagyanyám nagyon megharagudna rám, ha megfáznál miattam. Arról nem is beszélve, hogy Calandra milyen dühös lenne, mivel nagy tervei vannak, és biztos vagyok benne, hogy körbe akar vinni benneteket az összes divatos estélyen.

– Nem hinném, hogy ezeket az estélyeket érdekesebbek találnám, mint a British Museumot – jegyezte meg Aurora. – George elmondta, hogy megromlott a kapcsolatotok a húgommal – tért át hirtelen más témára. – Mindent megteszek, hogy rádöbbentsem Callyt a hibáira.

– Nagyon kedves tőled, Aurora – csóválta meg fejét a gróf –, de azt hiszem, hogy ez eleve reménytelen. Téged sem ismertelek jobban, mint Calandrát, amikor elvettem feleségül, de

meggyőződésem, hogy jobb feleség lennél, mint a nővéred. Milyen kár, hogy nem te voltál az örökös, akit feleségül kellett vennem!

Aurora alig észrevehetően elpirult.

– Bocsáss meg – kért sietve elnézést a gróf. – Úgy látom, egy kicsit zavarba hoztalak, de igazán nem állt szándékomban! – vette tenyerébe a lány kesztyűbe bújtatott kezét. – Ugye, megbocsátasz, Aurora?

A lány csak bólintott, mert képtelen volt megszólalni. Drága istenem, csak soha meg ne tudja a gróf, hogy csalás áldozata lett! Ezt nem bocsátana meg neki, és ami még ennél is szörnyűbb, a dühe ezután George és a mama ellen is fordulna.

– Nagyon kellemes hölgy a nagymamád – szólalt meg George, hogy megtörje a néhány pillanatra beálló kínos csendet. – Jó lett volna, ha a mamának is lett volna módja találkozni vele.

Visszatérve a Farminster-házba Calandrát már ébren találták. Azonnal Auroráért küldte a szobalányát. Aurora kimentette magát a többiek előtt, s felment húga hálószobájába. Calandrát az ágyában ülve találta, fekete fürtjein még mindig rajta volt a finom csipkéből készült főkötő. Éppen teáját kortyolgatta,

– Hol voltatok? – kérdezte számonkérően.

– Valerian elvitt bennünket George-dzsal kocsikázni a parkba.

– Milyen unalmas! – húzta el a száját Cally.

– Elintézi azt is, hogy elmehessünk a British Múzeumba – folytatta Aurora. – Alig várom már, hogy láthassam a kiállított tárgyakat!

– Aurora – fordította sötétbarna szemeit Calandra az égnek –, mihez kezdjek veled? Ha férjet akarsz fogni magadnak, akkor nem szabad túlzottan intelligensnek mutatnod magadat! A férfiak nem kedvelik az intelligens nőket. Ráadásul még a szemedet is megerőlteted abban az unalmas múzeumban! Nőiesen kell viselkedned, és elbűvölőnek kell lenned! Az urak az ilyen nőket kedvelik. Én is ezért lettem olyan népszerű az elegáns társaságokban. Neked is ezt kell tenned!

– Te aztán valóban elemedben érzed magad, Cally – nevetett fel Aurora –, de mi van a Valeriannal szemben fennálló kötelezettségeddel? Szülnöd kell neki egy vagy két utódot, mielőtt teljesen kimeríted magad a léhaságokkal!

– Ha gyereket szülök, akkor tönkreteszem az alakomat! – jelentette ki Cally. – Lady Standish is elmondta, hogy a férjének szült minden gyereke után három centivel megvastagodott a dereka. Az én koromban negyvenöt centis volt, most pedig hatvancentis a dereka.

– Egy férfi elvárja a feleségétől, hogy gyerekeket szüljön neki – folytatta türelmesen Aurora. – Szülj neki gyereket, és tedd a kötelességedet! Valerian különben is nagyon rendes embernek látszik, és a nagyanyját is nagyon megkedveltem. Szerencsés vagy az új családoddal, Cally!

– Én nem szeretem az özvegyet. Ő is gyűlöl engem, Aurora! Minden lépésemet rosszallással kíséri, de engem ez nem érdekel! – vonta meg a vállát Cally.

– Teljesen megváltozik a viselkedése, ha szülsz egy utódot az unokájának, Cally – válaszolta Aurora. – A Hawkesworthök ősi nemesi család tagjai. Nem lenne szerencsés dolog, ha miattad halna ki a család. Ne légy önző, kishúgom, és tedd a kötelességedet!

– Devonshire grófnéja ma este bált rendez – közölte Cally. Mindnyájunkat meghívott. Trahern majd gondoskodik rólad. Ugye, nagyszerű ember?

– Én egy kicsit ellenszenvesnek találom – felelte Aurora. – Ne felejtsd el, Cally, amit ezzel kapcsolatban mondtam, rendben van? Tudod, hogy a mamának sem tetszene a viselkedésed? Nem is tudom, hogy mit írjak neki. Hosszú ideig nem lehet vele a bolondját járatni, még

akkor sem, ha egy óceán választ el bennünket! Egy londoni látnivalókról szóló semmitmondó levél után nem marad más választásom, mint hogy megírjam, mennyire megváltozott a korábbi kedves természeted. Én figyelmeztettelek!

– Ne légy már ilyen gonosz velem! – kiáltott fel sírós hangon Cally, és megpróbált néhány könnycseppet kisajtolni a szeméből.

– Ezt soha nem tudtad jól előadni – mosolyodon el Aurora. – Nem tudok a pártodra állni. Borzalmasan viselkedtél, és ezt most már be kell fejezned, Cally!

– Látom, nem lesz kellemes az együttlét veled – morgolódott Cally. – Nem is tudom, miért fárasztottad magad azzal, hogy egyáltalán Angliába gyere!

– Szerintem mégis hasznodra vagyok – jegyezte meg Aurora. – Ne felejtsd el, hogyha én nem lennék, akkor te sem lettél volna grófné!

– Borzalmas dolog ilyet mondani, Aurora!

– De ez az igazság!

– Most már megbántad, igaz? – vigyorodott rá nővérére Cally. – Most már bánod, hogy nem mentél hozzá, ahogy azt a papa eltervezte. Nos, volt neked is lehetőséged. Most viszont én vagyok Farminster grófnéja, és az is akarok maradni!

– Mikor kértem én tőled vissza valamilyen ajándékot, Cally? – szólt rá szigorúan húgára Aurora. – Ez a házasság ajándék volt a számodra. Nem akarok visszavenni veled. Soha nem is akartam. Neked viszont kötelességeid vannak Valerian Hawkesworthszel szemben! És nem engedheted meg magadnak, hogy csupán a szórakozásnak élj, és úgy viselkedj, mint egy elrontott kisgyerek! – emelkedett fel a helyéről Aurora. – És az átkozott bálod sem érdekel! – szólt még vissza húgának, amikor kiviharzott a szobájából.

– Jobb lesz, ha kibékül vele – jegyezte meg Sally. – Neki megvan a lehetősége, hogy kibillentse magát a helyéről, kegyelmes asszonyom!

– Megfeledkezel magadról! – vetette oda szobalányának hidegen Cally, s kezébe nyomta a teáscsészéjét. Visszadőlt párnáira, és elgondolkodó arccal számolgatni kezdett magában. – Az új báli ruhámat! – szólalt meg végül. – Az aranycsipkével díszített türkizkéket. Vidd át a nővéremnek, a nevemben kérj tőle bocsánatot, és mondd meg neki, hogy szeretném, ha ma este ezt viselné.

– Kegyelmes asszonyom – próbált Sally ellentmondani –, ez a ruha túlságosan is elegáns egy olyan szűz számára, aki férjvadászatra érkezett Londonba.

– Igazad van – helyeselt Cally. – Melyiket tartanád alkalmasnak?

– Talán az almavirágszínű selyemruháját, kegyelmes asszonyom, amelyiknek a nyakát apró selyemvirágok és az a nagyon szép csipke díszíti.

– Vidd át neki! – bólintott Gally. – Nekem az úgyis csicsás. Magam sem tudom, hogy miért vettem meg.

Sally előkotorta a ruhát, és bevitte Aurora hálószobájába.

– A kegyelmes asszony szerint Miss Aurorának ez nagyon jól állna – szólalt meg, amikor Martha ajtót nyitott neki –, és reméli, hogy ma este Devonshire grófné bálján ezt fogja viselni! Az úrnődet készítsd fel, hogy este tíz órakor indulnak!

– Este tízkor? – szörnyülködött Martha. – A tisztességes emberek olyankor már aludni térnek, Sally!

– Londonban az előkelő társaságot alkotó legfelsőbb rétegek este tízkor kezdik a bálozást. Majd te is megszokod, hogy hajnali háromig vagy négyig kell várnod. Én már megszoktam! – nyújtotta át a ruhát Marthának, aki még mindig elképedve bámult a hall felé siető Sally után.

– Majdnem hajnalig táncolni! Ez nem lehet igaz! – motyogta Martha a távolodó alak után.

– Már megmondtam Callynek, hogy nem megyek a bálba – közölte Aurora a szobalányával. – Ó, Martha, Cally annyira önző lett!

– Mindig is önző volt! – felelte Martha. – Csak St Timothyn nem volt kitéve annyi csábításnak. Most pedig ne izgasd magad miatta, kisasszonykám! Ilyen szép ruhát én még életemben nem láttam, és látszik rajta, hogy még soha senki sem viselte. Gyönyörűen fogsz benne kinézni, és szó se lehet róla, hogy nem mész el! Még szép, hogy ott leszel! A mamádat is nagyon bántaná, ha nem ragadnál meg minden alkalmat és lehetőséget, ami itt, Angliában kínálkozik! – mondta, s már fel is akasztotta a ruhát a hálószoba melletti kis szalonban.

– Örülsz, hogy visszajöhettél Angliába, Martha? – tette fel a kérdést Aurora.

– Nem is tudom, kisasszonykám! Huszonöt éves voltam, amikor a szüleim meghaltak és én elutaztam. Most már túl vagyok a negyvenen. Életem legszebb éveiben a te családodat szolgáltam, kisasszonykám. Azt hiszem, én is ott és akkor vagyok a legboldogabb, amikor melletted lehetek.

– Ó, Martha – ölelte át Aurora az asszonyt –, mennyire szeretlek!

– Nem kell velem érzelegni, Miss Aurora – szólt elpirulva, kicsit mogorván a szolgáló, de látszott, hogy nagyon jólesik neki a lány kedvessége. A kandalló párkányán álló óra egyet ütött. – Le kell mennem a többiekhez az ebédlőbe! Az özvegy mondta, hogy egy órakor van az ebéd. Rendben van a hajam?

– Tökéletes! – felelte Martha. – Siess, kisasszonykám!

Aurora akkor lépett be az ebédlőbe, amikor a többiek már éppen készültek helyet foglalni. Térdhajlással üdvözölte az özvegy grófnét, és elnézést kért a késésért.

– Ugyan, gyermekem, percnyi pontossággal érkeztél – hangzott szavaira a válasz. – Valerian elmondta, hogy ma reggel körbevitt benneteket a Hyde Parkban. Tetszett a kirándulás?

– Nagyon – válaszolta Aurora. – Egészen megkönnyebbültem, hogy ilyen szép helyet láttam a Farminster-ház közelében.

– Egy kis vidéki hangulat ebben a különben nagyon is nyüzsgő városban – bólogatott Mary Rose Hawkesworth mosolyogva. – Ezért is beszéltem rá a férjemet, hogy a Grosvenor Square-en vegyünk házat. Ha Londonba kell jönnöm, akkor legalább közel vagyok a parkhoz. Természetesen csak akkor jövök Londonba, ha mást nem tehetek – tette még hozzá ravaszkás mosollyal az özvegy.

– Calandra azt mondja, hogy ma este Devonshire grófné báljára vagyunk hivatalosak – jegyezte meg Aurora.

– Valóban? – kérdezett rá csodálkozva az özvegy grófné. – A nővéred nyilván elfelejtett engem is tájékoztatni róla. Ebéd után majd beszélek vele! Ha már férjhez ment is az unokámhoz, még nagyon fiatal ahhoz, hogy a gardedámod legyen. Egy idősebb hölgy is el kell hogy kísérjen, nehogy valaki is kedvezőtlen benyomásokat szerezzen rólad!

– Egészen megkönnyebbültem, asszonyom – vallotta be őszintén Aurora. – Úgy tűnik, hogy Cally rám akarja sózni a barátját, Lord Trahernt, aki nekem egyáltalán nem rokonszenves. Ha ön mellettem van, akkor távol tudjuk tartani magunktól!

Az özvegy hangosan felkacagott, majd ismét komolyra fordította a szót.

– Bölcsen tetted, hogy nem hódoltál be Lord Trahern-nek. Jóképű ördögfióka, azt meg kell hagyni, de most éppen egy zsíros hozomány reményében feleségre vadászik.

– Az enyémet biztosan nem fogja megkapni! – jelentette ki határozottan Aurora. – El sem mozdulok az oldala mellől, asszonyom!

– Miért ne mozdulnál, kislányom, el kell mozdulnod, ha táncolni akarsz egy köreinkhez tartozó tisztességesebb úriemberrel! – biztatta Aurorát az idős hölgy.

– Csak az ön jóváhagyásával! – válaszolta Aurora. – A férfiak jellemét illetően az ön ismereteire hagyatkozom.

Mary Rose Hawkesworth egy fejbólintással nyugtázta a lány szavait, majd levesét kezdte kanalazni. Honnan lehet ennyire ismerős ez a lány, tette fel magának legalább tizenötödjére a

kérdést azóta, hogy előző este először megpillantotta Aurorát. Valahol már látta ezt az arcot! De vajon hol? És milyen kár, hogy Valérián nem ezt az értelmes teremtést vette el a helyett a buta Calandra Kimberly helyett. Calandra. Barátsága Lord Trahernnel már kezdett nyugtalanítóvá válni. Farminster megözvegyült grófnéja még távolról sem volt olyan öreg, hogy ne jutottak volna el hozzá a Trahernnel kapcsolatos pletykák. Rút dolgokat lehetett róla hallani. Mary Rose asszony tudta, hogy Calandra nem szarvazza fel unokáját ezzel a gazemberrel, mert ahhoz túlságosan is hideg teremtés, és az ilyenek nem feleltek meg Trahern ízlésének. Szellemessége, gyors észjárása és szórakoztató stílusa természetesen vonzotta Calandrát. A fiatalasszony meg akarta tartani a férfi barátságát, mivel Trahern valóban mindenkit ismert, és amíg valami komolyabb botrányt nem kavar, addig a legelőkelőbbnek számító házaknál is szívesen látják. Calandra pedig elég ostoba ahhoz, hogy azt higgye, ha össze tudja hozni Trahernt a testvérével, akkor ezzel a lord barátságát is örökre megszerzi.

Nos, erre nem kerülhet sor, mert ő nem engedi, hogy ez megtörténjen! És azért sem fog megtörténni, mert Aurora is túlságosan intelligens ahhoz, hogy egy Lord Trahernhöz hasonló férfi hálójába essen. Az özvegy ezután kezdte lassan számba venni a szóba jöhető fiatalembereket, akik közül valaki megfelelő férj lehetne Aurora számára. Senki sem jutott eszébe. Talán majd ha visszamennek vidékre, gondolta magában. Tulajdonképpen a saját unokája lenne Aurora számára a legtökéletesebb férj, és Aurora is nagyszerű feleség lenne mellette. Milyen kár, hogy a sors másképpen döntött! Ha Valeriant küldi el St Timothy szigetére, hanem Calandrát és családját hívja meg Angliába, akkor talán más le a helyzet. Mindenki meggyőződhetett volna róla, Calandra teljesen alkalmatlan arra, hogy igazi grófné legyen, Aurora pedig nagyon is eleget tudott volna tenni az ezzel járó kötelezettségeknek.

– Min gondolkozol olyan elmélyülten, nagymama? – kérdezte a gróf.

– Semmi, nem fontos, drága gyermekem – válaszolta az özvegy.

5. fejezet

Aurora maga sem tudta, hogy ez volt-e életének a legrosszabb vagy a legjobb hónapja. London nagyon izgalmasnak bizonyult, de ott élni igen megterhelő lett volna a számára. Valeriannak sikerült két belépőt szereznie a British Museumba, mely Bloomsburyben, a nemrég vásárolt Montagu-házban kapott helyet. George kimentette magát, mert őt nem érdekelték annyira a régiségek, mint a húgát, így a gróf kísérte el Aurorát a kirándulásra. A múzeum alapjait akkor vetették meg, amikor Sir Hans Sloane, a neves orvos és műgyűjtő javasolta a Parlamentnek, hogy vásárolja meg a gyűjteményét annak az összegnek a feléért, amennyibe neki került a műtárgyak összegyűjtése. A Parlament örömmel fogadta a javaslatot, s a pillanatnyi és a majd később felmerülő költségek fedezésére elfogadták az Alapítványi Törvényt. A következő évben Portland grófjától sikerült megvásárolni a Harlein Kéziratgyűjteményt is. A múzeum két évvel ezelőtt nyitotta meg kapuit, és kezdettől fogva igen nagy népszerűségnek örvendett.

Aurora hallatlanul élvezte a múzeumlátogatást, és maga is meglepődött, hogy mennyire tetszett neki a Towernál minden este lezajló ősi kulcsceremónia. Erre a szertartásra a grófon kívül még a bátyja és az özvegy grófné is elkísérte. Calandra úgy döntött, hogy nem tart a társasággal. Panaszkodni kezdett, hogy Aurora városnézési szenvedélye egyre unalmasabbá válik, és a híres intelligenciája nem arat sikert barátainál. Aurora csak nevetett, és saját társaságával elindult a Towerhoz.

A torony tetején állva nézték, ahogy a testőrség vörös köpenyt, és Tudor-sapkát viselő parancsnoka egyik kezében lámpással, a másikban az ősi vár kulcsaival elindul a Byward Tower felé.

– Kíséretet a kulcsoknak! – kiáltja hangosan a testőrség parancsnoka, s mikor áthalad a Byward Tower kapuján, a testőrség négy tagja azonnal csatlakozik hozzá, s most már együtt indulnak el a Byward Toweron keresztül, s rátérnek arra az útra, mely a Byward Towert összeköti a Middle Toweron túl lévő bejárati kapuval. A parancsnok bezárja a kaput, majd folytatja a műveletet a Byward Tower kapuinak bezárásával, s végül elérkezik a Bloody Towerhoz. A szolgálatban lévő őrszem ott előlép, s hangosan megszólal:

– Állj! Ki járkál ott?

– A kulcsok! – feleli a testőrség parancsnoka.

– Kinek a kulcsai?

– Erzsébet királynő kulcsai!

Az őr ekkor fegyverével tiszteleg, a testőrség parancsnoka pedig leveszi sapkáját, és fennhangon ismét elkiáltja magát:

– Isten óvja Erzsébet királynőt!

– Ámen! – vágják rá szavaira az őt kísérő testőrök és a szolgálatban lévő őrszem.

– Milyen izgalmas lehetett azokban az időkben! – lelkesedett még mindig Aurora, amikor kocsival a vélhetően soha véget nem érő bálok egyikére tartottak. Meglepetéssel kellett rájönnie, hogy valójában nem túlságosan élvezi ezeket a vég nélküli társadalmi eseményeket, melyekért Calandra annyira odavan. Tisztában volt azzal is, hogy csalódást okozott mostohanővérének, de erről már igazán nem tehetett.

A bemutatott fiatalemberek közül egyik sem nyerte meg egy cseppet sem a tetszését. Fiatalok és lelkesek voltak, de ahhoz képest, hogy felsőbb osztályhoz tartoztat felháborítóan tudatlannak bizonyultak. Akadtak köztük kéjsóvár semmirekellők, és második vagy harmadik feleség után kajtató öregurak is. Aurora biztos kis jövedelme vonzó volt a férfiak számára, de az igazság mégis az, hogy a férfiak többsége alapvetően lenézte, mert a gyarmatokról érkezett, és nem számított született angolnak. Legjobban a divatmajom piperkőcöktől

viszolygott. Kendőzetlenül udvariatlanok voltak, s úgy viselkedtek, mintha ők tennének valami nagy szívességet neki, amikor szóba állnak vele. Az előkelő társaság egyáltalán nem nyerte meg Aurora tetszését. A nők sem voltak különbek. A vele egykorú lányok ferde szemmel néztek rá, mert vetélytársat láttak benne. Az anyák suttogva terjesztették mindenkinek, aki hallótávolságba került, hogy Miss Aurora annak az ostoba és talán nem is túlzottan tisztességes Farminster grófnénak a testvére. És ahogy ez a nő flörtöl ezzel a Lord Trahernnel, és mindezt a férje orra előtt! Nos, a testvére ugyan ártatlannak tűnik, mint a frissen esett hó, a pletykák szerint rendes hozománya is van; de vajon nem csalóka-e ez a látszat? És vajon melyik önmagára valamit is adó, megbecsült család kívánna egy ilyen nőt befogadni? Az ember nem lehet elég óvatos, hangoztatták az Aurora korosztályához tartozó lányok mamái, hogy a figyelmet ezzel is saját gyermekükre tereljék. Aurora egyáltalán nem volt olyan ostoba, hogy ne vegye észre, mi zajlik körülötte.

A gróf az eredetileg tervezetthez képest meghosszabbította londoni tartózkodásukat, most viszont már ő is nagyon szeretett volna hazatérni Herefordba. Calandra őrjöngött a dühtől. Ő nem akart velük tartani, de ebben a kérdésben még saját bátyjában és mostohanővérében sem sikerült szövetségest találnia. Mindkettejüknek elege volt már Londonból, és örültek, hogy elhagyhatják a varost. Calandra durcáskodott, Valerian pedig hajthatatlan maradt. Felesége szobalányát sarokba szorítva feltette a kérdést:

– Elégedett a helyzetével, Sally?

– Ó, igen kegyelmes uram! – válaszolta Sally sűrűn pukedlizve.

– Ezek szerint szeretné megtartani ezt a helyet?

– Igen, kegyelmes uram! – válaszolta Sally, s kínjában már egyik lábáról a másikra állt.

– Maga kinek az alkalmazottja? – tette fel az újabb kérdést a gróf a szobalánynak.

– A kegyelmes... a kegyelmes asszonyé – válaszolta Sally most már félig suttogva. Nyilvánvalóan halálra volt rémülve.

– Nem, Sally, maga nem a kegyelmes asszony alkalmazottja. Szolgálhat ugyan a kegyelmes asszony mellett, de maga akkor is az én alkalmazottam. Tőlem kapja a fizetését. Az én házam fedele van a feje fölött, az én asztalomnál eszik. Nagylelkűségemnek köszönhetően még egy kis pénzt is kap a ruházkodásra. Érti már a különbséget, hogy mit jelent valaki mellett szolgálni és az én alkalmazottamnak lenni?

– I-i-igen, kegyelmes uram – dadogta a lány, és úgy érezte, hogy sürgősen pisilnie kell.

– Ha tehát elégedett a helyével – folytatta a gróf –, akkor feltételezhetően továbbra is az alkalmazottam akar maradni. Hogy erre lehetősége nyíljon, Sally, maga beszámol nekem minden ostobaságról, amit az úrnője csak elkövethet, Holnap elutazunk Hawkes Hillbe. Addig maradunk, amíg én el nem döntöm, hogy visszajövünk Londonba. Erre mindaddig nem kerülhet sor, amíg úrnője egy vagy két utóddal meg nem ajándékoz. Ha úrnője ismét meg akarna szökni, akkor maga erre időben figyelmeztet, hogy ebben megakadályozhassam. Ha ezt nem teszi meg, Sally, akkor ismét azon a nyomortanyán találja magát, ahonnan érkezett. Megértette, lányom?

– Ha a kegyelmes asszony megtudja, hogy kémkedem utána, akkor meg fog ölni – siránkozott Sally a grófnak. – Borzasztóan tud haragudni, ha valaki keresztezi az útját.

– Majd okosan viselkedik, Sally, és akkor nem fogja megtudni – csitította a gróf a szobalányt. – Amíg nekem engedelmeskedik, lányom, addig mindig lesz helye a házamban. Nekem nagyobb a hatalmam, mint az úrnőjének, és maga nem ostoba! Tudja, hogy ennek így kell lennie!

Sally szaporán bólogatott, a gróf pedig oldalra lépve utat engedett a szobalánynak. Eddig türelmes volt Calandrával, de ezek az idők elmúltak. Béketűrését az asszony ostobaságnak és gyengeségnek gondolta. Egyszerűen felháborító, hogy csak fogja magát, otthagyja Hawkes Hillt, és felköltözik Londonba. Azt hitte, hogy ezzel sikerült magát leszakítani a pórázról, de

erről szó sem lehet. Most már viszont eljött az ideje, hogy megzabolázza és észre térítse az asszonyt. Ha hazaérnek, akkor minden éjszakáját az ő ágyában kell töltenie! Addig fogja használni a testét, amíg a gyerek meg nem fogan a méhében. Tulajdonképpen azért is vette feleségül, hogy gyermeket szüljön neki. George-dzsal és Aurorával, mint szövetségesekkel talán sikerül majd jobb belátásra bírni őt.

Aurora! Sokkal többet gondolt rá, mint ahogy szerette volna, és tisztában volt azzal is, hogy ez nem helyes, de őbenne mindaz megvolt, amit valaha is egy nőtől, aki feleség, elvárhatott. Intelligens és kedves teremtés. Okos is, a szépsége pedig elbűvölte a férfit. Aurora tudja a kötelességét – ez az ő feleségéről egyáltalán nem mondható el.

Örömet, mi több, megkönnyebbülést is érzett, hogy a lánynak itt, Londonban egyelőre nem akadt komoly udvarlója. Nehéz lesz elviselni, amikor majd nagyanyja megtalálja Aurora számára a megfelelő férjet, ehhez pedig semmi kétség nem férhetett. Az özvegy grófné már azt is elmondta unokájának, hogy George-ot is megházasítja. Valerian Hawkesworth mélyet sóhajtott. Ideje volt hazamenni.

Londontól a herefordi Hawkes Hillig több napon át tartott az út. Több kocsival indultak el. Egyikben az özvegy grófné ült a szobalányával, a másikban Martha, Sally és mindenese. Molly ült a gróf inasával, Browne-nal, és George emberével, Wickhammel. Calandra és Auróra egy kocsiban utazott, ahova a gróf és George is beállhatott, ha éppen nem volt kedvük lovagolni. Három külön kocsi vitte utánuk a poggyászt. Váltólovak várták minden fogadóban. A Farminster-házban csak gyér számú személyzet maradt, a szolgák többsége már egy nappal előttük elindult Herefordba.

Az elutazás reggelén Molly felkereste Marthát.

– Sally üzeni, hogy a kegyelmes asszonynak valami hisztériás rohama van, és borzalmas dolgokat beszél. Kéri, hogy legyen szíves odaküldeni az úrnőjét – mondta a lány egy kis pukedli kíséretében Martnának, aki a kislányt ügyes teremtésnek tartotta.

– Mindketten ott leszünk! – válaszolta Martha. – Menj és mondd meg Sallynek!

– Biztos voltam benne, hogy ez a műsor következik – jegyezte meg Aurora. – Tegnap már célozgatott is rá. Most mi legyen a teendő, Martha? Nem hiszem, hogy ezért írni kellene a mamának, hogy hajózzon át Angliába.

– A mamád úgysem jönne ide, kisasszonykám. Gyűlöli a tengert, viszont nekem támadt egy ötletem! Mondd meg őnagyságának, hogyha nem viselkedik tisztességesen, elmondod a grófnak, hogy milyen rútul becsapták! A gróf érvénytelenítheti a házasságot, vagy elválhat tőle! S mi lesz akkor Callyvel?

– Ő inkább a halált választaná, semhogy a grófi címet elveszítse – kacsintott rá Aurora a szobalányra. – Nem is gondoltam volna, hogy ilyen dolgok is megfordulhatnak a fejedben, Martha.

– Még akad néhány meglepetés a tarsolyomban, kisasszonykám! – érkezett azonnal a válasz.

Cally hálószobája felé közeledve már messziről hallották a sikoltozását.

– Nem megyek! Már mondtam, hogy nem megyek! Nem megyek! Ma este bál lesz az udvarban, és azon ott akarok lenni!! Mindenki ott lesz!

– Mi viszont nem leszünk ott! – közölte Aurora belépve testvére hálószobájába. – Még az előtt megpihenünk a Hawkes Hill felé vezető úton az egyik kényelmes kis fogadóban, mielőtt az első zenész fölhangolná a hegedűjét, Cally! Miért nem vagy felöltözve? Már egy óránk sincs az indulásig! Lehetetlen alak vagy, kedvesem! Gyere, kislány – fordult oda ezután Mollyhoz –, segíts az úrnődnek! Sally, az utazóládák készen vannak? Már mindenki odalent gyülekezik!

– *Nem megyek!* – hördült fel Calandra, s dióbarna szeme még sötétebbre váltott. Valami dísztárgy után nyúlt, amit a földhöz tud csapni. Felszisszent, amikor Aurora megragadta a csuklóját, hogy elejét vegye a további hisztériának.

– Hagyjanak magunkra bennünket egy kicsit! – szólt oda Aurora a szobalányoknak. – Négyszemközt szeretnék beszélni a testvéremmel! – mondta, s elengedte Calandra csuklóját.

A szobalányok sietve elhagyták a hálószobát.

– Miért álltál az ő oldalára? – szólalt meg Cally számonkérően.

– Mert neki igaza van, te pedig ostobán viselkedsz! – válaszolta Aurora minden kertelés nélkül. – Nem azért mentél férjhez egy grófhoz, hogy egész életedet a szórakozásnak szenteld, hanem azért, hogy gyerekeket szülj neki, Cally! Lehet, hogy engem makacsnak tartanak, de azt soha nem mondhatták rólam, hogy nem vagyok tisztában a kötelességeimmel.

– A te kötelességed lett volna, hogy férjhez menj hozzá, és nem az enyém, de mégsem mentél hozzá! – vágott vissza Calandra a csuklóját dörzsölgetve.

– Azért, mert makacs voltam – nevetett fel Aurora. – Te viszont boldogan feleségül mentél hozzá. Ő teljesítette, ami rá hárult a megállapodásból. Most rajtad a sor!

– Nem fogom megtenni! És erre semmivel sem tudsz rávenni, Aurora! Farminster grófnéja én vagyok. Te csak a mostohatestvérem vagy! Nem parancsolhatsz nekem! – közölte Cally dölyfösen.

– Kicsikém, most mégis megteszem – válaszolta Aurora halkan. – Ha nem jössz velünk szép csendesen Herefordba, akkor elmondom Valeriannak, hogy milyen rútul becsaptuk!

– Ezt nem mered megtenni – meredt rá Cally hitetlenkedve.

– Nincs más választásom! – vonta meg a vállát Aurora – Ha Valerian feleségeként nem teszel eleget a kötelességednek, akkor fel kell fednem előtte, hogy mekkora csalás áldozata lett. Ez lehetővé teszi számára a házasság érvénytelenítését vagy a válást, amit minden bizonnyal meg is fog tenni. Engedetlen feleségnek bizonyultál, és nem vagy hajlandó utódot szülni. Mire vagy jó neki? Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, Cally, de nagy szégyent hoztál George-ra és rám. Csak a hatalmas távolság gátolt meg abban, hogy ne tájékoztassam a mamát arról milyen rosszul viselkedsz. Biztosan nagyon helyteleníténé. Ő is azt akarná, hogy azt tegyem, amit most teszek. Ő sem akarná, hogy mindnyájunkat tönkretégy. Megértettél, Cally?

– Gyűlöllek! – fröccsent ki Calandra szájából az indulat.

– Nem, kishúgom, te nem gyűlölsz, csak egyszerűen dühös vagy, amiért megtaláltam a módját, hogy megfékezzem ezt az esztelen viselkedésedet. A játékban sem tudtál sohasem veszteni, Cally, és ez most az eddigi legnagyobb játékunk. A legfontosabb, amit valaha is játszottunk!

– Nem csodálom, hogy a férfiak nem szeretnek! – vetette oda nővérének durván Calandra. – Azt mondják rólad, hogy egyszerű származásod ellenére túlságosan is beképzelt és fellengzős vagy. Ez már túl sok egy kékharisnyától, állítják, és Trahern is hallotta, hogy ezt beszélik rólad!

– Lord Trahern pletykái egyáltalán nem érdekelnek, Cally. A barátod különben is egy unalmas bunkó. Ami pedig a hölgyeket illeti, ők se jobbak nála, a velem egykorú lányokat pedig ostobának és elkényeztetettnek tartom. Tartok tőle, hogy te is ilyenné váltál, mert nagyon hasonlítanak rád. Azt hiszem, hogy inkább egy vidéki úriembert kell találnom, s nem baj, ha nem visel grófi címet. Ezzel együtt én is azt szeretném, ha megtartanád a rangodat, kishúgom, és most jobban teszed, ha hagyod, hogy Molly felöltöztessen. Hosszú út áll előttünk és szeretnénk ezt a lehető legkellemesebbé tenni. Visszahívhatom most már a szobalányokat? – kérdezte mosolyogva Aurora.

„Kíváncsi vagyok, mit tenne akkor – gondolta Cally –, ha most elküldeném a pokolba, és azt mondanám, hogy csak blöfföl.” Szíve mélyén viszont tudta, hogy Aurora mit tenne ebben

az esetben. Még soha életében nem hagyta el száját üres fenyegetőzés, és az ésszerű kockázattól sem riadt vissza soha. leleplezné őt. Felfedné a csalást még akkor is, ha ezzel mindnyájukat tönkretenné. „Neki van hozománya és jövedelme is. Nekem viszont semmim sincs, ha nem vagyok Farminster grófnéja – gondolta Cally. – Vissza kellene mennem St Timothy szigetére, és életem végéig élhetnék a régi Meredith-házban a mamával. *Egyedül! Sok ezer kilométernyire Londontól!”* – Még a gondolattól is megborzongott.

– Nos, Cally?

– Ó, behívhatod őket, Aurora. Ezt a menetet megnyerted, de megtalálom a módját, hogy visszafizessem ezt az árulást! Megígérem!

– Te is jobban leszel, mire Hawkes Hillbe érünk – nyugtatgatta húgát Aurora. – Túlságosan kimerített már ez a nagy társasági élet.

– Menj a pokolba! – szólt rá Cally savanyú ábrázattal.

– És szeretném, ha te is magamra hagynál!

Útjuk nem volt kellemetlen. Cally duzzogott, alig szólt nővéréhez, de a kocsi ablaka mellett elfutó téli táj megnyerte Aurora tetszését. A hintó kényelmes és meleg volt, rugózása is kitűnőnek bizonyult. A lovakat általában délben váltották, amikor megálltak pihenni egy fogadóban. Szálláshelyeik tisztának, kényelmesnek bizonyultak. Meleg, ízletes étel és puha pehelypaplanos ágy várta őket mindenhol. A fogadóban esténként és reggelente forró vizet készítettek a szobákba, hogy lehetőségük nyíljon megfelelő tisztálkodásra is.

Mikor húgának hangulata továbbra sem javult, Aurora engedélyt kért az özvegy grófnétól, hogy átszállhasson az ő kocsijába. Az idős hölgy sokkal kellemesebb társaságnak bizonyult, és nagyon sokat tudott a környék melyen útjuk keresztülvezetett.

– Ezt az utat valamikor még a rómaiak építették – magyarázta Aurorának az özvegy. – Hallottál már a régi rómaiakról, lányom?

– Egy keveset, asszonyom. Egy régi birodalmat alkottak, sokat háborúztak, és korukban kiemelkedő volt a kultúrájuk. Azt viszont nem tudtam, hogy utakat is építettek.

– Egész Angliában, lányom! – mosolygott Auroráig az özvegy. – Kitől hallottál a rómaiakról? Nem hinném, hogy az a tökfej nővéred bármit is tudna róluk vagy akármi másról!

– Cally nem szeretett annyira tanulni, mint George és én, de ő viszont szépen zongorázik. Játszott már önnek valamikor? Énekelni és festeni is tud – vette védelmébe húgát Aurora.

– Hogyan tudtad meggyőzni, hogy ilyen engedelmesen velünk tartson? – érdeklődött az özvegy. – Igaz, azóta egyfolytában duzzog, hogy elhagytuk Londont, de azért velünk jön.

– Nem volt nehéz, asszonyom – nevetett fel Aurora, hogy könnyedén tudja kezelni a témát –, csak annyit mondtam neki, hogyha nem viselkedik rendesen, akkor a gróféi fog válni tőle, és nem lesz többé grófné.

– Haha! – nevetett fel élesen az idős hölgy. – Ezek szerint rátapintottál annak a kis ostobának a gyenge pontjára! Így van, lányom? Mindenesetre hatásos fenyegetésnek bizonyult. Calandra nagyon szeret Farminster grófnéja lenni! – tette még hozzá, majd szúrós szemekkel nézett Aurorára. – Nagyon körültekintően kell eljárnom, amikor majd férjet választok neked, lányom. Ha a férfi túl gyenge, akkor nem fogod tisztelni, ha pedig túlzottan erős egyéniség, akkor meg fogjátok ölni egymást. Jókora kihívást jelent számomra a feladat.

– Azt már a családom is tudja, asszonyom, hogy csak szerelemből megyek férjhez. A cím és vagyon nagyon keveset jelent számomra. Ennek ellenére igen nagyra értékelem az erőfeszítéseit. Együtt talán sikeresebbek leszünk.

Kesztyűbe bújtatott kezét Aurora illedelmesen az ölében nyugtatta, de Mary Rose Hawkesworthöt nem lehetett becsapni.

– Ezek szerint te is olyan makacs vagy, mint a nővéred, kisasszony? – tette fél a kérdést.

– Azt elismerem, hogy makacs vagyok – felelte Aurora –, de azt hiszem, hogy sokkal józanabbnak fog találni, mint Callyt.

Az özvegy elmosolyodott, és őszintén csodálta a lányt. Megtetszett neki Aurora. Megint eszébe jutott, hogy menynyivel jobb lett volna, ha drága unokája az ostoba Calandra helyett ezt a lányt veszi feleségül.

– Azt hiszem – váltott témát az özvegy –, hogy George számára viszont sikerült egy tökéletes feleséget találnom, bár több, házasság szempontjából elfogadhatónak látszó ifjú hölgynek is be fogom mutatni. Ennek ellenére nekem már megvan az első számú jelöltem. Mesélek róla, ha nem árulsz el a bátyádnak. Természetesen a döntést majd neki kell meghoznia.

– Ezt megígérhetem, asszonyom! – válaszolta Aurora.

– Elizabeth Bowennek hívják. Sir Ronald és Lady Elsie Bowen legidősebb lánya. Sir Ronaldnak bárói címe van, birtoka pedig a mienkhez képest jelentősen kisebb. Ő Farminster egyházközségének a vikáriusa.

– A szülők nem elleneznék, hogy lányukat egy óceán fogja elválasztani tőlük, asszonyom? – kérdezte bizonytalanul Aurora. – Biztos tudja, hogy Valerian George-ot bízta meg azzal, hogy maradjon St Timothy szigetén, és vezesse a gazdaságot.

– Bowenék hálát adnak az istennek, ha Betsy és George megtetszenek egymásnak! Lady Elsie termékeny feleségnek bizonyult, és öt leánygyermekkel ajándékozta meg férjét, mielőtt a fiuk megszületett volna. Öt lánynak kell hozományt biztosítani, a birtokot pedig csak a fiuk örökölheti. Ezek a szegény lányok nem kapnak sokat otthonról, és nem reménykedhetnek nagyon szerencsés házasságban sem. Egy, a bátyádéhoz hasonló jövedelemmel rendelkező fiatalember kincset jelentene a számukra.

– És hogyan tervezi a találkozásukat, asszonyom?

– Ha ismét berendezkedünk, akkor rendezünk egy bált Hawkes Hillben. Ennek a nővéred is biztosan örülni fog – jegyezte meg gúnyosan az özvegy grófné, és égj nagyot ásított. – Kimerített ez a hosszú utazás. Jó lesz, ha ma végre a saját ágyamban aludhatok! – hunyta be a szemét, s kisvártatva már csendesen horkolni is kezdett.

Aurora a vágtató kocsi ablakai mellett száguldó tájat bámulta. A megművelt, szabályos parcellák sorát időnként magányos kis dombhátak törték meg. Az út során tiszta vizű patakokon, folyócskákon keltek át. A hatalmas kiterjedésű, sűrű tölgy-, bükk- és szilfaerdők gyümölcsösökkel váltakoztak. A felszántott földeken most fagyos barázdák húzódtak, de mire a nyár beköszönt, itt már arányló gabonatáblákat fog ringatni a szél. Hereford legnagyobb kincsét a juh- és szarvasmarha-tenyésztés jelentette. Főként vágómarhát tenyésztettek, s a megtermelt áru túlnyomó többségét Londonba szállították. A juhtenyésztés megalapozta a jó minőségű gyapjú termelését. A környék számos, vízi erővel működtetett kis üzemében finom szöveteket, kelméket szőttek.

A gazdaságokban és a kisebb városokban lévő házakat mindenfelé, amerre csak elhaladtak, többnyire fából építették, és zsúpszalmával fedték be. A templomok viszont, még a kisebb településeken is, a nemesség kastélyaihoz és palotáihoz hasonlóan kőből épültek. Cally arra panaszkodott, hogy Hawkes Hill egy régi stílusú, hatalmas, kőből emelt, palával fedett épület, mely semmi vonzerővel nem bír a számára. Az özvegy viszont elmondta, hogy a kastély még valamikor a Tudor-időkben épült egy tűzvész martalékává vált ház romjaira.

A birtok emberemlékezet óta a korábban bárói címmel rendelkező Hawkesworth család tulajdonában állt.

A főnemesi címet akkor kapták meg, amikor a család egyik őse valami nagy szívességet tett VII. Henrik királynak. Ez az első Tudor király híres volt szűkmarkúságáról. Egy főnemesi cím adományozása elég olcsó köszönetnek számított egy királytól, különösen akkor, ha a

kitüntetett személy már amúgy is hatalmas birtokkal rendelkezett. A grófi cím viszont már II. Károlyról származott.

A kocsi futása hirtelen érezhetően lelassult, letért a főútról egy keskenyebb mellékútra. A jármű itt már jobban döcögött, de az özvegy grófné továbbra is elégedetten és csendesen horkolgatott. Aurora elmosolyodott, feljebb igazította rajta a térdmelegítőt, nehogy az idős hölgy megfázzon. Már nyilvánvalóan közel jártak Hawkes Hillhez. A kocsi végül elhagyta a fákat, és Aurora egy pázsitos térséget keresztülszelő utat pillantott meg, mely egy dombtetőn álló kúriához vezetett. Szürke kőből épített tornyaival és bástyáival úgy festett, mint egy kastély.

– Asszonyom – érintette meg útitársának kezét gyengéden Aurora –, azt hiszem, megérkeztünk!

– Hogyan? Micsoda? – riadt fel álmából tágra nyílt szemmel az idős hölgy, majd sűrűn pislogva visszanyerte látását és körülnézett. – Igen, ez Hawkes Hill. Remélem, nagyon jól fogod itt érezni magad velünk, Aurora! Legalábbis addig, amíg egy férjjel az oldaladon itt nem hagysz bennünket.

– Vagy addig, amíg vissza nem utazom St Timothyra! – válaszolta Aurora.

– Ne mondj ilyeneket! – nézett rá szemrehányóan az özvegy. – Teljes kudarcként könyvelném el, és nem tudnék édesanyád szemébe nézni, ha nem lennék képes egy férjet szerezni neked, gyermekem!

Szolgák hada várta őket, akik tüstént leszedték a csomagokat a kocsikról. Calandra Sallyvel és Mollyval a sarkában, morcos képpel beviharzott az épületbe. Eltűnt mindenki szeme elől. Nagyanyját és a vendégeket a gróf kísérte be a kastélyba.

– Üdvözöllek benneteket Hawkes Hillben! – fordult mosolyogva George-hoz és Aurorához. – Nagymama, velünk vacsorázol ma este?

– Azt hiszem, nem, drága gyermekem - felelte a kezét a kandallónál melengető idős hölgy. – Hosszú volt az út jobb lesz, ha felhozzák a szobámba a vacsorát. Remélem megérted.

– Kegyelmes uram – jelent meg hirtelen Molly a gróf mellett. – A kegyelmes asszony azt mondja, hogy a szobájában fog vacsorázni, és azt üzeni, hogy nem szeretné, ha bárki is zavarná – közölte pironkodva egy térdhajlítás kíséretében a fiatal lány.

– Mondja meg a kegyelmes asszonynak, hogy ma este beleegyezem, a holnapi nap viszont már más kérdés. Pontosan így mondja meg neki, Molly! – adta ki a gróf az utasítást.

– Igenis, kegyelmes uram! – pukedlizett újból a lány, s szinte futólépésben távozott.

– Arcátlan csitri! – motyogta foga között az idős hölgy. – És ezt a szegény kislányt küldi ide egy ilyen üzenettel! Valerian, ez ellen tenned kell valamit!

– Feltett szándékom, nagymama! – válaszolta a gróf, majd George-hoz és Aurorához fordult. – Vidéken este hétkor szoktunk vacsorázni – közölte vendégeivel. – Peters majd megmutatja a szobáitokat.

Az özvegy grófné hagyta el először a társaságot, aztán George és Aurora is követte a bejárati ajtó felé tartó inast. A lépcsősort elhagyva egy tágas terembe értek. Biztosan ez lehetett a régi hall, gondolta Aurora. Alig várta már, hogy felfedezhesse magának ezt a gyönyörű kastélyt. *Mindez a tied is lehetne,* emlékeztette egy gonosz kis belső hangocska, de azonnal el is hessegette magától a gondolatot. Meghozta a döntését, és most ezzel kell megelégednie. Végtére is ezt akarta. *Vagy talán mégsem így áll a helyzet?*

– Egész jól összejöttetek az öreg grófnéval – súgta oda Aurorának George, amikor felfelé haladtak a széles lépcsőn. – Az első nap kivételével végig egy kocsiban utaztatok. Callynek rossz a hangulata.

– Az özvegy sokkal jobb útitársnak bizonyult a húgunknál – felelte Aurora. – Ráadásul őszintén meg is kedveltem. Intelligens és okos asszony.

– És mihez kezdünk Callyvel? – tért vissza George a témára.

– Cally nem a mi gondunk – válaszolta Aurora a bátyjának. – Segítettünk, hogy hazajöjjön, a többi már a grófon múlik. Cally az ő felesége! Különben is, Lady Mary Rose-nak tervei vannak veled, George. Már össze is állított egy listát az eladó lányokról, akik közül feleséget választhatsz magadnak. Már alig várom, hogy találkozhassam azzal a lánnyal, aki olvadozó tekintetével és szűzies sóhajaival elbűvöl – jegyezte meg gonoszkás mosollyal Aurora.

– És önnel mi lesz, kisasszony? – húzta fel számonkérően szemöldökét a bátyja.

– Csak utánad, George! – kacagott fel Aurora, és már búcsút is intett a bátyjának, amikor Peters rámutatott egy ajtóra, s ő belépett a számára kijelölt szobába. – Vacsoránál találkozunk, bátyuskám! – szólt még vissza George-nak, s még egy csókot is dobott feléje.

– Nos, kisasszonykám, végre megérkeztél! – örvendezett Martha, amikor belépett a szobába. – Nagyszerű hely ez a Hawkes Hill! Nézd meg ezt a szobát! Hát nem aranyos?

Aurora körbepillantott, s azonnal egyetértett szobalányával, mert a szoba valóban kellemesnek bizonyult. A falakat világos drapp selyemtapéta borította, a faburkolatot pasztellzöldre festették, a padlón rózsaszín és zöld mintákkal díszített keleti szőnyegek voltak. A márványkandalló mindkét oldalán szárnyas angyalok vigyázták a tüzet. A drapp és halványzöld csíkos, nehéz selyemből készült függönyöket súlyos, aranyszínű zsinórral erősítették az ablakok mellé. A mahagóniágy négy sarkán emelkedő faragott oszlopokon krémszínű szaténból készült baldachin feszült. A színben hozzáillő ágyterítőt rózsabimbók díszítették. Az egyik falhoz ugyancsak gyönyörű, mahagóniból készült komód simult, az ablak előtti kecses kis asztalka két oldalán kárpitozott székek álltak. Aurora éjjeliszekrényének tetején kristály gyertya, tartóban méhviaszból készült gyertya állt, mellette pedig egy ezüstből készült, apró gyertyakoppantó hevert.

– És – folytatta Martha lelkendezve – ezenkívül van még egy külön öltözőszoba a ruháid számára, kisasszonykám, és egy másik kis szoba nekem, hogy ne kelljen minden alkalommal a tetőtéri szállásra felmásznom.

– Ezek szerint gondolod, hogy jól fogjuk itt magunkat érezni? – évődött szobalányával Aurora.

– Sokkal boldogabbak is lehetnénk, ha tudtad volna, hogy mit kell tenned – jegyezte meg Martha kesernyésen. – Miss Calandra szobája a folyosó túlsó végén van. Különben észrevettem, hogy alig szólt hozzád, mióta Londont elhagytuk.

– Attól tartok, hogy még mindig dühös rám, amiért megfenyegettem – vonta meg a vállát Aurora. – A nagymamával sokkal kellemesebb volt az utazás. Szokatlan dolog Callytól, hogy ilyen sokáig tart nála ez a morcoskodás – sóhajtott fel Aurora –, de majdcsak megbékél. Végül is itt csak én vagyok neki társaság, hacsak össze nem barátkozik a helyi előkelőségekkel.

– Ugyan, ők nem lesznek elég előkelők a grófnénk számára! – jelentette ki Martha határozottan. – Akarsz fürödni, kisasszonykám? – kérdezte ezután a szobalány.

– Hogyne – bólogatott Aurora –, bár csak George, Valerian és én leszek ott a vacsoránál, de azt hiszem, hogy így is adnom kell magamra.

Martha meghúzta a csengőzsinórt. A szobalány hamarosan meg is jelent a hívásra.

– Az úrnőm fürödni kíván! – közölte Martha. – Legyen szíves, gondoskodjon róla, hogy hozzanak neki forró vizet!

– Igenis, asszonyom! – válaszolt a szobalány udvariasan, hiszen a személyes szolgálatot teljesítő Martha rangban jóval fölötte állt.

Öt perccel hét előtt Aurora a szalon felé indult, ahol a gróffal történt megállapodás szerint találkozniuk kellett. Levendulaszínű selyemruhát és széles, levendula- és krémszínű csíkozású alsószoknyát viselt. A ruha kerek nyakkivágását selyemből készült, apró, bíborvörös violák, a ruha ujját fodros csipke díszítette.

– Jó estét, Valerian – köszöntötte elegáns kis térdhajlítással sógorát. – Úgy tűnik, korán érkeztem, mert nem látom George-ot, pedig ő mindig pontos.

– Milyen csinos vagy, Aurora! – szólalt meg üdvözlés helyett a gróf. – Nem, a bátyád még valóban nem jött le. Megfelelőinek találtad a szobádat?

– Ó, igen! És Martha is nagyon örül, hogy ott van az ő kis szobája is az enyém mellett. Nagyon figyelmes megoldás.

– Bocsásson meg, kegyelmes uram! – állt meg udvariasan a gróf inasa a szalon ajtajában,

– Igen, Wickham?

– George úr elnézését kéri, kegyelmes uram, de borzalmas fejfájást kapott, és hányinger is kínozza. Nem tud lejönni a vacsorához. Én ugyan figyelmeztettem, hogy tegyen fel kalapot lovaglás közben, de nem fogadta meg a tanácsomat.

– Tegyen meg mindent, hogy helyrejöjjön szegény fiú! – adta ki az utasítást inasának a gróf. – Remélhetően holnapra már jobban lesz!

– Köszönöm, kegyelmes uram! – hajolt meg Wickham, és távozott.

– Szegény George! – sajnálkozott Aurora. – Időnként úgy tör rá a fejfájás, mint derült égből a villámcsapás. Súlyosabb esetben ilyenkor a gyomra is olyan érzékennyé válik, mint egy kislányé. Mióta felnőtt, egy kicsit már javult a helyzet, de gyerekkorunkban ez két-három havonta előfordult vele. A mamának ott kellett ülnie az ágya szélén, hogy a homlokát dörzsölgesse.

– Mesélj valamit a St Timothyn töltött gyermekkorodról – kérte a gróf, mikor bekísérte Aurorát a gyönyörűen berendezett ebédlőbe és a jobbján hellyel kínálta. – Peters, szedje le a felesleges terítéket. George úr nem vacsorázik velünk. Nem érzi jól magát – mondta, majd ismét Aurorához fordult.

– Már biztosan halálra untad magad a gyermekkorunkról szóló történetektől! – nevetett fel Aurora. – Calandra biztosan sokat mesélt róla!

– A nővéred csak a társaságról beszél, és arról, hogy ő milyen előkelő helyet foglal el benne. Az összes pletykát is kívülről tudja – jegyezte meg Valerian keserűen.

– És a hajóút közben... – kérdezett rá Aurora. – Hiszen hetekig a tengeren voltatok.

– Nászutunk, finoman fogalmazva, meglehetősen unalmasnak bizonyult. A nővéred unta magát. Időnként megkörnyékezte a többi utast butácska fecsegésével, melynek központi témája az újonnan szerzett grófi cím volt, s hogy Londonba érkezésünk után milyen ruhákat fog vásárolni és milyen előkelő helyet foglal majd el a társaságokban. Éjszakánként többnyire tengeribetegség kínozta; ő legalábbis erre hivatkozott. Én Sally kajütjében aludtam, Sally pedig a Calandra ágya melletti pótágyon.

– Ó, Valerian, mennyire bánt ez engem – mondta Aurora, s egy ösztönös mozdulattal, vigasztalóan megérintette a gróf kezét.

– Ezt te sem tudhattad előre, Aurora – kulcsolódtak rá a gróf ujjai a lány kezére. – Elnézést is kell kérnem, amiért, enyhén szólva, nem voltam túlzottan udvarias veled szemben!

– Egyáltalán nem értem Callyt! Nagyon megváltozott – válaszolta Aurora kicsit elpirulva, s kezét finoman elhúzta a grófétól. Valerian érintésétől minden kis erecske lüktetni kezdett a testében, s csak abban reménykedett, hogy ez nem látszik meg rajta. Kezdte gyanítani, hogy ha minden útjába kerülő férfit továbbra is Valerian Hasvkesworthszel hasonlít össze, sose talál magának senkit, akit szeretni is tudna. Nem szabad vonzódnia ehhez a férfihoz, és a férfinak sem hozzá! Valerian Hawkesworth Cally férje.

– Felejtkezzünk el most egy kicsit a feleségemről – szólalt meg a férfi. – Arról mesélj, hogy milyen volt St Timothyn felnőni!

– Csodálatos gyermekkor volt! – kezdte Aurora abban a reményben, hogy visszaemlékezései talán a grófot is hozzásegíthetik ahhoz, hogy jobban megértse Callyt, és valami mélyebb, bensőségesebb kapcsolatot tudjon vele kialakítani. – Én már csak St

Timothyra emlékszem, bár George azt állítja, hogy neki Jamaicáról is vannak emlékei. Robert Kimberly hivatalosan is azonnal a nevére vett bennünket. A papírokat Barbadoson intézte el. Jó apának bizonyult – folytatta Aurora, s magában arra gondolt, hogy ez az állítása legalább igaz is volt. – Soha nem volt közöttünk, a testvérek között semmiféle rivalizálás. Gyakran hallani olyasmit, hogy a fiú- és lánytestvérek többször összekapnak, de nálunk soha nem fordult elő ilyesmi. Volt egy jelmondatunk, és egész életünkben ehhez tartottuk magunkat. Te is hallhattad tőlünk, amikor a nővérem elhagyta St Timothy szigetét. *Együtt! Mindörökre! Egy emberként!*

– Cally ezt soha nem magyarázta el nekem – bólogatott a gróf. – Elragadónak tartom. Kérlek, folytasd!

– Otthonunkban a szeretet uralkodott. A mama volt az engedékenyebb természetű, s őt könnyű volt rábeszélni bármire. A papa már szigorúbbnak bizonyult, de soha nem volt durva, soha nem bántott bennünket, és komoly sikernek számított, ha meg tudtuk győzni valamiről – nevetett fel Aurora maga is az emlékek hatására. – Házitanítót fogadott mellénk. George és én jól tanultunk, és állandóan versengtünk egymással. Cally nem szeretett tanulni. Inkább a lányos elfoglaltságokat, a hímzést, a festést és a zenét kedvelte. George-dzsal rengeteget lovagoltunk, de, ahogy már korábban is említettem, Cally soha nem szerette igazán a lovakat. A bátyámmal nagyokat úszkáltunk a tengerben, de Cally a víztől is irtózott, és a finom bőréi féltette a napfénytől. Amikor kicsik voltunk, Martna felügyelete mellett rengeteget tocsogtunk a part menti, sekély vizekben, de Cally hatéves korától kezdve már nem élvezte a meztelenkedést, és úszni sem volt hajlandó velünk. Nyolcéves korunkban aztán Martha úgy döntött, hogy csak akkor úszkálhatunk együtt George-dzsal, ha mindketten fürdőruhát viselünk. Abban az időben még nem értettük, hogy miért, de mindketten eleget tettünk az utasításának. Martha nagyon szigorú tud lenni, és a mamánk azt mondta, hogy szót kell fogadnunk neki.

– Soha nem is hagytátok el ezt a kis paradicsomot? – kérdezte a gróf.

– Nem! – rázta meg tagadóan a fejét Aurora. – Nem volt rá szükségünk, hogy bárhova is elmenjünk. Ami kellett, az mind a rendelkezésünkre állt.

– Látogatóitok sem voltak?

– Ritkán. Jamaicán a mamát kitagadta a családja, amikor első férjével, az apánkkal megszökött. Ő is jó családból származott, de tartok tőle, hogy ő volt odahaza a fekete bárány. Párbajban ölték meg. Szegény mama! Mindig abban bízott, hogy majd ő meg tudja változtatni, de ez nem sikerült neki. Apánk már egy éve halott volt, amikor a mama találkozott a papával. Első férje után gyakorlatilag nem maradt semmije. Egyik unokatestvére, aki ismerte a papát, megsajnálta, és meghívta vacsorára azon az estén, amikor a papa is nála vacsorázott. A mama azt mondta, hogy mindketten már az első látásra egymásba szerettek. Egy hónappal később össze is házasodtak, amivel a mama családját ismételten megbotránkoztatták. Még az esküvőjükre sem mentek el, és egész Kingstont telekürtölték, hogy a mama újra megszenved majd a szertelenségéért. Szóval, ha eljöttek is volna hozzánk, nem hinném, hogy szívesen látott vendégek lettek volna St Timothyn. Nem, a szigeten nagyon kevés vendégünk volt. Néha megjelent egy másik ültetvényes vagy egy hajóskapitány, de más senki.

Míg Aurora beszélt, az egyszerű vacsorát is behozták. Erőlevest szolgáltak fel, amit citromos lepényhal, roast-beef és yorkshire-i puding követett. Egy tányér párolt zöldséget is az asztalra tettek. A sok beszéd ellenére a gróf legnagyobb csodálkozására Aurora igen jó étvággyal, alaposan bevacsorázott. Törékeny alkata ellenére hatalmas étvággyal lakmározott. Londonban ritkán étkeztek együtt, Calandra jobban szerette, ha vendégeinek – bálba indulás előtt – tálcán viszik fel a vacsorát, amikor pedig más háznál vacsoráztak, akkor soha nem volt Aurora közelében, hogy tanúja lehetett volna a lány egészséges étvágyának.

– Most te beszélj a gyermekkorodról! – kérte a grófot Aurora, miközben a sherryvel ízesített puding utolsó falatjait kanalazta. – Úgy tudom, hogy még egészen kicsi voltál, amikor elvesztetted a szüleidet.

– Nekem is boldog gyermekkorom volt, de hamar vége szakadt, amikor szüleim és lánytestvérem, Sophia, Franciaországból hazatérőben a tengerbe vesztek. Ezután a nagyszüleim vállalták a neveltetésemet. Magántanuló voltam, amíg be nem iratkoztam Oxfordban az egyetemre. Két év után hazatértem vidéki otthonunkba. Jobban kedvelem a vidéki életet, a lovaimmal, marháimmal és birkáimmal együtt. Saját szövőgyáraim is vannak, és a Hawkes szövet ma már egész Angliában híres. Alakítottam egy kis céget, és magam intézem az értékesítést. A nővéred elborzadt, amikor ezt megtudta. Véleménye szerint a gazdálkodás és a kereskedelem nem méltó egy úriemberhez, holott a király maga is vonzódik a mezőgazdasághoz. Vajon neked is annyira fog hiányozni London, mint Callynek? – kérdezte a gróf, amikor már túl az estebéden, a szalonban leültek egymás mellé a kanapéra.

– Nem – válaszolta Aurora. – Hozzád hasonlóan engem is a vidék vonz – mondta, s egészen megszédült, amikor orrát megcsapta a férfi kellemes illata.

– Akkor talán holnap reggel ki is lovagolhatnánk. Ha a nővéred továbbra is ragaszkodik megszokott napirendjéhez, délután kettő előtt aligha találkozunk vele – jegyezte meg szárazon a férfi.

– Hosszú volt az út – válaszolta Aurora. – Azt hiszem, holnap kilencig én is ágyban maradok.

– Rendben van – mosolyodott el a gróf. – Akkor majd egy kicsit később indulunk. Szeretném megmutatni neked az egyik kis szövőgyáramat. Talán George is velünk tart.

Ugyan mi lehet ez a friss és tiszta illat, mely ennyire elbódítja?

– Az nagyon jó lesz! – motyogta Aurora. A gróf jókora tenyere szinte érintette a lány ölben tartott kezét. Még a belőle áradó melegséget is érezte. Fegyelmeznie kel magát!

Hosszú, tartalmas csend törte meg társalgásukat. A gróf nem tudta, mit mondjon, félt megszólalni, félt, hogy tovaszáll a közöttük lebegő varázs.

Végül Aurorának sikerült erőt vennie magán, és felállt a helyéről.

– Fárasztó volt a mai nap, Valerian – mondta. – Azt hiszem, hogy ideje felmennem a szobámba. – *Vajon megtartják-e a térdei?*

– Elkísérlek! – ugrott fel a gróf is a helyéről, és megfogta a lány karját.

Aurorának már a száján volt, hogy ez nem szükséges, hiszen egyedül is biztosan megtalálja az utat a hallon át a lépcsősorig, majd a szobájáig, és Martha is ébren várja, ennek ellenére csak annyit tudott kinyögni: – Köszönöm, Valerian... – Érezte, hogy a férfi ujjai gyengéden. de határozottan a könyökére kulcsolódnak. A lány nevetségesnek tartotta, de valahogy biztonságban érezte magát a társaságában, és ebben az udvarias mozdulatban sem talált semmi kivetnivalót. Úgy érezte, hogy saját magában kell keresnie a problémát. Valerian érintése soha nem tapasztalt érzéseket ébresztett benne, ami azonnal óvatosságra intette. Nem feledkezhet meg róla, hogy ez a férfi a húgának a férje! Ha a házasság jelen pillanatban szerencsétlenül alakul is, minden bizonnyal hamarosan rájuk köszönt a boldogság. Ennek így kell történnie! Cally gyereket szül, és akkor majd minden rendbe jön.

Együtt indultak fölfelé a lépcsőn, mögöttük a szolgák már a gyertyákat oltogatták. Hálószobája ajtajához érve Valerian megállt, elengedte a karját, majd kissé előredőlve csókot lehelt Aurora homlokára.

– Jó éjszakát, Aurora! – mosolyodott rá a lányra. – Szép álmokat! – tette még hozzá, majd sarkon fordult, s elindult a folyosón a szobája felé.

Aurora átlépte a küszöböt, s becsukta maga mögött szobája ajtaját. Szíve hevesen kalapált. Mikor Valerian feléje hajolt, azt hitte, hogy menten elájul, majd érezte, hogy a férfi ajkai a

homlokát érintik. „Többé soha nem szabad kettesben maradnom vele” – gondolta magában. Valerian most boldogtalan, ez az én hibám, de most már nem tudok rajta változtatni.

– Olyan fehér vagy, mint a fal! – fogta meg a kezét az eléje siető Martha. – A kezed is, mint a jégcsap! Mi történt veled?

– Semmi! – hazudta Aurora. – Azt hiszem, most kezd rajtam kijönni az utazás fáradalma, kimerültnek érzem magam. Le szeretnék feküdni.

– Rendben van, kisasszonykám – bólogatott Martha, de egy pillanatig sem hitte el, hogy ifjú úrnője körül valóban minden rendben van.

6. fejezet

Másnap Martha csak tíz órakor ébresztette úrnőjét. Gyengéden megrázta a lány vállát.

– Itt a reggelid, kisasszonykám – mondta, amikor Aurora végre kinyitotta a szemét, majd a párnával a lány hátát feltámasztva az ölébe tette a tálcát. – A gróf kérdezte, hogy kilovagolsz-e vele ma reggel, de mondtam neki, hogy még alszol, és ma még túlságosan is fáradt vagy az ilyesmire. Gondolom, jól tettem, kisasszonykám.

– Jól tetted, Martha – sóhajtotta a lány, s valami csalódással vegyes megkönnyebbülést érzett. – Még mindig kimerült vagyok. Azt hiszem, hogy most kivételesen követem Cally példáját, és délelőtt ágyban maradok.

– Nagyszerű ötlet, kisasszonykám. Az özvegy grófné szobalánya, Jane azt mondja, hogy az úrnője is ugyanezt teszi.

– Beszéltél Wickhammel? George magához tért már?

– De még mennyire! Alaposan bereggelizett, s elment a gróffal! – újságolta Martha széles mosollyal. – Hoztam neked mézzel édesített finom zabkását meg lágy tojást. Meg kell enned az utolsó falatig, kisasszonykám, hogy visszanyerd az erődet!

Milyen jó dolog is, ha az embert kényeztetik, gondolta Aurora a mézzel és tejszínnel ízesített zabkása kanalazgatása közben. Tegnap este különben is biztosan csak képzelődött. ValerianHawkesworth van annyira úriember, hogy ne közeledjen felesége testvéréhez. Őt gyengítette el túlságosan a fáradtság. Ott volt az a hosszú út St Timothyról, és Angliába érkezésük óta gyakorlatilag egy pillanatnyi pihenést sem engedélyeztek számukra. Cally hallani sem akart róla, állandóan mehetnékje volt, George-dzsal együtt nekik is mindig talpon kellett lenniük. A vidéki élet viszont kellemes ritmusváltást ígért.

Egész délelőtt valóban ágyban is maradt. Calandrának színét sem lehetett látni, s Aurora feltételezte, hogy ki sem mozdult lakosztályából. George és a gróf sem tértek még vissza. Az özvegy grófné sem kelt föl. Aurora megtalálta a gróf könyvtárát, levette a polcról a Hawkesworth család történetéről szóló könyvet, letelepedett a kandalló melletti karosszékbe, és olvasni kezdett. Peters, az inas is csak egy alkalommal zavarta meg, amikor megkérdezte, hogy behozza-e tálcán az ebédjét.

– Hány óra van? – kérdezte Aurora.

– Mindjárt egy óra, kisasszony – válaszolta az inas.

– Ezek szerint senki sem ebédel az ebédlőben?

– A grófné és az özvegy grófné a szobájukba kérték az ebédjüket, kisasszony. A gróf és George úr még nem tért vissza. A Malvern szövőgyárba terveztek látogatást, s az bizony jókora távolságra van. Biztosan megálltak ebédelni az egyik gazdaságban. Még csak ön van talpon a környéken, kisasszony.

– Éhes is vagyok – állapította meg Aurora mintegy hangosan gondolkodva.

– Hozzak egy finom teát is az ebédjéhez, kisasszony? – érdeklődött az inas.

– Igen, kérnék! – hangzott a válasz. – Köszönöm, Peters!

Az inas enyhe meghajlással nyugtázta a lány szavait. Miss Aurorának kellemes a modora, állapította meg a könyvtárszobából kilépve. Milyen kár, hogy a testvére meg sem közelíti! Az ifjú grófné volt a legkövetelőzőbb és a legudvariatlanabb nő, akivel sorsa eddig összehozta. Persze Sally, a szobalánya is jó firma volt. Nagyon remélte, hogy nem teszik tönkre közösen a kis Mollyt, aki az unokája volt. Ha ezt megteszik, akkor a kislány alkalmas lesz arra, hogy mellettük szolgáljon.

Aurora egészen addig olvasott, amíg az alkony árnyai be nem lopóztak a könyvtárszobába. Peters behozta az ebédjét, egy szolga pedig kétszer is alaposan megrakta a kandallót. Később egy szobalány lépett be az ajtón, s kezdte gyújtogatni a lámpákat. Aurora visszatette a

könyvet a helyére, s felsietett a szobájába, hogy átöltözzön a vacsorához. A gróf és George vissza is térhettek, mindenesetre ő nem hallotta, hogy megérkeztek volna. Tisztában volt azzal is, hogy Cally sem volt rá kíváncsi, különben már Peters érte jött volna. Azon morfondírozott magában, hogy húga vajon meddig fog még duzzogni.

George és Valerian már várt rá, amikor belépett a szalonba. Cally és az özvegy grófné még mindig pihen az utazás fáradalmaira hivatkozva. George ezúttal nagyon beszédesnek bizonyult, s tele volt lelkesedéssel a látottaktól.

– Azt hiszem, hogy a szövőgyárban látott módszerek közül néhányat a St Timothyn épülő palackozóüzemnél is átvehetünk! – magyarázta. – Mindenesetre először szerződést kellene kötnünk a rumra a Királyi Haditengerészettel. Van ott valami ismerősöd, aki tudna ebben segíteni, Val?

Aurora hagyta, hadd beszélgessenek, ő maga pedig csendesen fogyasztotta vacsoráját.

A vacsora végéhez közeledve a két férfi társalgásának lendülete is kicsit alábbhagyott.

– Találkoztál ma Calandrával, Aurora? – fordult ekkor a gróf alanyhoz.

– Miről van szó? – kapta fel neve hallatára meglepetten a fejét a lány. – Bocsáss meg, Valerian, kicsit elgondolkoztam.

– Találkoztál ma Calandrával? – ismételte meg kérdését a gróf.

– Nem. A délelőtt nagy részét én is ágyban töltöttem délután pedig olvasgattam a könyvtáradban – válaszolta, s igyekezett elkerülni a férfi tekintetét.

– Megfelelőnek találtad a könyvtárat? – kérdezte a gróf.

– *Megfelelőnek?* Hiszen ez a legnagyszerűbb tár, amit életemben valaha is láttam! – lelkesedett a lány.

– Remélem, nem haragszol, hogy csak így szó nélkül betörtem a birodalmadba, Valerian?

– Egyáltalán nem! És mit olvastál? – szegezte egyenesen arcára sötétkék szemének pillantását a gróf, melyet Aurora továbbra is igyekezett elkerülni.

– Kezembe akadt a Hawkesworth család történetéről szóló könyv. Nagyon érdekes! – válaszolta a lány, s még mindig magán érezve a gróf tekintetét, a bátyja felé fordult. – Neked is meg kell nézned azt a könyvtárat, George! Egy egész polcot megtöltenek a görög történelemmel kapcsolatos könyvek, és tudom, hogy téged nagyon érdekel ez a téma.

– De még mennyire érdekel! – válaszolta George izgalommal a hangjában.

– Akár most is megmutathatnád George-nak a könyvtárat! – javasolta a gróf. – Most magatokra kell hagyjalak benneteket, mert felmegyek és megnézem Calandrát – állt fel a helyéről egy udvarias meghajlás kíséretében. – Kívánok mindkettőtöknek nyugodalmas, jó éjszakát!

Valerian Hawkesworth határozott léptekkel indult fel a lépcsőn, de felesége lakosztálya helyett a sajátjába lépett be. Browne segítségével levetkőzött, aztán megmosakodott, fogat mosott és kiöblítette a száját. Nem bújt bele a Browne által felajánlott selyem hálóingébe, inkább bíborszínű, anyagában mintás selyemköpenyét vette magára. Ezután udvariasan elküldte inasát. Browne azonnal távozott, kortalan arca továbbra is mozdulatlan maradt, s tisztában volt azzal, hogy ezután mi következik, de azzal is, hogy erről még a leghalványabb célzást sem teszi a személyzet többi tagja előtt. A pletyka az asszonyok dolga. Ő nem foglalkozik ilyesmivel.

A lakosztályaikat összekötő ajtón feleségéhez belépve a gróf látta, hogy Calandra a fésülködőasztala előtt ül, Sally pedig úrnője hosszú fekete haját kefélgeti. Kivette az az ezüstnyelű hajkefét Sally kezéből.

– Ma este már nem lesz magára szükség – közölte a szobalánnyal. – Molly is elmehet lefeküdni – tette még hozzá, és felesége hajába mélyesztette a kefét. – Hányszor szoktad végighúzni rajta? – kérdezte Calandrától.

– Kétszázszor – válaszolta az asszony, amikor az ajtó becsukódott a két szobalány mögött.

A gróf folytatta felesége hajának fésülését, majd letette a hajkefét a fésülködőasztalra. Felsegítette feleségét a székről, magához vonta, hogy megcsókolja.

Az asszony arcán leplezetlen undor árnya suhant keresztül, amikor férjét eltolta magától.

– Mi szükség van erre, Valerian? – kérdezte hűvösen.

– A feleségem vagy – válaszolta a gróf nyugodt hangon.

– És ez feljogosít arra, hogy rám erőltesd állati indulataidat? Ez tisztességtelen dolog! – tiltakozott Calandra.

„Vajon mi lehet a baja?" – morfondírozott a gróf. Azon ritka alkalmakkor, amikor élt férji jogaival, soha nem volt erőszakos vagy durva a feleségével.

– Mi az, ami az intim kapcsolatunkban nem tetszik neked, Calandra? – tette fel a kérdést egy mély lélegzetet véve. Türelmesnek kell lennie! – Talán visszataszítónak találsz? Mit tehetnék, amivel a kedvedben tudnék járni?

– Ha valóban a kedvemben akarsz járni, Valerian, akkor hagyj békén, s engedd, hogy visszatérjek Londonba a barátaimhoz!

A férfit elöntötte a féltékenység. Nem mintha valóban érdekelte volna ez a felszínes teremtés, aki a felesége volt, de úgy érezte, hogy most már a büszkesége és becsülete forog kockán.

– Trahernről van szó? – ragadta meg mindkét kezével felesége karját. – Ő tetszik neked? Ő a szeretőd? Nem lesz több szeretőd, amíg utódot nem szülsz nekem, Calandra! Addig egy tapodtat sem mész sehová!

– *Trahern?* – csodálkozott Calandra őszinte meglepetéssel a hangjában, majd hangosan felnevetett. – Jóképű, de nem a szeretőm. Nekem nincs szeretőm. Te vagy az egyetlen férfi, aki bibliai értelemben is megismertél.

Egyszerűen nem élvezem a dolgot! Gyűlölöm, amikor belém hatolsz, és addig nyögdécselsz, amíg ki nem jön belőled az a kellemetlen, ragacsos váladék! Akkor lennék igazán boldog, ha *ezt* soha nem kellene befogadnom. Azt hiszem, ma este is ezért jöttél be hozzám.

– Minden férfitól irtózol, vagy csak tőlem? – kérdezett rá a gróf.

– Minden férfitól – válaszolta őszintén az asszony. – Nem szeretem az *aktust!* Nem szeretem, ha valakinek a teste az enyémre nehezedik. Nem szeretem a szagot, amit ilyenkor magadból árasztasz! Az egész nagyon undorító. Nincs benne semmi finomság, és nem szeretnék soha többé ilyesmit csinálni. Ha megpróbálsz erőszakoskodni, akkor felkiabálom az egész házat, Valerian. Nos, most legalább világosan megmondtam a véleményemet, és remélem, hogy magamra hagysz, és mostantól nem zaklatsz ilyesmivel!

Valeriannak most szüksége lett volna egy italra, de itt semmi ilyesmi nem volt a közelben. Újabb mély lélegzetet vett, majd valós érzéseitől eltérően nyugodt hangon ismét megszólalt.

– Mikor jöttél rá, hogy ez a véleményed a férfiakról, Calandra? Édesanyád nem magyarázta el neked, hogy a férj és a feleség közösülése szükséges ahhoz, hogy gyerekük szülessen?

– Azóta érzek így, amióta először megérintettél! – vágta rá gyorsan az asszony.

– Nem – rázta meg a fejét a gróf –, nem mondasz igazat! Az igazságot akarom hallani, Calandra – mondta, s ismét erősebben megszorította az asszony karját.

– Szűz voltam, amikor összeházasodtunk! – kiáltott fel Calandra. – *Az voltam!*

– Ezt én is tudom – válaszolta a gróf egy árnyalattal nyugodtabb hangon. – *Az igazságot!*

– Nyolcéves kislány lehettem, amikor egy barbadosi ültetvényes, útban Jamaica felé, évente több alkalommal is megállt nálunk. A mamának ő szállította a pletykákat a családjáról és a barátairól, akiktől ugyan már elszakadt, de mégis szívesen hallgatta, hogyan alakul az életük. Megtermett, nagydarab férfi volt, és mindig is látszott rajta, hogy engem jobban kedvel, mint Aurorát, mert gyakran az ölébe ültetett, átölelt, megcsipkedte az arcomat, és azt

mondogatta, hogy én vagyok a legszebb kislány a világon. Később aztán rendszerint akkor kereste a társaságomat, amikor senki nem volt a közelben. Akkor is az ölébe ültetett, a ruhám alá nyúlt, és ott fogdosott, ahol én még érinteni sem mertem magamat Ez egyáltalán nem tetszett, de ő puszikkal és édességgel mindig megnyugtatott, s amikor elengedett, akkor azt mondogatta, hogy ez a kettőnk kis titka, és senkinek sem szabad mesélnem róla. Egyszer a lábai közé fogott, elővette nadrágjából a micsodáját, és kérte, hogy fogjam meg. Ez pontosan azon a napon történt, amikor Martba meglepett bennünket. Kivett a férfi keze közül, s meg. mondta neki, hogy csak akkor tartja magában ezt a visszataszító titkot, ha most azonnal elmegy, és soha nem tér vissza a szigetünkre. Martha ezután félrevont, alaposan kikérdezett a részletekről, és azután is érdeklődött, hogy mindez mióta tart közöttünk. Azt is mondta, hogy erről senkinek sem szabad beszélnem, mert különben romlott árunak fognak tartani, és egyetlen tisztességes fiatalember sem fog feleségül venni. Én már akkor tudtam – nevetett fel Calandra keserűen –, hogy ha lehetőségem lesz rá, akkor mindig elkerülöm a férfiak érintését.

– Tehát tisztában voltál a házasság velejáróival, és mégis hozzám jöttél feleségül? Miért tetted ezt, Calandra? – kérdezte a gróf.

– Grófné akartam lenni – vonta meg vállát az asszony –, s amikor először megláttalak, annyira vonzó voltál, hogy azt hittem, le tudom majd küzdeni ezeket az ellenérzéseket legalább addig, amíg gyerekeket szülök neked. Úgy gondoltam, hogy majd szeretőt tartasz, és életem hátralevő részében már nem kell elviselnem a közeledésedet. Valóban azt hittem, hogy meg tudom tenni, Valerian. *Valóban!*

– Meg kell tenned, Calandra! – jelentette ki a gróf. Meg kell tenned, vagy kénytelen leszek érvényteleníttetni a házasságot azon az alapon, hogy nem vagy hajlandó gyereket szülni nekem. Sajnálom, de örökösre van szükségem!

– Nem rázhatsz le magadról! – tiltakozott emelt hangon Calandra. – Szeretek grófné lenni! Szerintem kegyetlen vagy velem. Ha megpróbálod érvényteleníttetni a házasságunkat, akkor mindenkinek azt fogom mondani, hogy romlott és mocskos perverzitásaid vannak, s úgy tönkreteszlek, hogy egyetlen tisztességes család se fogad be. Soha nem lesznek gyerekeid, Valerian! *Soha! Soha! Soha!*

Valerian Hawkesworth indulatos természetű ember volt, annak ellenére, hogy érzéseit csak ritkán engedte szabadjára. Most viszont fehéren izzó harag tört fel belőle.

– Fenyegetni merészelsz engem, te jégszívű márvány Vénusz?

Calandra, amikor észrevette, hogy a gróf mélykék szemei szinte feketére váltottak a haragtól, döbbenten hátrált egy lépést.

A gróf utánanyúlt, és megragadta hosszú fekete haját, az öklére csavarta, és fejét egészen közel húzta az arcához.

– *Örököst fogsz nekem szülni, Calandra!* – közölte határozottan. – Ha grófné akarsz maradni, akkor teljesíted a kötelességedet a családdommal szemben! – folytatta, majd szabad kezével megragadta felesége hálóingét, és letépte róla. Calandra meglepetten felkiáltott, de még mielőtt ezt hangosabban újra megtehette volna, a gróf ledobta az ágyra, zsebéből elővett egy kendőt, s szorosan bekötötte vele a száját. Ezután ő is ledobta magáról a köntösét.

Valerian dühös volt magára. Még életében nem viselheti így nővel szemben. Egyetlen nővel sem. Az asszony fenyegetése viszont komolynak tűnt. Még ha sikerül is érvényteleníttetnie a házasságot, vádaskodásaival Calandra valóban lehetetlenné tenne számára egy újabbat, még Aurorával is. Hihetetlen botrány törne ki, és családját még az udvarból is kitiltanák. Az új király erkölcsös fiatalember volt, és egy kifogástalan hírnévnek örvendő hercegnővel készült házasságot kötni. Ő követett el hibát. A Kimberly családért kellett volna küldenie valakit, és elhozatni őket Angliába, hogy jobban megismerje, mielőtt Calandrát feleségül veszi. Gyanút kellett volna fognia, amikor még megcsókolni sem engedte magát a lány az ültetvény kertjében. Már akkor is jövendő feleségének számított, nem pedig

holmi idegennek, akit el akar csábítani. *Tudnia kellett volna, hogy valami nincs rendben!* Ő követte el a hibát, de most már nem volt mit tenni, feleségének – akár szívesen fogadja a közeledését, akár nem – meg kell szülnie az annyira áhított gyereket!

– Nem kell többé elviselned a szenvedélyemet, ha egyszer teherbe esel! – nézett le feleségére a gróf. Cally valóban nagyon szép volt, de nem érzett semmiféle vágyat iránta. Hímtagja továbbra is lankadt maradt. Calandra megvető gúnnyal bámulta. A gróf meg mert volna esküdni rá, hogy még mosolyog is. Ez a ringyó még gúnyolódik is vele! Ebben a pillanatban jött rá, hogy mennyire gyűlöli. Hirtelen tört rá a felismerés, hogy annyira gyűlöli, mint amennyire Aurorát szereti.

Aurora! Gondolatai visszaszálltak St Timothy szigetére, amikor véletlenül a tengerpartra tévedt, s megpillantotta a kékeszöld tengervízben lubickoló lányt. És amikor arányló testtel kijött a partra! Olyan melegség áradt belőle, mint a napfényből. Felidézte hosszú combjait, tökéletes alakú, érett őszibarackra emlékeztető kis mellett és ágyékánál azt a göndör szőrzettel borított csinos kis háromszöget, melyen kristályként csillogtak a vízcseppek a napfényben. *Akkor rettenetesen kívánta a lányt.* Legalább annyira, mint amennyire most kívánja.

Gally felnyögött, tekintete ismét a férje ágyékára vetődött: most már acélkeményen előremeredt, s készen állt arra, hogy ekevasként belehasítson a barázdába. A gróf először közömbösen feleségére, majd férfiasságára pillantott, szétfeszítette az asszony lábait, előredőlt, lefogta karjait is, aztán a testébe hatolt. Nagyon kívánta Aurorát s így magát is gyorsan feleségébe ontotta. Az asszony zavart arckifejezése némileg megnyugtatta zaklatott kedélyét. Még ezután is elég hosszan testében maradt, mert meg akart győződni róla, hogy magvát az asszony nem öblíti ki magából. Aztán leoldozta Cally szájáról a kendőt, s maga is leszállt az ágyról.

– Ezt minden este megtesszük egészen addig, amíg meg nem győződöm róla, hogy gyereked lesz – közölte nyers őszinteséggel a gróf. – Ha megpróbálsz kiabálni, akkor újra bekötöm a szádat! Nem fogsz zűrzavart kelteni a házamban! Ha szülsz nekem egy egészséges fiút, akkor egész életedre békében hagylak. Elmehetsz Londonba. Elmehetsz Párizsba. Elmehetsz a pokolba is, az sem érdekel! Addig viszont sehova nem mész, amíg utódot nem szülsz nekem! Érthetően beszéltem?

Calandra csak biccentett, mert férje eltökéltsége annyira megdöbbentette, hogy még most sem tudott megszólalni.

– És holnap pedig ott ülsz te is az asztalnál! Nem tűröm tovább a duzzogásodat! Ez is érthető?

– Igen – suttogta Cally.

A gróf ezután felemelte a földről a köntösét, magára terítette, és a lakosztályaikat összekötő ajtón keresztül távozott. Szobája magányában nekitámolyodott a szekrénynek. Ürességet érzett, undorodott magától, de meggyőződése szerint nem volt más választása. Hallott már olyan nőkről is, mint Calandra: akik a szexuális aktust egyáltalán nem kedvelik. Tudta, hogy vannak olyan nők is, akik nőket választanak szeretőül, mint ahogy a férfiak között is akad, aki a saját neméhez tartozókhoz vonzódik. Vannak olyanok is, akik mindkét nemet kedvelik, aztán olyanok is, mint a felesége, akik a testi szenvedélyt visszataszítónak tartják. Milyen kár, hogy még gyermekkorában megrontotta az a barbadosi ültetvényes, aki úgy érintette, ahogy egy tisztességes férfi nem érinthet meg egy kislányt. Az a szörnyeteg talán meg is erőszakolta volna Calandrát, ha Martha rajta nem kapja őket.

Vagy Calandra talán együtt született ezzel a szerelmi gerjedelem iránt érzett undorral? Vagy csak ez a gyérei kori élmény váltja ki belőle a félelmet és az irtózatot? Vajon ha ő másképpen viselkedik, akkor nem tudta volna megtanítani a szenvedély gyönyörére? Maga is szerette volna azt hinni, hogy ezt meg tudta volna tenni, de szíve mélyén tisztában volt vele, hogy ez csak önámítás. A mai éjszakáig még soha nem volt durva a feleségével. Türelmet és

gyengédséget tanúsított iránta. Mikor végre az ágyába bújhatott, akkor is csak három éjszaka elteltével vette el a szüzességét. Valerian Hawkesworthnek fogalma sem volt, hogy még mit tehetett volna ezen kívül. Nagyot sóhajtva ledobta magáról a köntösét, és mielőtt befeküdt volna levendulaillatú ágyába, még belebújt a selyem hálóingébe, melyet Browne az ágytámlára készíteti számára.

Észrevette a döbbenetet Calandra szemében, amikor titokban Aurorára gondolva férfiassága azonnal válaszolt. Az jutott eszébe, hogy vajon mit gondolna a felesége, ha tudná, hogy férje vágyait saját nővére csigázta fel! Ördög és pokol! Mennyire kívánja! A lány viszont csat titkos álmaiban lehet az övé. Segítenie kell nagyanyjának, hogy férjet találjanak Aurorának, neki pedig félre kell húzódnia, mert akkor már másnak lesz a felesége Egy idegennek, aki úgy veszi birtokba Aurora édes testét, ahogy ő azt soha nem fogja birtokba venni. Ennek még a gondolatát is gyűlölte. Szemét lehunyta, s próbált elaludni.

Reggelente a hölgyek mindig tálcán kérették a reggelit szobájukba. Ebédnél viszont a gróf is meglepetéssel tapasztalta, hogy felesége is ott ül az asztalnál. A szokásosnál kicsit sápadtabb volt, de semmivel sem nézett ki rosszabbul, mint máskor. Udvariasan üdvözölte férjét, leült a helyére, és szélesen a többiekre mosolygott.

– Már majdnem sikerült kipihennem az utazás fáradalmait – közölte a jelenlevőkkel. – És ön, asszonyom? – fordult az özvegy grófnéhoz. – Ma nagyon jó színben van. – Én még mindig fáradt vagyok – emelkedett meg szinte észrevétlenül az özvegy grófné szemöldöke –, de én okkal idősebb is vagyok, mint te, kedvesem. Aurora! Hallottam, hogy jó szórakozást jelentett számodra a könyvtárunk!

– Csodálatos gyűjtemény! – válaszolta Aurora. – Milyen jól nézel ki, Cally! – fordult ezután a húgához. – Már kezdtem aggódni miattad.

– Miattam nem kell izgulnod – válaszolta Cally. – Mennyire jellemző rád, Aurora, hogy minden idődet a könyvtárban töltőd! Félek, hogy elrontod a szemed, és ráncos leszel tőle. Bált kellene rendeznünk, asszonyom – fordult Cally ezután az özvegyhez –, ha nővéremet és bátyámat a házasság vizeire akarjuk bocsátani. Ön mindenkit ismer a környéken, akit meg lehetne hívni.

– Valóban. Úgy gondoltam, talán május elseje megfelelő időpont lenne. Minden faluban ilyenkor májusfát állítanak, táncolnak és örömtüzeket gyújtanak.

– Nem rendezhetnénk meg korábban? – kérdezte Cally.

– Tartok tőle, hogy nem – rázta meg a fejét az özvegy.

– Egy bál megrendezéséhez sok előkészületre van szükség, Calandra, ezt majd te is tapasztalni fogod, hiszen szeretném, ha segítenél nekem a megtervezésében. Nagyon sok lesz a tennivalónk.

– Például mi? – kérdezte Cally őszinte kíváncsisággal.

– Nos, először is – kezdte az özvegy –, fel kell újítani a báltermet, és alaposan ki kell takarítani. A meghívott vendégeknek felszolgált vacsora étrendjét jó előre meg kell tervezni. Itt csak ötven embert tudunk leültetni. Szét kell küldeni a meghívókat, és arról is gondoskodni kell, hogy azonos időben érkezzenek meg mindenkihez, nehogy valaki sértve érezze magát, amikor tudomására jut, hogy valaki előbb kapta meg, mint ő. A kertészeknek ügyelni kell arra, hogy a télikertekből elegendő friss virág kerüljön a folyosókra, a szalonba, az ebédlőbe és a bálterembe. Fiatal nőket és férfiakat kell felvennünk a környező falvakból, akik szobalányként, inasként vagy konyhai munkásként a segítségünkre lehetnek. És természetesen ott vannak még a zenészek is! Vendégeink közül többnek felajánljuk, hogy töltse itt az éjszakát is ehhez pedig elő kell készíteni a hálószobákat.

– De sok mindennel kell törődni – jegyezte meg Calandra, s lelkesedése mintha hirtelen alábbhagyott volna. – Nem lehetne valakit felvenni, hogy szervezze meg az estélyt? És mi

lesz a varrónővel? Nekem biztosan szükségem lesz új ruhára. Nem üdvözölhetem a vendégeimet régi ruhában!

– Mivel vendégeink közül még senki sem látta egyetlen báli ruhádat sem, Calandra, igazán nem értem, hogy miért lenne szükséged egy újabb ruhára – jegyezte meg Valerian szárazon.

– Ne légy már ennyire garasoskodó velem, uram! Nem fogom magam kényelmetlenül érezni egy régi ruha miatt.

– Rendben. Hívni kell egy varrónőt, aki elkészíti a báli ruhákat neked, Aurorának és a nagymamának. Szerintem ez így van rendjén.

– Milyen nagyszerű ötlet! – kacsintott a nagyanyja az unokájára.

– Nekem tulajdonképpen nincs szükségem új ruhára – jegyezte meg Aurora –, de nem fogom visszautasítani a kedves ajánlatot, Valerian. Talán megengeded, Cally, hogy segítsek neked és Lady Mary Rose-nak az előkészületekben, és ezzel is viszonozzam a gróf úr kedvességét.

– Nagyszerű! Te mindig is jobb voltál nálam ezekben a dolgokban – mondta Cally, s örült, hogy nővére felajánlotta szolgálatait. Talán már nem is haragszik annyira Aurorára. – A mama is mindig azt mondta, hogy nagyon értesz a szervezéshez.

Nos, gondolta az özvegy, így legalább segítségemre lesz valaki ebben a munkában, hiszen azt már az első pillanatban látta, hogy Calandrára egyáltalán nem számíthat, Aurora pedig minden bizonnyal értékes segítség lesz mellette.

Vasárnap reggel együtt indultak el a Farminster faluban lévő templomba. A mezők fölött friss, márciusi szellő fújdogált. A rügyek kipattantak, a fákon már megjelentek az első levélkék. Imitt-amott világossárga nárcisz virított. A hintő elé fogott lovak kényes járással haladtak lefelé az úton, majd megálltak a St Anne-templom előtt. Libériás inas ugrott le a kocsi hátuljáról, kinyitotta előttük az ajtót, lehajtotta a lépcsőt, majd kinyújtott karral segítette a hölgyeket a kiszállásnál. A lóháton érkező urak éppen akkor szálltak le a nyeregből.

A családi menetet az özvegy grófné vezette. Köszöntötte a társaságot térdhajlítással üdvözlő nőket és a kalapjukat kézben tartó férfiakat. Időnként megállt néhány pillanatra, s nevén szólítva üdvözölt valakit. A kőtemplom bejáratához érve éber tekintete megakadt azon a nőn, akit keresett.

– Ahh – költözött széles mosoly az özvegy arcára –, drága Lady Bowen! Üdvözlöm! A kedves lányait és William úrfit is köszöntöm! Igazán szép nap ez a mai. Ismerik az unokám feleségét, az ifjú grófnét?

Az apró termetű, madárkinézetű, fakó szemű, szalmasárga haját loknikban viselő Lady Bowen szintén térdhajtással fogadta az idős hölgy köszönését.

– Milyen jó, hogy ismét közöttünk van, kedves grófné – csiripelte érezhetően nagy tisztelettel. – Nem, még nem volt szerencsém a grófnéhoz – mondta, s tekintete ide-oda járt a két fiatal nő között.

Mary Rose Hawkesworth kicsit előretolta Calandrát.

– Calandra, Farminster grófnéja, a hölgy pedig Lady Bowen, a lelkész felesége.

Lady Bowen ismét pukedlizett, Cally pedig, mint londoni barátaitól látta, csak hidegen bólintott, egy alacsonyabb társadalmi helyzetben lévő ismeretlent mutattak be neki.

– Ő pedig a grófné nővére, Miss Aurora Spencer-Kimberly – folytatta az özvegy grófné a bemutatást, és Calandra fennhéjázó és enyhén sértő viselkedésénél sokkal elégedettebben szemlélte, ahogy Aurora kezét nyújtva, térdét kecsesen megroggyantva, udvariasan üdvözölte Lady Bowent. – Valerian – folytatta az özvegy a ceremóniát –, gyere, köszöntsd te is Lady Bowent, s hozd magaddal George-ot is!

Amikor a két férfi előlépett s a gróf üdvözölte a hölgyeket, az idős grófné George-ot is bemutatta Bowenéknek először Lady Bowent, majd fiát, a szeplős arcú Williamet aki – ha igazak a pletykák – anyja legnagyobb bánatára notórius bajkeverő hírében állt.

– És, kedves George, itt vannak a lányok, Miss Elizabeth Miss Isabelle, Miss Suzanne, Miss Caroline és Miss Maryanne Bowen. Gyönyörűek a lányai, Lady Bowen – udvariaskodott az özvegy grófné –, és hallottam, hogy mindnyájan milyen jól neveltek. Szerencsés anya, meg kell mondanom, és ha majd elég idősek lesznek, biztosan talál férjet a számukra.

– Ó – csipogta Lady Bowen –, Betsy már benne van a korban.

– Valóban? – dorombolta az özvegy, majd elindult, s egyetlen fejmozdulatával családja többi tagját is a templom belseje felé irányította.

– Ugyan már, mama! – háborgott Elizabeth Bowen, aki anyja lelkesedése láttán igencsak zavarba jött.

– Nos, elég idős vagy már ahhoz, hogy férjhez menj – jelentette ki határozottan az anyja –, és úgy hallottam, hogy Mr. Spencer-Kimberly éppen feleséget keres magának. Ha megfelelő párt talál, akkor visszatér St Timothy szigetére, ahol nevelkedett, és tovább folytatja majd az ültetvény igazgatását. Úgy tudom, hogy az öröksége mellett még rendszeres jövedelemmel is rendelkezik. Olyan borzalmas dolog lenne, ha megtetszenél neki és megkérné a kezed, Betsy?

– Honnan sikerült ilyen gyorsan ennyi mindent megtudnod róla? – kérdezte Betsy Bowen az anyjától. – A gróf és családja csak ezen a héten érkezett vissza Farminstertbe, mama!

– Vannak hírforrásaim – kerülte meg a választ az anyja. – Ne felejtsd el, Betsy, hogy a környéken nem csupán te vagy eladósorban, és arról is hallottam, hogy májusban hált rendeznek a kastélyban. Egy Mr. Spencer-Kimberlyhez hasonló nagyszerű fiatalemberre hamar lecsapnak, kislányom, és a te hozományod sem olyan nagy, hogy felhúzott orral csak úgy elsétálj egy ilyen lehetőség mellett!

– Mama, mama, az orgonista mindjárt kezdi a szertartást! – kiáltott oda William Bowen az anyjának.

– Nagyszerű, köszönöm, Willie! Gyerünk, lányok! Elkésünk! – sürgette lányait, s nagy szoknyasuhogás közepette a család sietve elindult a templom belseje felé. Gyorsan helyet foglaltak a gróf családi padsorával szemben lévő két padban, elővették zsoltároskönyvüket, és énekelni kezdtek. Betsy Bowen nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy át ne pillantson a gróf padsorában helyet foglaló George-ra. Rokonszenvesnek látszott, és a bemutatáskor őt és nővéreit is udvariasan a nevén szólította. Egyáltalán nem tűnt gőgösnek vagy fennhéjázónak. Csak a mama ne hozta volna zavarba azzal, hogy ennyire erőlteti a dolgot! Jobb lesz, ha magam veszem kézbe a dolgok irányítását, döntötte el magában a lány.

A szertartás végén, a templomból kifelé menet Betsynek sikerült úgy manővereznie, hogy George Spencer-Kimberly mellé kerüljön.

– Szeret lovagolni, uram? – szegezte George-nak a kérdést. – Nagyon szép a környék errefelé!

– Talán meg is mutathatná – válaszolta George –, természetesen csak akkor, ha a szülei is beleegyeznek, Miss Elizabeth. – George-nak máris tetszett a lány. Nem hasonlított azokhoz a frivol, üresfejű nőkhöz, akikkel Londonban találkozott. Őszintének látszott, s józan gondolkodásúnak tűnt.

– Mama, Mr. Spencer-Kimberly szeretne reggel kilovagolni velem, ha megengeded – szólt oda Betsy az anyjának.

Lady Bowen döbbenten hallgatta lánya kérését. Ugyan hogy sikerülhetett Betsynek kiharcolnia ezt a meghívást? Talán csak nem volt túlságosan rámenős, mert akkor Mr. Spencer-Kimberly még valami könnyűvérű nőcskének könyvelné el!

– Meg kell beszélnem a papával, Betsy – közölte a lányával, majd George-hoz fordulva megkérdezte: – Átjönne ma délután egy teára, Mr. Spencer-Kimberly? Örömünkre szolgálna, ha ellátogatna hozzánk. Öt órakor, a plébánián.

– Köszönöm a megtiszteltetést! – felelte George.

– Ó, drága istenem! – mormogta Betsy a fogai között.

– Ígérem, hogy nem fordítom a mamáját ön ellen, Miss Elizabeth – fordult a lányhoz George futó mosollyal az arcán.

Betsy meglepett tekintete találkozott George-ával.

– Ugye értette, miről van szó? – kérdezte elpirulva.

– Az én mamám is aggodalmaskodik és nyugtalankodik miattam – bólogatott George mosolyogva. – Akkor hát a ma délutáni viszontlátásig – érintette meg kalapja szélét a férfi.

Ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen, gondolta Betsy, és maga sem hitte el, hogy mekkora szerencséje van. Ha valóban olyan, amilyennek látszik, akkor a májusban sorra kerülő bálig már jegyeseknek is kell lennünk, különben valaki más fog lecsapni rá, gondolta, és hosszasan nézett a gróf társaságában ellovagló George után.

– Hogy tudtad elérni, hogy elhívjon lovagolni? – kérdezte a Betsy mellé lépő tizenöt éves Isabelle. – A mama már majdnem idegrohamot kapott a félelemtől, hogy túlságosan szabadjára engedted magad.

– Egyszerűen megkérdeztem, hogy szeret-e lovagolni, és mondtam neki, hogy milyen szép errefelé a környék – karolt bele Betsy Isabelle-be, amikor már hazafelé tartottak a plébániára.

– Gondolod, hogy engem is meghívnak a gróf báljára? – kérdezte Isabelle a nővérétől. – Ó, Betsy, mennyire szeretnék ott lenni! Még életemben nem voltam bálban!

– Nos – gondolkodott el az idősebb lány –, április tizenharmadikán betöltőd a tizenhatodik évedet, drágám. Ha te is a meghívottak között leszel, akkor majd a mamával elintézzük, hogy eljöhess.

– Drága Betsy! Te vagy a legjobb testvér a világon! – örvendezett Isabelle, majd integetni kezdett a mellettük elhajtó hintóban ülő özvegy grófnénak.

Mary Rose Hawkesworth kedvesen visszaintett a lányoknak.

– Csinos kis csitrik – mondta a kocsiban ülőknek. – Isabelle természetesen még túlságosan is fiatal lenne George számára, de Elizabeth tökéletesen megfelelne. És azt hiszem, hogy George tetszik is neki. Észrevettétek, milyen ügyesen el tudta érni, hogy George meghívja lovagolni? Ma délutánra már teára is hivatalos a plébániára. Nagyon örülök, hogy így alakulnak a dolgok! – dőlt hátra elégedett mosollyal az ülésen.

– Nagyon kicsi ez a templom – jegyezte meg Calandra.

– Ez egy vidéki templom, Cally, és nagyon aranyos – mondta Aurora. – Biztos vagyok benne, hogy Barbadoson sem lehet nagyobb a templom.

– Kit érdekel Barbados! – vonta meg a vállát Cally. – Különben sem voltunk ott soha, tehát nem is tudhatjuk. Mindenesetre Londonban sokkal nagyobb és díszesebb templomok vannak.

– Voltál már misén valamelyikben? – kezdett évődni húgával Aurora. – Úgy értem, hogy mielőtt George-dzsal megérkeztünk volna, mert ha emlékeim nem csalnak, Londonban soha nem jöttél velünk templomba.

– Nem várhatod el tőlem, hogy amikor éjszakákon keresztül hajnalig táncolok, akkor felkeljek azért, hogy templomba menjek! – csattant fel Cally ingerülten.

– Milyen szerencse, hogy itt vidéken nem lesznek ilyen problémáid – jegyezte meg élesen az özvegy grófné. – Itt minden vasárnap templomba járunk, Calandra. Példát kell mutatnunk a köznépnek.

– A vikárius is nagyszerűen vezette a szertartást – jegyezte meg Aurora.

– Igen, valóban szépen prédikál – bólogatott az özvegy.

– Csak rövid volt – elégedetlenkedett Cally.

Aurora kénytelen volt ajkába harapni, hogy fel ne nevessen.

Teltek-múltak a napok. A tavasz már teljes szépségében kitárulkozott. George általános tetszést aratott Bowe-néknél, most már naponta járt lovagolni Betsyvel, s a hetek múlásával egyre gyakrabban volt távol a kastélytól, mert ideje nagy részét a plébánián töltötte.

Nyilvánvaló volt, hogy valami nagy románc van kialakulóban, bár bátyjuk erről egy szót sem mondott a húgainak.

– Azt hiszem, hogy meg akarja kérni a kezét – jegyezte meg Aurora az egyik délutánon, amikor Calandrával együtt éppen a báli meghívókat írták. – Nagyon fog hiányozni, ha visszamegy St Timothyra, nem igaz?

– Egész életünkben együtt voltunk – bólogatott Cally –, azt a néhány hónapot kivéve, amikor megérkeztem Angliába. Furcsa lesz, hogy nem láthatom George-ot. Te is elmész, Aurora? Nem szeretném, hogy elmenj! Most nem! Különösen most nem! Nem tudnám elviselni, ha egyedül hagynál!

– Miért vagy annyira boldogtalan? – kérdezett rá egyenesen Aurora.

– Valerian egy vadállat! – suttogta Cally. – Vissza akarok menni Londonba, de ő nem enged! Minden éjszaka rákényszerít az aktusra, pedig már megmondtam neki, hogy nem akarok gyereket.

– Cally, Cally – dorgálta húgát Aurora. – A gyermek a házasság gyümölcse. Ha nem akarsz gyereket, akkor nem kellett volna férjhez menned. A férjed jó ember. Szülj neki gyerekeket, és akkor biztosan megengedi, hogy a báli szezonra visszatérj Londonba.

– De én minden időmet Londonban akarom tölteni! – jelentette ki Cally. – És ha én nem megyek hozzá, akkor te lettél volna a felesége. Én grófné szerettem volna lenni! De miért beszélek neked minderről? Hogyan is érthetnéd meg! Te még egy ostoba kis szüzecske vagy, de majd te is rájössz, hogy milyen borzasztó az, ha egy férfi ott fekszik az ágyadban, összefogdos és a testedbe hatol. Gyűlölöm az egészet!

Calandra arcára olyan undor és viszolygás költözött, hogy Aurora maga is majdnem beleremegett.

– Nem úgy tűnt, mintha a mamának kifogása lett volna az ellen, hogy a papa az ágyába fekszik – jegyezte meg csendesen.

– Vannak nők, akik szeretik *azt* –jegyezte meg Cally sötéten –, én viszont képtelen vagyok elviselni. Ha nem tudok hamarosan megszabadulni ettől a borzalomtól, akkor beleőrülök!

– Másképpen éreznél, ha már lenne saját gyereked, Cally.

A meghívókat szétküldték, a meghívást kivétel nélkül mindenki elfogadta. Már nagyon várták, hogy május elsején ott lehessenek Hawkes Hillben, a Farminster grófja és grófnéja által rendezett bálon. A szomszédok közül sokan még nem is találkoztak Calandrával, hiszen az ifjú grófné megérkezése után nem sokkal már Londonba menekült. Ennek ellenére mindenféle pletykák terjengtek róla, mivel mindenkinek volt valami rokona vagy ismerőse az előkelő londoni társaságban. Ráadásul a grófnénak van egy bátyja és egy húga is, akik még mindketten szabadok, és ha hinni lehet a szóbeszédnek, akkor szép jövedelemmel is rendelkeznek. A bajkeverő pletykafészkek szerint viszont meglepő, hogy egyikük sem talált magának párt Londonban. Nyilvánvaló, hogy nem lehetnek rokonszenves emberek, vagy túlságosan is vidékieknek bizonyultak az előkelő társaság szemében.

A meghívók kitöltésén kívül Calandra vajmi keveset segített az előkészületekben. Egyedüli gondja az volt, hogy milyen ruhát visel a bálon. Aurora nagyon sokat segített az özvegy grófnénak: felügyelte a bálterem felújítását, segített a virágok kiválasztásában, majd a háznagy társaságában személyesen rendezte el azokat. A zenészekért is ő küldött Londonba. Az özvegy kiválasztotta azt a néhány szerencsés vendéget, akik majd a vacsorára is hivatalosak lesznek, valamint meghívta a vikáriust, Lady Elsie-t és két idősebb lányát is, hogy töltsék az éjszakát a kastélyban. George már tájékoztatta pártfogóját, hogy feleségül szándékszik kérni Miss Elizabetht, és az özvegy grófné nagyon valószínűnek tartotta, hogy a vikáriuséi sem emelnek kifogást a frigy ellen. A hivatalos leánykérésre a bál előtti délutánon kerül sor.

A bál napjának közeledtével Calandra izgalma egyre fokozódott. A ruhája is elkészült, s ő alig várta, hogy fölvonulhasson benne. Az összes hölgy őt fogja irigyelni! A rózsaszín selyemruha mély kivágásából kihívóan Ruggyanták elő alabástromszínű mellei. Alsószoknyáját hímzett rózsák díszítették. A ruha nyakkivágását aranycsipke és selyemből készített apró rózsák szegélyezték. Aranycsipkében végződtek a ruha ujjai is, cipőjét rózsaszín rozetták ékesítették, selyemharisnyáján arany- és rózsaszín szálak húzódtak végig. Egyetlen, elegáns hullámba fésült sötét haját is friss rózsákkal akarta díszíteni. Úgy tervezte, hogy körte alakú, igazgyöngyből készült fülbevalót és igazgyöngy nyakláncot fog viselni. A gyöngyök még az Erzsébet-korból származtak, és a köztársaság idején gondosan elrejtették őket. Manapság kicsit hivalkodónak számít, ha valaki túl sok ékszert visel, de Calandrát ez egyáltalán nem érdekelte. Mire való az ékszer, ha nem arra, hogy viseljék! Arra semmi esetre sem hogy valami sötét szekrény mélyén rejtegessék.

– Nem rövid egy kicsit ez a ruha? – kérdezte Aurora a ruha szoknyarészét vizsgálgatva.

– Ez a legújabb divat! – jelentette ki fölényesen Cally – Egy báli ruhának csak bokáig szabad érnie, hogy kényelmesen lehessen benne táncolni. Divatosabbaknak kell lennünk bármelyik vendégünknél!

– Praktikus meggondolás – szólalt meg elgondolkodva özvegy grófné. – Mindenesetre egy igazi hölgy semmit sem tesz annak érdekében, hogy vendégei valamiért is kényelmetlenül érezzék magukat, Calandra!

– Igen, asszonyom – válaszolta Cally a dühtől elvörösödve, amiért az idős asszony így kioktatta, s zavarában az öltöztetőbabán lévő ruha selymét kezdte tapogatni.

– És a te ruhád milyen lesz, gyermekem? – fordult érdeklődve az özvegy Aurorához.

Aurora levette a porleplet a másik öltöztetőbabán lévő, tengerkék selyemből készült ruháról, melynek sifon alsószoknyáját festett ezüstcsillagok díszítették. A ruha kör alakú nyakkivágását és a csipkeujjakat apró ezüstcsillagok szegélyezték.

– Nagyon jól illik a szemedhez – állapította meg elégedetten az özvegy. – Bájos kis ruha. Fogadok, hogy ti ketten lesztek a legcsinosabbak a bálon. Van a ruháitokhoz megfelelő turnűr és alsószoknya?

– Igen, asszonyom – válaszolta Cally. – A varrónő egy egész készletet hozott magával, és már ki is választottuk magunknak a megfelelőt.

– És a te ékszereid, Aurora? Te mit fogsz viselni?

– Csak a kis aranyláncomat, asszonyom – válaszolta a lány.

– Van egy akvamarinköves függőm, ami tökéletesen illene a ruhádhoz – mondta az özvegy. – Calandra lesz a legdíszesebb a családban, neked sem szabad túlságosan elszürkülnöd mellette. Ne feledd, hogy neked is keresünk egy megfelelő úriembert, igaz, Calandra?

– Így van, asszonyom – felelte Cally, s alig tudta féltékenységét palástolni, amiért férje nagyanyja kölcsönadja Roverének az ékszereit. – És az ön ruhája, asszonyom? – kérdezte mosolyogva az özvegytől. – Ön mit varratott magának?

– Nem olyan díszes holmit, mint amilyet nektek kell viselni – válaszolta az özvegy. – Mélykék selyemből készült, és a varrónő szerint ezt a színt marokkói éjszakának nevezik. Nekem már nem kell csillognom. Én már öregasszony vagyok, és nem akarok férjet szerezni magamnak – fejezte be az özvegy mosolyogva.

Bowenék a bál délelőttjén érkeztek meg a kastélyba. A kisebbik lány már majdnem rosszul volt az izgalomtól.

Aurora azonnal kézbe vette Isabelle-t.

– Csak egy táncos estéről van szó – nyugtatgatta a lányt.

– Amikor Londonban voltunk, minden este bálba jártunk. Állandóan fáradt voltam. Megígérem, hogy jól fogod magadat érezni. Milyen csinos vagy! Te viszed el az összes udvarlót, mert én már tizennyolc éves vagyok. Hozzád képest egy vénkisasszony.

– Óóó! – siránkozott Isabelle. – Én közel sem vagyok olyan csinos, mint ön, Miss Spencer-Kimberly! Nem ülne mellettem az est folyamán?

– Dehogynem! – veregette meg Aurora megnyugtatóan a fiatal lány kézfejét.

– Gondolja, hogy a bátyja megkéri a nővérem kezét!

– kérdezte Isabelle őszinte ártatlansággal a szemében.

– A szüleim mostanában nagyon sokat sugdolóznak, és azonnal elhallgatnak, ha valaki a közelükbe megy. Tudja, Miss Spencer-Kimberly, Betsy teljesen meg van őrülve George-ért. Én is nagyszerű fiatalembernek tartom. Bárcsak elmúltam volna tizenhat éves!

– Még rengeteg idődvan, hogy egy jóképű fiatalember a te szívedet is rabul ejtse, Isabelle. Különben szólíts csak egyszerűen Aurorának, hiszen már majdnem egy családhoz tartozunk! – tette még hozzá kicsit suttogó^ halkítva hangját.

– Valóban? – kiáltott fel Isabelle meglepetten, majd0 is suttogni kezdett. – Tényleg? És biztos vagy benne?

– Hadd menjen minden úgy, ahogy a természet tálja, és hagyjuk, hogy Betsy is lepődjön meg a módján, Isabelle – javasolta Aurora. – Gyere, nézzük a kertet! Ilyenkor a legszebb. Nem annyira egzotikus, mint a mienk St Timothy szigetén, de ez is szép, csak másképpen az.

A két lány kart karba öltve lépett ki a kastélyból.

– Milyen aranyos lány ez a Miss Spencer-Kimberly! – jegyezte meg Lady Elsie az özvegynek. – Nem tudom, mit mondhatott neki, de sikerült teljesen megnyugtatnia Isabelle-t Milyen kedves! Nagy kár, hogy a mi Willie-nk még olyan fiatal! Biztosan nagyszerű felesége lesz majd valakinek. Van már kérője?

– Nincs – hangzott az özvegy válasza. – Aurora olyan hölgy, aki pontosan tudja, hogy mit akar és mit nem akar. Ugyanakkor józanul is gondolkozik. Meg fogja találni a saját párját.

A két asszony ezután bement a szalonba, ahol a vikárius és George már várta őket. Sir Ronald arcára széles mosoly költözött.

– Drágám – fordult a vikárius a feleségéhez –, Mr. Spencer-Kimberly a beleegyezésemet óhajtotta, hogy feleségül kérhesse Elizabetht. A beleegyezésemet természetesen megadtam. Azt hiszem, biztosak lehetünk benne, hogy Betsy sem utasítja vissza – mondta továbbra is boldog mosollyal a vikárius.

– Ó, istenem! – törülgette szemét csipkés zsebkendőjével Lady Elsie.

– Menj és hozd ide azt a csitrit, George, mielőtt még mindnyájan elájulnánk az izgalomtól! – adta ki fennhangon az utasítást az özvegy.

George egy mosoly kíséretében meghajlással búcsúzott tőlük, majd sietve elindult, hogy megtalálja az annyira áhított, imádott teremtést, aki éppen a rakodással bajlódott.

– Gyere, Betsy! – szólt oda a lánynak. – Peters majd gondoskodik, hogy minden tökéletesen rendben legyen. Ezt megígérhetem, igaz, Peters?

– Biztos lehet benne, uram – hangzott a válasz. – A ruhákat rakatom ki először, és azonnal ki is vasaltatom őket, Miss Bowen.

– Köszönöm! – nyugtázta Betsy a választ, s hagyta, hogy George kivonszolja az épületből a napfényre. – Hova megyünk? – kérdezte.

– Majd meglátod – válaszolta George, és átvezet. a lányt a virágpompába öltözött kerten, ahol a tavacskát elhagyva egy márványból épült, a víztükörre néző kedves kis nyári lakba érkeztek. George leültette a lányt, egy márványpadra, s fél térdre ereszkedett előtte. – Miss Bowen – kezdett bele mondókájába –, hmm... Betsy! Részesülhetek-e abban a megtiszteltetésben... a legnagyobb megtiszteltetésben, hogy hozzám jössz feleségül?

– Igen! – válaszolta Betsy Bowen.

– De akkor nem maradhatunk Angliában – folytatta George megfontoltan. – Hamarosan vissza kell térnem St Timothyra. Életünket a Nyugat-Indiákon kell berendeznünk, de időnként azért Angliába is ellátogathatunk.

– Rendben van – bólintott Betsy.

– Mint ahogy már korábban is meséltem, ott nagyon elszigetelt életet élünk. Anyámon és a személyzeten kívül kevés részed lesz hölgytársaságban. Természetesen, ha lehetőségünk nyílik rá, akkor a társaság kedvéért elmehetünk Barbadosra és Jamaicára is.

– George, állj már fel! – szólalt meg ismét Betsy Bowen – Szeretlek! És biztosan hozzád megyek feleségül. Tudom, hogy az élet St Timothy szigetén egyáltalán nem hasonlít a herefodshire-ihez, de tudom, hogy boldog k szék, mert együtt leszünk.

– Tehát hozzám jössz feleségül? – emelkedett talpra George.

– Igen, George, a feleséged leszek! – hangzott a válasz. Hogy ezek a férfiak milyen nehéz felfogásúak! – És hol van a jegygyűrűm? Ma este viselni szeretném, mert el akarok ijeszteni mellőled minden lányt, aki ki akarja vetni rád a hálóját! Biztosan nagy csalódás lesz a számukra. Megkérjük a papát, hogy hivatalosan is jelentse be az eljegyzésünket? Mikor lesz az esküvő? Gondolom, hogy rövidesen azt is meg kell tartani.

– Késő őszig nem kell visszatérnünk St Timothyra – számolgatta George. – Júniustól egészen addig komoly és veszélyes viharokra lehet számítani abban a térségben. Minden bizonnyal november elején indulunk útnak, és akkor karácsonyra éppen otthon is leszünk. Ezzel biztosan nagy örömet szerzünk a mamának is.

– Gondolod, hogy a mama kedvelni fog engem? – kérdezett tovább Betsy.

– Biztos vagyok benne, hogy igen! – válaszolta boldogságtól sugárzó arccal George, majd zsebéből előkotort egy gyűrűt, és Betsy ujjara húzta. – Nem valami nagy, mert nem vagyok gazdag ember – szabadkozott.

Betsy alaposan szemügyre vette a gyémántokkal körülvett rózsaszín igazgyöngyöt. Maga elé nyújtotta a kezét, és csodálta a gyűrűt. – De hisz ez gyönyörű! – nézett fel George-ra könnyektől csillogó szemmel.

– Te sírsz! – kiáltott fel aggódva George, s gyorsan a lány mellé ülve vigasztalóan átfogta a vállát.

– Olyan boldog vagyok! – szipogta a lány. – Nem csókolsz meg, George? Gondolom, hogy ilyenkor ez így szokás.

George gyengéden letörölte a lány könnyeit, majd megcsókolta Betsy Bowen telt, rózsaszín ajkát. Már nem először csókolóztak, s George nagyon élvezte, ha ajkaik találkoztak. Ez a kis fiatal lány sötétszőke, loknikba szedett hajával, nagy kék szemeivel döbbenetes hatással volt rá. Olyan édes volt, mint a cukornád leve, s olyan forró, mint a torkon lefelé haladó whisky. Biztos volt benne, hogy jól választott. Betsy jó szerető, jó feleség lesz. Felállt, s menyasszonyát is felsegítette a helyéről.

– Menjünk, és újságoljuk el szüleidnek és testvéreimnek a boldogságunkat! – mondta jövendő feleségének.

A lány csak bólintott, majd kéz a kézben elindultak a kastély felé, ahol a szalonban az özvegy grófné már maga köré gyűjtötte az unokáját, Aurorát, Calandrát, Bowen házaspárt, Isabelle-t, s mindnyájan várták a bejelentést. Mary Rose Hawkesworth nagyon elégedett volt magával. Kitűnően sikerült megszerveznie George bemutatását Elizabeth Bowennek. Most, minden ellenkező állítása ellenére, kézbe fogja venni ismét a dolgok irányítását, hogy férjet találjon Aurora számára is, de nagyon ügyesnek kell lennie, nehogy a lány észrevegye, hogy beleavatkoznak a dolgába.

Nyílt a szalon ajtaja, s Betsyvel az oldalán George lépett be a terembe.

– Szeretnénk valamit mindenki tudomására hozni, szólalt meg széles mosollyal az arcán, Betsyt átkarolva George, nehogy mondanivalója tartalmát illetően bárkiben is kétségek ébredjenek.

7. fejezet

Hintó hintó után érkezett a fáklyákkal kivilágított kocsifelhajtón a Hawkes Hill Hallhoz. Inasok ugráltak le a kocsik hátuljáról, nyitották az ajtókat, és leengedték a lépcsőket az érkező vendégek előtt. Kesztyűs kezek segítették őket a kiszállásban. Az érkező hölgyek valós és képzelt ráncokat simítottak le báli öltözékükről, hajkölteményüket még egyszer megigazították, hogy a rövid út ellenére elszabadult fürtök ismét tökéletes rendben legyenek.

A kastély főbejáratán túl szolgák hada nyüzsgött, s átvette az érkező vendégek köpenyeit és kabátjait. A vendégek ezután elindultak felfelé a széles lépcsősoron, melynek tetején Farminster grófja és grófhéja, az özvegy grófné, Aurora és George fogadta őket. A vendégek elhaladtak a felsorakozott házigazdák előtt, és a bálterembe lépve a lélegzetük is elállt az őket fogadó pompától. Sziporkáztak a kristálycsillárok. Hatalmas kővázákban pompás virágkölteények.

Akkoriban a báltermek sarkait általában elkerítették valami festett spanyolfallal a szobatoalett számára, számítva arra, hogy valakit a szükség e hely meglátogatására kényszerít.

– Az én bálomon nem lesz ilyesmi! – jelentette ki kalandra. – Hajnalra az egész bálterem bűzleni fog.

– Biztosítani kell a kényelmet a vendégek számára – ellenkezett az özvegy.

–Van két tágas öltöző a bálterem mindkét oldalán – folytatta Calandra. – Alaposan megnéztem őket, és a célnak mindkettő tökéletesen megfelel. Szükséghelynek fogjuk használni őket, egyiket a férfiak, másikat a hölgyek számára jelöljük ki. Inasokat és szobalányokat kell odaállítanunk, akik majd útbaigazítják a vendégeinket, a bálteremből száműzni kell a kellemetlen szagokat.

– Nagyszerű ötlet! – helyeselt az özvegy grófné. – A kabátokat és a köpenyeket elhelyezhetjük az előcsarnoknál lévő ruhatárban. Nagyon jó gondolat, kislányom!

Így is történt minden. Inasokat és szobalányokat állítottak a bálterem diszkrét sarkaiba, hogy segítséget nyújtsanak a vendégeknek, akik ezen helyek meglátó, gátasára készülnek. A bálterem egyik végében dobogó, állítottak fel a zenészek részére, akik most éppen valami könnyű muzsikával szolgáltak. A tánc mindaddig nem kezdődik el, amíg a gróf és a grófné nem üdvözölte az érkező vendégeket. Az a döntés született, hogy nem rendeznek bál előtti vacsorát a kiválasztott vendégek részére. A család Bowenék társaságában azon az estén az ebédlőben vacsorázott.

Calandra tökéletesen viselkedett. Még soha nem adott bált, de mindig is leste a londoni háziasszonyok minden mozdulatát, és irigyelte is őket. Most viszont ő rendezte a bált, s lám, mindenki el van ragadtatva. Igaz, ezek a vidéki emberek az egyszerű díszítéstől is elájulnak, de ha mindez Londonban lenne, akkor minden sokkal jobban festene. Enyhe hányingert érzett, s egy pillanatra kénytelen volt a szemét is lehunyni. Biztosan nem kellett volna megkóstolnia a garnélarákot a vacsoránál.

– Úgy tűnik, hogy minden vendégünk megérkezett drágám – fordult feléje a gróf. – Ideje, hogy megnyissuk a bált – mondta, majd karon fogta feleségét, és bevezette a bálterembe.

– Először a vikárius tegye meg a bejelentését – mondta Calandra. – Ha most nem teszi meg, akkor elindu1 a pletyka, ha látják, hogy George milyen figyelemmel veszi körül Betsyt.

A gróf fejbólintással jelezte egyetértését, s halkan odasúgott valamit Sir Ronaldnak, majd vele együtt elindult a zenekari dobogó felé. A karmester tussal jelzett a vendégeknek, majd a gróf magasba emelte a kezét.

– Barátaim! Mielőtt elkezdenénk a táncot, a vikáriusnak lenne néhány szava mindenkihez! – jelentette be fennhangon.

Sir Ronald megköszörülte a torkát, s minden további ceremónia és habozás nélkül belekezdett mondókájába.

– Lady Elsie és én nagy boldogsággal adjuk mindenki tudtára, hogy legidősebb lányunkat, Elizabetht eljegyezte Mr. George Spencer-Kimberly, a kegyelmes asszonynak Farminster grófnéjának testvérbátyja. Az esküvőre október végén kerül sor, mivel George-nak röviddel azután vissza kell térnie az Indiákra. Remélem, hogy önök is annyira örülnek az ifjú pár boldogságának, mint amennyire feleségem és én! – fejezte be szavait, s máris lelépett a dobogóról.

A vendégek Betsyt, George-ot és Lady Elsie-t azonnal a gratulációk tömegével árasztották el. Az eladó lányok mamái részéről ez bizony nem kis erőfeszítést igényelt, hiszen mindnyájan abban a reményben érkeztek, hogy féltett kis drágaságuk esetleg felkeltheti Mr. Spencer-Kimberly érdeklődését. Most pedig itt van ez a Bowen lány a maga szerény kis hozományával, aki – mielőtt másnak a legcsekélyebb esélye is lett volna – máris lecsapott a legnagyobb vadra, mely évek óta a környéken megjelent. Ez igazán tisztességtelen eljárás volt tőle!

A zene elkezdődött, s a gróf a grófnéval a karján megnyitotta a bált egy menüettel, ami a legnehezebb táncnak számított az est folyamán. A bál túlnyomó részében körtáncot és egyszerű vidéki táncokat lejtettek. Cally külön táncmestert fogadott, hogy tanítsa meg őt, Aurorát és George-ot ezekre a táncokra, mert nem szeretett volna semmiben elmaradni a helybéliektől. Most viszont férje karján büszkén és frissen lépdelt a menüett ritmusára, s egy röpke pillanatra ismét boldognak és elégedettnek érezte magát.

Valerian a feleségére pillantott, és maga is elcsodálkozott, hogy milyen szép és kedves. Csak a szíve ne lenne olyan jéghideg, akkor még szeretni is tudná! Látta

George-ot Betsyvel táncolni, s arra gondolt, hogy most milyen boldogok lehetnek. Egy pillantásra feltűnt előtte a gyermekkori barátjával és távoli rokonával, Justin St Johnnal táncoló Aurora is, és azonnal megállapította, hogy mennyire illik a ruhája a szeme színéhez. Még nagyanyja is táncra perdült Treymane tábornokkal, aki ma már csak, mint a helyi vadásztársaság vezetője működött. Jóval több, mint egy év telt el nagyapja halála óta, és már éppen ideje volt, hogy az özvegy grófné is újrakezdje a társasági életet.

Úgy tűnt, hogy a George okozta csalódás ellenére mindenki nagyszerűen érzi magát. A bálteremben harapnivalót is felszolgáltak, az idősebbek letelepedtek a részükre beállított székekre és egyéb ülőalkalmatosságokra, hogy helyet biztosítsanak a táncoló fiatalabb nemzedék számára.

A férfiak körében Calandra hallatlan népszerűségnek örvendett, végigtáncolt minden táncot, ugyanúgy, mint Aurora, akinek most éppen a gróf volt a partnere.

– Ma este te vagy a legszebb a bálteremben – jegyezte meg a gróf. – Nagyon ügyesen választottad ki a ruhád anyagát: tökéletesen illik a csodálatos tengerkék szemedhez.

– Köszönöm – válaszolta Aurora halkan –, de nem volna szabad így beszélned velem. Különben is szerintem a feleséged a legszebb asszony a környéken.

– Igen, ő a legszebb *asszony* - helyeselt a gróf –, de te vagy a legszebb *lány* – mondta mosolyogva, s mélyen a szemébe nézett.

Az ördög vigye el, gondolta Aurora, amikor kicsit megszédült és megbotlott tánc közben. Érezte, hogy a helyi jellegzetességnek számító, élénkebb ritmusú tánc közben a férfi karja szorosabbra fonódik a derekán. Visszanyerve egyensúlyát, megpróbált nyugodt hangon megszólalni.

– Te okos ember vagy, Valerian, be ne csapd maga az okosságoddal!

Mielőtt a gróf valamit is válaszolhatott volna, a zene abbamaradt, és Justin St John máris mellettük termett.

– Azt hiszem, hogy a következő tánc a mienk, Aurora – közölte hetyke mosollyal a magas, gesztenyebarna hajú, aranybarna szemű fiatalember. Korántsem volt annyira jóképű, mint rokona, de azért kifejezetten vonzó férfinak számított.

– Úgy tűnik, St John, hogy ma már többször is táncoltál a sógornőmmel. Tartok tőle, hogy rossz hírét fogod kelteni – mordult fel a gróf, és sötét tekintete elkomorult a bosszúságtól.

– Ugyan, Hawkesworth – évődött vele a rokona –, úgy beszélsz, mint egy kislányát védő apuka, vagy mint valami vetélytárs. De mint nős ember, aligha töltheted be ezt az utóbbi szerepet, nem igaz? – kérdezte kihívó pillantást vetve a grófra.

– Uraim – avatkozott be Aurora is a szóváltásba –, nyilvános civódásuk sértő és zavaró számomra – közölte, majd sarkon fordult, és égő arccal az özvegy grófné mellé sietett.

– Születésük óta állandóan rivalizálnak egymással – jegyezte meg csendesen az özvegy. – Családi összejöveteleken ugyanúgy, mint az iskolában – sóhajtotta. – Most ki kezdte a szóváltást, kislányom?

– Azt hiszem, hogy mindketten egyszerre kezdték – válaszolta Aurora. – Valerian szemrehányást tett Justinnak, amiért túl sokat táncolt velem, mire Justin közölte, hogy úgy viselkedik, mint egy kislányát túlságosan – féltő lányos apa, vagy mint egy féltékeny vetélytárs. Hogy merszeinek úgy viselkedni, mintha valami *tárgy* lennék, aminek a birtoklását meg lehet vitatni! Mindkettejüket rendre intettem, és azt hiszem, hogy meg is érdemelték. Milyen rokonságban állnak egymással?

– A Hawkesworth-ágon közös dédapjuk volt – magyarázta az özvegy. – Jól tetted, kislányom, hogy mindkettejüket rendreutasítottad!

Hirtelen valami *zűrzavar* támadt a bálterem túlsó végében.

– A grófné elájult! – hallották valakinek a kiáltását.

Aurora felugrott a helyéről, és rohanni kezdett a báltermen keresztül, s közben majdnem összeütközött a Cally felé siető gróffal. Calandra úgy feküdt a fényes parketten, mint egy halom aranyozott rózsacsokor. A gróf felemelte feleségét, és az egyik közeli kanapéra fektette.

– Itt van még dr. Michaels? – kérdezte a gróf, s körbehordozta tekintetét a termen.

Aurora a húga mellé térdelt, kézfejét paskolta, és halkan szólítgatta.

– Calandra! Calandra! Jól vagy, Calandra?

– Mi történt? – nyitotta ki lassan a szemét Cally.

Egy pirospozsgás arcú férfi furakodott előre a bámészkodók között.

– Mi történt a kegyelmes asszonnyal? – kérdezte sürgetően, és máris Cally pulzusát tapintotta. – Valaki kerítse elő a szobalányát! – adta ki az utasítást a doktor.

– A garnélarák az oka mindennek! – mondta Cally a doktornak. – Tudtam, hogy nem lett volna szabad ennem belőle. Később már nem is ízlett annyira, de gusztusos volt, és én borzalmasan éhes voltam.

– Ma este a büféasztalnál én is észrevettem, hogy milyen jó étvágya van a kegyelmes asszonynak – jegyezte meg a doktor Cally homlokára tapasztva tenyerét.

– Tudom, hogy ez illetlenség – folytatta Cally –, de az utóbbi időben nem tudok eleget enni, állandóan üresnek érzem a gyomromat, de közben hányingerem is van.

Sallyt közben sikerült valahol megtalálni, és most ő is ott állt úrnője mellett. Látszott rajta, hogy nagyon aggódik.

– Nincs semmi baj, Aurora kisasszony? – érdeklődött idegesen Sally.

– Ő a kegyelmes asszony szobalánya – magyarázta Aurora a doktornak.

A doktor megfordult, egy biccentéssel üdvözölte Sallyt, s amikor a szobalány közelebb lépett hozzá, akkor súgott valamit a fülébe. Sally egy pillanatig elgondolkodott, majd halkan motyogott valamit a doktornak, aki mellette álló Aurorához és a grófhoz fordult.

– Arról van szó, amit eredetileg is gyanítottam – közölte nyugodt, halk hangon. –Most már biztos, hogy a kegyelmes asszony gyermeket hordoz a szíve alatt. Boldogan közölhetem, hogy a kegyelmes úr még az újév beköszönte előtt apa lesz! Fogadják mindketten őszinte gratulációmat!

Cally csendesen elsírta magát.

– Az öröm könnyei! – jelentette ki dr. Michaels. – Már sokszor tanúja lehettem ilyesminek. Szárítsa fel könnyeit, drága kegyelmes asszonyom, imái meghallgatásra találtak!

– Ha most egy szóval is megbántod Valeriant, akkor megöllek! – sziszegte halkan Aurora Cally fülébe.

– *Ne hagyj magamra!* – könyörgött Cally a nővérének.

– Addig maradok Hawkes Hillben, ameddig csak akarod – ígérte meg Aurora a húgának. – Most pedig mosolyogj rá a férjedre!

Cally engedelmeskedett az utasításnak, s remegő szájszéllel a grófra mosolygott

Aurora a grófra nézett.

– Nem ezt szeretted volna, Valerian? – kérdezte csendes nyugalommal. – A nővérem utódot szül neked!

– Igen! Igen! – mondta, majd a vendégei felé fordult. – A grófnőn pillanatnyi rosszullét vett erőt. Dr. Michaels szerint a feleségem még ebben az évben örökössel fog megajándékozni.

A terem egyszeriben hangos lett a gratulációktól és a kedves üdvözlő szavaktól.

– Nos – fordult oda Kempe özvegy bárónéja Farminster y grófnéjához –, azt hiszem, hogy az ön családja számára a legizgalmasabb és legszerencsésebb este a mai, drága Mary Rose! Egy eljegyzés és a Hawkesworth örökös várható érkezése! Most biztosan nagyon boldog lehet!

– Valóban az vagyok – mosolyodott el szélesen az özvegy. – Nagyon örülök, hogy megérhettem dédunokám érkezését. Mindenképpen meg kell érnem! – tette hozzá egy újabb mosoly kíséretében. – Valerian – intette ezután magához az unokáját –, azt hiszem, hogy itt az ideje mindenkitől elbúcsúzni, hogy Calandrát minél előbb ágyba tudjuk fektetni.

A grófnak egy szót sem kellett szólnia, mert vendégei jó szívvel máris búcsúzkodni kezdtek házigazdáiktól. Az óvatosságból egy kanapéra leültetett Calandra egymás után fogadta a bókokat és a köszönetet a nagyszerű estéért. Valerian végig ott állt mellette. Mikor Calandra összeesett, George és Betsy kint voltak a teraszon, és csak most értek vissza a bálterembe. Aurora gyorsan elmesélte nekik, mi történt addig, amíg ők odakint a holdfényben üldögélve a jövőjüket tervezgették. A sok gratulációt nyomban a magukéval is megtoldottak.

– A mama nagyon boldog lesz, ha megtudja, hogy időközben nagymama lett – jegyezte meg George.

– Maradjatok addig, amíg a baba meg nem születik! – kérlelte őket Cally.

– Nem tudok, édesem. Otthon kell lennem, kezdődik a cukornád betakarítása. Már azért is aggódom, hogy a Kimberly-földek beültetését a mama irányítása alatt a munkavezetőre bíztam. És a mamát sem hagyhatjuk a szükségesnél tovább egyedül St Timothyn, ahol csak a szolgák maradtak. Korábban el kell hagynom Angliát, Cally, de a viharos időszak már a nyakunkon van, nem szeretném kitenni Betsyt egy ilyen veszélyes utazásnak. Aurora veled marad, és minden rendben lesz, kishúgom!

A vendégek távozása után Valerian Hawkesworth karon fogta feleségét, és felkísérte a lakosztályába. Leültette a kandalló melletti karosszékbe, és csendesen szólalt:

– Most már megszabadultál a közeledéseimtől, Calandra. Fogadd köszönetemet azért, amit tettél! Szüld meg biztonságosan az örökösömet, és akkor nagylelkűségem és türelmem majdnem határtalan lesz irántad.

– *Majdnem?* – nézett rá komolyan Calandra.

– Bármit is tesz, asszonyom, de a botrányt szeretném elkerülni! – jelentette ki a gróf változatlan nyugalommal. – Ami a megállapodásunk feltételeit illeti, azokról majd a gyermek megszületése *után* beszélünk. Végtére is kulturált emberek vagyunk, nem igaz?

– És mi lesz, ha kislány születik? – kérdezte idegesen az asszony.

– Akkor egy Londonban töltött báli évad után, ahova én is elkísérlek, visszatérünk Hawkes Hillbe, és teszünk egy újabb kísérletet.

Calandra nem is próbálta palástolni, hogy ennek még a gondolatába is beleborzong.

– A családban általában fiúk születnek, kedvesem – jegyezte meg a gróf. – Azt hiszem, meglehetős biztonságban erezheted magad további, nem kívánatos közeledésemtől – tette még hozzá. Valerian, majd egy udvarias meghajlás után elhagyta felesége lakosztályát.

A földszintre érve látta, hogy George és Betsy a Bowen család többi tagjával együtt eltűnt valahová, de nagyanyja az előcsarnokban várakozott, miközben Aurora Justin St Johntól búcsúzkodott.

– Holnap kilovagolna velem? – kérdezte St John, s közben olyan tulajdonosi mosollyal tekintett le Aurorá-ra, amelyet a gróf rendkívül bosszantónak tartott.

– Már most holnap van! – nevetett fel Aurora. – Fáradt vagyok, és a nap túlnyomó részét ágyban szeretném tölteni. – Talán holnapután. Elmehetek, asszonyom? – fordult Aurora az özvegy grófnéhoz. – Helyénvalónak tartja ezt?

– Természetesen, kedvesem, de ne túl korán, St John. Kilenc óra tökéletesen megfelelne. És juttasd eszembe édesanyádat! Kár, hogy ma este nem tudott itt lenni! Szervezd meg, hogy minél előbb vendégül láthassuk egy teára! Talán ha az időjárás kicsit melegebbre fordul.

– Köszönöm, asszonyom! – hajolt meg St John, és kezet csókolt az özvegynek, majd utána Aurorának, de a lány kezét a szükségesnél talán kicsit tovább tartotta ajkain. – Jó éjszakát, gyönyörűséges Hajnal istennőm! – mondta halkan, de nem olyan halkan, hogy azt a többiek ne halhattak volna.

Aurora fülig elpirult a váratlan bóktól.

– Kotródj innen, te kis csibész! – szólt rá mosolyogva az özvegy.

Aurora kezét elengedve St John a gróftól kezdett búcsúzkodni.

– Jó éjszakát, kedves unokatestvérem! Valóban nagyon jól éreztem magam. Még egyszer gratulálok eljövendő örökösödhöz! Kérlek, add át a grófnénak tiszteletteljes üdvözletemet! – hajolt meg Valerian előtt, és máris kilépett az ajtón.

– Szemtelen tacskó! – csattant fel a gróf. – Biztos vagy benne, nagymama, hogy helyes, ha Aurora kilovagol ezzel az ördögfiókával? Én egyáltalán nem tartom bölcs dolognak. Két lovásznak el kell kísérnie őket.

– Kettőnek? – kérdezte Aurora meglepetten.

– Egy lovász is tökéletesen elegendő, Valerian – szólalt meg az özvegy meglehetős éllel a hangjában, s merőn unokájára nézett.

– Túlságosan is fáradt vagyok a vitához – jelentette ki Aurora. – Megyek lefeküdni. Cally még ébren van, Valerian?

– Még ébren volt, amikor lejöttem – válaszolta a gróf.

– Akkor beugróm hozzá egy pillanatra, hogy jó éjszakát kívánjak neki – mondta Aurora, és sietős léptekkel indult el a lépcsősor felé.

– Gyere be a szalonba! – szólt rá unokájára parancsolóan az özvegy. – Beszédem van veled!

A szalonban már kioltották a fényeket, de a kandallóban még nagy lánggal lobogott a tűz. Az ajtót maga mögött behúzva Mary Rose Hawkesworth a grófhoz intézte szavait.

– Aurorának férjhez kell mennie, és St John megfelelő jelölt lenne, ha számára is megfelel. Nem engedem, hogy gyerekes rivalizálásotok, civódásotok ezt megzavarja, Valerian!

– Már kinézted magadnak St Johnt, nem igaz? – kérdezett rá Valerian.

– Ez nem rajtam múlik, gyermekem, hanem Aurorán – válaszolta az özvegy kimérten.

– Nagymama, ne háborúzz velem! Nagyon is jól ismerlek. Meg kell adni, nagyon ügyesen megszervezted George és Betsy összekerülését is. Ó, ne félj, soha nem árulom el senkinek. Nagyszerűen illenek egymáshoz, de nem hinném, hogy St John megfelelő párja lenne Aurorának – mondta a gróf, majd a tálalószekrényhez lépve egy jókora adag whiskyt töltött magának.

– Neked feleséged van, Valerian! – jegyezte meg az özvegy nyugodt, szenvtelen hangon. – Ne is tagadd, hogy vonzódsz Aurorához! – folytatta a nagyanyja. – Te persze diszkrét vagy, de látom, hogyan nézel rá, amikor azt hiszed, hogy senki sem látja, s nekem is meggyőződésem, hogy a két lány közül ő lett volna a jobb feleség. De te Calandrát vetted el, és ő most éppen gyereket vár tőled. Ez, drága gyermekem, el is dönti a dolgokat. Tudom, hogy Calandra egy kőszívű kis ringyó. Magam is megdöbbentem, hogy sikerült teherbe ejtened, de valahogy mégis megtörtént. Mivel mindkét lány nem lehet a tied és Calandra a feleséged, ezért Aurorának egy másik férfihoz kell férjhez menni. Ne zavard össze a dolgaimat, Valerian! – figyelmeztette szigorúan unokáját az özvegy.

– Te se zavard össze az én dolgaimat, nagymama! – válaszolta nyugodtan a gróf. – Én vagyok a családfő, és ha úgy döntök, hogy ez az úr nem veheti feleségül Aurorát, akkor nem is fogja feleségül venni!

– És ha Aurora megszereti, Valerian? Ez esetben történik, gyermekem?

– Nem létezik, hogy Aurora beleszeressen – válaszolta a gróf teljes meggyőződéssel.

– Talán nem, de az elkövetkezendő hónapok biztosan akad majd egy férfi, aki felkelti az érdeklődését. Nem lesz más választásod, mint kívülállóként szemlélni, ahogy férjet választ magának.

– Ezt majd még meglátjuk!

– Ha botrányt kavarsz, vagy bármelyik lányt megbántod, akkor azt soha nem bocsátom meg neked! – fenyegette meg az özvegy.

– Ennél azért te is jobban ismersz, nagymama! – felelte a gróf.

– Már abban sem vagyok biztos, hogy egyáltalán ismerlek – csóválta meg fejét az özvegy grófné. – A házasságodtól semmiképpen sem tudsz megszabadulni, Valerian! Talán ha terméketlennek bizonyult volna, akkor megtalálhattad volna a módját, de most már ez a lehetőség is bezárult előtted. Calandra gyereket vár. *A te gyerekedet!* Farminster ötödik grófja még az újév beköszönte előtt megszületik.

A gróf nem válaszolt, az özvegy pedig sarkon fordult, kilépett a szalonból, és elindult saját lakosztálya felé. Calandra ajtaja előtt elhaladva halk kuncogást hallott, s maga is elmosolyodott. Hálát kell adni az Istennek Auroráért. Ezt a könnyelmű kis csitrit, unokájának a feleségét majd ő fogja kordában tartani a terhessége alatt, és így egészséges gyermeknek fog életet adni. És utána? Isten tudja, hogy Valerian milyen egyezséget kötött a feleségével az együttműködés érdekében, ha egyáltalán létezett ilyesmi. Borzalmas helyzet alakult ki.

Nagyanyja távozása után Valerian Hawkesworth egyedül maradt a szalonban. Whiskyspohárral a kezében a tüzet bámulta. Mit számít az, hogy Calandra és ő nem sok hasznát veszik egymásnak. Útban van a gyermek, az örökös, aki majd az ő nyomdokaiba lép, és – mint ahogy ezt korábban már Aurora is megkérdezte – valójában nem ezt akarta? Ennyi nem elég? Az semmit sem számít, hogy Calandra majd frivol társasági életet fog élni Londonban, s úgy jár partiról partira, mint ahogy a méhecske repül virágról virágra. Neki ott lesz a fia! Ha az anyja nem lesz mellette, az apja majd neveli. És a dédnagymamája, és a nagynénje, Aurora.

Aurora. Nagyanyjának igaza volt. Majd választ magának egy férfit, és hozzámegy feleségül. A legjobb, amiben bízhat, az, hogy a közelben marad, s így nem veszíti el teljesen. De elveszíti! Elveszíti, mert neki ott lesz a saját férje, és ott lesznek a saját gyerekei. Kedves

lesz majd kis unokaöccséhez, ehhez kétség sem férhet, de Aurora nem lesz az övé. A barátságát talán megtarthatja. És az együttérzését. De semmi többet, s a problémát éppen az jelentette, hogy ó' többet akar. *Ő Aurorát akarja!*

Az ördög vigye el, amiért így rabul ejtette a szívét! És az ördög vigye el Calandrát is, amiért nem akarja őt! Ha Calandra szereti, akkor talán másképpen alakulhatott volna a helyzet. Nem! Nem alakult volna másképp, ezt kénytelen volt maga előtt beismerni. Szerelmes lett Aurora Spencer-Kimberlybe! Feleségébe soha nem volt szerelmes, és nem is lesz soha. Soha nem fogja tudni megszerezni egyik nőnek a szívét sem, de legalább lesz egy fia, Ez most sem tűnt számára elégnek, de tudta, hogy ennek így kell lennie.

Ami unokatestvérét, Justin St Johnt illeti, maga is elgondolkodott azon, hogy vajon őszintén vonzódik-e leányhoz, vagy csak azért játszik vele, hogy őt ezzel is bosszantsa. Nem szerette volna, ha Aurorának a legkisebb bántódása is esik, de ugyan hogy tilthatná el St John társaságától? Még a gondolata is felbőszítette, hogy St John netán majd Aurorával szeretkezik. St John minden lépését alaposan figyelemmel fogja kísérni, hogy megállapítsa szándékai őszinteségét, és tudta, hogy ebben nagyanyja hathatós segítségére is számíthat. Ő sem akarja, hogy Aurorának bántódása essen, vagy szívét összetörje egy csibész! A gróf hátat fordított a kandallónak, s letette whiskyspoharát. Sóhajtva kiment a szalonból, s elindult ő is az ágya felé. *A magányos, üres ágy felé.*

Aurora hallotta, ahogy elhalad ajtaja előtt. Most már a lépéseit is ismerte. Dühös volt a grófra. Haragudott rá, amiért olyan boldogtalan volt Cally mellett, holott tisztában volt vele, hogy ezért jórészt csak húgát okolhatja, hős volt rá, hogy az ajkairól elszálló bók annyira megdobogtatta a szívét. Hogy jelentőségteljes tekintetétől a térde is megremeg. Az jutott eszébe, hogy vajon mi történt volna, ha ő megy hozzá feleségül? Vajon őt is olyan boldogtalanná tette volna, mint Callyt? *Nem!* Cally problémái abból származnak, hogy képtelen élvezni a hitvesi ágy kínálta testi gyönyöröket. Bár még szűz vagyok, gondolta Aurora, de tudom, hogy élvezném a férjem közeledését.

Különösen, ha az a férj Valerian Hawkesworth lenne, súgta egy belső hangocska, s Aurora egy pillanatra maga is megdöbbent saját gondolataitól. Volt esélye férjhez menni a grófhoz, de ő letért az útról, hogy meghiúsítsa elhunyt apjának szándékait. Szándékosan becsapta Valeriant, amikor elhitette vele, hogy Callyt szánták neki feleségül. Senki sem kényszerítette rá, hogy kibújjon a gróffal kötendő házasság alól. Saját szándékai szerint cselekedett. Anyját is rákényszerítette, hogy elnézze ezt a csalást. George, természetesen, elég jól ismerte őt ahhoz, hogy tudja, ha nem akar valamit, akkor azt nem is teszi meg, s a maga részéről mindent elkövetett, amiről azt gondolta, hogy a család érdekeit szolgálja. Cally és ő viselkedett gyerekesen ebben az ügyben. Most aztán mindkettejüknek együtt kell élni ravaszkodásuk eredményével. Tudta, hogy ez egyikük számára sem lesz könnyű.

Cally megrémült saját terhességétől, félt a szüléstől féltette az alakját, meggyőződése volt, hogy a gyerekszülés tönkre fogja tenni. Aurora biztos volt abban, hogy ha húga nem tartott volna annyira Valeriantól, akkor minden bizonnyal már megszabadult volna ettől a rákényszerített, szokatlan életmódtól. Szerencsére annyira undorodott a hitvesi ágytól, hogy ez óvatosságra késztette, mivel ha elveszíti gyermekét, akkor ismételten el kell viselnie férje közeledését. Ha fia születik – *Ó, istenem, add, hogy fiú legyen!* –, akkor soha többé nem kell elviselnie férje állatias gerjedelmét, magyarázta Aurorának.

Aurorának húga szavai jutottak eszébe. *Állatias gerjedelem!* Még a hangzása is izgalomba hozta. A takaró alatt megsimogatta kerek melleit, majd a hálóingét összefogó zsinórt megoldva, kezét a hálóing alá dugva játszani kezdett forró testével. Milyen lenne, ha ezt egy férfi tenné helyette? Justin St Johnra gondolt, de az ő arcát a következő pillanatban a grófé váltotta fel. Aurora érzett egy szemernyi bűntudatot, de azt azon nyomban félre is söpörte. Ez nem volt az igazi, s különben is csak ő tudta, hogy közben mire gondol. Érezte, hogy már a

gondolattól is megkeményedik a mellbimbója. Megszopta mutatóujját, majd nedves ujjával simogatni kezdte a kemény kis gombocskát, s önfeledten elmosolyodott, amikor az ismerős bizsergést megérezte a lába között. Másik kezét a megduzzadt párnácskák közé csúsztatta. Érezte, hogy máris benedvesedett.

Lehunyta a szemét. Lélegzete szaggatottá és szaporábbá vált, amit igyekezett a lehető leghalkabbra fogni, nehogy Marthát felébressze vele. Egy férfi fejét képzelte el a mellén, amelyet most kicsit erőteljesebben megszorított. Vajon ilyen érzés lenne, ha ezt az a férfi a szájával csinálná? Biztosan sokkal jobb lenne! Jobb kezének mutatóujja közben rábukkant a szeméremajkak közötti érzékeny pontocskára, s azt kezdte simogatni.

„Vajon ilyen lehet az is, amikor meztelenül fekszem ágyban azzal a férfival, akit szeretek? Érezném a súlyát magamon? Fedetlen mellem az ő izmos mellkasához simulna? És ő a testembe hatolna?” Aurora egyre erőteljesebben dörzsölte az érzékeny pontocskát, aztán hirtelen átsöpört rajta a csodálatos olvasztó érzés, amitől egy pillanatra a lélegzete is elállt, majd egész testében ellazult.

De ma este ez nem volt elég a számára, s maga sem értette, hogy miért.

Képtelen volt elaludni. Ugyan mi történhetett vele? Biztosan csak a bál izgalmai teszik. Nagyszerűen szórakozott, s kellemes érzéseit még annak tudata is fokozta, hogy milyen sokat tett ő is a siker érdekében. Nagyon élvezte, hogy segíthet az özvegynek, s ráadásul nagyon sokat tanult is tőle a tekintetben, hogy mit várnak el egy tehetős, nagy ház urának a feleségétől. St Timothyn nem voltak estélyek és nem voltak bálok. Az anyja halála és az Aurélie-val kötött újabb házassága közötti rövid időszakban az apja Jamaicára vagy Barbadosra járt el szórakozni.

Itt, Angliában minden más volt. Itt nagyon kedvelték a társasági életet, és be kell ismernie, hogy ezt ő is nagyon élvezte. Nem Cally londoni társasága, hanem ez a vidéki élet nyerte meg igazán a tetszését. A megérkezése óta eltelt hetekben sokat lovagolt bátyjával és Betsyvel, piknikre járt a Bowen lányokkal és barátaikkal, s még teniszezett is a füves pályán. A vidéki családok nagyon barátságosaknak bizonyultak, s bár ők is busz. kék voltak származásukra, de korántsem voltak annyin sznobok, mint a londoni előkelő társaság tagjai.

Ha találok egy férfit, akit szeretni tudok és férjhez megyek hozzá, akkor vidéken fogom leélni az életemet döntötte el magában. *Ha talál egy férfit!* Nos, ezen az estén is találkozott több kifogástalan úriemberrel, aki szerette volna őt közelebbről is megismerni. Engem vagy a hozományomat, gondolta gyanakvóan. Justin St John-nak természetesen nincs szüksége se a hozományára, se a jövedelmére. Az özvegy grófné szerint ő saját maga is rendelkezett azzal a vagyonnal, amiből kényelmesen megélhetett.

– A birkák – magyarázta az özvegy. – Az ő családján vannak a legnagyobb birkanyájai a környéken. Mindig is nekik volt a legtöbb birkájuk. A gyapjút a szabadpiac értékesíti, és így szegény Valeriannak is magasabb árat kell fizetni a szövőgyáraiban felhasznált gyapjúért. Egyre mondogatom Valeriannak, hogy úgy tudna túljárni St John eszén, ha ő is növelné birkáinak számát, mert így nem lenne szüksége az unokatestvére gyapjújára.

St John indítékait tehát nem lehet megkérdőjelezni. Ha érdeklődést mutatott iránta, akkor ezt azért tette, mert vonzónak találta, szűrte le Aurora a következtetést. És ő is *vonzó férfi.* Nem volt olyan komoly és súlyos egyéniség, mint Valerian, ő sokkal könnyedebb. Az ő pillantásában nem lehetett felfedezni a gróf tekintetéből áradó komolyságot és eltökéltséget. St John gyakrabban is nevetett, amit a szeme és a szája sarkában összegyűlt apró kis ráncocskák is bizonyítottak. Érdekes lenne egy kicsit közelebbről is megismerni.

Aurora átfordult a bal oldalára. Végre kezdett elálmosodni. Mivel nem engedte, hogy Martha behúzza a függönyöket, most látta, odakint a sötét égbolton megjelennek a pirkadat első fényei. Fáradtnak érezte magát. Szemhéjai elnehezültek. Megpróbált Justin St Johnra gondolni, de valahányszor ezzel kísérletezett, mindig Valerian Hawkesworth férfias arcmása

váltotta fel az unokatestvér képét. Légzése lassan egyenletessé és könnyeddé vált, s végre az álom erőt vett rajta.

Már dél is jócskán elmúlt, amikor egy madár csicsergésére felébredt. Mozdulatlanul feküdt ágyában, és élvezte az elbűvölő muzsikát. Nyilvánvalóan rátalálhatott párjára, és készül a fészekrakásra, gondolta Aurora, és elmosolyodott. Lusta mozdulattal a csengőzsinór után nyúlt.

– No végre felébredtél! – nyitott rá néhány pillanat elteltével Martha. – Így is te vagy az első. Jane szerint az özvegy még a lelket is kihorkolja magából; a fiatal grófné is úgy alszik, mint a bunda. Mesélj a bálról és arról St. Johnról, akivel találkoztál! Helyes férfi?

– Úgy tűnik – válaszolta Aurora. – Teát kérek, Martha, és enni is szeretnék valamit. Olyan éhes vagyok, mint a farkas!

– Azonnal kisasszonykám! Mondják, hogy ez a St John nagyon gazdag, és az anyján kívül nincsenek rokonai. Az asszony nagyon szeretné már, ha a fia feleséget választana magának. Örülhet az a lány, aki egy ilyen férjet kap. Nagy kastély, nagy birtok, mindenki ezt meséli róluk.

– Azt hiszem, hogy te sokkal többet tudsz róla, mint én magam! – nevetett fel Aurora. – Van szeretője?

– *Aurora kisasszony!* Milyen dolgokat beszél! Egy jól nevelt úrilánynak nem is szabad tudni az ilyen nőkről és erről az egész dologról! – korholta Martha fiatal úrnőjét. A mamád szívrohamot kapna, ha meghallaná, hogy mikéi beszélsz. Szerintem az ifjú grófné rossz hatással van rád!

– Cally? Nem, Martha, ő nem lehet rám rossz hatással, Minden szavát erős fenntartással fogadom. Csak azon csodálkozom, hogy egy olyan férfi, mim Mr. St John, miért nem választott már eddig is feleséget magának, Ha valahol a háttérben van egy hölgy, aki már megszerezte a szívét, akkor ostobaság lenne az időt fecsérelni rá, és szívfájdalmat okozni magamnak. Az özvegy megfelelő jelöltnek tartja, de a gróf szerint Mr. St John egy csirkefogó. Meg kell mondanom, hogy ezek a homlokegyenest eltérő vélemények egy kicsit felcsigázzák az érdeklődésemet.

– Azt hiszem, hogy én az idős hölgyre hallgatnék, kisasszonykám. Kedvel téged, és – már megbocsáss – sokkal jobban szeret, mint az ifjú grófnét. Ő a legjobbat akarja neked, és arra is vigyáz, hogy ne essen bántódásod.

Martha ezzel már ki is sietett a szobából, s fél órával később egy jókora tálcával a kezében tért vissza, melyet letett az ablaknál álló kis asztalkára. Felsegítette Aurorára selyemből készült, csinos kis fésülködő köpenyét, leültette az asztal mellé, s kezdte leszedegetni a tányérokat és tálakat takaró ezüstfedőket. Martha tejszínes sherryben párolt lágy tojást, vastagra szeletelt falusi sonkát könnyű kis francia kifliket, vajat, frissen főzött zöldborsót, lépes mézet, egy ezüsttálkában frissen szedett földiepret, tejszínhabot és finom illatos teát tálalt fel úrnőjének. Aurora úgy esett neki az ételnek, mintha napok óta nem evett volna semmit, s hamarosan be is kebelezte a tálcán behozott ennivalót. Székében hátradőlve teáját kortyolgatta, és szép arcára elégedett mosoly költözött.

– Nagyon írnom volt, és kérlek, ezt a szakácsnak is mondd meg, ha visszaviszed az edényeket a konyhára.

– Biztosan nagyon örülni fog a dicséretnek, mert az ifjú a grófnétól csak szemrehányásokat kap, amiért nem főz olyan flancos ételeket, mint amilyenekhez az úrnő Londonban hozzászokott. Még egyetlen köszönet sem hagyta el az ajkát. Nem tudom, honnan szedte fel Miss Calandra ezt a stílust, amióta Angliába érkezett – zsörtölődött Martha. – Hálásnak kellene lennie azért, amit érte tettél, kisasszonykám, és tisztességesen kellene viselkednie, ahogy tanították.

– Azt hiszem, hogy visszafekszem az ágyba. Még mindig nagyon fáradt vagyok. Kérdezd meg Peterst, hogy lesz-e ma közös vacsora. Jó lenne, ha nem kellene felöltözni, és kedvemre tudnék lustálkodni. Be akarom fejezni a Hawkesworth család történetéről szóló könyvet.

– Nem tudom, miért olvasol ennyit a családról, kisasszonykám. Úgysem leszel tagja ennek a családnak – jegyezte meg Martha leplezetlen éllel a hangjában.

– A gróf és Mr. St John rokoni kapcsolatban vannak egymással a közös dédnagyapjukon keresztül – jegyezte meg Aurora ártatlan képpel. – Szeretném megérteni a családi kapcsolatokat, Martha.

– Nem is tudtam, hogy a gróf és Mr. St John rokonok! – csodálkozott Martha.

– Nos – évődött Aurora a szobalányával –, nem tudom elhinni, hogy az a lenti pletykafészek nem tájékoztatott erről a fontos körülményről Mr. St Johnnal kapcsolatban, aki viszont valóban nem az enyém.

– Még nem – vigyorodott el Martha, majd kézbe vette a tálcát az üres edényekkel. – Ezeket most leviszem a konyhába. Akarsz ma találkozni a grófnéval? Hátha Sally megkérdezi.

– Ha lehetséges, akkor nem, Martha. Nem hiszem, hogy most el tudnám viselni Cally panaszkodását és nyivákolását. Tartok tőle, hogy teherbeesése után egyikünknek sem lesz egy nyugodt pillanata sem, amíg az a szegény kisbaba a világra nem jön.

– Isten óvjon bennünket! – csóválta meg a fejét Martha majd az ezüsttálcával a kezében elindult az ajtó felé. Úgy fog viselkedni, mintha ő lenne az első és egyetlen asszony, aki valaha is teherbe esett! – füstölgött a szoba. lány, de az ajtó már be is csukódott mögötte.

Aurora elmosolyodott, hogy Martha milyen világosan értékeli a helyzetet, s neki is az volt a véleménye, hogy eseménydús hónapok állnak előttük.

8. fejezet

– Ez borzasztó! – jajveszekelt Calandra, Farminster grófja. – Ez rettenetes! Úgy nézek ki, mint malac a tepsiben! Ezt már nem bírom tovább. Egyszerűen nem tudom elviselni! Nem akarom, hogy ez a gyerek megszülessen!

Ezen a csodálatos szeptember végi napon Cally a parkba vezető füves térségre állított kereveten heverészett. Azon ritka asszonyok közé tartozott, akinek a terhesség valóban nem állt jól. Alabástromszínű bőre elszíneződött, hollófekete haja fényét vesztette, arca és keze felpuffadt, lába is hajlamos volt a dagadásra. Bár még három hónap választotta el a szüléstől, máris hatalmas pocakot eresztett.

Ideges mozdulatokkal állandóan a mellé készített tálcán heverő bonbonok között matatott. Egyiket félredobta, a másikat is kézbe vette, végül a harmadikat tömte a szájába. Sötétbarna szemei összeszűkültek, ahogy a teniszező Aurorát és St Johnt figyelte. Egyszerű kis tarka kartonruhájában Aurora csodálatosan festett. Ugyan hogy lehet valakinek ilyen hajlékony és karcsú dereka, mint Aurorának? Cally egy röpke pillanatig még gyűlölte is, majd bűntudatot érzett.

Cally azért nem volt olyan ostoba, hogy ne adózott volna elismeréssel Aurorának, aki az egész nyár folyamán végtelenül türelmes és kedves volt hozzá. Ennek ellenére bosszantotta, hogy nővére olyan nagyszerűen szórakozik, amiben neki most nem lehet része. És a gavallérok! Sokan megfordultak Aurora körül, aki rövidke flörtölés után mindet faképnél hagyta. Azok a fiatalemberek viszont, akik kosarat kaptak tőle, továbbra is jó barátai maradtak. Cally az egészet nem értette. Egy állandóság azért volt Aurora életében. Justin St John. Őt még nem küldte el Aurora, de Cally szerint a fiatalember akkor sem maradt volna el a háztól, ha Aurora kidobja. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy feltett szándéka feleségül venni Aurorát.

Cally nem kárhoztatta nővérét ezekért a játékos flörtölésért és azért, hogy kiszórakozza magát, mielőtt valakinek végül igent mond. „Ha tudtam volna, hogy mivel jár – gondolta –, akkor én sem ugrottam volna fejest a házasságba! Ha nem ezt teszem, akkor most Aurora feküdne itt nagy, felpuffadt hassal, én pedig kedvemre szórakozhatnék a fiatalokkal!”

Igaz, nem lenne grófné. Gyakran elgondolkodott azon, hogy Farminster grófhéjának lenni vajon megéri-e ezt a sok gyötrelmet, így visszatekintve neki mindössze egy gazdag és bőkezű férjre lett volna szüksége, aki hagyná, hogy Londonban éljen, és egyike legyen az ünnepelt asszonyoknak. *Egy gazdag és öreg férj!* Egy olyan férfi, akinek már felnőtt vagy serdült korú gyerekei vannak, és nem hozakodik elő kellemetlen igényekkel, csak megelégszik azzal, hogy szép és fiatal felesége van, akit az összes barátja szeretne magáénak tudni, és természetesen irigykednének az öregre. Bárcsak ne hallgatott volna Aurorára, hiszen végső soron ő az oka ennek az egész borzalomnak!

Cally szemei ismét összeszűkültek. Hamarosan Aurorának is meglesz a maga baja. Ez a Justin St John ugyanolyan dúvadnak látszik, mint saját férje. Ő is *igényeket* fog támasztani Aurorával szemben, amitől Aurora remélhetőleg jobban fog szenvedni, mint ő. Cally azzal is tisztában volt, hogy St John sem viszi majd Londonba Aurorát. Itt tartja vidéken, gyereket gyerek után szül, egészen addig, amíg alakja végképp tönkre nem megy. Én pedig Londonban leszek, és nagyszerűen fogom magam érezni, gondolta Gally. Igen! Elégtételt veszek mindenért! St Johnnak különben sincs se címe, se rangja. Csak egy gazdag ember, akit – legalábbis Aurora elmondása szerint – valami ködös, de szívélyes kapcsolatok fűznek a Hawkesworth családhoz.

– Valami baj van? – kérdezte aggódva az özvegy grófné, mikor Cally arca hirtelen összerándult a fájdalomtól.

– A kis vadállat ismét megmozdult – válaszolta Cally. Utálom, amikor ezt csinálja. Hála istennek, nem gyakran fordul elő. Úgy érzem magam, mintha egy megsütött disznót egészben nyeltem volna le.

– A terhesség néha kényelmetlen – jegyezte meg együtt érzően az özvegy grófné. Nagyon elege volt Cally állandó siránkozásából és a panaszáradatból. Ez a kis perszóna állandóan csak nyuszit, és nyíltan számolja a napokat, hogy mikor hagyhatja itt Hawkes Hillt, és térhet vissza Londonba. Valeriant egyáltalán nem érdekelte, hogy felesége, ha a szülés után megerősödik, Londonba távozik. Ott megfelelő személyzettel együtt rendelkezésére áll majd a Farminster-ház. Kap egy járadékot, amely remélhetőleg elég lesz számára, és ha nem lányt szül, csak akkor kell visszatérnie Hawkes Hillbe, amikor úri jókedve úgy diktálja. Már találtak is egy szoptatós dajkát. aki megszületése után táplálni fogja a kicsit.

Aurora kacagva ült le a pázsitra.

– Nem tudsz veszteni, St John! – évődött a férfival.

– Egy lánynak nem lenne szabad így teniszeznie! – telepedett Aurora mellé St John. – Úgy játszol, mint egy fiú!

– Ha az lennék, akkor elvárnád tőlem, hogy engedjelek győzni? – kérdezett rá a lány.

– Asszonyom, legyen ön a döntőbíró ebben a kérdésben! – fordult St John az özvegy grófnéhoz.

– Nem, nem, St. John, erre nem tudsz rávenni – mosolyodott el Mary Rose Hawkesworth. –Egyértelműen és tisztán vereséget szenvedtél. Esküszöm, hogy még én is megvernélek, ha rászánnám magam a játékra!

– Asszonyom, ön is halálos sebet ejtett rajtam! – szorította mindkét tenyerét a szívére St. John.

– Nem vagy te olyan törékeny kis virágszál, St John! – ütögette meg a fiatalember vállát legyezőjével az özvegy. – Itt maradsz vacsorára? Valerian is hamarosan visszatér a szövőgyárból.

– Köszönöm, asszonyom! – válaszolta a fiatalember. – Valóban szeretnék önökkel vacsorázni.

– Cally, te is lejössz a vacsorához? – kérdezte Aurora

– Már kényelmetlen az ülés – rázta meg tagadóan Cally a fejét.

Aurora megpaskolta Cally ölében nyugtatott, felpüffedt kezét.

– Akarod, hogy elalvás előtt megmasszírozzam a válladat és a lábadat? – kérdezte Aurora együttérzéssel.

– Ó, az nagyszerű lenne! Te vagy az egyetlen ebben a házban, aki megérti, hogy milyen nyomorúságos helyzetben vagyok, nővérem!

Mary Rose Hawkesworth ajkába harapott, hogy ki ne csússzon valami éles megjegyzés. Már az egész ház fejtetőre állt, hogy biztosítsa Calandra kényelmét, és eleget tegyen minden, nagy siránkozások közepette előadott, nevetséges kívánságának. Felemelkedett a székéből.

– Nekem már egy kicsit hűvös van idekint – választotta a kegyes hazugságot. – Bemegyek a házba, drágáim. Érezzétek jól magatokat. Azt hiszem, szunditok egyet.

Lassú léptekkel ment végig a pázsitos térségen, hogy kicsit lecsillapodjon, de Calandra önzése továbbra is nagyon dühítette, s biztos volt benne, hogy úgysem jönne álom a szemére. Belépve a házba úgy döntött, hogy végignézi a családi arcképcsarnokot. A családtagok képeinek, ősei arcmásának látványa mindig jól elszórakoztatta.

Az arcképcsarnok egy több száz évvel ezelőtt a kastélyhoz épített folyosón kapott helyet. A folyosó eredetileg az épület két szárnyát kötötte össze, s egyik oldalán délnyugati irányba néző, hatalmas ablakok törték meg a falak egyhangúságát. A délutáni napfény most betöltötte az egész folyosót, és a képek a legkedvezőbb megvilágításban tündököltek. Mary Rose Hawkesworth elmosolyodott, amikor belépett a folyosóra.

Maga előtt látta kifejezetten jóképű, fiatal férjének képét. Ott volt fiuknak, Charlesnak, és kedves kis feleségének, Henriettának is a képe. Egy másik kép Valeriant és kishúgát, Sophiát kisgyermekként ábrázolta. Az özvegy határozott léptekkel ment egyik portrétól a másikig, s figyelmesen nézte végig az urakról és hölgyekről készített képeket. Most éppen Farminster első grófjának, feleségének és gyermekeiknek képe előtt állt meg. A mellette lévő családi kép az első gróf szüleit és gyermekeit ábrázolta. Az első gróf húgai aranyos és csinos fiatal lányok voltak. Farminster megözvegyült grófnéja visszamosolygott a lánykákra, majd hirtelen elállt a lélegzete. Hitetlenkedve bámulta a képkereten lévő táblácska szövegét. CATHERINE HAWKESWORTH KIMBERLY, 1630. MÁJUS 3. -1700. OKTÓBER 28. A képen az a lány volt, aki ahhoz a Kimberlyhez ment férjhez, akinek II. Károly király St Timothy szigetét ajándékozta. *A portré egyértelműen Aurorát ábrázolta!*

Ezért volt hát olyan ismerős nekem Aurora, jött rá az özvegy. Hányszor láthattam vajon ezt a képet, amikor végigmentem a folyosón? Ezután a Catherine Hawkesworth Kimberly mellett lévő portrét vette alaposabban szemügyre. A kép Anne Hawkesworth Merediteht ábrázolta, aki nagyon hasonlított nővérére. Mit jelenthet ez? Istenem, mit jelenthet ez, tette fel magának döbbenten a kérdést az özvegy, pedig már tudta a választ. Valerian nem a részére kiszemelt lányt vette feleségül! Az özvegy tudta, hogy ez az igazság. Vajon ki igazolhatná ezt hitelt érdemlően? Aurora szobalánya, Martha? Ő elmondaná az igazságot, ha megszorongatnák, és semmi esetre sem hagyná, hogy ifjú úrnőjének bántódása essék. Mary Rose Hawkesworth kisietett a családi képtárból, s hálószobája felé tartva elküldte szobalányát, Jane-t, hogy a föld alól is kerítse elő Marthát, de előzőleg győződjön meg róla, hogy Aurora még mindig a kertben tartózkodik-e.

– Igen, kegyelmes asszonyom, kéretett – pukedlizett udvariasan Martha az özvegy grófné előtt.

– Magunkra hagyhat bennünket, Jane – szólt oda szólt oda csendesen az özvegy. – Figyeljen továbbra is, és azonnal szóljon, ha Miss Aurora belép a házba.

Jane egy bólintással nyugtázta az utasítást, és kisietett a szobából.

Az özvegy igyekezett szigorú, de nem ellenséges tekintettel Martha arcába nézni.

– Az igazságot akarom hallani! – közölte halk, határozott hangon. – Az úrnője az a lány, akit az unokámnak feleségül kellett volna vennie?

Martha egy pillanatig habozni látszott, majd nagyot sóhajtott.

– Igen, asszonyom! – mondta ki végül határozottan. – Neki kellene grófnénak lenni, nem Calandra kisasszonynak. Én figyelmeztettem, hogy a hazugságból semmi jó nem sülhet ki, de ő nem hallgatott rám.

– Mondja el szépen sorjában, hogy mi történt! – szólalt meg ismét az özvegy. – A mostohaanyjának az ötlete volt? De az ég szerelmére, miért kellett ezt a csalást elkövetni?

– Ó, nem, nem, kegyelmes asszonyom! – tiltakozott Martha kétségbeesetten. – Aurélie asszony egyáltalán nem akart részese lenni ennek a csalásnak. Csak az utolsó pillanatban, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy Aurora kisasszony úgyis a saját útját fogja járni, akkor engedett, de soha nem értett vele egyet, és csak kényszerből ment bele ebbe a helyzetbe – bizonygatta Martha, majd töviről hegyire elmesélte Farminster özvegy grófnéjának a történteket. – Hogyan jött rá a kegyelmes asszony? – kérdezte meg elbeszélése befejeztével a szobalány.

– Aurora ismerősnek tűnt nekem attól a perctől kezdve, ahogy megpillantottam – mosolyodott el az özvegy. – Ma délután aztán bent jártam a családi képtárban, ahol alaposabban megnéztem az első gróf húgának az arcképét. Úgy hasonlít Aurorára, mint a húga, aki egy Meredithhez ment férjhez. Calandra még távolról sem hasonlít ezekre az ősökre. A Hawkesworthöknek általában nincs sötét hajuk. Valerian is a francia anyjától örökölte a hajszínét.

– Bocsásson meg, kegyelmes asszonyom, de ezt most mindenkinek el fogja mondani? – kérdezte Martha érezhető idegességgel.

– Ugyan, hogy mondhatnám el, Martha! Calandra törvényesen házasságot kötött, s ha most nem lenne terhes, akkor valóban fel kellene fednem a titkot, s rávenném az unokámat, hogy érvénytelenítse ezt a csaláson alapuló házasságot. Calandra viszont gyereket vár, és a gyerek ártatlan ebben az ügyben. Nem! Nem mondom meg az unokámnak, Aurorának sem, bár nagyon dühös vagyok rá, hogy mindenkit becsapott. És maga sem beszél senkinek erről a dologról, Martha! Mindenesetre talán könnyebbséget jelent a maga számára is, hogy nem egyedül kell viselnie ennek a titoknak a terheit.

– Ó, kegyelmes asszonyom, tudom, hogy csúnya dolog volt, de én mit tehettem? Én csak egy szolga vagyok, és még Aurélie asszony és George úr is kénytelen volt engedni a kisasszonynak. Borzasztó makacs tud lenni!

– Nyugodjon meg, Martha! – paskolta meg az özvegy a szobalány pufók kézfejét. – Valahogy majd kialakulnak a dolgok!

Martha egy pukedli kíséretében már el is hagyta az özvegy szobáját.

Nos, gondolta az özvegy borongós hangulatban, ez az újonnan szerzett ismeret sem jó többre, mint hogy bosszankodjon miatta. Gyanúja beigazolódásával sem jutott semmire. James halála annyira megrázta, hogy még gondolkozni sem tudott világosan. El kellett volna küldeni valakit Kimberly kisasszonyért és hozzátartozóiét, hogy jöjjenek át Angliába. Talán meg lehetett volna győzni Aurorát is, hogy a halálnál azért jobb választás az, ha férjhez megy Valerian Hawkesworthöz. De nem! A sarokba szorított lány nagyszerű haditervet eszelt ki, ami be is vált volna, ha ma nem tesz egy kis sétát a családi képtárban. Ha Kimberly kisasszony eljött volna Angliába, akkor talán ő is előbb megnézi azt a portrét, és rájön, hogy milyen cselszövés van készülőben. Most együtt kell élnem ezzel a titokkal, gondolta bosszankodva az özvegy.

Vacsoránál viszont a Valerian és St John között Aurora rá miatt kitört háborúskodás közepette aligha vette észre bárki is az özvegy hangulatváltozását. Drága Istenem, háborgott magában az özvegy, olyanok, mint az iskolás gyerekek, és itt van Aurora is, aki ráadásul bátorítja őket csúfondáros megjegyzéseivel. Ennek a lánynak a lehető leghamarabb férjhez kell mennie, mielőtt még elcsábítaná Valeriant, amiből óhatatlanul botrány származna. Nyilvánvaló, hogy házasságkötése ellenére Valerian vonzódik hozzá. Miért is ne? Okos és kellemes teremtés. Valerian érdeklődését intellektusával keltette fel, és nem kizárólag a szépségével, nem úgy, mint ez a szerencsétlen Calandra.

Az özvegy szinte észre sem vette, hogy közben a vacsora befejeződött.

– Vidd el Aurorát sétálni a kertbe, St John! – bátorította cselekvésre ifjú rokonát az özvegy grófné, szigorú pillantást vetve unokája felé.

– Hirtelen lehűlt a levegő – jegyezte meg a gróf, figyelmen kívül hagyva nagyanyja néma figyelmeztetését. – Talán Aurora nem is akar sétálni ebben a hűvös estében!

– Szeretem a hűvös estéket! – szólalt meg Aurora. – Majd magamra terítek egy stólát!

– Különben is képes vagyok arra, hogy felmelegítsem Aurorát, bármilyen hideg is lenne! – jegyezte meg St John pajkos tüzecskékkel a szemében.

– Viselkedj tisztességesen! – csapott játékosan a fiatalember kezére elefántcsontból készült legyezőjével az özvegy. – Nem tűröm az illetlenkedést! - mondta mosolyogva. - Ha viszont a szándékaid tisztességesek, kedves St John, az már teljesen más dolog! - fejezte be szavait, s mosolyogva figyelte, ahogy St John kikíséri az ebédlőből a fülig pirult Aurorát.

– Ördög és pokol! – csattant fel a gróf ingerülten. – A londoni hídon is sikered lenne, ha lányokat kezdenél árulni! Aurora túlságosan is jó az unokatestvérem számára. Miért bátorítod még te is?

– Fegyelmezze magát, uram! – szólt rá szigorúan az özvegy. – Túlságosan nyilvánvalóvá kezd válni a sógornőd iránti vonzalmad! Feleséged van, és tudom, hogy nem hozol szégyent a Hawkesworth névre!

– *Szeretem* Aurorát! – mondta halkan és fájdalomtól elgyötört vonásokkal a gróf.

– Tudom! – válaszolta a nagyanyja. – És ez tragédia, drága gyermekem! A sors más terveket tartogatott mindkettőtök számára. Calandra, minden hibája ellenére, az örökösödet hordja a méhében, és Aurorának a lehető leggyorsabban férjhez kell mennie, hogy megóvjon saját magadtól, Valerian! St John ideális jelölt lenne a számára. Lehet, hogy nincs címe, rangja, de mégis ennek a családnak a tagja, és gazdag ember. Ha Aurora férjhez megy St Johnhoz, akkor a testvére közelében fog maradni.

– Calandra azonnal elhagyja Hawkes Hillt, ahogy a gyerekszülés után helyrejött – emlékeztette a gróf az idős hölgyet. – Ismered a megállapodásunkat, és én tartom magam hozzá.

– Talán majd nem akar elmenni, ha Aurora is a közelében marad – vetette közbe reménykedve az özvegy grófné. – Mindenesetre Aurorának férjhez kell mennie, akár itt marad a nővére, akár elutazik Londonba.

– Nem hiszem, hogy el tudnám viselni a tudatot, hogy egy más férfinak a felesége – ismerte be a gróf. – Milyen gyenge senkiházi vagyok, nagymama!

– Neked itt lesz a gyermeked, Valerian, édes fiam! – jegyezte meg halkan az özvegy. – Neki szüksége lesz rád, mert hiszem, hogy anyja nem lesz a kicsinek.

Valerian Hawkesworth olyan szomorúan sóhajtott fel, hogy nagyanyja szíve majd meghasadt. Tekintetét az ebédlő parkra néző ablakai felé fordította, s figyelte a St Johnnal sétálgató Aurorát. Már csak árnyékuk látszott az alkonyban, s az özvegy abban reménykedett, hogy St John rá tudja venni Aurorát, hogy menjen hozzá feleségül.

– Érzed, hogy figyelnek bennünket? – kérdezte Aurora, s hangjából jókedv csendült ki. – Én most is a tarkómon érzem az özvegy tekintetét – mosolyodott el. – Nagyon kedvelem az idős hölgyet.

– Igen, ő is nagyon megszeretett – jegyezte meg St John –, mint ahogy én is megszerettelek.

– Hányadszor akarod megkérni a kezemet? – évődött Aurora a fiúval.

– Ez lesz a hetedik alkalom, Aurora, és a hetes mindig is szerencsés számomnak bizonyult – állt meg St John és átkarolta Aurorát. – Ezúttal viszont nem fogadok el nemleges választ, drágaságom! – simította végig ujjaival a lány arcát, majd állat mutató- és hüvelykujja közé fogta. – Akarlak, Aurora! Érted, mit akarok mondani? *Akarlak!* – ismételte meg szavait, s világosbarna szemeiben apró tüzecskék égtek.

A hirtelen határozottá váló St John egyszerre érdekelni kezdte a lányt. Ugyan mi történhetett azzal az általában enyhén unottan viselkedő, okos fiatalemberrel, aki St John volt mindaddig, amíg össze nem találkoztak? Ez a férfi már veszélyt jelentett a számára, s ezen maga is elcsodálkozott.

– Akarsz? Azt akarod mondani, hogy szeretkezni akarsz velem, St John? Szemtelen ajánlat ez egy tisztességes lány számára! – mondta a lány enyhe gúnnyal a hangjában.

– Ön engem nem tud becsapni, Spencer-Kimberly kisasszony! – nevetett fel halkan St John. – Az elegáns és tisztességes hölgy álarca mögött egy szenvedélyes nő rejlik! Igen, szeretkezni akarok veled, és te is azt akarod, hogy szeretkezzem veled!

Aurora szíve hirtelen hevesen kezdett kalapálni, s úgy tűnt, hogy térdei is azonnal felmondják a szolgálatot. A férfi szavai! A szavakban rejlő visszafojtott tűz! Mindez nagyon izgalmas volt számára. Mindig is nagyon vigyázott a hírnevére, soha nem engedte meg, hogy egy férfi megcsókolja vagy a kezét megfogja, s most maga is azon csodálkozott, hogy miért nem. A nőktől talán idegen az érzékiség? Tőle biztosan nem.

– Igen, valóban azt akarom, hogy szeretkezz velem, St John! Most meg vagy döbbenve?

– Nem! – rázta meg fejét tagadóan St John. – Első látásra felismerem a szenvedélyes szüzeket, Aurora.

A lány hirtelen dühbe gurult. Hogy merészeli ez a férfi így sértegetni? Eltolta magától St Johnt, és arcul legyintette.

– Szemtelen csirkefogó! – vágta a képébe.

– Kis ringyó! – hangzott St John válasza, s durván ismét magához rántotta a lányt, majd két karját a háta mögött egyik kezével lefogta, ezzel meghiúsítva minden ellenállást, s megcsókolta.

Az első csók! Ez egész életében emlékezetes marad a számára. Nem az a gyengéd és lágy valami volt, amit korábban elképzelt. Erőteljes, szenvedélyes és követelőző volt ez a csók. Egy pillanatig még élvezte is, majd teljes erejéből a fiú lábába rúgott.

– Auu! – szisszent fel fájdalmasan St John, de továbbra sem enyhült a szorítása, s mindketten a pázsitra zuhantak. – Te aztán igazi boszorkány vagy, Aurora – mondta, s fölé hajolt, hogy ismét megcsókolja, de a lány dühösen félrefordította a fejét.

– Eressz el! – sziszegte a férfi arcába. – Azonnal eressz el St John, mert különben akkorát sikítok, hogy azt hiszik, ölnek valakit!

A férfi erőteljesen visszafordította a lány fejét, s ajkával ismét megtalálta az ajkát. Az érzésekkel teli csókot a lány ezúttal már mámorítóan édesnek érezte. A férfi tudta, hogy Aurora még mindig szeretne neki ellenállni, de ő is képtelen legyőzni szenvedélyét. Szűz volt. Kíváncsi, szenvedélyes szűz. Hagyta, hogy levegőt vegyen, mielőtt a lányéra szorította, s egyre engedékenyebbé váló ajkai közé csúsztatta nyelvét is.

Aurora kicsit szédelgett, s úgy érezte, hogy menten szétrobban az egész testén elhatalmasodó szenvedélytől. Két ajak összefonódása ugyan hogy okozhat ilyen hithetetlen gyönyört? És miért kerülte el eddig a csókolózást? És vajon Cally miért nem mondta el neki, hogy ez milyen csodálatos? Ez maga a mennyország! Bátor elhatározással nyelvét gyakorlatlan mozdulattal a férfi nyelve köré simította, s legnagyobb meglepetésére St John hirtelen szinte vad mozdulattal megrázkódott, elhúzódott tőle, s egy mélyről felszakadó nyögés kíséretében levegő után kapkodott.

– *Még!* – követelte a lány.

A fiú csak végigfuttatta ajkait az övén, majd szemhéjait kezdte csókolgatni. Tenyerével félrefordította a lány fejét, s csókfüzérrel borította egész arcát és nyakát. Aurora az arca és a nyaka között érezte a testéből áramló melegséget. Hátravetette a fejét és nyakát, hogy a férfi jobban hozzáférhessen illatos testéhez.

– *Csodálatos! Csodálatos!* – lihegte a lány, amikor megérezte, hogy a férfi keze feszes kis melleinek domborulatait érintik. Keze a hátához simult, néhány pillanatig bíbelődött a ruhát összefogó zsinórokkal, majd nagy gyakorlatról árulkodó mozdulatokkal azonnal meg is oldotta. Aurora nem viselt fűzőt.

St John úgy változtatott helyzetén, hogy a pázsiton fekve könnyedén karjaiba tudja vonni a lányt. Keze gyengéden a meglazult ingváll mögé csúszott, s a lány mellei szinte azonnal kibuggyantak belőle. Egy pillanatig elragadtatottan bámulta a két drága kis halmot, majd szenvedélyesen megcsókolta, s kezét sem volt képes visszafogni, hogy ne dédelgesse őket.

– Istenem, milyen gyönyörűek! – nyögött fel szenvedélyesen St John.

Aurora szinte megkövültén bámulta, ahogy a férfi becézgeti a testét, ahogy meleg tenyerébe fogja mellét, gyengéden megszorítja, majd fölé hajol, hogy mellbimbóját megcsókolja. Minden erejét össze kellett szednie, hogy fel ne kiáltson. Valahol tudatában volt annak, hogy nem lenne szabad ilyen közelségben lenni a férfival, s úgy érezte, hogy tiltakoznia kell a helyzet ellen.

– St John – kapkodott Aurora levegő után –, nem hiszem, hogy szabad lenne ilyeneket csinálnod... Ó! Ó! Óóó, St John, hagyd abba ezt a kínzást! – lihegte, de a férfi ajkai már a mellbimbóira tapadtak. Aurora egész teste lángolt, és a combjai között bizsergést érzett. – St John, az isten szerelmére, hagyd abba! Csodálatos érzés, de szüzességemet nem szeretném Hawkesworthék kertjében elveszíteni! *Stop!* – ismételte meg, s birkózni kezdett, hogy kiszabaduljon a férfi öleléséből.

– Az ördögbe, te boszorkány – engedte el egy visszafojtott nyögés kíséretében St John a lányt –, te aztán túl veszélyes vagy egy hozzám hasonló egyszerű halandó számára! Aurora, mondd, hogy hozzám jössz feleségül!

– Majd még meggondolom, St John – válaszolta halkan a lány, s valóban most vette először komolyan fontolóra azt, hogy hozzámenjen-e feleségül. Ha ez a szerelmi játszadozás hasonlít a házasság ígérte gyönyörökhöz, akkor talán el kellene fogadnia az ajánlatot. Nagyon élvezte a férfi közelségét, akibe – ha ilyen gyorsan fel tudta korbácsolni a szenvedélyét – minden bizonnyal ő is beleszeretett. Végtére is, mi az a szerelem? Még soha nem adott senki érdemi magyarázatot erre az érzésre. Úgy tűnt, hogy csak saját ösztöneire támaszkodhat.

St John ismét felnyögött, s a hátára fordult. Arcára valóban fájdalmas kifejezés költözött,

– Fáj valamid? – kérdezte Aurora ártatlan tekintettel.

– Igen – hangzott a válasz.

– Hol? – kérdezte a lány. – Segít rajta, ha megmasszírozom? Cally vállát is szoktam masszírozni, amikor fajaimat érez.

– Ha meglátnád, nem hinném, hogy most a fájó testrészemet szeretnéd masszírozni, Aurora – húzódtak gonoszkás mosolyra St John vonásai. – Legalábbis addig, amíg házasok nem leszünk.

– Ó, St John, ne légy már ilyen! – korholta Aurora a fiút. Azonnal mutasd meg, hol fáj, és majd én segítek rajta.

Válaszul a férfi kigombolta a nadrágját, majd széthajtotta az elejét, és egy megkönnyebbült sóhajjal kiszabadította hímtagját a kényszerű rabságból.

Aurora megkövültén bámult, s tekintetét nem tudta levenni a férfi nadrágjának nyílásából előremeredő vastag, hosszú, húsból-vérből lévő hímvesszőről. Eszébe jutott, hogy gyermekkorában George-ét is látta, ár meztelenül együtt úszkáltak a tengerben. Az most semmiségnek tűnt ehhez a félelmetes szerszámhoz képes. Ennek ellenére a félelem legkisebb jele nélkül felejt nyúlt, hogy megérintse, de a férfi megragadta a csukló-ját, és visszafogta a mozdulatát.

– Ne! – figyelmeztette St John. – Ha megérinted, akkor minden önuralmamat elveszítem, Aurora. Fordulj meg fordítsd el a tekintetedet, hadd kössem be a ruhádat. Túlságosan össze volt préselve, ez okozta a fájdalmat. Ha nem nyúlsz hozzám, akkor hamarosan rendbe jövök. Ha majd összeházasodunk, akkor boldog leszek, ha ezt a helyre kis fickót simogatod, de most még nem jött el az ideje,

Nem volt könnyű, de Aurorának végre sikerült tekintetet levennie a férfi ágyékáról, és hátat fordítani neki. Szó nélkül ült, mialatt St John gyakorlott mozdulatokkal húzta össze s kötötte meg a hátán a ruhát összefogó zsinórokat. Ezernyi kérdés kavargóit a fejében.

– Ez normális? – törte meg kettejük közt a csendet kérdésével.

– A méretére gondolsz? – kérdezett vissza St John Aurora szapora bólogatással válaszolt.

– Azt hiszem, hogy igen. Hawkesworthé egy picit nagyobb, mint az enyém, de szerintem az a fontos, hogy valaki hogyan bánik a szerszámával – karolta át a lányt, s hátul csókot lehelt a nyakára.

– Fájdalmat tud okozni? – kérdezte Aurora, s fejét akaratlanul is hátrahajtotta a férfi vállára. „Azt hiszem, hogy hozzámegyek feleségül” – gondolta.

– Mikor majd szüzességedtől megszabadítalak, magad is érezni fogod – hangzott a válasz. – Vannak lányok, akik rövidke, éles fájdalmat éreznek, másoknál ez nem több pillanatnyi, apró kellemetlenségnél. Tulajdonképpen szűzhártya méretétől és vastagságától függ.

– Te már ezt biztosan csináltad is – jegyezte meg Aurora szárazon.

– Igen – felelte St John –, csináltam, de feleséggel még soha, Aurora!

– Még nem mondtam, hogy hozzád megyek feleségül, St John! – mondta a lány, s lefejtve magáról az ölelő karokat, felemelkedett a pázsitról. Megigazgatta ruháját, és haját is megpróbálta némileg helyrehozni.

A férfi fölemelte a lány állat.

– Hozzám jössz feleségül, Aurora? Hozzám jössz. Hiszen képtelen vagy ellenállni annak a varázsnak, melyet csodálatos kis testedben felébresztettem.

– Csirkefogó, gazember – csattant rá a lány, de hangjában nem volt sok komolyság.

– Kis ringyó! – érkezett a válasz egy futó csók kíséretében. Mindketten hangosan felkacagtak.

– Gombolkozz be, St John, különben tartok tőle, hogy az egész ház megtudja, hogy mivel foglalkoztunk! – szólt rá szigorúan a fiúra.

– Mindenesetre gyanítanák – felelte St John gombolkozás közben.

– Most visszakísérhetsz a házba! – jegyezte meg Aurora hűvösen. – Utána pedig menj haza, St John! A mamád már el sem tudja képzelni, hogy mi történhetett veled. Biztos vagyok benne, hogy szegénynek fogalma sincs róla, hogy milyen ördög lakozik benned!

– Attól tartok, drágaságom, hogy nagyon is tisztában van vele. Eljöhetnék holnap érted, s elvihetnélek hozzá egy teára? Legalább megismerhetné jövendő menyét!

– John! – háborgott Aurora. – Még nem mondtam igent! Ne feltételezz ilyesmit, amíg ki nem mondom!

– A türelem nem tartozik az erényeim közé, Aurora – mosolyodott el St John.

– Az erényesség sem tartozik az erényeid közé! – vágott vissza Aurora.

– Ez pontosan így igaz! – tört fel St Johnból a hangos kacagás.

A házba belépve Aurora észrevette, hogy az ajtó rése alatt fény szűrődik ki a könyvtárból.

– Jó éjszakát, St John! – búcsúzott el Aurora.

A férfi ismét karjaiba vette, lassan megcsókolta.

– Jó éjszakát, Aurora, drágaságom! Mennyire vágyom már egy olyan éjszaka után, amikor majd nem fogom engedni, hogy egyedül menj az ágyadba. Ragaszkodni fogott hozzá, hogy meztelenül aludjunk – súgta aztán halkan a lány fülébe –, és addig fogom simogatni, csókolgatni drága tested minden porcikáját, amíg könyörögni nem fogsz, hogy tegyelek a magamévá. *És én meg is teszem!* – kulcsolódott rá St John keze a lány karcsú derekára, s mellei majdnem az övét érintették. – Addig foglak izgatni és játszadozni veled, amíg hajlandó nem leszel feleségül jönni hozzám, drágaságom! Tudom, hogy az a titkos helyecske még mindig lüktet és nedves, nem így van?

– Nagyon romlott vagy te, St John! – mormogta halkan a lány. – Ha te felizgatsz, akkor én is felizgatlak téged, s akkor *az a helyre kis fickó* úgy fog sajogni és vágyakozni utánam, mint ahogy most is teszi, nem így van? – kérdezte, s ajkát bátran végigfuttatta a fiú ajkain.

Nyílt a könyvtár ajtaja, és a gróf éles hangja csendült fő-

– Menj a szobádba, Aurora! St John, te pedig melli haza! Nem lesz botrány a házamban!

Justin St John mosolyogva csókot lehelt Aurora orra hegyére, elengedte a derekát, és gunyoros meghajlással búcsúzva unokatestvérétől, távozott.

Valerian Hawkesworth dühös pillantással kísérte a távozó férfit.

– Ne felejtse el, kisasszony – fordult ezután Aurorához –, hogy amíg Angliában tartózkodik, addig én vagyok a gyámja. Nem fogja itt az utcanő szerepét játszani, mert különben bezáratom a szobájába, ahol kenyéren és vízen fogom tartani! Megértetted, Aurora?

– Azt értettem meg, hogy ön dölyfös és fennhéjázó, *uram,* amilyennek mindig is tartottam. A testvéremre ráerőltetheti az akaratát, de engem soha, semmire sem tud rákényszeríteni! Valószínűleg feleségül megyek St Johnhoz, bár még nem döntöttem el a kérdést, de ha úgy véli, hogy jó híremet veszélyeztetem, akkor nagyon téved. Most pedig jó éjszakát! – fordult sarkon Aurora, majd a lépcsőn felsietve egyenesen az özvegy grófné lakosztálya felé vette lépteit, s udvariasan bekopogott az ajtón.

– Ha a kegyelmes asszony még ébren van, akkor szeretnék vele beszélni – közölte udvariasan Aurora az ajtót nyitó szobalánnyal.

– Kerüljön beljebb, kisasszony, a grófné várja önt – felelte az apró termetű, vidám mosolyú Jane.

Mary Rose Hawkesworth már ágyban volt, főkötőjét kék selyemzsinór fogta össze az álla alatt.

– Nos? – nézett kérdően a lányra. – Megkérte a kezed, és te igent mondtál, Aurora?

– Már a hetedik alkalommal kérte meg a kezemet – közölte Aurora egy apró kacagás kíséretében. – Mindig kosarat kapott tőlem.

– Már hétszer megkérte a kezedet, és te visszautasítottad? – kérdezte döbbenten az özvegy.

– Ma este nem utasítottam vissza, de igent sem mondtam neki, bár nagyon hajlok rá, hogy beleegyezzem ebbe a házasságba, asszonyom – mondta Aurora a pártfogójának.

– És miért éppen most? – kérdezte érdeklődéssel az özvegy.

– Ma este megcsókolt – felelte a lány. – És tetszett! Nagyon kellemes volt. Ma estig kifogástalanul és nagyon udvariasan viselkedett. Ma egy kicsit erőszakos volt. Érdekesnek és finomnak találtam. Nem az a piperkőc, akinek eleinte gondoltam, s most talán elfogadom az ajánlatát, mert azt hiszem, hogy férjnek is nagyon érdekes lesz. Még akár szerelmes is lehetek bele.

– Ahh! – bólogatott egyetértően az özvegy, s tekintete találkozott szobalányáéval. – Jobb kérőt nem is találhattál volna, gyermekem. St John a hozományod nélkül is gazdag ember, tehát nem voltak hátsó gondolatai, amikor megkérte a kezedet. Eddig soha nem akart megnősülni. Gyanítom, hogy szerelmes lett beléd.

– Kérte, hogy holnap menjek el hozzájuk teára, és találkozzam az édesanyjával – folytatta Aurora.

– Nagyszerű! – hangzott a lelkes válasz. – Természetesen el kell, hogy kísérjelek. Ezzel is bizonyságát akarom adni St John asszony előtt, hogy szívvel-lélekkel egyetértek minden olyan kapcsolattal, mely fia és családunk között létrejön. Gondolkodtál már azon, gyermekem, hogy mikor kellene megtartanunk az esküvőt?

– Még nem mondtam igent St Johnnak, asszonyom! – nevetett fel Aurora.

– Majd megteszed, természetesen, és minél előbb, annál jobb! – tanácsolta nyomatékkal az idős hölgy.

– A tavasz utolsó napjai esetleg megfelelnének? – morfondírozott Aurora. – Az illendőség kedvéért is legalább egy évet várni kell. Akkorra már Cally is teljesen helyrejön a szülés után, s lehetne az egyik tanú.

– A tavasz valóban tökéletes lenne! – bólogatott az özvegy. – Április vagy május, gyermekem. Május közepe nagyszerűnek látszik! És ugyan kit érdekelnek a vén pletykafészkek! St John nagyon akarja, s gyanítom, hogy most már te sem vagy ellene – hunyorított ravaszkásan a lányra. – Fiatal koromból még én is emlékszem a szenvedélyes csókokra. Azoknál édesebbet el sem lehet képzelni.

– Tisztelem a tapasztalatait – jegyezte meg Aurora játékosan. – Gondolom, asszonyom, most már le kíván pihenni. Szeretnék jó éjszakát kívánni – mondta a lány, s lehajolva ösztönösen csókot nyomott az özvegy grófné ráncos arcára, majd egy gyors pukedli után már kiment a szobából.

Mary Rose Hawkesworth ujját az arcához érintette, s könnycsepp gördült végig az arcán.
– Valóban aranyos gyermek – motyogta halkan.
– Tényleg az! – bólogatott Jane. – Kár, hogy nem ő jutott Valerian úrnak!
– Bizony kár! – bólogatott az özvegy.

9. fejezet

– Maradj már nyugton, kisasszonykám! – szólt rá Martha Aurorára, miközben az ingvállat fűzte össze a hátán.

– Soha nem kaptam meghívást egy fiatalember anyjához, és most nagyon izgulok – ismerte be Aurora.

– Az özvegy is ott lesz – nyugtatgatta Martha. – Hagyd hadd beszéljen ő helyetted is. Válaszolgass udvariasan és próbálj valami jó modort felvenni, kisasszonykám! St John asszonynak nem kell feltétlenül megtudnia, hogy terpeszben ülöd meg a lovat, és szeretsz meztelenül úszkálni a tengerben. Mutasd magad olyan kislánynak, amilyet a mamák szeretnének a fiacskáik számára!

– Még mindig nem közöltem St Johnnal, hogy hozzámegyek feleségül! – tiltakozott Aurora.

Martha maga felé fordította a lányt, s kritikus pillantást vetett öltözékére. Az almazöld ruha alatt sokszínű, hímzett pillangókkal díszített, elefántcsontszínű alsószoknyát viselt. A ruha éppen a könyöke alá érő, szűkre szabott ujjait krémszínű szegély díszítette, kerek, formás kivágását csipkefodor vette körül.

– Természetesen férjhez fogsz menni St Johnhoz, kisasszonykám – mondta Martha meggyőződéssel. – Az elmúlt télen éppen ezért jöttünk ide St Timothyról. Itt van, tessék, a stólád. Hideg nincs, úgyhogy köpenyre nem lesz szükséged – terítette Martha a széles sálat úrnője vállára, majd egy pár csipkekesztyűt és egy halványzöld selyemmel bevont retikült nyomott a kezébe. – Benne van a zsebkendőd és egy kis festett legyező is, ha túlságosan meleged lenne. Most pedig maradj kicsit nyugton, amíg végzek az utolsó simításokkal! – mondta, s egy krémszínű selyemből kialakított apró virágcsokrot erősített Aurora hajába. Kicsit hátralépve tetőtől talpig figyelmesen végigmérte. – Igen! – bólintott elégedetten. – Tökéletes!

Mary Rose Hawkesworth unokája társaságában állt az előcsarnokban, amikor Aurora megjelent.

– Milyen csinos vagy, gyermekem! – dicsérte az özvegy.

– Köszönöm, asszonyom – hangzott a válasz, majd Aurora a grófhoz fordulva megkérdezte: – Szerinted is csinos vagyok, Valerian?

– Tartogasd ezt a flörtölést az unokatestvéremnek, Aurora – hangzott az éles válasz. – Elég merészen öltözködtél fel a tiszteletére!

– Merészen? Mi az ördögöt találsz merésznek az öltözékemben? – csattant fel dühösen Aurora.

– Túlságosan mély a dekoltázsod! – morogta a gróf.

– Csipkével van körülvéve, és Martha szerint nagyon is mutatós! – vágott vissza Aurora. – Ugye, a női divatot illetően nem kíván döntőbíró lenni, uram?

– Elég legyen! – emelte fel kezét az özvegy. – Gyere, kedvesem, különben elkésünk a Primrose Courtból – mondta, majd egy unokájára vetett szikrázó tekintet után karon fogta Aurorát.

A gróf a kastély elől kigördülő hintó után bámult. Aurora csodálatosan nézett ki, de annak még a gondolata is felbőszítette, hogy St Johnnak akart tetszeni. Vajon valóban szereti-e unokatestvére Aurorát? *Valóban szereti?* Vajon tudja-e már Aurora, hogy St John mennyire imádja a nőket? Minden nőt! Elvesz egy tisztességes lányt, tisztességes hozománnyal, aki szül neki néhány gyereket, s felesége mellett tart magának egy csinos kis nőcskét. A gróf nagyot sóhajtott, majd visszatért a könyvtárába, öntött igának egy whiskyt, és leült az egyik karosszékbe.

A hintó gyorsan maga mögött hagyta Hawkes Hillt. Közel félóráig tartott az út Primrose Courtba, ahogy St. John otthonát általában emlegették.

– Margaret St. John boldog lesz, hogy St. John végre megnősül – jegyezte meg az özvegy útközben. – Nagyon szerencsés vagy, gyermekem. A Primrose Court közelében van még egy különálló kúria is, melybe St John asszony már nagyon szeretne beköltözni. Az elmúlt néhány évben mással sem foglalkozott, mint hogy lakhatásra előkészítse a házat. Ez azt is jelenti, hogy nem lesz anyós a házadban.

– De asszonyom, én még mindig nem döntöttem el, hogy hozzámegyek-e feleségül St Johnhoz vagy sem. Remélem, hogy a tisztelt St John asszony sem veszi készpénznek a dolgot! – fészkelődött idegesen Aurora a helyén.

– Drága gyermekem – veregette meg az özvegy Aurora kézfejét –, abba kellene már hagynod ezt a kislányos szabódást. Ez egyáltalán nem illik a te jellemedhez. Hát persze hogy férjhez mész St Johnhoz! Kitűnő fogásnak számít, és a mamád is nagyon boldog lesz, ha megtudja.

A hintő most egy alma- és körtefákkal beültetett gyümölcsös mellett gördült el. A levegő gyümölcsillatú volt. Nemsokára letértek a főútról, begördültek egy nyitott kapun, s rátértek egy keskeny, fasorral szegélyezett útra, mely egyenesen a Primrose Courthoz vezetett. A kedves, melegséget árasztó, rózsaszínű téglából Tudor-stílusban épített villát az elmúlt években korszerűsítették, nagy ablakokkal látták el, és egy oszlopos előcsarnokot építettek hozzá. A lovak kényesen lépegettek a zúzott kővel borított úton, majd megálltak a ház bejárata előtt. Azonnal szolgák futottak elő, nyitották a hintó ajtaját, engedték le a lépcsőt, majd az utasokat lesegítették, és bekísérték őket a házba.

Justin St John az előcsarnokban várta őket.

– Isten hozta, kegyelmes asszonyom! – csókolt kezet az özvegynek. – Isten hozott itthon, drágaságom! – fordult ezután Aurorához, aki menten elpirult szavai hallatára.

– Ó, ne bolondozz már, St John! – válaszolt Aurora gyengéd szemrehányással a hangjában.

– Fáradjanak be a szalonba, a mama már várja önöket! – mondta St John mosollyal az arcán. „Milyen csodálatosan néz ki ez a lány! – gondolta magában. – És ma valahogy nem is úgy viselkedik, mint máskor. Ma biztosan igent mond.

Biztos volt benne, hogy ma elhangzik a boldogító igen. Szíve hevesen kalapált, s egy rövidke pillanatra ismét gyereknek érezte magát. A két hölgyet bevezette a szalonba, ahol anyja már állva várta a vendégeket, hogy üdvözölje őket.

– Milyen nagyszerű, hogy ellátogatott hozzánk, asszonyom! – köszöntötte Mary Rose Hawkesworthöt finom kis térdhajlítással. – Annyira bánt, hogy a malériám miatt májusban nem lehettem ott azon a nagyszerű bálon! A szomszédok még mindig arról beszélnek, s azt a drámai csúcspontot emlegetik, amikor az ifjú grófné elájult, s megtudta, hogy áldott állapotban van. Most jól érzi magát?

– Annyira jól, amennyire az ő helyzetében bármely fiatalasszony érezheti magát, Margaret – válaszolta az özvegy grófné fáradt mosollyal ajkán. – Ma elhoztam a grófné testvérét is magammal. St John, mutasd be Aurorát!

– Mama, szeretném neked bemutatni Aurora Spencer-Kimberly kisasszonyt! – tett eleget kötelességtudóan a felszólításnak St John.

– Üdvözlöm, asszonyom! – pukedlizett Aurora.

– Szóval – kezdte Margaret St John – ön az, aki férjhez megy a fiamhoz, Spencer-Kimberly kisasszony! Ugye, férjhez megy Justinhoz? – kérdezte mosolygós szemekkel Aurora meglepett arckifejezése láttán.

– Igen, St. John asszony – nyögte ki Aurora egy örökkévalóságnak tűnő, hosszú szünet után –, én vagyok. Remélem, hogy ön is beleegyezését adja!

– Drágaságom! – ölelte át Margaret St. John melegen Aurorát. – Végtelenül boldog vagyok, hogy végre egy ilyen nagyszerű fiatal nő döntésével megállapodásra bírja a fiamat. Gyere, üljünk asztalhoz, már kész is a tea!

Aurora úgy vélte, hogy csak álom az egész. Valóban igent mondott arra, hogy férjhez megy St Johnhoz? Igen, valójában ez történt! Az özvegy grófné arcán elégedett mosoly ömlött el. St John asszony is boldognak látszott, amikor a teát kitöltötte a csészékbe, a fia arcára pedig csak ostoba mosoly költözött. Miért is mondtam igent, csodálkozott Aurora saját magán. Valóban szeretem? Csendesen kortyolgatta teáját. St John hangja zökkentette vissza a valóságba.

– Tartsuk meg karácsonykor az esküvőt! – mondta lelkesen.

– Justin! – intette ijedten azonnal óvatosságra az anyja. – Egy esküvőt ennyi idő alatt nem lehet megszervezni, s ráadásul nem is lenne illendő dolog. A gyors esküvő miatt szóbeszéd kelne lábra, ami kellemetlenül érinthetné Aurorát. Sajnálnám, ha az emberek az ujjúkon számolnák a hónapokat!

– Aurorával már beszélgettünk erről, Margaret, s úgy gondoltuk, hogy a következő év májusa alkalmas lenne, Aurora mindig is tavasszal szeretett volna férjhez menni – mondta az özvegy grófné.

– Május! De hisz az majdnem nyolc hónap! – háborgott St John.

– Ó, igen! – válaszolt Margaret St John az özvegynek.

– A május valóban nagyon megfelelő lenne, s akkorra már az ifjú grófné is felépülne a szülés után, és testvére oldalán lehetne a szertartáson. Az eljegyzést persze minél előbb be kell jelenteni.

– Itt Angliában Aurora gyámja Valerian. Majd én gondoskodom róla, hogy a jövő héten adjon egy szűk körű, bensőséges ebédet, amelyen bejelenthetjük az eljegyzést. A grófné állapota miatt senki sem fogja furcsállni, hogy ezt ilyen egyszerű körülmények között tesszük – magyarázta az özvegy grófné.

– Milyen kár, hogy az ifjú grófné állapota nem tette lehetővé, hogy jelen legyenek a nemrégiben megtartott királyi esküvőn és koronázáson! – jegyezte meg St John asszony. – Úgy tudom, csodálatos esemény volt, a királyné pedig nagyon kedves teremtés.

– Calandra számára valóban borzalmas csalódást jelentett, hogy nem lehetett jelen az eseményen – felelte az özvegy, s eszébe jutott, hogyan sikoltozott és hisztériázott, amikor megtudta, hogy terhessége alatt nem utazgathat. Három napon keresztül megállás nélkül zokogott, s még mindig nem tudta magát túltenni az ügyön.

A két hölgy ezután a pletykáknál kötött ki, s bár St John anyja legalább tizenöt évvel fiatalabb volt az özvegynél mégis rengeteg közös témájuk és ismerősük akadt.

– Körbeviszem Aurorát a házon – szólalt meg végül St John, s anyja máris búcsút intett a fiataloknak.

Kéz a kézben léptek ki a szalonból, St John megmutatta Aurorának az ebédlőt, a hátsó szalont, melyet általában a szűkebb család használt, a báltermet és a zászlókkal díszített, ősi formájában hagyott előcsarnokot. Felmentek a lépcsőn, beléptek egy ajtón, s máris egy nagy hálószobában voltak.

– És ez itt az én szobám – mondta halkan a férfi, majd karjaiba vonta a lányt, és gyengéden megcsókolta.

Aurora néhány pillanatig élvezte a csók ízét, aztán kicsit eltolta magától a férfit.

– Nem kellene ezt tennünk, St John, te is tudod.

– Mikor döntötted el, hogy hozzám jössz feleségül? – kérdezte a férfi, s kioldotta Aurora hátán a ruhát összefogó fűzőt, s újra megcsókolta.

– Mikor az édesanyád nekem szegezte a kérdést – ismerte be a lány, s tenyerét St John tarkójára csúsztatva viszonozta a csókot. – És a jegygyűrűm hol van?

St John nem válaszolt a kérdésre, csak lenyomta őt az ágyra, átkarolta, majd lehúzta róla az ingvállat, s szabaddá tette alabástromszínű melleit. Kezeivel becézgetni, simogatni kezdte a kecses kis halmokat. Csókolta a rózsaszín mellbimbókat, aztán finoman harapdálta a formás kebleket. Aurora nagy sóhajjal bátorította, egészen addig, amíg már nyöszörögni és vonaglani kezdett alatta.

– Szeretnél még többet is megtudni, drága Aurorám? – emelte fel fejét végül St John az édes test domborulatairól.

– Igen – nyögdécselte a lány, s érzékeny, megkeményedett és duzzadt melleinek becézgetésétől máris teljes izgalomba jött.

– Mindez sokkal egyszerűbb lesz, ha majd nem lesz rajtad ennyi ruha – hajtotta fel St John a lány szoknyáját. A zöld selyemszoknya alatt Aurora legalább fél tucat alsószoknyát viselt, de legalább abroncs nem volt rajta. A férfi félretolta a ruhatömeget, aztán simogatni kezdte a lány feszes selyemharisnyába bújtatott combjait. Nászéjszakájukon maga akarta majd lassan, céltudatosan levetkőztetni feleségét, s végigcsókolni minden porcikáját egészen addig, amíg az asszony már a puszta érintésétől is lázba jön. Keze ezután a harisnyakötő fölé nyúlt, és a lány combjának belső felén az érzékeny, finom bőrt kezdte könnyű ujjakkal, ingerlően simogatni.

Aurorával már forgott a világ. St John jókora kezei annyira gyengédek, a mellére tapadó ajkai olyan finoman játékosak voltak, hogy korábban ilyesmit elképzelni sem tudott. A kéz egyre feljebb csúszott, s lágyan simogatni kezdte azt a göndör szőrzettel borított kis fészket. Aurora érezte, hogy most már veszélyes területen járnak, s vadul összerándult, amikor a férfi hosszú ujja a szeméremajkak között megtalálta az érzékeny pontját, és izgatóan dörzsölgetni kezdte.

– *St John!* – hagyta el halk, elfojtott sikoly a lány ajkait.

– Nem jó? – kérdezte forró suttogással a férfi, s ujjával tovább folytatta az erotikus játékot.

Igen! Ó, istenem, igen! Ez még annál is sokkal jobb volt, mint amikor saját magának csinálta. Nyöszörgött az izgalomtól, s levegő után kapkodott, amikor eljutott a gyönyör csúcsára.

– Mmmmmm! Ó, St John, ez már egyszerűen kibírhatatlanul jó! Ó! Ó! *Óhhbhhh!* – rándult össze egész testében Aurora.

A férfi előrehajolt, megcsókolta, nyelvük találkozott.

– Egyszer majd a nyelvemmel is simogatni fogom *azt,* drágaságom, de te még nem vagy felkészülve az ilyen játékokra – mondta St John, ujja eltávolodott a lány érzékeny klitoriszáról, s besiklott a testébe. Aurora meglepetésében felszisszent, de a férfi nyugtatgatni kezdte. Nincs semmi baj, drágaságom. Itt fogok majd a testedbe hatolni, amikor férj és feleség leszünk! – mondta, s ujja nagyon lassan, nagyon óvatosan haladt egyre beljebb a forró nyíláson. Mikor elérte a szűzhártyát, abban a pillanatban megállt a mozgásban, s gyengéd érintéssel meggyőződött róla, hogy az még érintetlen.

Aurora hangosan nyöszörgött a gyönyörtől.

– Pszt, drágaságom – becézgette a férfi, s ujját ki-be mozgatta a lány testében. – Hát nem csodálatos, Aurora? Ne, édesem, ne mozdulj, mert akkor esetleg akaratlanul is fájdalmat okozok neked!

Ujjai fürgén mozogtak, s Aurora pillanatokon belül felsikoltott a gyönyörtől, s mikor az egész testén átviharzó görcsös remegés elcsitult, a férfi kivette testéből az ujját. Hímtagja már egészen forró és kemény volt, s majdnem szétfeszítette nadrágját. Kissé meglazította magán a ruhát, a lány mellé feküdt, s magához húzta Aurora kezét.

– Ha most nagyon gyengéden simogatni kezded, az sokat fog segíteni, drágám.

– De hiszen tegnap még azt mondtad, hogy ez fájdalmat okoz – mormogta a lány, de ujjai már rá is kulcsolódtak. Forró volt, és élet lüktetett benne.

– Az tegnap volt, drágám, Hawkesworthék kertjében. Most pedig itthon vagyunk, az én házamban. Finoman, Aurora! – magyarázta, ahogy a lány ujjainak szorítása enyhült, és simogatni kezdte a pattanásig merevedett hímtagot. – Ahh, ez az, így jó! – nyúlt bele St John a zsebébe, és előhúzott egy selyem zsebkendőt. – Most vedd el a kezedet, Aurora. Mindjárt feltörnek a szerelem nedvei!

Aurora nem tudott ellenállni a kíváncsiságnak, és figyelte, ahogy St John hímtagjából szinte kirobban a sűrű folyadék. A férfi zsebkendőjével felfogta a feltörő nedveket, remegett a gyönyörtől, majd ő is lecsillapodott. Letörölte magát, félretette a zsebkendőt, szájon csókolta a lányt, aki feléje nyúlt, és megsimogatta az elernyedt hímtagot.

– Ugye, nem féltél? – mosolyodott rá St John.

– Nem – válaszolta a lány –, de, ugye, romlott és illetlen dolgot csináltunk, St John? Nagyon illetlen dolgot.

– Még el sem kezdtem veled illetlenkedni, Aurora – mosolyodott el a férfi, és újra megcsókolta a lányt.

Aurora elégedetten mormogott valamit, amikor a falióra ütni kezdett. A lány megmerevedett, és elhúzódott St Johntól.

– A mamád és az özvegy már biztosan nyugtalankodnak miattunk, hogy hol lehetünk – hajtotta le a szoknyáját és ült fel az ágyon. – Kösd be hátul a ruhámat, St John!

A férfi eleget tett a kérésnek, majd ő is begombolkozott.

– Ó, a hajam valami szörnyűség! – nézett bele Aurora a kandallópárkány fölötti tükörbe. – Ezt képtelenség megigazítani!

St John nevetve húzta ki az éjjeliszekrénye fiókját, elővett egy apró kis hajkefét, mellyel maga igazgatta helyre a lány kibomlott fürtjeit.

– Így! – mondta elégedetten, amikor végzett a frizura helyreállításával. -– Most már senki sem mondaná meg, hogy az erényeiddel játszadoztunk, drágám! – segítette fel a lányt az ágy széléről. – Gyere, drágaságom, most bemegyünk a páncélszobába, ahol megkapod St Johntól a jegygyűrűt. Egy nagyszerű, ovalisra csiszolt, sárga briliáns, és nagyon fog illeni hozzád. Különben is, gondoljon mindenki azt, amit akar! Tavasszal már a feleségem leszel, Aurora.

– Azt hiszem, hogy nem kellene megkérdeznem, hogyan tettél szert ilyen gyakorlatra a női frizurák megigazításában – jegyezte meg Aurora kicsit savanyú ábrázattal.

– Nem, ezt valóban nem kellene megkérdezned – bólogatott St John, majd kézen fogva kivezette Aurora a hálószobájából.

Visszatérve a szalonba St John asszony és az özvegy elragadtatott szavakkal dicsérték a jegygyűrűt. Aurora most először érezte kicsit izgatottnak magát.

– Ez lenne a szerelem? – kérdezte halkan St Johntól.

– Nem tudom – vonta meg a vállát a férfi. – Még soha nem voltam szerelmes, csak annyit tudok, hogy irántad teljesen másként érzek, mint más nő iránt, akit valaha is ismertem, drágám! Talán valóban ez a szerelem.

Ez meglehetősen hízelgőén hangzott, gondolta a lány útban vissza Hawkes Hill felé.

– Csodálatos ez a kő! – jegyezte meg az özvegy grófné immár negyedik alkalommal azóta, hogy meglátta Aurora gyűrűjét. – Egy kicsit talán feltűnő, de azért nem hivalkodó. A világon nincs még egy ilyen gyémánt. Azt mondják, hogy valamikor egy indiai rádzsáé volt, neve is van. A *Szűz,* így nevezték el ezt a gyémántot. Nagyon boldog vagyok, gyermekem – folytatta az özvegy –, és biztos vagyok benne, hogy a családod is nagyon fog örülni, hogy így alakultak a dolgok.

– Mikor lesz az esküvő? – kérdezte George Spencer-Kimberly valóban nagyon elégedetten. Saját esküvőjüket ők október legvégére tervezték. – St Johnnal visszajöttök velünk St Timothyra? – kérdezte.

– A jövő tavaszig nem házasodunk össze – válaszolta Aurora. – Ezt az özvegy és St John asszony döntötte el. – Ó, George, úgy szeretném, ha rá tudnánk beszélni a mamát, hogy hagyja ott a szigetet, és jöjjön el Angliába, hogy Callyvel és velem lehessen! A gróf azt mondta, hogy Cally visszatérhet Londonba, ha szül neki egy gyereket, és Callynek is ez a szándéka. Ha a mama itt lenne, akkor talán ő is lehiggadna egy kicsit.

– Majd megpróbálom – felelte George. – Gyerünk!

Nagyon szeretném Cally arcát látni, amikor megpillantja a jegygyűrűdet! Halálosan fogja irigyelni! Tudod, hogy mennyire szereti a szép ékszereket!

– Isten áldása rátok – fogadta Cally az eljegyzésről szóló hírt. Most is az ágyában ült, teáját szürcsölte, és valami édességet majszolt hozzá. – Hadd lássam a jegyűrűdet! – fogta meg Aurora karcsú kezét, majd alaposan szemügyre vette a követ. – Igen nagylelkű ajándék, de már mondtam neked, hogy mit fog elvárni érte cserébe. Okosabb lenne visszaadni ezt a gyűrűt!

Sötét üstökét csóválva George már el is hagyta a szobát. Húga napról napra furcsább lett, és egyáltalán nem csinált titkot belőle, hogy mennyire utálja férje bármilyen közeledését.

– Kezdem tanulni a test gyönyöreit, kishúgom! – közölte Aurora. – St John nagyon szenvedélyes természetű!

– Szent isten! – szörnyülködött Cally. – Talán csak nem engedted közel magadhoz, és nem vesztetted el a szüzességedet? Ennyire ostoba azért nem lehetsz!

– Csak játszadoztunk egymás testével – felelte Aurora. – Ennyi az egész, és nem több!

– Hogy tudtad elviselni? – kérdezte Cally fáradt megadással.

– Nagyon is jó volt – válaszolta Aurora. – Szeretem, amikor megcsókol, szeretem a bőrömön érezni ajkának érintését, és nagyon jó érzés, amikor simogat és becézget, Cally.

– Hogy lehet valaki ennyire kéjvágyó? – rázkódott össze Cally.

– Ha egy nő élvezi egy férfi testi közeledését, akkor az még nem jelenti azt, hogy ő egy fékezhetetlen szajha. Természetesen ezzel nem azt akarom mondani, hogy minden férfit bátorítani kell a közeledésre – magyarázta Aurora a húgának –, de ez nem lehet bűn a férjével vagy a jövendő férjével. Miért ne részesülhetne egy nő is az élvezetekből? Ebben én semmi kivetnivalót nem találok.

– Talán bennem van a hiba – ismerte be Calandra. – Egyszerűen utálom, ha egy férfi tapogat vagy letámad. *Bármilyen férfi!* Nemcsak Valerian. Míg Londonban voltam, számos úr közeledett hozzám, nem éppen a legtisztességesebb módon és szándékkal. Azt nagyon élvezem, csodálnak és irigyelnek, de engem nem érinthet meg egy buja és kéjsóvár férfi!

– Akkor azon is csodálkozom, hogy most gyereket vársz – jegyezte meg merészen Aurora, de tulajdonképpen nem is várt semmi választ a megjegyzésére.

– A férjem kényszerített rá – közölte Cally nem kis meglepetést okozva. – Örököst akart, s az egyáltalán nem érdekelte, hogy én akarom-e őt vagy sem.

Aurora elgondolkodva mérlegelte testvére szavait. Ha Cally nem kívánta a férjét, akkor hogyan izgathatta fel mégis annyira, hogy testébe tudja lövellni a magvát? Meg kell kérdezni St Johnt, hogy ez miként lehetséges! A gróf talán az ellenállást élvezte. Visszataszítónak és ijesztőnek tűnt, hogy egy nő vágyait és akaratát valaki nem veszi figyelembe egy ilyen intim közeledés esetén. Aurorának nem volt alkalma tájékoztatni sógorát a tervezett házasságról, de az özvegy ezt már megtette helyette, amit a vacsoránál a lány azonnal észre is vett. Az idős hölgy annyira boldog és elégedett volt, hogy nem tudta kivárni, amíg Aurora közli mindenkivel a jó hírt. A gróf szenvtelenül fogadta a bejelentést.

– Sok boldogságot! – vetette oda közömbös hangon.

– És te majd rendezel egy szűk körű kis bensőséges ebédet, melyen hivatalosan is bejelentjük Aurora eljegyzését! – közölte nagyanyja a gróffal. – Csak a legközelebbi családtagok és természetesen Bowenék vesznek részt rajta. Calandra még ezt se fogadja

lelkesen, de az illem így kívánja. Biztos vagyok benne, hogy Elsie Bowen azonnal szét fogja kürtölni a hírt a környéken, így elérhetjük a célunkat anélkül, hogy különösebb költségbe vernénk magunkat – mondta mosolyogva, majd Aurorához fordult: – Természetesen, ha a testvéred nem lenne ilyen gyenge állapotban, akkor rendeznénk egy nagy bált, hogy azon jelentsük be elkövetkező házasságodat, de majd megvigasztaljuk az ismerősöket azzal, hogy mindenkit meghívunk az esküvőre. Évek óta ez lesz a legpompázatosabb esemény a környéken! A költségeket Valerian fedezi, igaz, gyermekem?

– Természetesen – felelte a gróf szárazon és minden lelkesedés nélkül.

– Nem is örülsz? – szegezte neki Aurora a kérdést.

– Ha te boldog vagy, Aurora, akkor nekem is boldognak kell lennem, még akkor is, ha az a véleményem hogy jobban is választhattál volna – hangzott a válasz.

– *Jobban?* – kérdezett rá meglehetős éllel Aurora. – A londoni aranyifjak közül, akikre Cally állandóan rá akart beszélni? Meg vagyok döbbenve, hogy ilyen kevésre tartasz, Valerian, és ennyire sekélyesnek gondolsz! St John nekem tökéletesen megfelel! Egy vidéki úriember, és én is szeretnék vidéki hölgy lenni. *És különben is nagyon szenvedélyes érzelmeket táplál irántam!* A csókjaitól én is lángra gyúlok. Én vagyok a világon a legszerencsésebb! – nézett kihívóan a gróf szemébe, s várta az ellenvéleményt.

– Az Isten óvjon engem egy romantikus szűztől! – gúnyolódott a gróf. – Természetesen feltételezem, hogy még szűz vagy, és nem hagytad, hogy az unokatestvérem elcsábítson. Mindenki hírhedt nőcsábásznak tartja. Te talán még nem is tudsz erről. Tudomásom szerint legalább három zabigyereke van.

– *Valerian!* – csattant fel az özvegy grófné, és szép vonásaira a harag pírja költözött. – Szándékosan és nagyon ízléstelenül provokálsz!

– Jó érzés tudni, hogy St John magvai ennyire termékenyek! – jegyezte meg Aurora mosolyogva. – Már alig várom, hogy saját családom legyen! Nem tudod véletlenül, hogy többnyire fiúkat vagy lányokat szokott nemzeni, Valerian? – kérdezte továbbra is bátran a grófra mosolyogva.

Mary Rose Hawkesworthnek a lélegzete is elállt a lány bátor válaszaitól, George alig bírta megállni, hogy fel ne kacagjon. A gróf és a nagyanyja most megtudhatja, hogy Aurora milyen félelmetes ellenfél tud lenni, ha felbosszantják vagy megsértik. Húgára még soha nem mondta senki, hogy túlzottan engedelmes és mindenbe beletörődő teremtés lenne. Nagyon fog neki hiányozni, ha feleségével együtt visszatér St Timothy szigetére, hiszen – anyjához hasonlóan – Betsy Bowen is kiszámíthatóbb nő volt, s George is pontosan egy ilyen típusú feleséget szeretett volna magának.

– Fogalmazz óvatosabban, kedves Aurorám – figyelmeztette hűvösen a gróf a lányt –, mert különben könnyen össze lehet majd téveszteni téged valami szabad szájú szajhával!

Aurora hirtelen felpattant a helyéről, borospoharát hozzávágta a grófhoz, és kiviharzott az ebédlőből. Valeriant annyira meglepte a lány váratlan lépése, és annyira tetszett is neki, hogy hangosan felkacagott, majd intett Petersnek, hogy takarítsa fel a rendetlenséget.

– Lehetetlen alak vagy, Valerian! – jegyezte meg az özvegy grófné. – Őszintén szólva, a helyében én a boroskancsót vágtam volna a fejedhez!

A feszültség pillanatok alatt feloldódott, hármasban folytatták tovább a vacsorát. Aurora leküldte Marthát, hogy tálcán hozza fel neki a vacsoráját, mert továbbra is farkaséhesnek érezte magát. A düh és az izgalom csak fokozta étvágyát. Mikor később George benyitott a lakosztályába, hogy jó éjszakát kívánjon neki, Aurora éppen akkor tüntette el vacsorája utolsó morzsáit is.

– Vissza kell fognod kicsit a Valerian iránt táplált ellenszenvedet, Aurora, különben az emberek még félreértik a helyzetet – figyelmeztette bátyja finoman a lányt.

– Mit érthetnek azon félre, hogy egyszerűen nem tudom elviselni Valerian arroganciáját? – csattant fel Aurora.

– Még esetleg azt gondolhatják, hogy szerelmes vagy belé! – közölte George megsemmisítő őszinteséggel.

– *Micsoda?* – vörösödött el Aurora. – Hogy mondhatsz ilyet, George? Nevetséges és szégyenletes! Én St Johnba vagyok szerelmes!

– Örülök, hogy ezt hallom – felelte bátyja komolyan. – Hallgass ide, Aurora! Jó szíved és kedvességed ellenére mindig is makacs és erős akaratú voltál, de szeretnélek emlékeztetni arra a csalásra, amit mi hárman, te, Cally és én Farminster grófjával szemben elkövettünk! Tudtam, hogy helytelen dolog, de mégis hagytam, hogy menj a saját fejed után. Még segítettelek is benne, és mindez tragikus következményekkel járt Cally és a gróf számára. Míg mi szeretjük egymást Betsyvel, ti boldogok vagytok St Johnnal és össze fogtok házasodni, ők gyűlölik egymást, és mindketten nagyon boldogtalanok és szerencsétlenek. Mindennek jórészt mi vagyunk az oka. George megfogta húga kezét, és megcsókolta az ujjhegyeit.

– Én mindkét húgomat szeretem. Neked kellene a gróf feleségének lenned, és a papa nagyon csalódott lenne, ha megtudná, hogy hagytam magam általad befolyásolni, Aurora. Ha tudtam volna, hogy Cally mennyire irtózik a testi szerelemtől, akkor soha nem engedtem volna, hogy ez megtörténjen!

– De ő grófné akart lenni – vetette közbe Aurora csendesen.

– Emlékszel arra, hogy amikor még kicsik voltunk, akkor egy csoport spanyol apáca keresett menedéket St Timothy szigetén a hurrikán elől? Cally utána hetekig csak apáca akart lenni. Most pontosan ugyanez volt a helyzet, és azért voltam ennyire vak, hogy ezt nem láttam, mert mindkettőtöket szeretlek, és azt akartam, hogy mindketten boldogok legyetek. Kíméletlenül őszinte leszek veled, Aurora. Akár hajlandó vagy elismerni, akár nem, de nagyon vonzódsz Valerianhoz, és *ő* is vonzódik hozzád. Lehet, hogy ez még bennetek sem tudatosult igazán, de én látom, és tudom, hogy ezzel az özvegy is tisztában van. Nézz szembe a tényekkel, és tegyél ellene valamit, különben bekövetkezik a katasztrófa.

– Egyáltalán *nem* vonzódom Valerianhoz! – jelentette ki Aurora határozottan.

– Akkor ne kérdezgesd állandóan tőle, hogy jól áll-e ez vagy az a ruha. Ne etesd és ne ingereld a St John iránti *szenvedélyes* érzelmeiddel! Mindig is rivalizáltak az unokatestvérével, és ez most is folytatódik közöttük. Biztos vagy benne, hogy St John szerelmes beléd, Aurora? Valóban szerelmes beléd? Nem csupán vágyakozik utánad? Hiszen azt én is látom, hogy nagyon kíván. Mondd azt, hogy több is van köztetek, mint egyszerű fizikai vágyakozás! Tudod egyáltalán, hogy egy házasságnak nemcsak az egyszerű testi kapcsolat az alapja? Érzel valami többet St John iránt?

– Igen, azt hiszem – húzódott el Aurora a bátyjától, s leült a kandalló mellé. – Élvezzük egymás társaságát – közölte bátyjával a lány. – Kedvelem őt, és azt hiszem, hogy ő is kedvel engem. Ha együtt élünk, mint férj és feleség, akkor ennek talán nincs jelentősége?

– Közted és St John között máris több van, mint Cally és a gróf között – bólogatott egyetértően George –, de még ennél is többnek kell lennie. Betsyvel például már a házassággal kapcsolatos több kérdésben is megállapodtunk. A gyereknevelés tekintetében is teljes az összhang közöttünk. Már abban is egyetértésre jutottunk, hogy két fiút és két lányt szeretnénk. Azt is eldöntöttük, hogy bár a rabszolgáknak megvan a saját vallásuk, ennek ellenére építünk egy anglikán templomot a szigeten, s bátorítjuk őket, hogy ők is járjanak el az istentiszteletekre. St Timothy meg fog változni, Aurora. A palackozóüzem, melyet Valeriannal együtt létre akarunk hozni, lehetővé teszi számunkra, hogy a cukrot ne kelljen Barbadosra küldeni, hogy onnan Angliába lehessen szállítani. Betsyvel együtt azon fogunk munkálkodni, hogy St Timothy továbbra is nagyszerű hely, a boldogság szigete maradjon. Tőled és St Johntól függ, hogy milyen célokat tűztök magatok elé, melyeket aztán követtek is

közös életetek során. Csak azért ne menj hozzá feleségül, mert élvezed a csókjait és kezét a szoknyád alatt!

– *De George úr!* – szakította félbe őket Martna ingerült hangja. – Milyen dolgokat mond maga a húgának! Ő nagyon is tisztességes, jó kislány!

George felnevetett, elkapta Martha csuklóját, magához vonta az asszonyt, és az ölébe ültette.

– Tudom, hogy Aurora jó kislány, Martha, de én meg nem lennék jó testvérbáty, ha nem akarnék meggyőződni arról, hogy meggondolta a St Johnnal kötendő házasságot, és boldog is lesz a választásával. Szegény Callynek boldogtalanságot hozott ez a választás – nyomott a férfi egy csókot a szobalány arcára.

– Ne próbáljon nekem hízelegni, vagy megzavarni a húga fejét! – állt talpra Martha. – Ő már eldöntötte, hogy férjhez megy ahhoz a St Johnhoz, és biztosan boldog lesz vele, George úr! Most pedig menjünk, és hagyjuk szegény kisasszonykámat aludni. Izgalmas volt számára ez a mai nap – terelgette ki a szobalány George-ot a szobából.

– Ne feledd, amit mondtam! – szólt még vissza George a húgának.

– A kis lókötő! – morogta Martha.

– Biztos akar lenni, hogy megtalálom a boldogságomat – békítgette Aurora.

– Ha a bátyád is, nem szabad ilyen csúnya dolgokat mondania. És St Johnnal kapcsolatban sem kellett volna megzavarni a fejedet! – füstölgött tovább Martha.

– Nem zavarta meg St Johnnal kapcsolatban a fejemet – bizonygatta Aurora, miközben Martha segített neki levetkőzni s felvennie a hálóingét. A lány megmosta az arcát, kezét, aztán fogat is mosott a Martha készítette meleg vízben. Megkötötte álla alatt hálófőkötőjét, s bebújt az ágyába. – Egyáltalán nem zavarta meg a fejemet St Johnnal kapcsolatban – ismételte meg még egyszer. – Nagyon jó férj lesz belőle, Martha. Valóban azt hiszem, hogy az lesz!

Martha elégedett arccal takargatta be a lányt, elfújta a gyertyát az éjjeliszekrényén, összeszedte úrnője levetett ruhadarabjait, majd egy „Jó éjszakát, kisasszonykám” csiripeléssel kilépett a hálószobából.

Aurora mozdulatlanul feküdt a pehellyel töltött takaró alatt. A lángnyelvek sötét, titokzatos árnyékokat rajzolva a falakra és a függönyökre, vidám táncot lejtettek a kandallóban.

Lehunyta szemét, hogy felidézze az elmúlt délután nagyszerű emlékeit. Óráknak tűnt a várakozás, amíg végre sikerült neki visszatérnie a St Johnnal lezajlott érzéki kis kalandjára. St John valóban nagyon illetlenül viselkedett, ő is, de semmilyen bűntudatot nem érzett emiatt. A férfi szája ott volt a mellén, ujjai a szoknyája alatt. Visszaidézte St John tekintetét, amikor hímtagjából kirobbant a szerelem szökőkútja, és az ő arcába nézett. A lány mélyet sóhajtott, majd hirtelen tágra nyíltak a szemei. Valerian Hawkesworth arcát látta gondolatban maga előtt! Ez nem St John arca volt! Mi az ördög lehet vele? Igaza lenne talán a bátyjának? Tudat alatt mégis vonzódna a grófhoz?

Aurora megborzongott. Hogy is vonzódhatna Valerian Hawkesworthöz? Nem akart grófné lenni, és ráadásul Valérián volt a legbosszantóbb férfi, akivel valaha is találkozott, végtelen arroganciájáról már nem is beszélve! És vajon mit művelhetett Callyvel, hogy húga ennyire megutálta a testi szenvedélyt? És nem Cally maga mesélte, hogy azért erőszakoskodott vele és erőltette rá magát, mert utódot akart? Borzalmas ember! „Vajon igaza van Callynek, valóban egy kéjsóvár némber lennék, aki élvezem jegyesemmel a titkos kis kalandokat, és közben testvérem férjével kapcsolatban rejtett gondolatokat dédelgetek? Ugyan mi történhetett velem?”

Callyt senki sem kényszerítette arra, hogy férjhez fenjen Valerian Hawkesworthöz. Elég volt egy pillantást vetnie férfias vonásaira, majd a hozzá tartozó magas társadalmi helyzetre gondolnia, és máris beleegyezett a házasságba! Nem vállalom magamra a felelősséget a húgom boldogtalanságáért, döntötte el magában Aurora a kérdést.

Ezzel viszont még mindig nyitva állt előtte a probléma, hogy álmodozásai során vajon miért jelenik meg előtte még akkor is Hawkesworth arca, amikor gondolatban St Johnnal foglalkozik. „Nevetséges – gondolta Aurora. – Egyáltalán nem számít, hogy néznek ki! Nem ez lehet az oka, hogy St John helyett Valerian arca jelenik meg álmodozásaim során. Nem tudom, hogy a bosszúságon kívül táplálok-e egyáltalán valamilyen érzést is a gróffal kapcsolatban, gondolta. Nem hiszem, hogy egy férfi valaha is ennyire megsértett volna. Ez nem szerelem! Nem tudom, hogy gondolataim miért forognak körülötte, de ez többé nem fog előfordulni! Ez nem lenne tisztességes az én drága St Johnommal szemben. George-nak nincs igaza! St John igenis szeret engem! Vagy nem ő mondta, hogy még soha nem voltak más nővel kapcsolatban ilyen érzései? Ez biztosan szerelem, és nem engedem Valerian Hawkesworthnek, hogy megrontsa a boldogságomat! *Nem engedem!”*

10. fejezet

George Spencer-Kimberly és Elizabeth Bowen kisasszony október tizenharmadikán léptek házasságra. Derűs, hűvös délután volt. A falu lakói a St Anne-templom előtt gyűltek össze, hogy egy pillantást vethessenek az ifjú párra. Majdnem olyan volt számukra az esemény, mintha valamelyik rokonuk kötött volna házasságot, hiszen a Boweneknek már a kilencedik nemzedéke élt Farmi nsterben, és többen is akadtak a sokadalomban, akik nem csupán Betsy Bowent, hanem még Sir Ronaldot is látták felnőni.

Szűk körű rendezvény volt, csak a közeli barátok és szomszédok voltak hivatalosak az eseményre. A falu lakói majdnem minden vendéget ismertek. A vőlegény, George, a gróf és St John társaságában lóháton érkezett. A grófi hintó közvetlenül a templom bejárata előtt állt meg, hogy kitegye az özvegyet, aki valóban királynői jelenség volt a hódprémmel szegélyezett, burgundi vörös ruhájában. Hófehér haját magasra tornyozva viselte. A loknis hajú, zöld bársonyba öltözött Spencer-Kimberly kisasszony az özvegy után szállt ki a hintóból. Ezután a jelenlévők legnagyobb meglepetésére egy nyitott hordszéket vittek a hintóhoz, majd belesegítették az ifjú grófnét, és bevitték a templomba.

– Nem valami jól néz ki! – hallatszott egy hang a sokadalomból. Az özvegy éles pillantást vetett a várakozókra, s a hang gazdáját kereste, de hirtelen minden elcsendesült. Ezután Aurorába karolt, s belépett a St Anne-templomba. A templomban eluralkodott a várakozás izgalma. A máriaüvegen keresztül beszűrődő délutáni napsütés színes fényfoltokat varázsolt a tölgyfa padokra és a templom kövezetére. A fehér térítővel borított Úr-asztalát őszi virágok és aranyozott, méhviaszból készült gyertyák díszítették. Calandra hordszékét a padsorok elé állították, hogy jól szemmel követhesse az eseményeket. St John széles mosollyal üdvözölte Callyt, az özvegyet és Aurorát. A gróf George tanújának szerepét vállalta.

Lady Elsie feléjük biccentett a szemközti padsorból. Szemei kivörösödtek a sírdogálástól, és most is könnye zsebkendőjét gyűrögette. Annyira szánalmas képet vágott, hogy az özvegy Aurorához hajolva a fülébe súgta:

– Az ember azt hihetne, hogy a lányát valami szörnyeteghez kényszerítették hozzá! Ostoba nőszemély!

Mielőtt még Aurora válaszolhatott volna valamit, felcsendült a nászinduló az orgonán, s a gyülekezet felállva várta az esküvői szertartás kezdetét.

A sekrestyéből a vőlegény és a gróf lépett elő, s várta a menyasszony megérkezését. A padsorokat elválasztó térség elején egyforma sárga-fehér csíkos ruhájukban, őszirózsával megjelentek a Bowen lányok: Isabelle, Suzanne, Caroline és Maryanne. Nyomukban feltűnt a menyasszonyt kísérő, tízéves William Bowen úrfi. Betsy nagyszerűen festett krémszínű taftból készült, kézzel festett nefelejcsekkel díszített ruhájában. Feje tetején kontyba fésült, enyhén rizsporos haját apró selyemrózsák és gyöngysor ékesítette.

A szertartás egyszerű, de elegáns volt. Ez már a második esküvő, melyen életében részt vesz, gondolta Aurora a bátyját s a boldogságtól ragyogó menyasszonyt figyelve. A templomban béke honolt, és minden rendjén levőnek látszott. Mennyire más volt Cally esküvője ott az udvarház előcsarnokában, azon a már oly távolinak tűnő kora tavaszi napon! Isten áldásával talán George házassága boldogabb lesz, mint Callyé. Aurora tudta, hogy Betsy és George boldogok lesznek egymással, hiszen annyira összeillettek. Az ifjú pár mosolyogva indult el a padsorok között; a szertartás véget ért, immár házasok voltak. Kisétáltak a templomból, s fogadták a falu lakóinak jókívánságait és üdvözlő szavait. Az esküvői menet, a meghívott vendégek követték őket a templomudvar túloldalán lévő parókiára. Aurora a húga mellett lépdelt, akin látszott, hogy hiába a hordszék, cefetül érzi magát.

– Jól vagy? – kérdezgette Aurora.

– Hogy lehetnék jól ezzel a hatalmas hasammal? – mordult fel Cally ingerülten. – Borzalmas, hogy így kell csörögnöm, s biztosan rémesen nézek ki.

– A paplakban majd ledőlhetsz – próbálta Aurora vigasztalni. – George és Betsy annyira boldogok, hogy összeszedted magad, és el tudtál jönni az esküvőjükre, Cally!

– Miért kell George-nak itt hagyni bennünket? – nyűgösködött Cally. – Nem akarom, hogy elmenjen! Én félek George nélkül!

– Ez ostobaság, Cally – korholta Aurora a húgát. – Amíg nem érkeztünk meg Angliába, több hónapon keresztül egyedül voltál. És te is tudod, hogy George-nak miért kell elmennie. Neki kell irányítani az ültetvényt. Azt akarod, hogy a mama örökre egyedül maradjon St. Timothyn?

– Én is szeretnék vele menni – suttogta Cally. – Szeretném, ha két évvel fiatalabb lennék, a papa még élne, és Valerian Hawkesworthnek a hírét sem hallottuk volna. Ha ezt előre tudom, akkor soha nem mentem volna hozzá feleségül. És mi lesz, ha nem fiam lesz? Akkor az egész újra kezdődik, azt pedig nem hiszem, hogy kibírnám! – mondta, s hangja kezdett hisztérikussá válni.

– Nyugodj meg, Cally! – szólt rá Aurora szigorúan. – Ma a bátyánk esküvője van! Boldog nap ez a mai, és nem engedem, hogy a hisztériázásoddal elrontsd! Erőltess szépen mosolyt az arcodra, s mindenkivel beszélj udvariasan, aki a közeledbe kerül! Ha nem teszed meg, akkor kénytelen leszek meggyőzni St Johnt, hogy szöktessen meg innen, és akkor aztán teljesen egyedül maradsz! Biztos vagyok benne, hogy sötét gondolataiddal és rossz természeteddel nem lesz nagy élvezet a magány.

Calandra makacskodása nővére fenyegetésének hatására pillanatok alatt szertefoszlott, és mosolyt kényszerített arcára.

– Kegyetlen vagy! – mormogta panaszosan.

A parókiát most őszi virágok és örökzöldek megszínesedett ágai díszítették. Az ifjú házasok itt fogadták a vendégeket és a gratulációkat. Az ebédlőasztalon ott pompázott az esküvői torta. A pezsgő egyenesen a gróf pincéjéből érkezett. Sir Ronald nagyon hálás volt Hawkesworthék nagyvonalúságáért. A máskor oly visszafogott vikárius hangulata emelkedetté vált lányának esküvőjén. Betsy házasságával most már rokoni szálak is kialakultak a Hawkesworth családdal. Ez egyben azt is jelentette, hogy a többi lányának is kicsit magasabbak lehettek az igényei.

Felszeletelték az esküvői tortát, melyet a vendégsereg pillanatok alatt el is fogyasztott. Betsy észrevétlenül otthagyta a társaságot, felsietett az emeletre, levetette esküvői ruháját, és húgai, valamint sírdogáló anyja segítségével utazóruhát öltött. George-ot sem lehetett látni sehol, ő is elment, hogy szatén térdnadrágját valami utazásra alkalmasabb darabra cserélje. Az elkövetkező napokat és heteket az ifjú pár utazással tölti annak a hajónak a fedélzetén, mely St Timothy szigetére viszi őket, Valerian Hawkesworth nagylelkűsége ezen a téren is megmutatkozott. George és ifjú felesége a gróf kényelmes utazóhintaján teszi meg az utat Londonig. A csomagokat Wickham és Betsy szobalánya felügyelete alatt egy másik kocsi viszi utánuk. Az ifjú házasok, mielőtt *Royal George* fedélzetére szállnának, három napot a londoni Farminster-házban töltenek.

Az utazóruhába öltözött George Spencer-Kimberly elköszönt húgaitól. Cally nem tudta megállni, hogy sírva fakadjon.

– Érzem, hogy soha többé nem találkozunk! – zokogta szánalmasan.

– Öt év múlva eljövünk látogatóba, kishúgom! – vigasztalta Callyt. – Talán még a mamát is rá tudjuk venni, hogy velünk tartson.

– És akkor a gyerekeink is megismerik egymást! – szólalt meg Aurora vidáman. – A mama a mennyországban fogja magát érezni, ha az összes unokája körülötte lehet, igaz, Cally?

Cally csak szipogva bólogatott.

George ezután Aurorához fordult.

– Biztos vagy a dolgodban? – kérdezte jelentőségteljesen. – Azt szeretném, ha megtalálnád a boldogságodat St John mellett, s nem lennél olyan boldogtalan, mint ez szegény Cally – tette húga vállára a kezét, és tekintetében aggodalom tükröződött.

– Ebben én is olyan biztos lehetek, mint bármely más nő – válaszolta a lány. – Jól megvagyunk, s azt hiszem, össze is illünk egymással, George. Mindenesetre én nem félek annyira a hitvesi ágytól, mint kishúgunk.

– Azt elhiszem – csillant fel pajkosán George szeme –, gyanítom, hogy egyáltalán nem félsz, de többet erről nem is akarok tudni – mosolyodott rá Aurorára, majd magához ölelte és homlokon csókolta. – Légy nagyon boldog, drága Aurorám!

Ezután ismét Calandrához fordult, gyengéden talpra segítette, és két oldalról megcsókolta.

– Próbálj meg jól és okosan viselkedni, Cally! – kérte halkan a húgát. – A végén te is rá fogsz jönni, hogy egy nő számára a legnagyobb boldogságot a családi tűzhely és a gyerekek jelentik.

– Ostobaság! – mondta Cally, hangjában a szokásos sértettséggel, majd nehézkesen ismét visszaült a helyére.

– A mamát sokszor csókolom.

– Együtt – szólalt meg ismét George. – Mindörökre – tette hozzá Cally. – Egy emberként! – fejezte be Aurora saját külön kis szertartásukat.

– *A csokor!* Betsy eldobja a csokrát! – csendültek fel hangok az előcsarnokból. – Gyertek, lányok!

– Gyerünk! – húzta magával George kézen fogva Aurorát egyenesen a kavargó sokadalom közepébe vezette.

– *Egy! Kettő! Három!* – számoltak kórusban a vendégek, majd az ifjú asszony a magasba dobta esküvői csokrát, amely – mintha bűvös szálon húzták volna – egyenesen Aurora kinyújtott kezében kötött ki. Aurora nevetve kapta el a virágot, s csókot intett St Johnnak.

– Ó, ez nem tisztességes dolog! – tiltakozott Isabelle Bowen. – Azt már eddig is mindenki tudta, hogy Aurora hamarosan férjhez megy! Ő már St John jegygyűrűjét viseli.

– Te még túl fiatal vagy ahhoz, hogy bekössék a fejedet, Bella! – nevetett fel Spencer-Kimberly asszony. Aki elkapja a csokrot, annak egy éven belül férjhez keli mennie, különben addig a jelenlévők közül senki sem tud férjhez menni. Ez a szabály! Azt akarod, hogy a környék minden eladósorban lévő lánya megvárja, amíg kikötsz egy fiatalember mellett? Mindnyájan tudjuk, hogy milyen nehezen szánod rá magad valamire!

Mindenfelől bólogatva és mosolyogva fogadták az ifjú asszony szavait, majd mielőtt Isabelle tiltakozásul mondhatott volna valamit, a fiatal pár utoljára még búcsút vett mindenkitől, beszállt a hintóba, s megkezdődön számukra a hosszú utazás.

Elsie Bowen és lányai hangos zokogásban törtek ki, s integettek az egyre távolodó hintó felé.

– Jó gyászolást! – mormogta az özvegy grófné. – Hol van a kocsink? Nem szeretnék továbbra is itt ácsorogni, s megvárni, míg belefulladok ennek az ostoba nőnek és négy csitrijének a könnytengerébe! Valerian! Kerítsd elő a kocsit! – mondta, majd a házigazdához és feleségéhez fordult. – Szép esküvő volt! – mormogta. – Az egész család nevében szeretnék köszönetet mondani érte, de nekünk mennünk kell! A grófné már nem tudna több izgalmat elviselni. Minden jót! Minden jót mindenkinek!

Az özvegy Aurorával a nyomában szinte beugrott a kocsiba. Callyt már akkor beszállították, ahogy bátyja és felesége elindult. Előrehaladott kora ellenére az özvegy most feltűnően mozgékonynak bizonyult. Becsapódta az ajtók, s a kocsi máris elindult.

– Hála az égnek! – sóhajtott fel Mary Rose megkönnyebbülten.

Cally és Aurora nem tudta visszafojtani nevetését.

– Elsie Bowen aranyos teremtés – mosolyodon el az özvegy is –, de buta és érzelgős asszony. Mi az ördögnek kell állandóan sírni? Öt lányát kell férjhez adnia, akiknek a hozománya sem túlzottan nagy, s közülük most Betsy férjhez ment egy jóképű fiatalemberhez, akinek szép jövedelme van s nagyszerű jövő áll előtte. Kérdezem én, mi oka van ezért a sírásra? Arról már nem is beszélve, hogy a házasság révén a lány a családunkkal is kapcsolatba került! Ez biztosan előnyére válik annak az Isabelle nevű csitrinek is, amikor elkezd majd férjre vadászni.

Megérkezésük után Cally azonnal visszavonult lakosztályába, s arról panaszkodott, hogy most még a szokásosnál is rosszabbul érzi magát. Az özvegy és Aurora a kertre néző családi szalonban telepedtek le, és ott fogyasztották el teájukat.

– Nem tetszik nekem Calandra – jegyezte meg az özvegy. – A keze és a lába fel van püffedve, és az arca is betegesen sápadt. Holnap talán ki kellene hívni hozzá. dr. Michaelst.

– Ez valóban jó ötletnek tűnik – bólogatott Aurora –, most már nem árt az óvatosság, asszonyom. Még soha nem hallottam Callyt ennyit panaszkodni, mint az elmúlt hónapokban.

A nap véget ért, a ház elcsendesedett. George nélkül még nagyobb a csend, gondolta magában Aurora. Valamiért mégsem tudott mélyen elaludni. Neki is úgy tűnt, mintha arra várna, hogy valami bekövetkezzen. Már éppen az álom határán lebegett, amikor valaki hangosan dörömbölni kezdett a hálószobája ajtaján. Mire Martha előkerült a szobájából, hogy ajtót nyisson, teljesen ébren volt. A nyitott ajtóban Molly alakja tűnt fel.

– A kegyelmes asszony! – lihegte elfúló hangon. – Azt mondja, hogy borzalmas fájdalmai vannak, és szeretné, ha Aurora kisasszony mellette lenne.

Aurora máris kipattant az ágyból, s magára kapta köpenyét.

– Értesítettétek a grófot? És az özvegy grófnét? Talán dr. Michaelsért kellene küldeni valakit!

Húgának lakosztályába belépve Aurora látta, hogy Cally a korábbinál is sápadtabb. Apró verítékcseppek gyöngyöztek a homlokán, és nehezen lélegzett.

– Aurora! – kiáltott fel szinte sikoltva. – Borzalmas fájdalmaim vannak. Azt hiszem, hogy az a valami hamarabb kijön belőlem.

– Biztos vagy benne, hogy nem etted túl magad, Cally? – kérdezte Aurora a húgától. – Nemcsak egy kis gyomorrontásról van szó?

– Még egy korty pezsgőt sem ittam, amikor Betsyt és George-ot felköszöntötték – rázta meg tiltakozva a fejét Cally. – A tortából sem ettem, nem is vacsoráztam, csak teát ittam egy kis tejjel és cukorral, mert már egész nap rosszul éreztem magamat. Jaj! Meghalok!

– Sally! Ébreszd fel Peterst, és küldd el azonnal dr. Michaelsért! – adta ki Aurora az utasítást a szobalánynak.

– Aztán keresd meg Browne-t, hogy ébressze fel a grófot!

– Az özveggyel mi legyen?

– Hagyjuk aludni! Most úgysem tudna semmiben segítségünkre lenni. Minden rendben lesz, Cally! – simogatta meg húga felpüffedt, kicsiny kezét. – A gyermek hamarosan megszületik, lehetséges, hogy talán egy kicsit még korai lesz a jövetele, de te akkor is anya leszel.!

– Tényleg, ha ez a gyerek valóban korábban megszületik – derült fel hirtelen Cally arca –, akkor ez azt jelenti, hogy karácsonyra már Londonban is lehetek! Jajjaj! Szemtelen kis vadállat! És milyen lesz, ha előbb a világra jön?

– Mit tudhat ezekről a dolgokról a nővére, hiszen Aurora kisasszony még hajadon, kegyelmes asszonyom! – zsörtölődött Martha. – Sok gyerek jön korábban világra, de ettől még teljesen egészséges lesz. Különben sem érkezik olyan korán. Néhány hét múlva mindenképpen szülnie kellene.

Cally mintha kicsit megnyugodott volna Martha szavára, de aztán ismét szánalmas képet vágva a nővéréhez fordult:

– Aurora, ne hagyj magamra! *Nagyon kérlek!* Annyira félek!

– Nem hagylak itt – felelte halkan Aurora, s leült Calandra mellé az ágy szélére. – Eldöntötted már, hogy fogják hívni? Milyen nevet szeretnél neki adni?

– Gondolom, hogy azt akarják majd, hogy az apja nevét örökölje – válaszolta Cally mogorván. – A hagyomány szerint az elsőszülött Hawkesworth fiúkat Jamesnek vagy Charlesnak szokták keresztelni. De engem ez az egész nem túlságosan érdekel.

– De ha mégis érdekelne – folytatta Aurora finoman, de kitartóan a kérdezősködést –, és ha rajtad múlna, akkor milyen nevet adnál a gyereknek?

– A papa után Robertnek nevezném – felelte Cally.

– És ha kislány születne?

– Isten ments! – kiáltott fel Cally rémülten. – Jaj! Miért fáj ez ennyire? Senki sem szólt, hogy így fog fájni!

Martha egy hideg vízbe mártott kendőt nyújtott át Aurorának, aki húga homlokára simította.

– Biztos vagyok benne, hogy fiú lesz, de mi történik, ha mégis kislány? Robertnek mégse keresztelheted!

– Akkor a királynő után Charlotte lenne – motyogta Cally, s még ebben az állapotban is arra gondolt, hogy társadalmilag milyen kedvező színben tüntetné fel magát, ha a király hitvesének nevét adná gyermekének.

Nyílt a hálószoba ajtaja, s a besiető gróf egyenesen Cally ágya mellé lépett.

– Vajúdik? – kérdezte Aurorától.

– Azt hiszem, igen, kegyelmes uram – válaszolt úrnője helyett Martha. – Még korai egy kicsit, de nem túlságosan korai.

– Már elküldtünk dr. Michaelsért – nyugtatta meg Aurora a grófot.

– Neked is itt kell lenned mellette? – kérdezte a gróf tapintatosan.

– Nem, nem kell itt lennie! – jelentette ki Martha határozottan.

– Cally azt szeretné, hogy mellette maradjak – válaszolta Aurora. – Legalább amíg a doktor meg nem érkezik. Kérlek, Valerian! Cally nagyon meg van ijedve. Biztosa nem tesz jót se neki, se a babának, ha ilyen borzalmasan retteg! – érintette meg Aurora könyörögve a gróf hálóköntösének ujját.

– Jajjaj! – nyögött fel ismét Cally, majd azonnal sírva fakadt. – *Nagyon fáj!*

– Amíg a doktor el nem küld, addig maradhatsz – biccentett Aurora felé a gróf. – Én odalent várom – hajolt ezután Cally fölé. – Nagyon bátor vagy, drágám, köszönöm! – mondta csókot lehelve a homlokára, majd kisietett a szobából.

– *Gyűlölöm!* – kiáltott fel Cally.

– Könyörgök, ne mondj ilyeneket! – szólt rá Aurora a húgára.

– De igenis gyűlölöm! Ha ő nem lenne, akkor ilyen fájdalmaim sem lennének! Nem akarok gyereket! Mindez a te hibád, Aurora! Nem mondtad, hogy ilyet is csinálnom kell!

– Halkabban! – figyelmeztette Aurora Callyt. – Valóban nem mondtam, hogy ez ilyen lesz. Azt sem tudtam, hogy milyen dolog Farminster grófnéjának lenni. Én egyszerűen csak annyit mondtam, hogy nem akarok férjhez menni egy idegenhez.

Calandra elfordította tekintetét nővéréről. Teltek-múltak a percek, s ezután már csendben várakoztak. Csak a vajúdó Cally sikoltott fel időnként, amikor már nem bírta a fájdalmakat, de nagyon keveset lehetett tenni az orvos megérkezéséig. A konyhából felhoztak egy nagy fazekat, megtöltötték vízzel, s rátették a kandalló parázsára melegedni. Behoztak egy nagy csomag tiszta lepedőt is, melyet gondosan az ágy mellé készítettek. A grófi bölcsőt is a kandalló elé helyezték érkező kis lakója számára

Dr Michaels érkezésére várva odalent a gróf idegesen föl s alá járkált. Meglepetten kapta fel a fejét, amikor az egyik inas egy magas, jól öltözött idegent kísért be a házba.

– Kegyelmes uram, William Carstairs a nevem, és orvos vagyok. Edward Michaels az unokatestvérem, és társak vagyunk Dr. Michaelsnek sürgősen Yorkba kellett utaznia haldokló édesapjához.

– Még abban sem vagyunk biztosak, hogy Calandra vajúdik, mindenesetre fájásai vannak! – felelte a gróf, s kézfogással üdvözölte a doktort. – Köszönöm, hogy eljött! Ez még az első gyerekünk, és idős nagyanyámon kívül valójában senki sem tudja, hogy milyen is egy gyerekszülés. Holnap mindenképpen orvost szándékoztunk hívni, mivel Calandra az utóbbi időben sokszor érezte magát rosszul.

– Menjünk fel hozzá! – bólintott a doktor.

Mikor az orvos belépett Cally hálószobájába, Martha szemei kikerekedtek a döbbenettől.

– Dr. Garstairs! – kiáltott fel meglepetten.

– Martha? Martha Jones? Maga meg hogy kerül ide? – kérdezte, s közben pillantása Aurorára vetődött. – És Aurora kisasszony?

– Callyról van szó, dr. Carstairs – emelkedett fel az ágy széléről Aurora. – Borzalmas fájdalmai vannak!

A doktor bólintott, majd ismét a grófhoz fordult:

– Kérem, fáradjanak ki Aurora kisasszonnyal, amíg a nővérét megvizsgálom.

Cally elhaló hangon tiltakozni próbált, de szavai alig jutottak el a többiek füléhez, s a doktor máris hozzálátott a vizsgálathoz.

– Honnan ismered dr. Carstairs? – kérdezte a gróf, amikor Aurorát kikísérte Cally hálószobájából.

– Akkor jött át hozzánk Jamaicáról, amikor a mama hozzáment a papához. Apám nem akart még egy feleséget elveszíteni amiatt, hogy szülés közben nem kapja meg a kellő orvosi segítséget – magyarázta Aurora. – Tíz éven át ott élt velünk a szigeten, s ezalatt a legértelmesebb rabszolgák és jobbágyok közül néhányat megismertetett az orvoslás művészetével, hogy mindig legyen valaki a közelben, aki segítséget tud nyújtani, ha valaki megbetegszik vagy megsérül. De hol van dr. Michaels? Miért nem ő jött el Callyhez?

A gróf elmondta az előbb hallottakat, amit Aurora egy bólintással tudomásul is vett. Néhány perc szótlan várakozásuknak a doktor érkezése vetett véget.

– Kegyelmes uram, a felesége valóban vajúdik – közölte a gróffal. – A szülés nehéznek ígérkezik, mert a gyermek nem a megfelelő helyzetben fekszik, ezért több óra is eltelhet, amíg megszületik – mondta, majd Aurorához fordult: – Menjen, feküdjön le, gyermekem! Ez most nem megfelelő hely az ön számára, bár emlékszem még a bátorságára, s ha megengedném, tudom, hogy maradna, Aurora kisasszony. Cally kitűnően meglesz az én társaságomban is, Martha és Sally pedig ott lesz mellettem, hogy szükség esetén segíteni tudjanak.

– Legalább hadd köszönjek el tőle! – könyörgött Aurora. A doktor fejbólintással a beleegyezését adta, s bekísérte a lányt Cally hálószobájába.

– Miért hagysz magamra? – tiltakozott Cally.

– Mert a doktor nem engedi, hogy maradjak – válaszolta Aurora. – Emlékszel még dr. Carstairsre, Cally? Tizenkét éves korunkban ment el St Timothyról. Dr. Michaels elutazott, és dr. Carstairs segíti világra a gyerekedet.

– Meg fogok halni – szólalt meg Cally furcsán nyugodt hangon.

– Butaság! – válaszolta Aurora. – Csak meg vagy ijedve, kicsikém! Dr. Carstairs majd lelkiismeretesen gondoskodik rólad.

– *Meg fogok halni!* – ismételte meg Cally határozottan.

– Ne beszélj ilyeneket! – könyörgött neki Aurora.

– Téged nem hibáztatlak – folytatta Cally. – Én akartam grófné lenni, Aurora. Téged nem hibáztatlak semmiért!

– Jöjjön, gyermekem! – érintette meg a doktor vállát. – Itt az ideje, hogy lepihenjen!

– Nem fogsz meghalni, Cally! – mondta Aurora határozottan.

– Szeretlek! – szólt utána Cally, s szomorú szemmel nézte, hogy az ajtó becsukódik Aurora mögött.

– Ilyen gonosz dolgokat mondani a nővérének! – pirongatta Martha Callyt. – A gyerekszülés nem mentség az ilyesmire. Szégyellje magát!

Cally nem válaszolt, csak elfordította a fejét. Az órák eleinte lassan teltek, majd később mintha felgyorsult volna az idő. Megvirradt, aztán eljött a dél is. Az özvegy grófné is lejött, hogy megnézze Calandrát. Szólt hozzá néhány kedves szót, majd zaklatottan távozott.

– Miért tart ilyen sokáig? – kérdezte számonkérő hangon a doktortól, amikor az kikísérte a hálószobából. – A gyerek először úgy döntött, hogy hamarabb érkezik, aztán meg nem akar a világra jönni? Mi a probléma, dr. Carstairs?

– Nem tudom, kegyelmes asszonyom – csóválta meg a fejét a doktor –, bár aggódom miatta, de az ifjú grófné mindössze tíz órája vajúdik, ami végső soron nem is hosszú idő. Türelmesnek kell lennünk!

– Valóban – mormogta az özvegy a közben melléjük lépő Aurorának. – Hidd el, drága Aurorám, ha a férfiak szülnének gyereket, akkor kilenc óra is éppen elég hosszú idő lenne! Türelem! Hmm!

– Cally azt mondja, hogy meg fog halni – jegyezte meg Aurora csendesen.

– Ugyan, ugyan – csitította az özvegy a lányt. – Csak a félelem beszél belőle, és különben is hajlamos eltúlozni a dolgokat. Holnapra a baba már megszületik, ismét jól fogja érezni magát, és biztos vagyok benne, hogy újra londoni diadalmenetét fogja tervezni.

Mary Rose Hawkesworth a lelke mélyén egyáltalán nem volt ennyire biztos a dolgában. A koraszülést sem tekintette jó előjelnek. Valóban könnyen belehalhat.

A délután lassan estébe hajlott. Aurora kétszer is kérte, had látogassa meg húgát, de dr. Carstairs ezt nem engedte neki. Némán fogyasztották el vacsorájukat, s utána

Aurora azonnal visszavonult a szobájába. Ott a teljesen kimerült Marthát találta a kandalló mellett szunyókálva.

– Martha, mi történt? – rázta fel gyengéden. – Hogy van Cally? Megszületett már a baba?

– Dr. Carstairs elküldött bennünket Sallyvel, hogy pihenjünk egy kicsit, kisasszonykám – válaszolta a szobalánya. – Nincs rendjén! Nagyon nincs rendjén! Szegény Calandra kisasszony percről percre gyengül, és a baba nem akar megszületni! Meg fog halni, kisasszonykám. Nagyon sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de így van.

Aurora a hálószobájából azonnal húga lakosztályába rohant. Amikor beviharzott a szobába, a doktor eléje lépett, de a lány meglepő eréllyel félretaszította az útjából, és húga ágyához lépett.

– Cally! Cally! Nyisd ki a szemed, csak egy pillanatra! – szólt rá erélyesen.

Calandra lassan kinyitotta gesztenyebarna szemét. Erőtlenül Aurorára mosolygott.

– Tudtam, hogy idejössz, mielőtt még túl késő lenne – mondta, majd megrázkódott, s tekintete üressé vált.

– *Doktor!* – kiáltott fel Aurora, s kiáltása akár sikolynak is beillett volna.

Dr. Carstairs Cally ágyához lépett, megfogta csuklóját, és pulzusát próbálta kitapintani. Fülét az ifjú grófné mellére szorította, de a fiatalasszony szíve már megszűnt dobogni.

– Sajnálom, Aurora kisasszony – nézett fel a lányra –, de a nővére meghalt.

– *A baba!* Mi van vele? Jaj, istenem! Ne hagyd, hogy Cally hiába haljon meg! Mi lesz a gyerekkel? – kiáltozott Aurora.

– Hozza, ide az orvosi táskámat! – csattant a doktor parancsa. – Nem ájul el a vér látványától? Menjen, és kerítse elő Marthát! Rohanjon!

Aurora szinte a doktor kezébe röpítette az orvosi műszereket tartalmazó, fekete bőrből készült táskát, s a zokogástól szinte fuldokolva, Martha nevét kiáltozva rohant ki a szobából. Szobalánya sietve kikászálódott a karosszékből, s szó szerint beleütközött úrnőjébe.

– Cally! – zokogta Aurora hisztérikusan. – Meghalt! Ó, Martha! Miattam halt meg a húgom! Menj! Siess! A doktornak segítségre van szüksége!

Martha berohant az ifjú grófné hálószobájába, ahol doktor elszörnyedve bámult az ágyra.

– Ne jöjjön közelebb! – csattant élesen a doktor hangja.

– *Mi történt?* – kérdezett vissza Martha zaklatottan.

– Nézze meg, ha akarja, de borzalmas látvány, Martha Jones! – fordult feléje falfehér arccal a doktor. – Nem csoda, hogy szegény Calandra nem tudta világra hozni a gyermekét. Ez egy torzszülött, de adjunk hálát az Istennek, hogy már nem él.

Martha elszántan, de a félelemtől remegve Calandrára pillantott, akinek a hasát a doktor már felnyitotta, hogy egy utolsó, kétségbeesett erőfeszítéssel legalább a grófi örökös életét megmenthesse.

– Ez két baba! – suttogta Martha alig hallhatóan. – De miért vannak ilyen közel egymáshoz? – kérdezte, de azon nyomban egy halk sikoly hagyta el a torkát. – Úristen! Ó, doktor úr! Mit hordott ez a szerencsétlen Calandra kisasszony hosszú hónapokon keresztül a hasában?

– Hallottam már ilyesmiről, de ez csak nagyon ritkán fordul elő – rázta meg fejét a doktor, mintha ő sem akarna hinni a szemének. – Ha normálisan fogannak meg, akkor ikrek lettek volna, de hogy milyen neműek, azt nem tudom megmondani, mert úgy nőttek egymáshoz, hogy ezt lehetetlen megállapítani. Isten akaratából köldökzsinórjuk fojtotta meg őket! Visszavarrom a grófnőt, Martha Jones. Nem szükséges senkinek elmondani, hogy mit láttunk ezen a napon! Anélkül is nagy gyász ül majd a házra, Aurora kisasszonynak pedig néhány hónap múlva lesz az esküvője, és nem kell megijesztenünk szegény nővérének szomorú sorsával! Nem így van, Martha?

Martha némán és szaporán bólogatott. Érezte, hogy Cally hasában lévő kis torzszülött látványa egész életre megmarad benne.

– Meg fogják kérdezni, hogy kisfiú vagy kislány volt-e – szólalt meg Martha rövid gondolkodás után. – Mondja nekik azt, hogy egy aprócska kislány volt. Így is nagy lesz a szomorúság. A gróf nagyon rendes volt hozzánk! Ne hagyjuk abban a hitben, hogy egyszerre vesztette el a fiát és a feleségét!

– Nem kisfiú – jegyezte meg halkan a doktor –, de azt sem merném állítani, hogy lány – rázta meg a fejét még mindig hitetlenkedve. – Menjen, kerítse elő a grófot, de még ne jöjjön be a szobába. Szóljon neki, hogy várjon a könyvtárban, Martha! És keresse meg az úrnőjét is!

Amint Martha elhagyta a szobát, a doktor kezdte összevarrni a szerencsétlen asszony hasát. Még mindig nem ocsúdott fel, és magában azon tanakodott, vajon mi okozhatta, hogy Calandra testében ilyen torzszülött fogant meg. Szegény lány! Talán bele is őrült volna.

Martha futólépésben ment végig a folyosón. Most elsősorban úrnőjéért aggódott. A gróf várhat! Mindenki várhat! Nyugtalanították Aurora korábbi szavai, és most meg kell győznie, hogy nem terheli felelősség Calandra sorsáért. Callynek volt választási lehetősége, és ő szíves örömest, sőt nagy lelkesedéssel vállalta a feladatot, hogy Valerian Hawkesworth felesége legyen. Nem! Nem is a felesége! A grófnéja. Cally egyáltalán nem volt hűséges és jó feleség. Isten nyugosztalja a szerencsétlent!

Mielőtt belépett volna a hálószobába, már hallotta Aurora keserves sírását. Az ágyon elterülve úgy zokogott, mintha a szíve szakadt volna meg, s Martha rájött, hogy bizonyos értelemben valójában erről is van szó. Odalepett kis úrnőjéhez, magához szorította.

– Így van ez, kisasszonykám, így történt. Ez volt Isten akarata, és Isten akaratának senki sem szegülhet ellen. Ugye, igazam van?

– É-é-és a ba-ba-baba? – kérdezte Aurora még mindig zokogva.

– Halott. Kislány volt – fogta kurtára Martha a válaszát.

– Jaj, szegény kis Cally! – nézett könnyben sírástól kivörösödött arccal a szobalányára. – Az én bűnöm, hogy meghalt, Martha! A mama és te is figyelmeztettél, hogy semmi jó nem sül ki ebből a csalásból. De én nem hallgattam rátok! És most a saját önzésem miatt halt meg a húgom! – tört ki belőle újult erővel a sírás és egész testét rázta a görcsös zokogás.

Martha vette egy mély lélegzetet, megragadta Aurora vállát, és mélyen a szemébe nézett.

– Nem a te hibád, kisasszonykám! Nem te kényszerítetted Callyt ebbe a házasságba! Volt választási lehetősége. Cally kisasszony csak azt akarta, hogy előkelő legyen a házassága, szép ruhákat viseljen, csodálatos hintón járjon, és fényes estélyeket adhasson. Ki tudhatta ezt előre, nem igaz? A szüleitek igazán jó példát mutattak mindkettőtöknek, milyen is egy jó, keresztény házasság. Cally kisasszony pontosan tudta, hogy mi a kötelessége, de ő nem volt hajlandó jó felesége lenni a grófnak. Ami történt, nem a te hibád, és én nem engedem, hogy magadat okold!

– De mégis én vagyok az oka, Martha! – nyögte Aurora panaszosan. – Ha azt tettem volna, amit apám elvárt tőlem, és férjhez megyek Valerian Hawkesworthhöz, akkor a húgom még ma is élne.

– Drágaságom, Cally kisasszony elment, és ez tény marad – állt fel az ágy széléről Martha. – Meg kell keresnem a grófot. Te pedig menj, töröld meg a szemed és mosd meg az arcodat, utána pedig kerítsd elő az özvegy grófnét! Neki is szüksége lehet egy kis vigaszra a megrázkódtatás után – mondta Martha, s kiment a szobából.

A szolgáló a grófot a könyvtárában találta meg, és kérte, hogy ott várja meg dr. Carstairst, majd gyorsan távozott, mielőtt még Hawkesworth kérdéseket tehetett volna neki. A lépcsőn felfelé rohanva az éppen a könyvtárba igyekvő doktorral találkozott.

– Kerítse elő a grófné szobalányát, Martha – szólt oda asszonynak –, és csináljon vele valamit, hogy elfogadhatóan nézzen ki! – mondta menet közben, majd a lépcső aljára érve belépett a könyvtárba.

Valerian Hawkesworth gyorsan talpra ugrott, és nyugtalan pillantást vetett William Carstairs felé.

– A feleségem? A gyermek? – kérdezte, de már a doktor arckifejezése sejtette vele, hogy nem jó hírrel érkezik.

– Nagyon sajnálom, kegyelmes uram, de mindketten elhaláloztak. Rendkívül nehéz vajúdása volt a feleségének. Képtelen volt megszülni a gyereket, szegény kis szíve nem bírta ki a megerőltetést. Sebészi beavatkozással felnyitottam a testét, hogy megmentsem a gyermek életét, de már későn. Egyébként kislány volt. Szorosan a nyakára tekeredett a köldökzsinórja, és az fojtotta meg. Kérem, fogadja a legmélyebb és legőszintébb részvétemet!

A gróf néma biccentéssel fogadta a részvétnyilvánítást. Calandra meghalt, és magával vitte a lányunkat is. Szegény. Legalább nem kell többé elviselnie a közeledésemet. Egy kislány. Szerettem volna egy kislányt is, de most fiúra lett volna szükségem.

– Értem, dr. Carstairs – szólalt meg végül a gróf. A tálalószekrényhez lépve kitöltött két whiskyt, és az egyiket átnyújtotta a doktornak. – Remélem, nem szenvedett túlságosan sokat! Foglaljon helyet, doktor! Fáradtnak látszik.

– Az is vagyok – ismerte be a doktor, s leült a gróffal szemben a kandalló túlsó oldalára. A magasra csapó lángnyelvek kellemes meleget árasztottak, és a kitűnő italt kortyolgatva kellemes bizsergés áradt szét testében. William Carstairs akkor feltette azt a kérdést Valerian Hawkesworth nek, mely már azóta furdalta az oldalát, ahogy a házba belépett.

– Mindig úgy tudtam, kegyelmes uram, hogy önnek St Timothy örökösnőjét kellett volna elvennie, s kiderült, hogy Calandra Spencer-Kimberly volt a felesége Ha megkérdezhetem, hogyan jött létre ez a házasság?

– Én St Timothy örökösnőjét vettem el feleségül! – jelentette ki a gróf. „A szegény doktor biztosan nagyon elfáradt, és már összekeveri a dolgokat.”

– Nem, uram, ön nem az örökösnőt vette feleségül – hangzott a határozott válasz. – St Timothy örökösnője Aurora Kimberly! Tíz évig éltem a szigeten a Kimberly-házban. Én voltam az egyetlen fehér férfi a környéken, akivel Mr. Kimberly szót válthatott, s ezt vacsora után minden este meg is tettük. Vagy kint ültünk a ház verandáján, vagy pedig a könyvtárban iszogattuk a rummal kevert gyümölcslevet, és megbeszéltük a világ dolgait. Bizalmasan tudomásomra hozta a házassági szerződést, mely közte és legjobb barátja, Lord Hawkesworth között született a gyermekeikkel kapcsolatban még Aurora kisasszony születése előtt. A feleségének sem beszélt a dologról, mert úgy tervezte, hogy egy szép napon Calandrát is ugyanilyen jól férjhez tudja adni, hiszen nem akarta, hogy Aurora tervezett házassága féltékenységet szítson a családban.

Házasságkötésük után Jamaicáról a Kimberly házaspárral együtt érkeztem St Timothy szigetére. Akkor még abban reménykedett, hogy ez a harmadik felesége majd megszüli neki az annyira áhított örököst, és szerette volna, ha szükség esetén a doktor is azonnal a rendelkezésükre állt volna. Emily Kimberly halálakor nem volt orvos a közelben. Aurora és Calandra kisasszonyok a szemem előtt nőttek fel. Csak öt évvel ezelőtt hagytam el a szigetet, s tértem vissza Angliába. Úgy ismertem őket, mintha a saját lányaim lettek volna, kegyelmes uram. A grófné Calandra Spencer-Kimberly, Robert fogadott lánya volt, és nem Aurora, a saját lánya és egyben örököse. Ebben teljesen biztos vagyok, kegyelmes uram!

Valerian Hawkesworth szinte megbénult a döbbenettől, de azon nyomban érezte, hogy lelke mélyén égő harag és hatalmas indulatok ébredeznek. Milyen cselszövés áldozatává válhatott, és miért?

– Engem ugyanúgy meglep a dolog, mint önt, dr. Carstairs – szólalt meg szenvtelenül. – Én abban a tudatlan voltam, hogy Calandra az örökös, és hozományát valóban hiánytalanul meg is kaptam. Talán tudja, hogy Mr. Kimberly időközben elhalálozott. Az esküvői szertartásra Barbadosról hoztak egy papot, mivel a lehető u hamarabb szerettem volna túl lenni ezen a házasságon, és visszatérni Angliába. A szertartás után feleségemmel azonnal haza is indultunk. Aurora és George csak kilenc hónappal később érkezett Angliába. Kimberly kisasszony angol férjet akart szerezni magának. Sógorom tegnap vette feleségül Bowen kisasszonyt, s most éppen úton vannak St Timothy felé. Aurora tavaszra tervezi az esküvőjét St John úrral.

– Nem is értesültem Robert Kimberly haláláról – csodálkozott a doktor.

– Megkérném, hogy senkinek se említse, amiről önnel beszéltem! – szólalt meg ismét a gróf. – Magam szeretnék végére járni ennek az ügynek, és jelen pillanatban semmi szükségem egy jókora botrányra. Feleségemnél: és gyermekemnek meg kell adni az őket megillető végtisztességet. Ezt semmi nem zavarhatja meg!

– Természetesen, kegyelmes uram! – hörpintette ki az utolsó korty whiskyt is poharából a doktor, és felállt a helyéről. – Vissza kell térnem a helyemre. Az unokatestvérem távol van, és máshol is szükség lehet rám – hajolt meg udvariasan a gróf előtt, aki szintén felállt helyéről, s egy bólintással búcsút vett a doktortól.

– Mindent köszönök, dr. Carstairs – mondta a gróf, miközben kikísérte a doktort a ház előcsarnokába.

– A kocsija odakint várja, uram! – segítette fel Peters a kabátot a doktorra. – A lovak pihentek és megetették őket, a kocsis is készen áll az indulásra.

Kikísérte a doktort a házból, és bezárta mögötte az ajtót. Biztos volt benne, hogy a feladattal megbízott lovász a kocsiba is felsegítette a doktort.

A gróf már felfelé tartott a lépcsőn és a nagyanyját kereste. Amikor megpillantotta az idős hölgy mellett Aurorát, egyszerre érzett haragot és lágyult el a szíve a kedves látványtól.

– Menj a szobádba, Aurora! - szólalt meg nyugodt hangon a gróf. – Kimerültnek látszol, és ma éjszakára már nincs semmi teendő.

– George? – kérdezte a lány, s hangja szinte suttogássá halkult. – Nem küldünk valakit George és Betsy után, Valerian?

– Azt hiszem, hogy nem – válaszolta a gróf, s nagyanyja támogató pillantását kereste tekintetével. A helyeslés egy bólintás formájában nem is váratott magára. – Ők már semmit sem tehetnek szegény Calandráért, és nem szeretném elrontani a mézesheteiket. A Nyugat-Indiákra induló legközelebbi hajóval majd küldünk értesítést nekik, így legalább lesz idejük arra, hogy nyugodtan hazaérjenek, és anyátoknak is jut egy kis boldogság, mielőtt értesülne a tragédiáról. Most pedig menj lefeküdni!

Aurora térdhajlítással vett búcsút tőlük, és távozott.

– Mi történt, Valerian? – kérdezte az özvegy, amikor kettesben maradtak. – Valami nyugtalanít, és nem az a haláleset, ami ma történt a házunkban. Mi a baj?

– Nem Calandra volt St Timothy örökösnője! – ismételte el a gróf mindazt, amit a doktor elmondott neki.

– Tudom – válaszolta az özvegy, amikor unokája befejezte a mondanivalóját.

– *Tudod?* – kérdezett rá hitetlenkedve a gróf. – Tudtál a csalásról, melynek áldozatul estem, és nem szóltál egy szót sem? Miért, nagymama? Miért?

– Én is csak néhány hónappal ezelőtt tudtam meg az igazságot – szólalt meg csendesen a nagyanyja. – Találkozásunk első pillanatától kezdve Aurora ismerősnek tűnt a számomra, csak azt nem tudtam magamnak se megmagyarázni, hogy miért. Aztán néhány héttel ezelőtt nézegettem a családi arcképcsarnokot, ahol megakadt a szemem az első grófot és két húgát ábrázoló festményeken. Catherine Hawkesworth férjhez ment egy Kimberlyhez, aki II. Károly királytól megkapta ajándékba St Timothy szigetét. Testvére, Anne, egy Meredithhez ment férjhez, aki a Kimberly családdal együtt birtokolta a szigetet. Aurora pontos mása Catherine-nek, és Anne-re is nagyon hasonlít. Akkor jöttem rá, hogy miért is tűnt annyira ismerősnek.

– De hát *miért* cseréltek szerepet? – kérdezte rekedtes hangon, még mindig szédelegve a gróf.

– Aurora nem akart férjhez menni egy idegenhez, és az sem érdekelte, hogy gróf-e az illető. Szerelemből akart házasságot kötni – tette hozzá halkan az özvegy. – Tartok tőle, hogy Calandrának nem voltak ilyen igényei.

– Aurora nem akart grófné lenni? – kérdezett rá tűnődve a gróf, majd hitetlenkedve megrázta a fejét. – Lesz még időnk foglalkozni ezzel az üggyel, de előbb gondoskodnunk kell róla, hogy ez a szerencsétlen Calandra és gyermeke méltóképpen el legyen temetve a családi sírboltban. A csalás ellenére mégiscsak a feleségem volt.

– Nem illettetek egymáshoz, és biztos, hogy rossz házasság volt, de az örökösnő hozományát maradéktalanul megkaptad, Valerian – szólalt meg ismét az idős hölgy. – Legyen úgy, ahogy akarod, és temesd el méltósággal a feleségedet.

– Megadjuk neki a legnagyobb végtisztességet - folytatta csendesen Valerian –, és utána majd foglalkozom ezzel a csaló kis perszónával, akinek a feleségemnek kellett volna lennie. Szóval Aurora Kimberly kisasszony nem óhajtott grófné lenni! Hamarosan majd megtanulja, hogy nem rajta múlik a választás!

– Valerian! – szólt rá szigorúan a nagyanyja. – Aurora St John menyasszonya! Májusban lesz az esküvőjük.

– Tartok tőle, hogy ha az unokatestvérem májusban meg akar nősülni, akkor egy másik menyasszonyt kell találnia! – nevetett fel hangos keserűséggel a gróf. – *Aurora az enyém!*

11. fejezet

Charlotte Calandra Hawkesworthöt, Farminster negyedik grófnéját a tóra néző domboldalon lévő családi sírboltban helyezték örök nyugalomra. A temetést szűk családi körben tartották meg, az ifjú grófnét férje, nővére, Lady Hawkesworth és a három szobalány kísérte el utolsó útjára. Anglikán szertartás szerint Sir Ronald mondott gyászbeszédet, aki a gróf kérésére tudatta mindenkivel, hogy a család a mély bánat miatt nem tudta volna elviselni egy nagyobb gyásznép jelenlétét.

– Érthető, teljesen érthető – motyogta a pap. – Borzalmas tragédiát jelent a grófné és a gyermek elvesztése – tette még hozzá, aztán magukra is hagyta a gyászolókat, s hálás volt azért, hogy Betsyt és férjét nem hívták vissza, és így nem keserítették meg a mézesheteiket. Nagylelkű cselekedet volt mind a gróf, mind Betsy sógornője részéről, hogy a megpróbáltatás és gyász idején is az ifjú házasok boldogságára gondoltak.

– Írnom kell a mamának – szólalt meg Aurora, amikor a temetés után visszatértek a házba.

– Én is írok neki – szólalt meg az özvegy grófné.

– Én szintén! – közölte a gróf.

– Nem maradhatok sokáig Hawkes Hillben – folytatta Aurora. – Testvérem távozása után ez már nem lenne illendő.

– Maradsz! – jelentette ki a gróf határozottan.

– Nem tehetem! – kiáltott fel a lány kétségbeesetten.

– Megteheted, meg is teszed, és azt hiszem, hogy mindketten tudjuk, hogy miért, Aurora! – jelentette ki hidegen a gróf. – Ráadásul itt van a nagyanyám is, aki ellátja a gardedám szerepét. Senki sem fog rólad rosszat gondolni, ha továbbra is itt maradsz.

– St John nem fog neki örülni – jegyezte meg Aurora.

– Az unokatestvérem lelkiállapotával nem kell foglalkoznod – közölte Valerian Hawkesworth –, de hamarosan úgyis beszélnem kell vele.

Aurora úgy rohant fel a lépcsőn a szobájába s csapta be maga mögött az ajtót, mintha maga az ördög eredt volna a nyomába.

– *Tudja!* – közölte Marthával sápadtan, tágra nyílt szemekkel. – *Tudja!*

– Mit tud, kisasszonykám? – kérdezte értetlenül Martha.

– Hogy én vagyok az igazi! Hogy engem kellett volna elvennie! – lihegte Aurora kétségbeesetten. – Ó, Martha! Úgy nézett rám, mintha menten végezni akarna velem!

– Ugyan, kisasszonykám, honnan tudná? – kérdezte Martha. – Hacsak... ó, istenem... most segíts! A doktor mondhatott valamit. Jó barátságban volt a papáddal, hiszen csak ketten voltak angolok a szigeten. A doktornak tudnia kellett a házassági szerződésről, és amikor meglátta Cally kisasszonyt, akkor azonnal érdekelni kezdte, hogy miért ő és miért nem te vagy a grófné.

– St Johnnal is beszélni akar – mondta Aurora, s érezhetően pánik környékezte.

– Ne félj, a gróf nem fog kényszeríteni arra, hogy hozzámenj feleségül, ha tudja, hogy St Johnt szereted, kisasszonykám! Ráadásul hatalmas botrány is lenne a dologból, hiszen Cally kisasszony még csak most halt meg szegény kisgyermekével együtt. Eltúlzod a veszélyt, kisasszonykám! Most pedig gyere szépen, és feküdj le aludni! Készítek neked egy forró teát.

– Nem! – ragadta meg Aurora a szobalány karját. – El kell mennünk Hawkes Hillből, Martha! Azonnal!

– És ugyan hova mennénk? – tette fel Martha nagyon is gyakorlatiasan a kérdést. – Nem mehetsz el Primose Courtba még akkor sem, ha St John anyja is ott lakik. Borzalmas kalamajka lenne a dologból. Ráadásul az esküvőtöket is el kell egy évvel halasztani. Most gyászban vagyunk, ezzel te is tisztában vagy!

– Meghúzhatnám magamat Bowenéknél is – mondta Aurora kétségbeesetten.

Abban a zsúfolt nyúlketrecben, a lányokkal együtt... Willy úrfiról már nem is beszélve! Nincs ott számodra hely, kisasszonykám! Most pedig gyere, feküdj le, drágaságom!

– Akkor pedig haza kell mennünk St Timothyra! – döntötte el Aurora a kérdést. – Ott van anyám háza. Azt nem veheti el tőlem a gróf, és egy év elteltével St John majd értem jön és összeházasodunk. Arra már nincs időnk, hogy Londonba utazzunk s elérjük a *Royal George*-ot, de néhány héten belül másik hajó is útnak indul a sziget felé. Ez az! Ezt kell tennünk, Martha! Haza kell mennünk!

– Igen, kisasszonykám, most feküdj le, és próbálj pihenni egy kicsit, én pedig készítek neked egy finom teát. Cally halála nagyon megviselt – mondta a szobalány, majd lefektette úrnőjét, behúzta a függönyöket, és elhagyta a szobát. Rohant, hogy szót válthasson az özvegy grófnéval.

– Szegény gyermekem! – csóválta részvéttel fejét az özvegy. – Az unokám keményen fog vele bánni, s nagyon ráijeszt.

– És a kegyelmes úr már tudja? – kockáztatta meg Martha a kérdést. – Bocsásson meg a merészségemért, hogy ilyeneket kérdezek, de nagyon szeretem Aurora kisasszonyt, hiszen csecsemőkora óta én neveltem.

– A gróf tudja, hogy becsapták – válaszolta az özvegy grófné a szobalány kérdésére. – Hogy mit fog ezek után tenni, azt nem tudom, de azt megígérhetem, hogy mindent megteszek Aurora védelmében. . – Ugye, a doktor szólt? – kérdezte Martha. – Nagyon örültem, mikor először megláttam, és nem is gondoltam arra, hogy felfedheti a cselszövés titkát. Hogyan tudnám megóvni az úrnőm nyugalmát, asszonyom? Miként tarthatnám vissza attól, hogy ne meneküljön el St Timotyra?

Az özvegy felállt a helyéről, az asztalából kihúzott apró fiókocskát, és elővett egy elefántcsontból faragott kis dobozkát. Kinyitotta, s egy aprócska aranyozott szelencét vett ki belőle.

– Ezt törje össze, és tegye a teájába, Martha! Ettől egész éjszaka jól fog aludni, és ha jól kialussza magát, akkor tisztábban is tud majd gondolkozni, és elfelejti ezeket a szökéssel kapcsolatos ostobaságokat. Holnap aztán majd magam beszélek vele, együtt eldöntjük a további lépéseket, s ezzel a félelmét is eloszlatjuk.

– Nagyon köszönöm, kegyelmes asszonyom! – hálálkodott Martha, majd egy pukedli kíséretében elhagyta az özvegy szobáját. Egyenesen a konyhába sietett, s egy tálcára kenyeret, vajat, egy szelet gyümölcstortát és teát készített majd visszasietett vele Aurora lakosztályába. Úrnője fel s alá járkált a hálószobában. Martha letette a tálcát a faragott asztalkára, s kicsit pattogósán rászólt Aurorára.

– Most pedig szépen ülj le, és idd meg a teádat, kisasszonykám! Aztán szépen ágyba duglak, és ha jól kipihented magad, akkor majd megbeszéljük az utazást, rendben van? – mosolygott rá a lányra, s kézen fogva odahúzta az asztalhoz.

Aurora leült, átvette a teáscsészét Marthától, a vajas kenyeret majszolva idegesen belekortyolt, majd megevett egy darabka gyümölcstortát is. Martha finoman rávette, hogy igya meg a teáját, sőt a kis teáskannából még a maradékot is odaöntötte neki. Aurora szempillái lassan elnehezültek, s már nem is tiltakozott, amikor Martha ágyba segítette és gondosan betakargatta. Már akkor álomba szenderült, amikor Martha eloltotta az éjjeliszekrényén a gyertyát. A szobalány fogta a tálcát, visszavitte a konyhába, és azonnal sietett vissza úrnője lakosztályába. A hálószobába belépve apró sikoly hagyta el ajkát, amikor megpillantotta az Aurora ágya fölé magasodó férfi alakját.

– Csak én vagyok – szólalt meg a gróf, hogy gyorsan eloszlassa a szobalány rémületét. Ahogy Marthára nézett, az kénytelen volt megállapítani, hogy az úr nagyon szép férfi.

– Nem lenne szabad itt lennie, kegyelmes uram – szólalt meg finom szemrehányással hangjában Martha.

– Nézze, milyen szép! – szólalt meg ismét a gróf. – De miért alszik olyan mélyen, Martha? Ugye, nincs semmi baj?

– A nagyanyja adott egy apró pirulát, hogy tegyem bele a teájába, kegyelmes uram. Aurora kisasszonyt nagyon megviselte testvére halála, és azonnal haza akar utazni St Timothyra. Még ma éjszaka elindult volna, ha nem sikerül megakadályoznunk. Cally kisasszony halála óta nem alszik rendesen, és már nem is tud világosan gondolkozni.

– Az ő otthona itt van Hawkes Hillben! – jelentette ki a gróf.

– Ugye, nem engedi, hogy férjhez menjen St Johnhoz, kegyelmes uram? – kíváncsiskodott Martha. Bátor kérdés volt, de ezt tudnia kellett, hogy ő is meghozhassa a maga döntését.

– Aurorát velem jegyezték el, Martha! – rázta meg a fejét a gróf. – Annak, hogy ő és a családja becsapott, ebből a szempontból nincs jelentősége. A törvény értelmében Aurora az én eljegyzett menyasszonyom. Ha szegény Calandra élne, és szült volna nekem egy fiút, akkor más lenne a helyzet még akkor is, ha rájöttem volna a cselszövésre. Dr. Carstairs leleplezte a csalást, melynek áldozatul estem.

– De, kegyelmes uram – szólalt meg Martha halkan –, ön *Charlotte* Kimberlyt vette feleségül, és megkapta azt a hozományt is, amiben valamikor az ön édesapja és Robert Kimberly a házassági szerződésben megállapodott, Semmivel sem rövidítették meg!

– Valóban, Martha – mosolyodott el a gróf –, de ő nem az a *Charlotte* Kimberly volt. Az apám és Aurora apja közötti megállapodás még az ő születése előtt jött létre, mielőtt még nőül vette volna harmadik feleségét, Aurélie Spencert, és örökbe fogadta volna annak két gyermekét. Kimberlyék becsaptak, nem az igazi menyasszonyom adták nekem. Ha az unokatestvérem, St John ezt megtudja és feleségül veszi Aurorát, akkor megpróbálja magának megszerezni a szigetet. Nem azért, mintha való bán szüksége lenne rá, csak merő rosszindulatból, és azért, hogy még nagyobb bajt keverjen körülöttünk. Ezt nem engedhetem meg. Ráadásul úrnője a törvény értelmében is az enyém! – jelentette ki határozottan, majd jó modorát bizonyítva a szobalány felé biccentett, sarkon fordult, és elhagyta a lakosztályt.

Martna egészen megdöbbent, hogy gróf milyen udvariasan viselkedett vele szemben, hiszen valójában ő is csak egy volt a többi szolga közül. A gróf időt szánt rá, hogy elbeszélgessen vele, válaszoljon a kérdéseire, bár ezt egyáltalán nem lehetett elvárni tó'le. Nagyon tetszett neki a gróf viselkedése. Mindig is kedvelte, és soha nem értette, hogy Aurora miért viseltetik olyan ellenszenvvel Valerian Hawkesworth iránt. Most viszont ki fog törni a háborúskodás kettejük között. Martha úgy döntött, hogy egy szót sem árul el senkinek a gróf és közötte lezajlott éjszakai beszélgetésből. Ez csak további meggondolatlan lépésekre ösztönözné Aurora kisasszonyt.

Marthának kezdettől fogva meggyőződése volt, hogy a gróf lenne a megfelelő férj Aurora számára. St John sem lett volna rossz választás, de Martha gyanította, hogy ő ugyanolyan meggondolatlan és hirtelen természetű, mint Aurora. Lehetséges, hogy jól illenének egymáshoz, viszont katasztrofális lenne a házasságuk, ha St John arra bátorítaná Aurorát, hogy ugyanúgy kötekedjen és hetvenkedjen a gróffal szemben, mint ahogy azt ő is teszi. Ráadásul Aurora kisasszony valóban megérdemli, hogy grófné legyen belőle, még akkor is, ha most úgy gondolja, hogy nem akar az lenni. És pontosan ez a sors volt az, amit Mr. Kimberly, isten nyugosztalja, a lányának szánt. Martha ezekben a pillanatokban döntötte el magában, hogy minden segítséget megad az özvegynek és unokájának, hogy ez a házasság Aurora és a gróf között létrejöjjön.

Aurora a másnap reggeli ébredés után nyugodtabbnak tűnt. Megreggelizett, levelet írt az édesanyjának, egy kis fejfájásra is panaszkodott, de egy szót sem ejtett a St Timothyra történő visszatérésről. A szobalány abban reménykedett, hogy talán már el is vetette az ötletet, s ezt a

véleményét az özvegynek is elmondta. Aurora viszont továbbra sem mozdult ki hálószobájából, és a nap folyamán, fáradtságra hivatkozva, tálcán kérette az ételt a hálószobájába. Étvágya most is kifogástalan volt. Korán lefeküdt, s addig olvasgatott, míg álomba nem szenderült.

– Szegény báránykám! – mormogta Martha félhangosan, amikor eloltotta ágya mellett a gyertyát, és lefekvés előtt még egyszer megrakta fával a kandallót.

Aurora éjszaka háromkor ébredt. Csendesen feküdt az ágyában, és elmosolyodott. Gyermekkora óta mindig pontosan hét órát aludt, ha nem volt éppen beteg. Szándékosan feküdt le korán, hogy az éjszaka közepén magától felébredjen, s el tudjon szökni Hawkes Hillből. Szomorúan állapította meg, hogy Marthában már nem bízhat. Szinte teljesen biztos volt abban, hogy előző este a szobalánya valamit beletett a teájába. Martha nyilvánvalóan nem helyeselte a tervét, és ezt szerencsétlen dolognak tartotta. Itt kell hagynia a szobalányát, de biztos volt abban, hogy az özvegy grófné jól bánik majd vele, továbbra is alkalmazza, így nem érzett lelkiismeret-furdalást a döntése miatt.

Kimászott az ágyából, és megborzongott a hűvös, novemberi éjszakában. Londonba akart menni. Ha egyszer már ott lesz, akkor keres magának valami tisztességes szállást, és helyet foglal a Nyugat-Indiákra induló legelső hajóra. Pénze volt, hiszen alig költött valamit abból, amit magával hozott Angliába, mivel megérkezése óta minden költségét a gróf fedezte. Egy postakocsi hetente elhaladt a birtok közelében lévő főúton. Ez az alkalom éppen ma hajnalra esett. A kocsi majd beviszi Herefordba, ott pedig átszáll a Londonba induló járatra. Holmiját nem viszi magával, nehogy valaki még túl korán rájöjjön, hogy messzire távozott. Igyekszik nem feltűnően öltözködni, nehogy ezzel is magára terelje a figyelmet, csak egy kicsiny retikült visz magával, melyben elfér a pénze és a hajkeféje, mellyel haját is rendben tudja tartani.

Egy egyszerű, sötétkék selyemruhát választott ki magának az útra, ami ugyan elegáns, de egyáltalán nem kelt majd feltűnést. Több alsószoknyát és gyapjúharisnyát húzott magára. Majd utazás előtt Londonban meg. veszi a többi szükséges holmit. Csinos kis kontyba fésülte a haját, kezébe kapott egy szőrmével bélelt kabátot és kiosont a hálószobából. Lábujjhegyen ereszkedett le a lépcsőn, ment át a hallon és indult a bejárati ajtó felé. Óvatosan elhúzta a reteszt.

– *Drága jegyesem, ugyan hová igyekszel?* – törte meg az éjszaka csendjét a gróf hangjának csattanása.

Aurora megpördült tengelye körül, s látta, hogy a gróf ott áll a pislákoló fénnyel megvilágított könyvtárszoba ajtajában.

– Megyek haza! – válaszolta határozottan. – Nem tarthatsz vissza, Valerian!

Jegyesem! Jegyesemnek nevezett! Tehát valóban tudja!

– Nekem más a véleményem! – közölte a gróf hidegen, majd odalépett hozzá, kitépte a kabátot a lány szorításából, s átröpítette a halion. Előrenyúlt, megragadta a lány derekát, s olyan közel húzta magához, hogy Aurora érzékei máris bizseregni kezdtek. – Hawkes Hill a te otthonod, Aurora! Ez már születésed előtt eldőlt, amikor apáink megkötötték a házassági szerződést. Ezt a házasságot csalással akartad elkerülni, amikor a húgodat állítottad a magad helyébe!

– Megkaptad, amit akartál! – kiáltott fel Aurora. – Megkaptad St Timothyt, és kaptál feleséget is. Mit akarsz még, Valerian?

– Téged akarlak, Aurora! – hangzott a szenvedélyes válasz, s közben Aurora arcán érezte a férfi kezének becéző simogatását és mélykék szemének átható pillantását.

– Nem volt elég számodra a húgom? - kérdezte dühösen a lány. – Rosszul bántál vele, Valerian! Ő maga mondta nekem.

– Calandra egy márványból faragott Vénusz volt, drága Aurorám! – válaszolta a gróf, s vonásaira borongós kifejezés költözött. – Annyira gyűlölte még az érintésemet is, hogy kénytelen voltam ráerőltetni magamat, hogy gyermekünk szülessen. Úgy feküdt az ágyon, mintha halott lenne, még a fejét is elfordította, a teste pedig hideg volt, mint a kő, amikor magamévá tettem.

– De azért csak sikerült levezetned a gerjedelmedet, Valerian, nem így van? Élvezted, amikor megerőszakoltad a húgomat? Hogy tehettél ilyet? – kérdezte számonkérően Aurora, és szemei megteltek könnyel, amikor eszébe jutott Cally.

– *Rád gondoltam!* – hangzott a megsemmisítő hatású válasz, s látszott, hogy a férfi szinte élvezi a lány tengerkék szemébe költözött döbbenetet. – Állati ösztöneimet, ahogy Calandra mondta, azzal csigáztam fel, hogy felidéztem azt a képet, amikor St Timothyn meztelenül sétáltál ki a tengerből.

– *Ó, istenem!*

– Ne gondold, hogy büszke vagyok arra, amit meg kellett tennem, de húgod gyűlölte a testi szerelmet, nekem pedig örökösre volt szükségem. Mindent megadtam volna neki, ha szül nekem egy utódot. Hamar kibékültem a ténnyel, hogy nem szeret, mert rájöttem, hogy soha nem fog szeretni egyetlen férfit sem, és engem sem fog felszarvazni. Társadalmi pozícióját szerette, szerette a gazdagságomat, s mindazt, amit ennek segítségével megengedhetett magának. Ő csakis erre vágyott, de ahhoz már túlságosan is önző volt, hogy a tőlem kapott dolgokat azzal viszonozza, amit én szeretnék. Ennek ellenére sajnálom, hogy így végezte.

– De egyben örülsz is, hogy nem okoz számodra több problémát! – vágott közbe vádló szavakkal Aurora. – Ne is tagadd, hogy így van, Valerian!

– Semmi rosszat nem kívántam a húgodnak, Aurora, de mégis meghalt, és valóban nem tagadom, hogy megkönnyebbültem, amikor megszabadultam tőle.

– Mindenképpen megvetlek azért, amit tettél! – jelentette ki Aurora dühösen. – Nem állíthatsz meg, Valerian! Hazamegyek a családomhoz, hogy megtartsam Callyért a gyászévemet. Ha az év letelik, akkor férjhez megyek St Johnhoz. Gyűlöllek! Mindig is gyűlölni foglak azért, amit szegény kishúgommal tettél!

– Csaló kis ringyó! – acsargott a lányra Valerian. – Nem mész sehova, és ami az unokatestvéremet, St Johnt illeti, nos, soha nem leszel az övé azok után, hogy elbántam veled, drágaságom! – folytatta, s már kezdte letépni róla az ingvállat és a szoknyát.

Aurora egy apró sikollyal eltolta magától, megfordult, s futva megindult felfelé a lépcsőn. Valerian félúton elkapta, s tovább tépte róla a ruhát, egészen addig, amíg szinte teljesen lemeztelenítette. Aurora sikoltozni próbált, de a férfi ajkára tapasztotta a tenyerét, s még akkor is ott tartotta, amikor karjaiba kapta s továbbindult felfelé a lépcsőn, majd végigment vele a folyosón egészen a hálószobájáig. Berúgta maga előtt, majd bezárta maga mögött az ajtót, Aurorával a karjaiban keresztülment a szobán, s amikor ledobta az ágyra, a lány gondosan fésült kis kontya szétesett, és haja a vállára hullott. Aurora hanyatt feküdt az ágyon, s rémülettel vegyes csodálkozással nézte, ahogy Valerian saját ruháitól is megszabadul. Keresztülrúgta csizmáit a szobán, ezt követte a nadrágja, alsónadrágja, zoknija és az inge is. Ott magasodott fölötte, és Aurora az élete árán sem tudta volna megállni, hogy ne bámulja. Szép, arányos volt a teste, s olyan keménynek látszott, mint az acél. Fel kell kelnem, gondolta Aurora kétségbeesetten, de érezte, hogy lábaiból elszáll az erő. Azért tett még egy gyenge, hiábavaló kísérletet.

Valerian visszalökte, majd egyik térdét az ágyra téve fölé hajolt, két tenyerébe fogta a lány arcát, és megcsókolta. Lassú és érzéki volt a csók, meleg ajkai követelően tapadtak a lányéra. Saját teste árulást követett el Aurora ellen, mert ajkai ellágyultak a férfi ajkai alatt. Mélyet sóhajtott, s szája engedett a rátapadó ajkak követelésének. Leheletük összeolvadt, s a lány érezte a férfin a whisky illatát. Egy pillanat törtrészére visszatért belé a józanság, s próbált

ismét megszabadulni a férfi kezei közül, de aztán érezte, hogy Valerian nyelve becsúszik ajkai közé. Soha nem értette meg igazán, hogy ekkor milyen érzések robbantak benne. Nyelvük egymást becézgette egészen addig, amíg Aurora már alig kapott levegőt s az ájulás környékezte.

Úgy tűnt, hogy Valerian megérezte, milyen állapotba került, mert ajkait elvonta a szájáról, úgyhogy végre lélegzethez jutott. Ezután lassan az arcát kezdte csókolgatni. Finoman érintette szája a lány ajka szegletét, arcát, állát, szemhéjait és homlokát, de ezzel nem szakadt félbe a csóközön. Ezután kezével hátrahajtotta a lány fejét, s forró csókokat lehelt megfeszülő torkára, s ajkai egy darabig elidőztek a nyaka alatt lüktető kis mélyedésen. Aurora majdnem felsikoltott, amikor Valerian forró nyelve a nyakát érintette, s oda-vissza többször végighaladt rajta.

– *Ó, istenem!* – suttogta Aurora. Hogy tehette ezt vele! Hogyan létezik, hogy a férfi szenvedélye ilyen hihetetlen hatással van rá is? Hiszen ő St Johnt szereti! Talán nem így van? Kezdett rájönni, hogy valóban nem így van. Egyáltalán, hogy érezhet ilyesmit Valerian Hawkesworth iránt, amikor mindezt rákényszeríti! *De nem kényszerít!* – suttogta egy belső hang. *Te is akarod őt! Mindig is őt akartad!* Álmaiban talán nem ez az arc jelent meg mindig előtte? – Nem! – kiáltott fel hangosan.

– *De igen!* – jutott füléhez a férfi válasza. – *Igen!*

Melléje fekve Valerian karjaiba vonta Aurorát. Finoman játszadozni kezdett a mellével. A lány remegett a várakozás izgalmától, hogy mikor veszi már szájába a mellbimbóit, de helyette a férfi csak finoman, ujjheggyel kezdte simogatni. Addig ingerelte a kis gombocskákat, míg azok az egyre fokozódó izgalom hatására még sötétebbé váltak és megkeményedtek. Végül, amikor Aurora már úgy érezte, hogy mellei annyira megduzzadtak, hogy robbanással fenyegetnek, akkor egyik mellbimbóján megérezte a férfi nyelve hegyének érintését, először csak egy pillanatra, majd lassan, egymás után felváltva mindkettőn. S amikor a férfi végül szájába vette az egyik mellbimbót és erőteljesen szopni kezdte, Aurora már levegő után kezdett kapkodni, és nedvességet érzett a lába között.

Óvatosan megérintette a mellén nyugvó, sötét fürtökkel borított fejet, de megsimogatni nem merte, sőt abban sem volt biztos, hogy szabad lenne-e ilyesmit tennie, ha össze is tudná szedni a bátorságát. Mit kell tenni egy nőnek, ha egy férfi szeretkezik vele? Eszébe jutott a Valerian szavaiban bujkáló keserűség, amikor azt említette, hogy amikor élni akart házastársi jogaival, akkor húga úgy feküdt mellette, mint egy hulla. Akkor sem szabad bátorítania, hiszen nincs joga arra, hogy szeretkezzen vele! Egyáltalán nincs joga!

– *Óóóó!* – szakadt fel a lányból a sóhaj, amikor érezte, hogy a férfi nyelve és csókjai egyre lejjebb érik a testét. Hasa már lüktetett és hullámzott az izgalomtól.

– Csodálatos vagy – mormogta Valerian, s amikor egy röpke pillantást vetett az arcára, Aurora észrevette, hogy a harag nyomtalanul eltűnt a szeméből.

– Engedj el, Valerian! – könyörgött a lány. – Miért kell megszégyenítened?

– Nem is szégyelled magad, te kis hazug! – hangzott a kicsit szórakozottnak tűnő válasz. – Nagyon jól tudod, hogy feleségül akarlak venni, ráadásul olyan forró és készséges vagy, mint amilyen jégcsap és visszautasító a húgod volt. Soha nem engedlek el, Aurora!

– *De miért nem?*

– Mert te az enyém vagy! – hangzott a válasz, s Valerian újra a hasát kezdte csókolgatni, nyelvét bedugta a köldökébe, s addig izgatta, amíg a lány már képtelen volt visszafogni magát, s vonaglani kezdett az izgalomtól.

Nem leszek az övé, gondolta Aurora zavaros fejjel. *Nem leszek!* Ha meg valóban nem akar az övé lenni, akkor miért fekszik most az ölelésében, s élvezi a szenvedélyes közeledést? Egyszer már Cally is mondta neki, hogy biztosan kedveli a bujálkodást. Igaz, Cally azt is

mondta, hogy Valerian megsértette a közeledésével, ő pedig egyáltalán nem érzi sértve magát. Ennek ellenére kötelességének érezte, hogy tovább tiltakozzon.

– Tönkreteszel St John számára – nyögdécselte elhaló hangon.

– Azt akarod mondani, hogy St John még nem tett tönkre a számomra? – kérdezte évődve a férfi.

Aurora megpróbálta megütni, de a férfi elkapta a kezét, és megcsókolta a tenyerét.

– Én még szűz vagyok! – csattant fel a lány dühösen.

– Akkor pedig feltétlenül tönkre kell, hogy tegyelek St John számára! – jelentette ki Valerian.

– De miért? – kérdezte Aurora számonkérően.

– Mert az enyém vagy! – ismételte meg Valerian, és szúrós tekintettel nézett rá. – Te az enyém vagy, Aurora! Te is ugyanúgy érezted a köztünk kialakult vonzalmat, mint én, csak ezt nem vagy hajlandó beismerni. Se te, se St Timothy nem lesz St Johné! – jelentette ki kemény határozottsággal.

– De hiszen St Timothy már így is a tied! – próbált érvelni kétségbeesetten a lány.

– Nem, nem az enyém! Addig nem is lesz az enyém, amíg az örököse nem a feleségem, a sziget örököse persze te vagy! Ha az unokatestvérem ezt megtudja és te az ő felesége leszel, akkor magának követeli a szigetet.

– Akkor majd beismerem, hogy becsaptalak, és a birtokomat a nevedre íratom – vitatkozott a lány egy kicsit még mindig dühösen. Most már nem róla vagy Callyról, hanem a földről szólt a történet.

– Nem! – jelentette ki határozottan Valerian.

– Miért nem?

– Mert én téged akarlak! – hangzott a válasz. – Akarlak!

– Sohase fogsz megkapni! – kiáltott fel a lány. – Soha!

– Dehogynem, Aurora! – nevetett fel gúnyosan a férfi. – Képtelen leszel visszautasítani, hiszen a te ereidben ugyanúgy vágtat a forró szenvedély, mint az enyémben. Te nem vagy olyan hideg és érzéketlen, mint a húgod. Forró vagy, és tudsz szeretni is, ezért az enyém leszel! *Mindenestül!*

– Nem! – tiltakozott a lány, de tisztában volt azzal, hogy nemcsak Valeriannak, hanem saját magának is hazudik. Érezte, hogy a férfi hímtagja már követelőzve ott lüktet a combján. Vonaglani kezdett, de maga sem tudta volna megmondani, hogy a félelem vagy a vágy késztette erre.

Érezte, hogy a férfi súlyos teste az övére csúszik.

– Ölelj át, Aurora! – suttogta a férfi. – Szoríts keményen, drágaságom, s felröpítelek a mennyországba!

Aurora érezte, hogy szemhéja alól könnyek buggyantak elő, s nem tudta megállni, hogy meg ne szólaljon.

– Félek, Valerian!

– Nem, drágaságom, nem kell félned! – nyugtatgatta a férfi. – Bízz bennem, Aurora! Hát nem tudod, mennyire szeretlek, te kis bolond?

– Nem hiszek neked! – fonta köréje Aurora a karjait.

– Idővel majd hinni fogsz! – bizonygatta Valerian. A lány már készen állt a férfi befogadására. Amikor megérezte, hogy Valerian férfiasságával behatolt testének rejtett nyílásába, hirtelen megmerevedett, de a férfi megsimogatta az arcát, s mikor kicsit mélyebbre hatolt, akkor halk, nyugtató szavakat suttogott a fülébe. Aurora maga is érezte, hogy hüvelyének fala először tiltakozik, majd megnyílik s kitárulkozik a férfi befogadására. Aztán Valerian megállt, s nem hatolt mélyebbre. Aurora úgy érezte, hogy a testében beleütközött valamibe. A férfi kicsit visszahúzódott, majd egy újabb, erőteljes lökéssel ismét a testébe

hatolt. Aurora felkiáltott, de a férfi már nem kegyelmezett, visszahúzta magát, aztán hímtagját keményen újra a testébe mélyesztette, amitől a lány halkan ismét felkiáltott, és érezte, hogy a könnyek végigcsorognak az arcán.

Ez faj! Drága istenem, mennyire fáj! A fájdalom végigsöpört rajta, felkúszott egészen a mellkasáig, s úgy érezte, hogy menten megfullad. Behatolt a combjába is, mely mintha ólomsúlyúvá változott volna, amitől képtejen volt megmozdulni. Hamarosan érezte, hogy a férfi hímtagja most már keményen ott lüktet mélyen a testében. Csendesen szipogott, de csókjaival Valerian felszárította a könnyeket az arcáról, és ritmikusan mozogni kezdett sajgó testében. *És a fájdalom hirtelen megszűnt!* Amilyen hirtelen eluralkodott rajta, olyan hirtelen veszett a semmibe, hogy átadja helyét az egész testében szétáradó gyönyörnek. Meglepetésében levegő után kapkodott. Teste felvette a másik test ritmusát, s olyan ösztönös mozdulatokkal segítette, melyek meglétét eddig nem is sejtette.

– Ez az, drágaságom! – bátorította gyengéden Valerian.

Aurora keze a férfi hátára tapadt. Ujjaival először csak masszírozta, majd képtelen volt magát fékezni, és finoman körmeit is belemélyesztette. Valerian a fájdalomtól felnyögött, de úgy tűnt, mégis jólesett neki. Aurora testében lassan kezdett valami megváltozni. Nem érzett semmi mást, csak valami hihetetlenül csodás dolgot, melyben teljesen elmerül. Teste hirtelen görcsbe rándult, majd a soha nem tapasztalt gyönyörtől hangosan felkiáltott, és azt hitte, hogy menten meghal. Félig zokogva még akkor is magához préselte a férfit, amikor testében szétáradt a szerelem forró nedűje, majd mindketten félig öntudatlan állapotba zuhantak.

Néhány pillanat elteltével a férfi melléje gördült, szorosan átkarolta s magához szorította. Aurora, ahogy fülét a férfi mellkasához préselte, még a szívdobogását is hallotta. Teste sima és forró volt. Együttlétüket olyan bensőségesnek érezte, amilyet korábban el sem tudott képzelni, s fogalma sem volt, hogy ilyenkor mit kell mondania.

– Nagy fájdalmat okoztam? – kérdezte Valerian halkan, s közben lágyan cirógatta a lányt, mintha csak rémült kis állatot akarna megnyugtatni.

– Először borzalmasan fájt, de utána csodálatos volt – válaszolta Aurora. – A következő alkalommal is ennyire fog fájni?

– Nem – válaszolta a férfi.

– És akkor is ilyen jó lesz?

– Ha akarod, hogy az legyen – hangzott a válasz a naiv kérdés hallatán elmosolyodott a sötétben. – Holnap elmegyek a magisztrátusra, és beszerzem a különleges engedélyt, hogy azonnal összeházasodhassunk – szólalt meg rövid hallgatás után újra a férfi.

– Nem megyek hozzád feleségül, Valerian – mondta Aurora.

– De, kedvesem, hozzám jössz! – hangzott a határozott válasz. – Elköteleztük magunkat egymás mellett.

– Ha akarod, akkor a szeretőd leszek, de nem kötelezhetsz el egy olyan ígéret mellett, melyet apáink tettek egymásnak! – makacskodott a lány.

– De igen, Aurora, és meg is teszem! – jelentette ki a gróf megingathatatlan határozottsággal.

– Nem kényszeríthetsz rá – tartott ki Aurora is az álláspontja mellett.

– Dehogyisnem. A következő hajóval új felügyelőt és igazgatót küldök a szigetre azzal a paranccsal, hogy küldje el onnan anyádat és bátyádat a feleségével együtt.

– Nem lehetsz ennyire kegyetlen! – kiáltotta a lány, s eltolta magától.

– Ki akarod próbálni, hogy mennyire eltökélt a szándékom, drágaságom? – kérdezte Valerian.

– De hiszen azt mondtad, hogy szeretsz! – mondta a lány, s hangja olyan volt, mintha becsapottnak erezné

– Valóban szeretlek, és ezért nem engedem, hogy ostobán viselkedj. Máris testedben hordozhatod a gyermekemet Aurora! – mondta, majd ismét hanyatt fordította a lányt, és ujjával az ajkain kezdett játszadozni, majd szájába csúsztatta. – Szopd! – szólt rá határozottan.

Aurora akaratlanul is engedelmeskedett a felszólításnak. Volt ebben valami olyan érzéki, hogy szinte megszédült az izgalomtól.

– Te leszel a legimádottabb feleség, Aurora – húzta ki végül ujját a gróf a meleg ajkak közül, s föléje hajolva ismét megcsókolta.

– Gyűlöllek! – jelentette ki a lány.

– Dehogy gyűlölsz – nevetett fel halkan Valérián –, de ha jól érzed magadat attól, hogy ezt állítod, és ez megnyugtatja a lelkiismeretedet, akkor mondd csak nyugodtan.

– Te támadtál meg! Az én lelkiismeretem tiszta! – csattant fel a lány dühösen. – Nincs semmi bűntudatom amiatt, amit tettem!

– Most vergődsz a St Johnnal szemben érzett bűntudat és aközött, hogy mennyire élvezted a szeretkezést – nevetett fel ismét a férfi. – Nem kell félned! Majd én magam magyarázok meg neki mindent. Nagyon nem fog tetszeni neki, hogy ismét alulmarad velem szemben, de mint mindent, majd ezt is kiheveri.

– Szívtelen vagy Valerian. St John szeret engem! – jelentette ki Aurora.

– Ezt mondta neked? Ezekkel a szavakkal? – kérdezett rá a gróf.

– Nos... – gondolkodott el Aurora egy pillanatra – azt mondta, hogy olyasmit érez irántam, amit még soha nem érzett nő iránt – fejezte be a mondatot, s örült, hogy megtalálta a megfelelő választ a kérdésre. – Ha ez nem szerelem, akkor mi más lenne?

– Az unokatestvérem észrevette, hogy annak ellenére is vonzódom hozzád, hogy feleségem van. Nagy örömöt jelentett neki, hogy elvehet tőlem. Bosszanthat azzal, hogy ő megszerezhet téged, én pedig nem. Ez valami új nagyon ritka gyönyört jelenthetett a számára. Ő elsősorban ilyen szempontból érdeklődött irántad. St John felelőtlen, de nem szándékosan gonosz. Hogy szerelmes beléd! Nem! Ezt nem hiszem! St John soha nem adta oda szívét egyetlen nőnek sem. Neki az a véleménye, hogy ha valakinek bármit is odaad magából, akkor ezzel hátrányos helyzetbe hozza magát. Dühös lesz és csalódott, de el fogja fogadni, hogy te az enyém vagy, Aurora.

– Ti állandóan és mindenben vetélkedtek egymással? – kérdezett rá Aurora.

– Ezen még nem gondolkodtam el – szólalt meg a gróf néhány pillanatnyi tűnődés után –, de azt hiszem, hogy erről lehet szó. Azt nem tudom neked megmondani, Aurora, hogy ez miért van így, de St Johnnal már gyermekkorunk óta piszkáljuk egymást. De nem szeretnék többet beszélni az unokatestvéremről, Aurora. Van fogalmad, hogy milyen gyönyörű vagy? Olyan a szemed, mint a leggyönyörűbb akvamarin, a bőröd pedig mint a selyem. A családi ékszerek között van egy nyaklánc, mely nagyon illene a szemedhez. Bár tudom, hogy ma már nem divat ilyen ékköveket viselni, de a szemeidben csodálatosan tükröződnének vissza a fényei. Talán csak és kizárólag az én gyönyörűségemre fel kellene csatolnom a meztelen testedre – mosolyodott el pajkosán Valerian, majd előrehajolva gyengéden megpuszilta a lány fülcimpáját.

Aurora az ajkába harapott. Most zavarban kellene lennie, s szégyellnie kellene magát amiatt, ami az elmúlt órában történt, de sehogy sem tudott magában ilyen érzéseket kelteni. Maga is halkan felkacagott ezekre a gondolatokra, amikor a férfi a fülcimpájával játszadozott.

– Hagyd már abba! – szólt rá Valerianra, s remélte, hogy hangja megfelelő szigorral csengett. – Bolond vagy, Valerian! Inkább adj egy köpenyt, hogy az előcsarnokban és a lépcsőn össze tudjam szedni a rongyokat, amik a ruhámból megmaradtak. Aztán megyek a szobámba. Nem maradok még egy éjszakát ebben a házban! Mivel most már nem érem el a Herefordba tartó postakocsijáratot és a londoni csatlakozást, neked kell a saját kocsiddal

felküldened! A legközelebbi hajóval vissza kell térnem St Timothy szigetére! – tolta el magától a férfit, s megpróbált felülni az ágyon.

– Úgy tűnik, be kell zárjalak a hálószobádba – szólalt meg fáradtan a gróf, s visszanyomta Aurorát az ágyra. – Nem mész te sehova, drága Aurorám, a St Anne-templomon kívül, ahol pedig hozzám jössz feleségül – mondta, s ismét teste alá gyűrte a lányt.

– Nem! Nem! Nem! – makacskodott Aurora, és öklével dobolni kezdett a férfi mellkasán. – Nem megyek hozzád feleségül, Valerian! Nem leszek a feleséged!

– Akkor pedig küldenem kell valakit St Timothyra, hogy átvegye George helyét. Ó, Betsy és édesanyád nagyon hálásak lesznek neked, amiért ennyire önző vagy, Aurora. Igaz, akkor is az önzés vezérelt, amikor Calandrával becsaptál, nem így van? Most aztán láthatod, hogy mindnyájunknak milyen súlyos árat kellett fizetnünk az önzésedért. Miért nem hagyod már abba? – kérdezte a gróf, s hangjának eltökéltsége majdnem tovaszállt, amikor észrevette, hogy húga nevének említésére Aurora szemei könnyel teltek meg. – Ó, drágaságom, ne haragudj! – tompított valamit hangja keménységén, és lágy csókot lehelt a lány ajkaira, majd újra és újra megcsókolta, s csókolta addig, amíg a szenvedély ismét hatalmába nem kerítette okét.

Aurora pontosan tudta, mi történik közöttük, de saját magának is kénytelen volt beismerni, hogy ezt ő sem akarja megakadályozni. Vajon miért küzdők ellene, tanakodott magában, holott erre ő is tudta a választ. Azt akarta, hogy a döntés az övé és ne másé legyen, bárki akarja rákényszeríteni az akaratát. Nem engedem magam kényszeríteni, gondolta, de amikor testük ismét egybeforrt, maga is tisztában volt azzal, hogy a férfi valójában nem kényszeríti semmire. A fájdalomra számítva egy pillanatra megfeszült, s maga is döbbenten tapasztalta, hogy a férfinak valóban igaza volt. Semmi fájdalmat nem érzett, csak azt a hihetetlen teltséget, ám amikor a férfi hímtagja a testébe hatolt, majd visszahúzódott ismét testébe mélyedt, újra visszahúzódott, egészen addig, míg ismét szédülés nem fogta el. Levegő után kapkodott, majd jöttek a semmihez nem hasonlítható gyönyör rövidke pillanatai, amikor a két test összeforrt a viharos szenvedélyben.

– *Az ördögbe veled!* – szólalt még meg elfúló hangon, mielőtt az álom mély szakadékába zuhant volna.

Mikor végre felébredt, legnagyobb csodálkozására a saját ágyában találta magát, még a hálóinge nyakát összefogó zsinór is gondosan meg volt kötve. A függöny résein keresztül a napsugarak már a szobába is bekúsztak. Álmodta volna talán az egészet? Esetleg az a szer okozhatta, amit Martha a teájába belecsempészett? Nem! Tegnap este nem is ivott teát! Megfordult a takaró alatt, s teste egy pillanatra összerándult, amikor combjai között enyhe sajgást érzett. *Mégsem volt álom!* Valerian Hawkesworth menekülés közben elkapta, és... kényszerítette... elcsábította... és hihetetlenül jót szeretkezett vele! És most feleségül is akarja venni! Aurora még mélyebbre fúrta magát a takarója alá.

És ő is élvezte! Drága istenem, de még mennyire élvezte! Egész életében erre az érzésre várt. Teljesen úgy viselkedett, mint egy buja nőszemély, aki szándékosan provokálja ki a férfi közeledését. Milyen finoman érintették az ajkai! Milyen gyengéd volt simogatása, és ő hagyta is, hogy simogassa. Semmi ellenállást sem tanúsított Valerian *drágaságomnak* nevezte. Azt is mondta, hogy szereti. És még meg is ismételték! Eddig nem is tudta, hogy egyetlen éjszaka folyamán ezt kétszer is meg lehet tenni. A gazember! Vajon elmondja valakinek? A többiek, ha ránéznek, vajon észreveszik-e, hogy mi történt Aurora Kimberly és Valerian Hawkesworth között? *Ebbe bele fog halni!*

Hálószobájának ajtaja lassan kinyílt, és Martha lépett be.

– Jó reggelt, kisasszonykám! – üdvözölte széles mosollyal, és kezdte elhúzni a sötétítőfüggönyöket az ablakokról, majd festett spanyolfalat vont Aurora ágya köré. A szolga azonnal hozza a fürdővizedet, kisasszonykám.

A kegyelmes úr azt az utasítást adta, hogy tizenegy órára legyél készen.

– Mire legyek készen? – kérdezett rá számonkérően Aurora, de szobalánya mintha nem is hallotta volna a kérdést, és a lépcsőn már hallatszott is a kádat cipelő szolgák lábdobogása. A következő pillanatban a kád már ott is állt a kandalló előtt, s vödrökkel öntötték bele a forró vizet. A szobát kedvenc illata, a vadszőlő aromája töltötte be. Martha sürgött-forgott körülötte, és egymás után adta ki utasításait a láthatatlan szolgáknak, majd ismét minden elcsendesedett.

Szobalánya már a spanyolfalat is elhúzta az ágya mellől.

– Gyere, kisasszonykám, ugorj ki az ágyból! Még a hajadat is meg kell csinálnom, és már csak két óránk van!

– Mi folyik itt, Martha? – kérdezte Aurora, s kezdett kimászni az ágyból. – Mi ez a készülődés?

– Én sem tudom – vallotta be a szobalány becsületesen. – Csak annyit tudok, hogy mindez a gróf utasítására történik, és még azt is megmondta, hogy milyen ruhát készítsek ki neked, és hogy tizenegy órára készen kell lenned. Hogy miért, arról nem tartozik beszámolni a személyzetnek. Ezt neked magadnak kell megkérdezned! – mondta, s már húzta is lefelé úrnőjének hálóingét, ledobta az egyik karosszékbe, és besegítette a lányt a kádba. Ha észrevette is Aurora combján az odaszáradt vért, ennek egyetlen szóval, de még egy pillantással sem adta tanújelét. Helyette inkább nagy gonddal a lány aranybarna haját kezdte mosni, majd leöblítette, törülközővel alaposan megtörülte, és turbánt kötött a fejére. – Igyekezz, kisasszonykám! Még meg kell szárítanunk és fésülnünk a hajadat. Gyorsan mosakodj meg! – nyújtotta át Aurorának a szappant és a szivacsot.

Aurora szótlanul dörzsölte testét a beszappanozott szivaccsal, és azon tanakodott, hogy vajon mit forgathat a fejében Valerian Hawkesworth, amiről senki másnak nincs tudomása. Kilépett a kádból, s hagyta, hogy Martha alaposan megtörülgesse, s testére egy fürdőlepedőt várjon. Ezután leült a kandalló elé, szobalánya pedig szárazra törülte a haját, majd egy darabka selyemmel addig dörzsölte, míg csillogni nem kezdett. Nyílott az ajtó, és ruhákkal megrakodva Sally és Molly lépett a szobába.

Martha kihámozta úrnőjét a fürdőlepedőből, a által behozott ruhacsomó tetejéről lekapott egyet, s belebújtatta Aurora karjait. Egy aprócska fűző volt, amit Aurora normális körülmények között egyáltalán nem viselt, de most annyira meg volt lepve, hogy még tiltakozni sem tudott ellene, amikor Martha összefűzte. Londonban már számos olyan nőt látott, aki olyan szorosra fűzette be magát, hogy a fűző nem csupán a lélegzetvételben, de még a mozgásban is gátolta. Mellei viszont még így is majdnem kibuggyantak a feszülő ruhadarabból.

A három szobalány végzett a fűző összekapcsolásával, s folytatták az öltöztetést. A lábára húzott selyemharisnyát csokorra kötött harisnyakötővel erősítették fel, ráemelték a flanellal bélelt, ívesre hajlított fából készült krinolin abroncsát, majd még két vászon és két selyem alsószoknyát is ráadtak.

– Hadd csináljam meg a haját, mielőtt a ruhát ráadjuk! – szólalt meg Martha.

A két fiatalabb szobalány megemelte a krinolin abroncsát, hogy Aurora le tudjon ülni, Martha pedig elővette a hajkefét, és kezdte kialakítani úrnője frizuráját. Arca két oldalán ma nem hagyott szabadon rakoncátlan kis fürtöket, hanem haját elegáns kontyba fésülte, apró gyöngyökből álló füzérrel és selyemből készült kis virágokkal díszítette. Megtűzte, igazgatta, többször is körbejárta, míg végül maga is elégedetten szemlélte az elkészült hajkölteményt. Intett a két másik szobalánynak, hogy behozhatják a ruhát.

– Ez úgy néz ki, mint egy esküvői ruha! – bámult rá Aurora.

– Valóban – bólogatott Martha.

– Ezt nem veszem magamra! – dacoskodott Aurora a szobalányokkal.

– Nincs értelme velem veszekedni, kisasszonykám! Én csak azt teszem, amit a gróf megparancsolt. Nagyon kemény tud lenni, és ő az úr a házban. Ha nem veszed fel azonnal ezt a ruhát, akkor meg kell neki mondanom, és akkor mindhármunkat el is bocsát a szolgálatból. Légy jó kislány, kisasszonykám! Hova mehetnénk Sallyvel ajánlólevelek nélkül? Ugye, nem teszed ezt meg velünk azok után, hogy oly sok éven keresztül szolgáltuk hűségesen a Kimberly családot?

– Akkor adjátok rám azt az átkozott holmit! – mordult rájuk a lány, s a szolgálók máris kezdték feladni rá a krémszínű bársonyból készült, hermelinnel szegélyezett ruhát. A ruha kivágását Aurora a prémszegély ellenére túlzottan kacérnak tartotta, mert a fűzővel megemelt mellei veszélyesen kidomborodtak belőle.

Molly eléje térdelt, és Aurora lábára húzta a rózsával díszített cipőt. Ismét talpra állt, egy lépést hátrált, és végignézett Aurorán,

– Kisasszony, fenségesen néz ki ebben a ruhában! – mondta kikerekedett szemekkel.

– A kegyelmes úr azt kérte, hogy ezt vegye fel, kisasszony! – lépett Aurora elé Sally, s egy dobozt nyújtott feléje.

A kicsit kopottasnak, viharvertnek látszó dobozt kinyitva Aurorának még a lélegzete is elállt. A doboz időtől megsárgult fehér selyembélésén valami olyan hihetetlenül szép nyakéket pillantott meg, amilyet eddig meg elképzelni sem tudott. Minden drágakövét szív alakra csiszolták és rózsaszín árnyalatú aranyba foglalták, nyakék közepén egy hatalmas, körte alakú igazgyöngy mögött. Életében nem látott még ekkora igazgyöngyöt.

– Ezek a kövek pontosan a szemedhez illenek, kisasszonykám! – jegyezte meg Martha, miközben úrnője nyakára csatolta az ékszert. Aurora a tükörbe pillantott. Kulcs-csontjai alatt a nyaklánc hibátlanul feküdt fel mellére a hatalmas igazgyöngy pedig a mellei közötti rés felé mutatott. Ilyen szépet még életében nem látott. Hirtelen elpirult, amikor Valerian előző éjszakán a nyaklánccal kapcsolatos megjegyzése jutott az eszébe. El sem tudta képzelni, hogy a nyilvánosság előtt ilyen nyakláncot viseljen. Túlzottan érzékinek és hivalkodónak tűnt a számára.

Martha egy sötétkék bársonyból készült stólát terített úrnője vállára, átadott neki egy pár hosszú, krémszínű kesztyűt, melyet Aurora lassan a kezére húzott.

– Siessünk, kisasszonykám! – sürgette Martha. – Az óra mindjárt elüti a tizenegyet!

– A kocsi önre vár, kisasszony – hajolt meg udvariasan Aurora előtt az előcsarnokban Peters. – Martha önnel utazik – nyújtotta át a szobalánynak úrnője kabátját, majd az ajtóig kísérte őket, ahol már egy lakáj várt rájuk, hogy a kocsiba segítse őket.

A hintó máris elindult velük. Aurorának kérdeznie sem kellett, hogy merre tartanak. Valóban ostobának kellett volna lennie hozzá, ha még ezt sem találta volna ki. Úti céljuk minden bizonnyal a St Anne-templom lesz, gondolta, s ebben nem is kellett csalódnia. A hintó megállt, a két lakáj fürgén leugrott a kocsi hátuljáról, kinyitották az ajtaját, leengedték a lépcsőt, és két utasát a földre segítették.

Az özvegy grófné és Lady Elsie a templom kővel kirakott előcsarnokában várta őket.

– Mindez nagy örömmel tölt el – szólalt meg az özvegy grófné –, de megdöbbent az a sietség, mellyel unokám sort kerített erre az eseményre.

– Nekem még esélyt sem adott ebben az ügyben – válaszolta Aurora. – Húgomat még alig temettük el, és ő máris az oltár elé kényszerít. Ön is tud arról a csalásról, melyet elkövettem, asszonyom. Ha hozzá akartam volna menni Valerianhoz, akkor ezt már megtettem volna.

– Ó, drágaságom – csipogta Lady Elsie –, Sir Ronald nem fog összeesketni benneteket, ha ezt kényszerből teszed. Ez ellentmondana a keresztény vallás törvényeinek.

– Mivel a gróf már elvette szüzességemet, Lady Elsie, azzal fenyeget, hogy George-ot és családját kidobja St Tirnothy szigetéről, azt hiszem, hogy kénytelen leszek eleget tenni Valerian Hawkesworth követelésének. Mellette szól még egy apróság is, nevezetesen a

házassági szerződés. Tartok tőle, hogy teljesen a törvények szerint jár el. A törvény a kegyelmes úr mellett áll. A lány vallomása hallatán Lady Bowen haja tövéig elpirult.

– Igaz, igaz – ennyit tudott csak nagy nehezen kinyögni. Isten óvjon attól, hogy Betsy és drága férje szenvedje meg ennek a botrányos csitrinek a helytelen viselkedését!

– Legyen szíves, kedvesem – szólalt meg az özvegy grófné pajkosán csillogó szemekkel –, szóljon Sir Ronaldnak, hogy készen állunk! – mondta, majd amikor a jóasszony betipegett a templomba, Aurora felé fordult: – Ne hagyd, hogy tovább kötekedjen veled, gyermekem! Azzal, hogy most feleségül mész hozzá, jóváteszed az ellene korábban elkövetett bűnödet. Az előbbi vallomásodat is tekintetbe véve minden adósságodat törlesztetted vele szemben! Én semmit sem kérdezek, és ezt megértheted - súgta oda mosolyogva a lánynak. – Nem kell félned a döntésedtől. Ha ő is olyan, mint a család többi tagja, akkor ő is biztosan szenvedélyes szerető. Nos, tegyünk pontot az események végére, Aurora Kimberly, hogy életünk ismét visszazökkenhessen a normális kerékvágásba! És soha ne feledd, én az esetek többségében a szövetségesed leszek! – Belekarolt Aurorába, és elindult vele a templom belseje felé.

Bent egy templomszolga sietett eléjük, átvette Aurorától a kabátját, és egy aranyszalaggal összefogott, fehér rózsabimbókból összeállított csokrot nyújtott át neki. A lány mosolyogva vette át a csokrot a gyerektől, majd az özvegy idoméval folytatta útját az oltár felé. Martha követte őket.

A templom most úgy nézett ki, mint néhány nappal korábban, amikor Betsy és George összeházasodtak. Csipkés szélű fehér vászonterítő borította, aranyozott kandeláberekben méhviaszból készített gyertyák világítottak.

A krémszínű nadrágot, hímzett virágokkal díszített mellényt és őzbarna kabátot viselő gróf már várta őket. Mandzsettáját, patyolatfehér gyolcsból készült ingének nyakát csipke szegélyezte, saját sötét hajából készített parókáját a tarkóján szalag fogta össze.

Sir Ronald nem látszott maradéktalanul boldognak abban a szerepben, melyet most el kellett játszania. A gróf délelőtt tízkor jelent meg otthonában, és bemutatta neki a magisztrátustól még a kora reggeli órákban megszerzett rendkívüli házassági engedélyt. Röviden elmondta, hogy milyen csalárd játéknak esett áldozatul, és közölte, hogy ezt az egész ügyet most az Aurora Kimberlyvel azonnal megkötendő házassággal kívánják helyrehozni. Mikor a lelkész tiltakozni próbált a nem helyénvaló sietség miatt a gróf egyetlen kézmozdulattal belefojtotta a szót. Közölte, hogy ha Sir Ronald nem hajlandó elvégezni az esküvői szertartást, akkor legidősebb lánya élete is nagyon szerencsétlen fordulatot vehet. A lelkész mérhetetlenül fel volt háborodva. Soha nem feltételezte volna, hogy Valerian Hawkesworth képes ilyen gorombaságra.

Az ifjú pár a tanúk szerepét betöltő özvegy és szobalánya, valamint Lady Elsie kíséretében minden késedelem nélkül már az oltár elé is lépett, és Sir Ronald elkezdte a Valerian Hawkesworth és Aurora Kimberly életét összekötő esketési szertartást. A szertartás végeztével, amikor a gróf megcsókolta ifjú hitvesét, Sir Ronald ábrázatán is mintha valamicskét enyhült volna a szigor. Végső soron nem a menyasszony hibája, hogy a vőlegény ennyire forrófejű magatartást tanúsított, és az eléggé cl nem ítélhető sietség ellenére tulajdonképpen csak egy elkövetett bűnt tett jóvá. Kezet rázott a gróffal, és tiszta szívből sok boldogságot kívánt neki.

– További ünnepség nem lesz – jelentette ki a gróf –, mivel feleségemmel együtt gyászt viselünk a húgáért – közölte a jelenlévőkkel, majd Lady Elsie felé egy mosolyt vetve elindult ifjú feleségével a templom előtt várakozó hintó felé.

– Vasárnapig szíveskedjen senkinek sem elpletykálni eseményt! – szólt rá szigorúan az özvegy grófné a lelkész feleségére. – Még a lányainak sem!

– I-igen, kegyelmes asszonyom – dadogta Lady Elsie idegességtől remegő, megszeppent hangon.

– Ha egy suttogást is hallok, akkor tudni fogom, hogy kitől származik, kedvesem, és akkor nem mutatom be Isabelle-t annak a nagyszerű bárónak, akit számára már kiszemeltem. Pedig nagyon jóképű férfi, évi kétezer font a jövedelme. Minden jót, kedvesem! – villantotta rá ép, fehér fogsorát, majd ő is elindult a hintó felé.

Útban Hawkes Hill felé Martha egyfolytában csak a szemét törülgette. Az özvegy grófné elégedetten mosolygott. Aurora és Valerian némán ültek egymás mellett. Először a gróf törte meg a csendet.

– Kértem St Johnt, hogy ebéd után jöjjön el hozzánk – közölte a többiekkel.

– Én is ott leszek! – jelentette ki Aurora.

– Nem hiszem, hogy bölcs dolog lenne – jegyezte meg Valerian.

– Ennek ellenére ott leszek, különben még ostoba gondolatai támadnának az egész üggyel kapcsolatban – jelentette ki határozottan Aurora. – Kérlek, Valerian, értsd meg, hogy bár most már a férjem vagy, de továbbra sem vagy a *parancsolóm!* Nem kezelhetsz úgy, mint egy gyermeket, és nem diktálhatod a cselekedeteimet! Engem akartál, most pedig olyannak kell elfogadnod, amilyen vagyok!

Mary Rose Hawkesworth nem tudta magát tovább türtőztetni, s unokája meglepett arcát látva hangos kacagásban tört ki.

– Nos, drága gyermekem – korholta tréfásan –, őt Martad, meg is szerezted, és pontosan azt kaptad, amit megérdemeltél! Ó, drágáim, boldogabb már nem is lehetnék! Tökéletesen illetek egymáshoz.

Az özvegy mellett a hintó sarkában kuporgó Martha is együtt mosolygott a többiekkel.

12. fejezet

A grófi hintó megállt Hawkes Hill előtt. Szolgák rohantak elő, hogy utasait kisegítsék és bekísérjék a házba. Akkorra már az egész személyzet felsorakozott az előcsarnokban.

– A személyzet szeretné kifejezni legőszintébb jókívánságait és gratulációját, kegyelmes uram! – szólalt meg Peters ünnepélyesen.

– Isten áldja a grófot és a grófnét! – hangzott fel a szolganép kórusa, majd mindnyájan elhagyták az előcsarnokot, és a dolguk után siettek.

– Kérem, adja át a személyzetnek a köszönetünket, Peters! – szólt oda inasának a gróf. – Az ebéd készen van? Délután két óra körül St John úr érkezését várjuk. Gondoskodjon róla, hogy bevezessék a vendégek szalonjába!

– Természetesen, uram – válaszolta az inas. – Az ebéd tálalva van.

Egy másik szolga lépett elő, és átvette a hölgyektől a kabátjukat. Martha már felment az emeletre, és éppen Sallynek és Mollynak számolt be az esküvő részleteiről

– Engedelmével, kegyelmes uram v szólalt meg Peters, amikor beléptek az ebédlőbe –, a családi asztalt most úgy térítettem, hogy a kegyelmes asszony üljön a jobbján, Lady Mary Rose pedig a balján.

Mindnyájan leültek, a gróf az asztalfőn foglalt helyet a hosszú mahagóniasztalnál, a hölgyek kétoldalt mellette ültek. A nehéz damasztterítőn csodaszép ezüst evőeszközök sorakoztak. A hófehér tányérok peremén széles aranycsík futott körbe. Hozták a levesestálakat, és a felszolgált erőleves felszínén vékonyra szelt citromkaka úszott. Aurora letette maga mellé a jobbjára a virágcsokrot, s észrevette, hogy az asztalt díszítő virágok is pontosan illenek a csokrához.

– Milyen nagyszerű nap ez esküvőre! – jegyezte meg az özvegy grófné, hogy a hallgatás jegét megtörje és kicsit oldja a hangulatot.

– Nem is vettem észre – mondta Aurora. Az ízletes, forró leves kicsit fel melegítette dermedt tagjaikat. Az egyik inas bort töltött az előtte álló kristálykehelybe, s Aurora élvezettel kortyolt bele az italba.

– Ritkán fordul elő, hogy novemberben ilyen szép napfényes időnk van, és még felhő sincs az égen – folytatta az özvegy grófné.

– Azt sem tudom, milyen nap van ma – jegyezte meg Aurora, s az utolsó kanál leves után még egyszer belekortyolt az italába.

– November negyedike van, drágaságom – mosolyodott rá az özvegy. – Biztosan egy életre emlékezetes lesz számodra ez a nap,

– Az biztos, hogy erre az egész környék emlékezni fog – mosolyodott el Aurora is –, ezért nem is kell annyira észben tartanom, mert úgyis sokan fognak emlékeztetni rá. Úgy fogják emlegetni ezt a napot, mint amikor Farminster rettenetes grófja nőül vette második feleségét, holott még egy hét sem telt el azóta, hogy az elsőt eltemette! Az a nagyravágyó nőszemély a címért és rangért cserébe eldobta magától a nagyszerű St John urat! – nézett bátor évődése közben egyenesen a férje szemébe.

Egy kis csipkelődésért a grófnak sem kellett a szomszédba mennie.

– És, drágaságom, ha netán tíz hónapnál rövidebb időn belül adnál életet egy gyermeknek, akkor azzal vádolnának bennünket, hogy már szegény Calandra éleden szenvedélyes testi viszony volt közöttünk. Azt hiszem, nagyon tetszene nekem a dolog, nem gondolod?

– Valerian! – csóválta meg fejét az özvegy. – Túl messzire mész!

– Tényleg messzire mentem? – tette fel Valerian a kérdést Aurorának.

– Elképzelhető – válaszolta Aurora, s figyelmét ezután a friss tányéron eléje tett, citromos vajban és borban párolt, zsázsával ízesített garnélarákokra összpontosította.

– Az akvamarin nagyon jól illik hozzád – jegyezte meg a gróf, és élvezte felesége pirulását.

Az asztalnál ülők ezután már csak a feltálalt étkekkel foglalkoztak. A halételeket apró sült krumplival, fehérrépával és babbal körített sült marhahús, hízott kappan, végül tökpuding követte. Miután leszedték a tányérokat Peters egy fehérre színezett, teljesen kinyílt fehér rózsával díszített kis esküvői tortát tett Aurora elé az asztalra.

– Méltóztatna, kegyelmes asszonyom? – nyújtott át neki egy ezüst tortalapátot.

– Kérem, adja át köszönetemet a szakácsnak – szólalt meg Aurora a csodálatos ebéd végeztével –, és mondja meg neki, hogy minden nagyszerű volt, különösen ha figyelembe vesszük, milyen rövid idő állt a rendelkezésére.

– Megmondom neki, kegyelmes asszonyom – válaszolta Peters. Most már Aurora volt *a grófné*. Nem hasonlított a másik kegyelmes asszonyhoz, akinek soha nem volt egyetlen kedves szava egyikükhöz se, és köszönő szó sem hagyta el ajkait.

– Mindkettőtökre! – emelte pezsgőspoharát az özvegy az unokája és ifjú felesége felé. – Hosszú életet, sok boldogságot és egészséges gyerekeket kívánok nektek!

Belekortyoltak italukba, majd a gróf Aurorára emelte poharát.

– Most pedig a te egészségedre igyunk, drágaságom, és az igazságra, melyet ettől kezdve mindig elmondasz nekem! – szólalt meg egy pajkos kacsintás kíséretében.

– Talán így lesz – válaszolta Aurora, majd ő emelte a jelenlevők felé a poharát: – Calandra emlékére!

A többiek is ünnepélyesen emelték magasra poharukat, s Aurora szavait ismételték: – Calandra emlékére!

Aurora ezután felvágta a tortát, s mindegyikük tányéréra tett egy kis ízletes szeletet. Az ebéd végeztével az özvegy fáradtságra hivatkozva kimentette magát, de Aurora tudta, hogy csak nem akar jelen lenni St John érkezésekor. Kettőt ütött az ingaóra, amikor az ifjú grófné férjével együtt belépett a szalonba. Peters már sietett is ajtót nyitni St Johnnak, aki mindig pontosan érkezett. Aurora leült egy pamlagra, szétterítette és elrendezte maga körül a szoknyáját.

– Tökéletes! – jegyezte meg a gróf. – Te vagy a legszebb nő, akit életemben valaha is láttam! Tartok tőle, hogy St Johnnak megfekszi a gyomrát ez a délután! – tette hozzá, s egy apró, kárörvendő mosoly futott végig az arcán.

– Ha nem tartanék attól, hogy tönkreteszem a ruhámat – válaszolta Aurora –, akkor most behúznék neked egyet, Valerian! Ha elvárod, hogy St John felnőtt férfi módjára viselkedjen, akkor jobb lesz, ha te is abbahagyod ezt a gyerekeskedést!

A gróf még akkor is nevetett, amikor nyílt a szalon kétszárnyú ajtaja és Peters lépett be a helyiségbe.

– Mr. St John megérkezett, őlordsága! – jelentette be a vendéget, majd az ajtót behúzva az érkező St. John után, távozott a szalonból.

Justin St John pillantása azonnal Aurorára vetődött. Alaposan végignézte öltözékét, s tekintete egy pillanatra elidőzött a nyakékén. Nem volt ostoba ember, azonnal megértette a helyzetet.

– Tehát feleségül vetted, Hawkesworth?

A gróf bólintott.

– *Szarházi!* – közölte vele St John, majd dühösen sarkon fordult, és indulni készült.

– *Várj!* – szólt utána a gróf.

– Minek? Mi beszélnivaló van még erről? – Ő volt St Timothy örökösnője, és nem Calandra – közölte unokatestvérével a gróf, és elmesélte a nagy csalás történetét, majd azt is, hogy a dr. Michaels helyett érkező dr. Carstairs Calandra tragikus halálát követően hogyan leplezte le a cselszövést.

– Mi az ördög! – kacagott fel St John, és hangulat érezhetően megváltozott. – Tehát Aurorát jegyezték el veled, és nem Calandrát! És ha erről nem szereztél volna tudomást, én pedig igen, akkor igényt tarthattam volna St Timothyra. Jó játék volt, testvér!

Aurora kikerekedett szemmel nézte az összeölelkező egymás hátát lapogató két férfit.

– *Jó játék volt?* – emelkedett fel a kerevetről. – Az ördögbe veled, St John! Hát nem szerettél? Azt mondtad hogy ilyet még nem ereztél egyetlen nő iránt sem!

A két férfi meglepetten fordult feléje. Valójában csak a gróf értette meg felesége felháborodását. Elmosolyodott és várta a fejleményeket. Szegény St John! Fogalma sincs, hogyan képes viselkedni egy nő, ha becsapva érzi magát,

– Miért, kedvesem? – vonta meg a vállát St John. – Nem is hazudtam neked. Olyan érzéseim voltak irántad, melyeket más nőkkel szemben nem tapasztaltam magamon, de ez minden bizonnyal azért lehet így, mert nem hasonlítottál egyetlen olyan nőre sem, akivel eddig találkoztam. Minden lány különböző, így természetes, hogy mindegyik iránt más érzésekkel viseltetem.

– Ezek szerint nem szerettél igazán – szűrte le a következtetést Aurora.

– A magam módján szerettelek – hangzott a bizonytalan válasz.

– St John, te aljas csábító és bolond vagy! Nem tudom, melyik rosszabb a kettő közül! – csattant fel Aurora. – Egyáltalán, miért akartál feleségül venni? Hogy borsot törj Valerian orra alá?

– Részben igen – ismerte be St John. – Hát nem láttad, hogy mennyire szeretett volna megkapni, Aurora? És nem tudott megkapni! Egy ilyen csábításnak nem lehetett ellenállni.

Beszélgetés közben Aurora ujjai a kanapé melletti asztalkán álló kis vázára kulcsolódtak. Hirtelen felkapta a vázát, és teljes erejéből St John felé hajította. A fiatalember arcára meglepetés ült ki, amikor gyorsan lebukott, így a váza csak éppen súrolta a fejét, mielőtt darabokra tört volna a padlón. A gróf hangosan felkacagott, majd gyorsan St John és felesége közé lépett, aki újabb hajítófegyvert beszerezve már éppen készült azt is útjára indítani.

– Ne, drágaságom – próbálta csitítgatni feleségét a gróf – ne légy goromba szegény St Johnnal! A tőle telhető becsületességgel válaszolt a kérdéseidre. Hagyjuk, Aurora, kössünk inkább békét! – karolta át Aurorát, hogy kicsit megfékezze, majd kivette kezéből a porcelánfigurát.

Az ifjú asszony teljes erővel a lábára taposott, s mikor a gróf a fájdalomtól felszisszenve enyhített a szorításán, Aurora gyorsan kibontakozott a karjaiból.

– Mindketten elmehettek a pokolba! – kiáltott rájuk dühösen, és felszegett fővel kiviharzott a szalonból.

– Indulatos teremtés – jegyezte meg St John. – Lehet, hogy még szívességet is tettél nekem, testvér, hogy leütötted a kezemről! Nem hiszem, hogy elbírtam volna ezzel a vad tűzmadárral, bár meg kell adni – tette hozzá gonoszkás mosollyal –, úgy csókolózik, mint egy kisangyal, és gyönyörű kis cicijei vannak.

– Ne tisztelj meg a bizalmaddal, testvér, egy olyan hölggyel kapcsolatban, aki történetesen a feleségem. Kénytelen lennék párbajozni veled, St John – mondta a gróf kedvesen, de hangjában félreérthetetlen volt a fenyegetés. – Gyere, inkább igyunk egy whiskyt, mielőtt elmennél!

– Nos – felelte St John morcosan –, az erényeit érintetlenül hagytam neked, Hawkesworth. Legalább ezt megköszönhetnéd! Végtére is úgy volt, hogy összeházasodunk, így senki sem tehetett volna szemrehányást, ha elveszem a szüzességét – vette át a feléje nyújtott metszett kristálypoharat, és beleszagolt az italba.

– Rendben van, St. John – nevetett fel a gróf. – Köszönöm, hogy hagytad elvenni tegnap este a feleségem szükségét.

– Te ördögfióka! – nevetett vissza St John. – Te aztán semmit sem bíztál a véletlenre. Ez hízelgő rám nézve, Hawkesworth! A kegyelmes asszonyra! – emelte poharát Valerian felé.

– A kegyelmes asszonyra! – fogadta el a gróf a köszöntést, és ő is magasra emelte poharát. – És rád is, St Johni! Úriemberhez méltóan viselkedő csibész; vagy még akkor is, ha vérrokonok vagyunk.

A két unokatestvér néhány percig békés csendben iszogatta a whiskyjét.

– Most aztán ki az ördögöt veszek feleségül, Hawkesworth? – törte meg a csendet St John. – A mama borzalmasan dühös lesz, s azt nehéz elviselni. Mit szólnál ahhoz a kis kacér Isabelle Bowenhez?

– A nagyanyám már kinézett neki valamilyen bárót, de még nem mutatta be őket egymásnak. Miért is ne próbálkoznál? Csinos kis pipi. A hozománya ugyan meglehetősen szerény, de Bowenék köztiszteletben álló, régi családnak számítanak. Nagyon is megfelelne neked, és ráadásul még elég naiv és ártatlan is ahhoz, hogy engedjen elbűvölő kedvességednek, St John. A mamád biztosan boldog lenne, ha ezt meg tudnád oldani. Jobb lesz, ha most csapsz le Bowen kisasszonyra, és nem várod meg, amíg kicsit idősebb lesz, és rájön, mekkora gazember vagy, testvér! – fejezte be mosolyogva a gróf a mondókáját.

– Az összetört szívű szerelmest kell játszanom – szólalt meg ismét elgondolkodva St John. – A fiatal lányok mindig is imádják vigasztalni az olyan férfiakat, akiknek szívét összetörte valami boszorkány. Ugye, Hawkesworth, nincs ellenedre, ha Aurorát egy kicsit gonosznak tüntetem fel? Természetesen nem túlságosan, csak egy picikét. Kihasználta iránta érzett vonzalmamat, először téged is becsapott, most pedig az én szívemet törte össze – magyarázta St John, s meggyötört képet vágott mondanivalójához

– Legyél megtört szívű szerelmes, ha akarsz, St John – nevetett fel a gróf –, de a feleségemet ne feketítsd be a lány előtt. Ha az igazat mondod, az is tökéletesen megfelel. Nagyvonalúan kell elviselned ezt a borzalmas csapást. Szerintem ezzel jobb benyomást keltesz.

– Mi kifogásuk lehetne Bowenéknek ellenem? – kérdezte St John. – Fiatal, egészséges, rendkívül jóképű és gazdag vagyok. Ha nem ilyet, akkor milyen vőt szeretnének maguknak, Hawkesworth?

– Drága St John – válaszolta unokatestvére –, mindaz igaz, amit magadról elmondtál, de azt sem tagadhatod, hogy mekkora csibész vagy. Ha hinni lehet a pletykáknak, akkor már két zabigyereked is van.

– Három – helyesbített könnyedén St John. – A Három Hattyú fogadó tulajdonosának a lánya most ajándékozott meg egy kislánnyal. Én mindhárom gyereknél elismertem az apaságot, gondoskodom a megkeresztelésükről is, és nagyvonalú életjáradékot fizetek az anyáknak.

– Biztos vagyok benne, hogy Sir Ronald és Lady Elsie könnyekig meg lesz hatva ettől a keresztényi alázattól! – hahotázott a gróf. – Mindenesetre egy kicsit előreszaladtunk. Először még ki kell vetned a szerelem hálóját Isabelle Bowen kisasszonyra. Ha sikerül, akkor a csatát már félig meg is nyerted.

– Ha pedig nem, akkor el kell mennem Londonba, hogy találjak valami aranyos kis kezdőt, akinek ősi, köztiszteletben álló családja anyagi gondokkal küszködik, és hírnevemre a szülőknek a szeme se rebben, annyira elvakítja őket a birtokom és a gazdagságom – magyarázta St John, s letette poharát az asztalra. – Ezúttal több boldogságot kívánok, Hawkesworth, mint az előző házasságodban! – mondta mosolyogva.

A két férfi kezet rázott, megölelte egymást, majd a gróf kikísérte unokatestvérét a napfényes őszi délutánba, ahol a lovász már elő is vezette St John lovát. Nyeregbe pattanva a férfi még búcsút intett, s elvágtatott Primrose Court irányába. Hawkesworth nézett utána egy ideig, majd visszatért a házba.

– A grófné nem engedi, hogy a holmiját átvigyük a grófné lakosztályába, kegyelmes uram – fogadta Peters a hírrel.

– Ne is vigyék, Peters! Addig legalábbis nem, a szobát teljesen új bútorokkal be nem rendezzük. A feleségem nem szeretne azon a helyen aludni, ahol a húga nemrégen meghalt. Mondja meg a személyzetnek, hogy a kegyelmes asszony holmiját hagyják ott, ahol van!

– Természetesen, uram – bólintott az inas. – Mi nem voltunk elég körültekintőek, amikor át akartuk vinni a kegyelmes asszony holmiját a lakosztályba.

A gróf felsietett Aurora szobájába, de feleségét nem találta odabent. Bekukkantott nagyanyja lakosztályába is, de az özvegy az igazak álmát aludta. Hova az ördögbe tűnhetett Aurora, tanakodott magában, amikor belépett saját lakosztályába. Mikor körülnézett, a lélegzete is elállt a meglepetéstől. Aurora hason fekve könyökölt az ágyán, s állat tenyerében nyugtatta. Anyaszült meztelen volt, csak az akvamarin nyakláncot viselte. Pattogott a tűz a kandallóban, s a lángnyelvek fénye összevegyült a lemenő nap sugaraival.

– Úgy döntöttem, hogy nem haragszom rád, Valerian – törte meg Aurora a pillanatnyi csendet. – Teljesen igazad volt St Johnnal kapcsolatban. Ez egy patkány! – változtatott kicsit testhelyzetén, ami éppen elegendő volt ahhoz, hogy láthatóvá váljon a sűrű, aranybarna szőrzet a lábai között. Nyelve hegyével megnyalta a felső ajkát.

– Hogy az ördögbe tudtad eddig megőrizni a szüzességedet? – kérdezte csodálkozva a gróf, majd kibújt kabátjából, kigombolta mellényét, és egy székre dobta. Finom gyolcsból készült ingét gombolgatva lépett vissza a hálószoba ajtajához, ráfordította a kulcsot, megfordult, s az inget is ledobta magáról. – Jó lenne, ha segítenél lehúzni a csizmámat, Aurora – szólt oda feleségének, és élvezettel figyelte, ahogy az asszony lecsúszik az ágyról s odalép hozzá.

– Mit kell tennem, jóuram? – kérdezte mosolyogva.

– Vedd a lábad közé az egyik lábamat, drágaságom – ült le a gróf a karosszékbe –, úgy húzd le a csizmát róla! – mondta, s mosolyogva gyönyörködött asszonya csinos, kerek fenekében.

– Hopp! – nyögött egy aprócskát Aurora, amikor az egyik csízmát sikerült lehúznia, és kezdte levenni a másikat.

A gróf lehúzta harisnyáját, s mikor ezzel végezvén felállt, akkor az asszony a nadrágját kezdte kigombolni.

– Ha nem én vettem volna el a szüzességedet – csóválta meg a fejét Valerian –, akkor erényeidet illetően komoly kétségeim támadnának.

– Nem akarsz velem szeretkezni? – kérdezte halkan Aurora.

– Dehogynem! – felelte a gróf, amikor asszonya már lehúzta róla a nadrágot. – Mondd, ezt a tüzet St John ébresztette fel benned?

– Már gyerekkorom óta tudom, hogyan részesítsem gyönyörben magamat – rázta meg a fejét Aurora. – Ösztönösen tudtam, hogy ezeket a dolgaimat titokban kell tartanom, nem akartam, hogy egy buja nőszemélynek tartsanak, szégyent sem akartam hozni a családomra, de az éhség állandóan bennem volt. Tegnap éjszaka te ki tudtad elégíteni ezt az éhséget. Szeretném, ha ezt most is megtennéd! – simult oda meztelen testével férjéhez, és átkarolta a nyakát. – Nagyon megleptelek? – kérdezte. – Tudom, hogy Calandra természete más volt. Nekem bevallotta, hogy nem szereti a testiséget. Én szeretem, Valerian! Nagyon szeretem! Most is tudjuk kétszer csinálni? Nagyon meglepett, hogy egy éjszaka kétszer is meg tudtad tenni.

Valerian alig bírta visszatartani nevetését. Csodálatos teremtés! Naiv, ártatlan, és mégis mindent tud. Hidegszívű húga után valóban ajándék volt számára ez az asszony.

– Ezt a szenvedélyedet – súgta oda halkan asszonyának – számomra kell megőrizned, drágaságom, ugye, ezt is tudod?

Aurora csak bólintott, majd kezét végigcsúsztatta férje testén, és megmarkolta a hímtagját.

– Milyen kemény! – jegyezte meg, majd enyhített szorításán, és simogatni kezdte. – Ez neked is olyan jólesik, mint nekem, amikor a mellemet simogatod? És ugye nem baj, hogy ilyeneket kérdezek? Szeretnék annyira a kedvedben járni, mint ahogy te az enyémben!

– Igen – válaszolta a férfi –, én is nagyon szeretem az érintésedet, de a simogatáson kívül van más módja is hogy gyönyörben részesíts, de ha félsz vagy viszolyogsz tőle, azt is megértem.

– Hogyan? – kérdezte kíváncsian Aurora.

– Térdelj le elém – mondta halkan Valerian.

– *Micsoda?* – kérdezte az asszony meglepetten.

– Térdelj le elém– mondta Valerian, s mikor Aurora eleget tett a kérésének, akkor férfiasságát kézbe fogva végigsimította vele az asszony ajkait. – A nyelveddel is csinálhatod – mondta.

Aurora szíve hevesen kalimpált. A tiltott dolgok mindig nagyon izgatóak, s ez biztosan tiltott dolognak számít. Először csak a nyelve hegyével érintette meg. Valerian egy szót sem szólt. Ezen felbátorodva szaporán nyaldosni kezdte rugalmas végét, s amikor Valerian elvette róla a kezét, akkor Aurora fejét kissé félrehajtva teljes hosszában többször is végignyalogatta. Ezután már nem tudta tovább türtőztetni magát, szájába vette, s nyelvével becézgette, miközben saját izgalma is percről percre fokozódott.

Meleg, kemény és sima volt. Aromája a pézsmára emlékeztette, íze enyhén sós volt. Erőteljesen szopni kezdte, s érezte, hogy Valerian ujjaival a hajába túrva tovább bátorítja, majd kicsit később próbálja eltolni magától, s mikor látta, hogy nem tudja abbahagyni, akkor kihúzta a szájából, és ismét talpra segítve magához szorította.

– Egészben le akarsz nyelni, drágaságom? – kérdezte.

– Igen! – válaszolta Aurora vágytól csillogó szemekkel.

– Meglepő, de tisztességes vallomás – nevetett fel,s maga is csodálta az asszony szenvedélyét. –Hadd mutassak valamit! – fogta meg Aurora kezét, az ágyhoz vezette, s úgy ültette le, hogy lábai a földre lógjanak. – Feküdj hanyatt! – mondta, s amikor az asszony teljesítette a kérést, eléje térdelt, és combjait lassan a vállára vette.

– Mit csinálsz? – kiáltott fel Aurora kicsit bizonytalanul.

Valerian válasz helyett arcát a puha fészekbe fúrta, és csókolgatni kezdte a domborulatokat. Aurora nem ellenkezett, csak nagyot sóhajtott a gyönyörtől. Valerian ekkor két hüvelykujjával széthúzta a szeméremajkakat, és nyelve hegyével megérintette azt a gyönyört okozó kis kiemelkedést. Magában elmosolyodott, amikor hallotta, hogy asszonya hirtelen levegő után kap. Ezután nyalogatni kezdte a szerelem barlangjának falát, majd nyelvét bedugta a hüvelybe, visszahúzta, ismét visszatért a klitoriszhoz, és újra elkezdődött a gyönyör, az édes kínszenvedés.

Aurora nem tudta fékezni magát, és hangosan nyöszörgőit a kéjtől.

– Ó, Valérián, ez valami borzalom! Ne hagyd abba! Könyörgök, folytasd! Ne hagyd abba! Meghalok a gyönyörtől! Ó! Ó! Ó!

– Tehát szereted, te kis buja perszóna – szívta Valerian mohón magába a szerelem megindult patakocskáját, majd teljesen birtokba vette, amint férfiasságával testébe hatolt. – Ezt is szereted, ugye, drágaságom? – kérdezte egy-egy mélyre hatoló lökés után, s Aurora elhaló „Igen!” válaszát hallva vad ritmusra váltott; mélyre behatolt, visszahúzta, megint mélyre behatolt, megint visszahúzta, s ezt addig ismételte, amíg Aurora szinte önkívületbe került. – Fogj át a lábaddal! – szólalt meg mély torokhangon, s amint Aurora ezt megtette, még mélyebbre tudott hatolni a forró, nedves barlangba.

Aurora érezte, hogy Valerian férfiassága ott lüktet a testében. Olyan szenvedélyes és gyengéd szerető volt, az asszony örökre magában szerette volna tartani.

– Még! Még! Ne hagyd abba! – könyörgött neki. – Ne hagyd abba! – nyögdécselte, s ahogy a gyönyör hatalmába Kerítette, körmeit Valerian hátába mélyesztette. Valerian ajkát a szájára tapasztotta, s Aurora saját ízét érezte rajta, amitől az izgalom olyan magaslataira jutott el, mint még soha. Testük összeforrt a vad szenvedélyben, az asszony dereka megfeszült, ívben fölfelé hajlott, s Valerian derekára kulcsolt lábakkal várta az újabb lökéseket. Meg fogok halni, gondolta magában, amikor úgy érezte, hogy szédülés kapja el. Csillagok robbantak a fejében, és a gyönyör szinte darabokra tépte. Hangosan kiáltozni kezdett.

Valeriannak eszében sem volt abbahagyni. Aurora volt a legizgatóbb nő, akivel valaha is összehozta a sors. Minden másnál jobban kívánta. Annyira kívánta, hogy most amikor már az övé volt, az ágyéka most is sajgott a vágytól. Ő is a halál szakadékának szélén táncolt, de nem törődött vele. Ez most mindent megért. Mindent megért számára az, hogy egy olyan csodálatos lényt birtokolhat, mint a felesége. Zuhanni kezdett valami sötét szakadékba, de azt érezte, hogy férfiassága az élet vizével árasztja el az asszony titkos kertecskéjét. Néma mozdulatlanságba merevedett.

Zihálva, levegő után kapkodva feküdtek egymás mellett, s mikor szívük hevesen kalapáló ritmusa végre alábbhagyott, Valerian Hawkesworth karjaiba zárta Aurorát, kicsit magukra húzta a takarót, s mindketten álomba merültek.

Az ajtón felhangzó diszkrét kopogásra és Browne hangjára ébredtek.

– Kegyelmes uram! Uram!

– Igen, tessék! – szólt ki álmosan a gróf.

– Kilenc óra elmúlt, uram. Óhajtják a vacsorát a kegyelmes asszonnyal, mielőtt a személyzet aludni tér? – kérdezte az inas.

– Hozzon tálcán valamit, bármi is legyen az, és pezsgőt is kérünk – válaszolta Valerian Hawkesworth. – Tegye csak le az ajtó elé, Browne! Majd kopogjon, ha megérkezett!

– Igenis, kegyelmes uram! – válaszolta az inas, és mar csak távolodó léptei hallatszottak.

– Gondolod, hogy a személyzet nagyon meg van lepve? – kérdezte Aurora.

– Nem hinném – hangzott Valerian válasza. – Miért lennének meglepve? Ez a nászéjszakánk. Drága kis grófném, csodálatos vagy! – csókolta meg ismét hosszan feleségét. – Az hiszem, hogy ma éjszaka kettőnél többször is sikerülni fog. Te is szeretnéd?

– Azt hiszem, hogy szinte kielégíthetetlen az étvágyad, drága uram - mosolyodott rá pajkosan Aurora.

– Mint ahogy az öné is, asszonyom – bólogatott a gróf, majd Aurora fölé hajolva a fülét kezdte babrálni. – De be kell érned velem, Aurora. Én nem fogom elnézni, ha szeretőt tartasz.

– Te jó ég, Valerian! Kinek nézel te engem? Miért kellene nekem szerető? Nem is neveltek ilyen léhának. Egy nő kitart a férje mellett, hacsak nem derül ki róla, hogy csirkefogó, de ebben az esetben viszont gyorsan meg is mérgezi, és akkor azonnal víg özvegy válik belőle – fejezte be mondókáját Aurora gonoszkás mosollyal az arcán, majd megfogta Valerian kezét, szétválasztotta ujjait, és lassan, egyenként a szájába vette őket.

– A mai nagyvilági hölgyek – hajolt az Aurora mellei közötti résbe Valerian – könnyedén váltogatják a szeretőiket, de a férjeiket is. Ha Calandra nem lett volna annyira hideg teremtés, akkor minden bizonnyal legszívesebben ő is ezt tette volna.

– Én nem vagyok olyan, mint a húgom, erre azért már biztosan rájöttél – vágott közbe Aurora –, és amíg ennyire odafigyelsz rám, addig nincs is szükségem másik férfira az ágyamban. Te is jobban teszed, ha nem tartasz szeretőt, drága uracskám! Ráadásul, ha soha nem látom többé Londont, akkor is elegem van belőle. Szeretek Hawkes Hillben lakni, és boldogan töltöm itt életem hátralévő napjait – mondta Aurora, s Valerian kézfejét kezdte nyalogatni.

Férje ekkor meglepő gyorsasággal ráhengeredett, maga alá vonta, és addig csókolta, amíg az asszony hangosan kacagva már levegő után kapkodott.

– Te kis buja boszorkány – mondta Valerian, s még a szeme is mosolygott a boldogságtól.

– Türelmetlen vagy, Valerian – szólalt meg Aurora, amikor combján megérezte a férfi keménységét. – Nem várok el tőled ennyi szenvedélyt.

– Képtelen vagyok várni, drágaságom – mentegetőzött a férfi, amikor Aurora testének nedves, forró résébe hatolt. – Ugye, megbocsátasz? – kezdte meg a ritmusos mozgást asszonyának testén.

– Mmmm – mormogta Aurora, s lábaival máris átkulcsolta Valerian derekát. – Repíts fel a magasba újra, Valerian, és akkor megbocsátom ezt az illetlen sietséget és türelmetlenséget. Ó! Ó! Igen!

– Kis szajha – lihegte hörgésre emlékeztető hangon a férfi. – Semmi nem elég belőled! *Semmi!*

Ez egy varázsló, futott át Aurora agyán, amikor érzékei fölött ismételten kezdte elveszíteni az uralmát. Már a férfi érintésétől is lángra gyúlt. Kemény, izmos teste minden eddigi elképzelését felülmúlóan izgatóan hatott rá. Szeretőt tartani? Ugyan melyik férfi tudná még hasonló gyönyörben részesíteni? Soha nem fog szeretőt tartani! Csak a férfiak lehetnek ilyen ostobák, futott át rajta, amikor ismét feljutva a csúcsra, sikoltás hagyta el ajkait. – Ahhhhhhh… drágaságom!

Valerian ernyedten feküdt rajta, s zihálva levegő után kapkodott. Olyan, mint valami megfoghatatlan, bódító illat, gondolta nagyot sóhajtva. Szerető, futott át agyán egy pillanatra. Aurora örökre kizárta életéből a többi nőt. Az asszony alig érezhetően megmozdult alatta, ő pedig azonnal melléje hengeredett.

– Azt hiszem, meg foglak ölni azért a sok elvesztegetett időért, melytől makacsságoddal mindkettőnket megfosztottál, drágaságom! – szólalt meg Valerian csendesen, miközben megszorította az asszony kezét. – Már abban a pillanatban szerelmes lettem beléd, amikor megláttalak kijönni a tengerből, de aztán igyekeztem leküzdeni ezt az érzést. Amikor aztán megérkeztél Angliába, állandóan az a gondolat kínzott, hogy máshoz mész feleségül, és nem lehetsz az enyém. Amikor pedig St Johnt választottad, végezni szerettem volna vele.

– Pszt, Valerian! – hajolt Aurora a férje fölé, s ajkát egy pillanatra az ajkára tapasztotta. – Soha nem tudom elfelejteni, hogy az önzésemmel milyen boldogtalanná tettem Callyt. Szegény, ráadásul soha nem ismerte meg a boldogságot.

– Te is úgy szeretsz engem, mint ahogy én téged? – kérdezte Valerian kissé elcsukló hangon.

– Te bolondos, persze hogy szeretlek! – felelte Aurora. – Amikor fantáziáltam, akkor nem St John arcát, hanem a tiedet láttam magam előtt. Mindeddig nem értettem, hogy ez miért van így, de most rá kellett jönnöm, hogy szerelmes voltam beléd, de ezt magamnak sem mertem bevallani!

Újra halk kopogás hallatszott a hálószoba ajtaján, s máris felcsendült Browne halk, de tisztán érthető hangja.

– A vacsora tálalva van, kegyelmes uram! – mondta, s már hallották is, ahogy egyre távolodik a folyosón.

– Éhes vagy? – kérdezte Valerian.

– Mint a farkas, drága uram – felelte az asszony fátyolos szemekkel. – Még az ételre is! – tette hozzá mosolyogva.

Valerian nevetve kelt ki az ágyból, átsietett a szobán, kinyitotta az ajtót, majd egy hatalmas tálcával a kezében tért vissza, melyet letett a fal faburkolatához tolt háromszögletű asztalkára. Két újabb hasáb fát vetett a kandallóba, s a lángok azonnal magasra csaptak. Gyertyákat gyújtott szerte a szobában.

– Mit hozhatok neked? – kérdezte Aurorától.

– Mi a választék?

– Osztriga, sült kappan, hideg spárga, kenyér, sajt, vaj és gyümölcsök – válaszolta Valerian, amikor felemelte a tálcát borító hatalmas ezüstfedőt. – És természetesen pezsgő!

– Mindent kérek! – jelentette ki Aurora éhesen.

Valerian kiszedte az ételt egy tányérra, s odavitte feleségének az ágyba. Aurora feltornyozta háta mögött a párnákat, s szemérmesen még a takarót is a mellére húzta. Átvette a tányért, s hatalmas étvággyal falatozni kezdett. Pillanatok alatt bekebelezett hat osztrigát, majd a sült kappanmellel kezdett foglalkozni. Valerian saját tányérját is telerakta étellel, s amikor látta asszonyát, ahogy a spárgát eszi, ahogy ujjáról leszopja a spárga levét, majd érzéki nyelvével megnyalja a szája szélét, érezte, hogy ismét elhatalmasodik rajta a vágy. Félrefordította tekintetét, s inkább azzal kezdett foglalkozni, hogy minél hamarabb ő is eltüntessen egy tucatnyi osztrigát. Nyilvánvalóan szüksége lesz erőinek pótlására.

– Nincs pezsgőnk! – kiáltott fel Aurora, majd félretette a tányérját, ledobta magáról a takarót, kimászott az ágyból, s két kristályserleget megtöltött a gyöngyöző itallal. Odavitte Valeriannak, de előbb kissé előrehajolva mellbimbóját belemártotta az italba, majd mosolyogva férje felé nyújtotta a serleget.

– Megfelel a kegyelmes úr ízlésének? – kérdezte pajkosan.

– Megteszi – válaszolt a gróf, majd először Aurora melléről nyalva le az italcseppeket, átvette tőle a poharat.

Aurora visszabújt az ágyba, s jóízűen kortyolgatta a pezsgőt.

– Finom – jelentette ki –, de nem gondolod, hogy a tiedet is belemárthatnánk?

– Nem – válaszolta Valerian, s hangosan felkacagott.

– Miért nem? – nézett rá Aurora számonkérően. – Ilyesmit még nem csináltál?

– Most nem lenne célszerű, Aurora – rázta meg Valérián a fejét. – Ha most ilyen szerelmi játékba kezdenénk, hamarosan az egész lepedő pezsgővel lenne átitatva.

– Rendben van, Valérián, de egyszer, ha már egy kicsit jobban lenyugszunk, akkor ki kell próbálnunk. Talán egyszer egy kád pezsgőben is megfürdök, s te majd megízlelsz! – incselkedett tovább a férfival.

– Egy lánynak, aki egy napja még szűz volt, hogy lehetnek ilyen buja gondolatai? – kérdezte csodálkozva Valerian.

– Miért, talán egy nőnek nem szabad *ilyesmire* gondolnia? – kérdezte Aurora. – Különben is, én a férjemmel vagyok együtt! A férfiak persze házasság előtt más nőkkel meg is teszik az *ilyesmit.*

– De mi senki mással nem csináljuk meg, csakis egymással, Aurora – szállt le az ágyról Valerian, majd félretéve a tányérokat, fogott egy nedves, puha kendőt, letörölte vele Aurora arcát, aztán a magáét is. – Kérsz valami desszertet? A szakács csodaszép szőlőt és habcsókot küldött fel nekünk.

– Hozd csak ide a pezsgőt, és majd magunk gondoskodunk a desszertről – felelte Aurora. – Férjemmel még nagyon sok buja és érzéki gondolatot kell megosztanom. Talán legjobb lenne meggyőznöm arról, hogy ezek szerint járjon el, *vagy talán inkább nekem kellene ezt tennem!*

– Ugye, feltett szándékod, hogy végezz velem? – kérdezte Valerian mosolyogva.

– Csak a szerelem módszerével, Valérián, és csakis akkor, ha te is a szerelmeddel gyilkolsz.

Valerian fejcsóválva töltötte tele asszonya és a maga kristályserlegét a nemes itallal, majd mellébújt az ágyba. Szemükben már ismét lángolt a szenvedély.

III. RÉSZ
ANGLIA, 1762

13. fejezet

– Rövid időre el kell hagynotok Hawkes Hillt – közölte az özvegy Valeriannal és Aurorával. – A botrány még túl friss, és nem fog elhalni, ha továbbra is itt maradtok és jelenlétetekkel is tápláljátok.

– Csak azért, mert karácsonyra egyetlen látogatónk sem érkezett. – kezdte a gróf, de nagyanyja egyetlen kézlegyintéssel félbeszakította.

– Karácsonykor még a gyászoló családokhoz is érkeznek vendégek – magyarázta Mary Rose Hawkesworth. – Azért nem jött senki Hawkes Hillbe, mert illetlen sietséggel vetted feleségül Aurorát. A Calandra emléke iránt mindkettőtök által tanúsított nyilvánvaló tiszteletlenséget mindenki felháborítónak és megdöbbentőnek tartja.

– Egy cseppet sem érdekel, hogy mit gondolnak a szomszédok! – jelenete ki Valerian határozott és ellentmondást nem tűrő hangon.

– Engem viszont érdekel – nevetett Aurora férje makacsságán –, és téged is kell, hogy érdekeljen. Ha a szomszédaink továbbra is kiközösítenek bennünket, akkor kivel fognak érintkezni a gyerekeink, ha felnőnek, és hogyan fogunk majd megfelelő párt találni a számukra? Nem, kedvesem, nekünk el kell mennünk innen, amíg a pletykák megszűnnek és kiderül az igazság.

A gróf sötét pillantásokat lövellt a két asszony felé, de egyikükön sem látszott, hogy ettől megrettentek volna. Sőt, mintha még tetszett is volna nekik a haragja.

– Rendben van – egyezett bele végül ebbe a megoldásba. – Meg kell mondanom, egyáltalán nem örülök annak, hogy néhány öreg tyúk kárálása miatt kényelmetlenséget kell szenvednem. Ezek szerint tehát ismét meg kell nyitnunk a Farminster-házat, és néhány hónapra Londonba kell utaznunk.

– Nagyszerű ötlet! – lelkesedett a nagyanyja. – Még arra sem volt lehetőségetek, hogy hivatalos tisztelgő látogatást tegyetek a királynál. Nagyapád abban az időben halt meg, mint az öreg király, azután pedig te elutaztál a menyasszonyodért, aztán Calandra esett teherbe, így nemcsak a királyi esküvőt, hanem a koronázást is elmulasztottad. Szerintem is nagyon jó lenne, ha néhány hónapra Londonba látogatnátok.

– A királlyal és a királynővel is találkozunk? – érdeklődött Aurora.

– Természetesen, gyermekem – bólogatott mosolyogva az özvegy. – Valamikor nagyon jó barátságban voltam Bute hercegének az anyjával, a herceget kisfiúkora óta ismerem. Valerian is találkozott vele, és ha jól emlékszem, el is adott neki néhány tenyészállatot a gazdaságából, nem így van, drága fiam?

– Így történt, közel három évvel ezelőtt – válaszolta a gróf.

– A herceg a király legkedveltebb emberei közé tartozik – folytatta az özvegy. – Ő volt a nevelője, és azt rebesgették, hogy igen közel állt a király anyjához is. Biztosan elintézi, hogy Valeriannal együtt találkozzatok őfelségével és a feleségével. Holnap írok is neki.

– Szeretném megtudni, hogy hány fős személyzetre lesz szükségünk, hogy megfelelően működtessük a házat – szólalt meg ismét Aurora, majd a két asszony összedugta a fejét, és a gróf bosszankodására máris női dolgokról kezdtek csevegni.

Semmi kedve sem volt Londonba menni, és fogadni mert volna, hogy Aurora se örül maradéktalanul ennek a megoldásnak, csak egyszerűen ő is megérezte meglehetősen zűrzavaros társadalmi helyzetüket. Az ördög vigye el ezeket a lármás szomszédokat! Mit tudhatnak ezek az ő első házasságának hónapjai alatt átélt nyomorúságáról? Arról pedig végképp nincs fogalmuk, hogy Aurora volt az, akit el kellett volna vennie feleségül, és nem Calandra. Nagyanyja viszont a butácska Lady Bowen készséges segítségével néhány hónap alatt valóban el tudja simítani körülöttük a hullámokat.

– Május elsejére itthon leszünk! – közölte a gróf a két asszonnyal.

– Nem hagysz nekem túlzottan sok időt, Valerian! – jegyezte meg a nagyanyja. – Azért bízom benne, hogy bűneid túlnyomó részét akkorra már feledtetni tudom.

Másnap el is ment az üzenet Bute hercegének és a Farminster-háznak is. Összepakolták az utazóládákat, s a társzekereket megrakták a londoni tartózkodásuk idején szükséges holmikkal. Egyik kocsival a grófi házaspár, a másikkal pedig a személyzet tagjai utaztak. Néhány hátaslovat is magukkal vittek, hogy Valerian és Aurora lóra pattanhassanak, ha már elegük volt a kocsiban a bezártságból. Futárt küldtek előre, hogy az út menti fogadókban megszervezze éjszakai elszállásolásukat. Fegyveres őrök vigyázták biztonságukat az útonállóktól.

– Nagyon okosan viselkedtél – mondta elutazásuk előestéjén az özvegy Aurorának.

– Milyen jól ismer engem, nagymama – mosolyodott el szomorkásan Aurora. – Én is sokkal jobban szerettem volna itthon maradni, de tudom, hogy ha vissza akarjuk szerezni az irántunk érzett megbecsülést, akkor egy időre Londonba kell utaznunk. Akik ismerték ott Callyt, azoknak is őszintén el kell mondanom e meglepő grófnéváltozás okát.

– Légy őszinte, gyermekem – bólogatott az özvegy – de viselkedj okosan is! Csak annyit kell mondanod, hogy a húgod a gyermek születésekor meghalt, és amikor Valerian megtudta, hogy valójában téged kellett volna feleségül vennie, akkor ezt meg is tette. Könnyedén, szórakoztatóan beszélj róla. Lesznek majd, akiket megdöbbent a hír, a társaság többsége pedig egy kacsintás és cinkos mosoly kíséretében tudomásul veszi a helyzetet. Ennél sokkal rémesebb történeteket is hallottak már. Szívesen befogadnak majd, és bemutathatóak lesztek a királyi párnak is. Néhány hónapig kiszórakozzátok magatokat, és már nyugodtan visszatérhettek Hawkes Hillbe. Akkor egy újabb botrány már biztosan feledtetni fogja a tieteket – csókolta meg mindkét oldalon Aurora arcát az özvegy – Drága gyermekem, mennyire fogsz hiányozni!

– Jöjjön nagymama is velünk! – könyörgött neki Aurora.

– Nem, gyermekem – rázta meg fejét mosolyogva az özvegy grófné. – Nekem most itt kell maradnom, hogy rendbe tegyem körülöttetek a dolgokat. Különben is, szerintem éppen ideje, hogy elkezdjétek a nászutatokat, nem igaz? A nagymamák nem szokták unokáikat elkísérni a nászútjukra – fejezte be mosolyogva a témát.

Másnap reggel bátor derűvel az arcán búcsút intett a fiataloknak, de maga is tudta, hogy mennyire üres és kihalt lesz a ház néhány hónapig, amíg Londonban lesznek.

Londonig az út eseménytelenül telt el. Az utak mindenki meglepetésére szárazak maradtak. A fogadók is kényelmesnek, de unalmasnak bizonyultak. Végül aztán a télen Londonban megszokott, széntüzeléstől sárgás ködfüggönyön keresztül feltűntek előttük a távolban a város tornyai. A hintók és a társzekerek bekanyarodtak a Grosvenor Square-re, elhaladtak a képviselőház nyugati oldalánál, s megérkeztek a Farminster-házhoz. Abban a pillanatban, ahogy a lovak megálltak az épület előtt, a vörös téglás palota kapuja kitárult, s szolgák hada sietett eléjük, hogy kisegítse az érkezőket a kocsikból, és gondoskodjon a csomagok beszállításáról.

– Üdvözöljük újra Londonban, kegyelmes uram, és a személyzet sok boldogságot kíván a házasságához! – fogadta őket Manners, az inas, elegáns meghajtással. – Tisztelettel köszöntjük a kegyelmes asszonyt is – hajolt meg Aurora felé.

– Köszönjük a jókívánságokat! – válaszolta mosolyogva a gróf. – Kész a vacsora? Azt hiszem, hogy harapunk valamit a kegyelmes asszonnyal, és utána azonnal lefekszünk. Hosszú volt ez a mai nap, és az utazás is meglehetősen kifárasztott bennünket,

– Azonnal, kegyelmes uram! – válaszolta az inas. – Az elmúlt egy-két nap során több üzenet is érkezett az önök számára.

– És az én utasításaimat is végrehajtották? – kérdezte a gróf.

– Természetesen, kegyelmes uram – válaszolta az inas kicsit megbántottan, s nem értette, hogyan feltételezhetik róla, hogy egy utasítást nem hajt végre maradéktalanul. – Átadhatom a kegyelmes úrnak az üzeneteket?

– Kérem – biccentett a gróf, majd Aurorához fordult. – Van egy meglepetésem a számodra, ha várszz néhány pillanatot – mondta, majd a választ meg sem várva sarkon fordult, s átvette az inastól az ezüsttálcán feléje nyújtott leveleket. – Bute – jegyezte meg, ahogy megpillantotta az első levélkén a pecsétet, melyet azonnal fel is tört, s gyorsan átfutotta a tartalmát. – A herceg üdvözöl bennünket Londonban, és megszervezi a találkozót a királyi párral – mondta, majd félretéve a levelet, a következőt vette kézbe. – Ez neked szól – nyújtotta át Aurorának.

Aurora feltörte a pecsétet és széthajtogatta a levelet.

– Szent isten! – szólt meglepetten. – Ezt Trahern írta Callynek! Nem tudja, hogy meghalt, és találkozni szeretne vele!

– Bárcsak meg tudnánk szervezni neki! – jegyezte meg morbid humorral Valerian.

– Most mit tegyek? – kérdezte Aurora.

– Majd valakit elküldök Trahern szállására az üzenettel, hogy Farminster grófnéja holnap reggel fogadja. Cally is valami ilyesmit tenne. Nem venné magának a fáradságot, hogy tollat fogjon a kezébe és levélben értesítse – magyarázta a gróf.

– És ha megérkezik? – kérdezett tovább Aurora.

– Majd mindketten fogadjuk – válaszolta a férje –, és megmagyarázzuk neki a helyzetet. Trahern még aznap szétkürtöli megérkezésünket az előkelő társaságokban. De vajon honnan az ördögből tudhatja, hogy megérkeztünk? – csodálkozott Valerian. – Csak el ne felejtsem megkérdezni tőle!

– Talán valamelyik szolgája révén. De mondd, milyen meglepetést tartogatsz nekem?

– Jaj, de kis mohó vagy! – nevetett fel Valerian, s gyorsan szájon csókolta, majd az inashoz fordult. – Küldjön üzenetet Lord Trahernnek, hogy holnap reggel fogadjuk! – mondta, majd a választ meg sem várva karon fogta feleségét, és elindult vele felfelé a lépcsőn. – Ismerve húgod holmijával kapcsolatos fenntartásaidat, a grófné lakosztályát teljesen átalakíttattam a megérkezésedre – mondta, és szélesre tárta annak a lakosztálynak az ajtaját, mely valamikor Callyé volt.

Aurora összecsapta a kezét meglepetésében. A lakosztály egyáltalán nem hasonlított Cally volt birodalmára. Az ablakpárkányokat és a székek fából készült részeit halvány krémszínűre festették és dúsan aranyozták. A falakat őszibarackszínű selyemtapéta borította, s apró festett madarak és pillangók díszítették. Csak a mennyezeti freskók maradtak változatlanok, de azok Aurorát egyáltalán nem zavarták. Mindig is tetszett neki az angyalokkal körülvett Vénuszt ábrázoló festmény. A bútorok csillogó mahagóniból készültek, s arannyal ékesített selyemmel és bársonnyal voltak kárpitozva. A csillárokban, falikarokban és kandeláberekben Waterford-kristály sziporkázott. Az ablakokon lógó korallszínű bársony sötétítőfüggönyöket kétoldalt aranyzsinór fogta össze. A ragyogó padlókat nagyszerű, kék és arany színben pompázó keleti szőnyegek borították.

Aurora besietett a hálószobájába, és a gyönyörűségtói nagyot sóhajtott. A falakat aranyszínű selyemtapéta borította, melyet krémszínű pillangók és szürkeszöld levelű liliomok díszítettek. A bútorokat ugyancsak krémszínűre festették, a mennyezeten fehér felhők között pufók kis angyalkák szálldostak. A sötétítőfüggönyök a déltengerek kékségét idézték.

A fiókos mahagóni Chippendale-asztalka fölötti, ugyancsak Chippendale-falitükröt két fácánkakas fogta közre. Az ablakmélyedésben a függönyökkel azonos anyaggal kárpitozott, aranyozott lábú ülőke állt. A kandallóval szemben lévő ágy is Chippendale úr üzletéből került ki. Gazdagon faragott oszlopait akantuszlevelek díszítették. Támláját görögös motívumok ékesítették, szélesen terpeszkedő lábai is dúsan faragottak voltak. Az ágy mindkét oldalán mahagóni éjjeliszekrényeken ezüst gyertyatartó és koppantó állt. Az öltöző ajtaja mellett

faragott mahagónikeretben lévő állótükör kapott helyett, oldalán egy-egy ezüst gyertyatartóval.

– Hogy tudtad ezt a csodát elővarázsolni, Valerian? – pördült meg Aurora a tengelye körül. – Ez nem is hasonlít Cally lakosztályára! Istenem, milyen boldog leszek én itt!

– Gyanítom, hogy még a festés sem száradt meg teljesen – válaszolta a gróf mosolyogva. – Mikor megüzentem Mannersnek, hogy érkezünk, elláttam instrukciókkal. Átrendeztettem és újrabútoroztattam az egész lakosztályt. Azt akartam, hogy boldog légy itt, drágaságom!

– Ó, Valerian, milyen ostoba is voltam! – kiáltott fel Aurora.

– Mindketten meglehetősen ostobák voltunk – bólogatott a férje –, de most mindenkinél boldogabbak vagyunk, hiszen egy újabb esélyt kaptunk a gondviseléstől. Használjuk ki ezeket az esélyeket, Aurora! Ígérem, hogy ez a néhány hónapos száműzetés kellemes lesz neked, s amikor majd hazatérünk Hawkes Hillbe, akkor boldogabbak leszünk, mint valaha.

Aurora férje karjaiba vetette magát, és szenvedélyesen megcsókolta.

– Utálom az utazást! – mormogta. – Nincs az embernek semmi magánélete azokban az eldugott kis fogadókban, ahol szolgák horkolnak a priccseken, és külön szobát nyitnak a kegyelmes úrnak és a kegyelmes asszonynak. Örökkévalóságnak tűnik, amióta nem lehettünk együtt – simogatta meg ingerlően férje fülcimpáját.

– Nagyon hiányzott az ölelkezés – mondta, s már kezdte is kigombolni férje mellényét.

– Asszonyom, önből teljesen hiányzik a méltóság! – korholta Valerian gyengéd mosollyal a feleségét, s megoldotta a ruháját összefogó zsinórokat. – A vacsora már majdnem készen van – mondta, s arcát beletemette Aurora ruhájának kivágásába.

– Éhes vagy? – dorombolta az asszony.

– Igen – döntötte le feleségét az ágyra, s maga is mellételepedett. Félrehúzta róla az ingvállat, s gyengéden szájába vette a mellbimbóját. – Mmmm! – mormogta. – Ez a legfinomabb előétel, asszonyom! Ebből még kérek! – mondta, s máris a másik mellét kezdte szopogatni és nyalogatni.

Diszkrét köhögés hallatszott a hálószobához csatlakozó szalonból, és Sally szólalt meg odakint.

– Manners üzeni, hogy a vacsora tálalva van, kegyelmes uram! Mondhatom neki, hogy hamarosan lent lesznek?

– A pokolba! – mordult fel a gróf.

Férje csalódott arcát látva Aurora elkacagta magát.

– Azonnal ott leszünk! – szólt ki Valérián a szobalánynak.

Sally már rohant is lefelé a lépcsőkön, s megkereste Mannerst.

– A kegyelmes úr üzeni, hogy azonnal itt lesznek – közölte az inassal, majd közelebb hajolva bizalmasan odasúgta neki: – Már megint *azzal* foglalkoztak. Calandra kisasszony, a régi grófné nem volt ennyire odáig a ba... a ba...

– A balzsamos levegőért – segítette ki szárazon az inas.

– Igen, igen, ezt a szót kerestem. Nos, Cally kisasszony és a kegyelmes úr között nem volt ilyen szoros házastársi kapcsolat. Aurora kisasszonnyal pedig alig tudják egymásról levenni a kezüket. Állandóan *azzal* foglalkoznának. Hawkes Hillben is a személyzet minden tagja erről beszélt. Ez botrányos viselkedés, tényleg botrányos!

– Aligha nevezhető botrányosnak, ha egy férj ragaszkodik a feleségéhez, Sally. Különben is, a Farminster-házban nem szokás a ház uráról és úrnőjéről pletykálni – oktatta ki az inas a szobalányt, s hangjában erős rosszallás érződött. – Nagyon meglepő, hogy Mr. Peters ilyen szabadosságot engedett meg magának. Ezt én megtiltom! Most pedig menjen, lányom, a dolgára, és mondja meg Marthának, hogy az est folyamán még látni akarom, ha végez a munkájával!

– Igenis, Mr. Manners – rebegte Sally, s máris eltűnt szem elől. „Vén kecske!” – füstölgött magában már hallótávolságon kívül.

Az inas még néhány pillanatig követte tekintetével. A lépcsőfeljárat felől felhangzó lépések zaja azonban azonnal visszazökkentette mindennapi feladatai közé, s tiszteletteljesen üdvözölte a lefelé tartó grófot és grófnét. A kegyelmes asszony frizurája alig észrevehetően rendetlennek tűnt, arca kicsit kipirult, s az inasnak azonnal eszébe jutottak Sally korábbi szavai. A gróf viszont boldogabbnak és vidámabbnak látszott, mint valaha, és az inas számára egyedül ennek volt jelentősége.

Másnap délelőtt pontosan tizenegy órakor Manners ajtót nyitott Lord Charles Trahern előtt. Fecskefarkú zsakettjében, a magasan feltornyozott parókáján viselt háromszögletű kis kalapjával hamisítatlan gigerli benyomását keltette. – Jó napot, uram! – üdvözölte az inas udvariasan.

– A grófnéhoz érkeztem látogatóba – közölte Trahern.

– Kérem, kövessen – biccentett Manners, és nagyon szerette volna látni a vendég öntelt, gőgös arcát, amikor megtudja, hogy Farminster grófnéja nem az, akire számított. El is határozta, hogy miután betessékelte vendéglátóihoz, majd megáll az ajtóban néhány pillanatra hallgatózni.

– Ezek szerint a grófné világra hozta az annyira áhított örököst? – kérdezte Trahern a délelőtti fogadószoba felé tartva.

– Sajnos a kegyelmes asszony nem tudta kihordani a gyermekét – közölte hűvösen az inas.

– És Hawkesworth mégis visszaengedte Londonba? – mormogta maga elé hitetlenkedve Trahern.

– Lord Trahern, kegyelmes uram, kegyelmes asszonyom – jelentette be az inas az érkező vendéget.

Manners becsukta a vendég mögött az ajtót, aztán körbepillantva meggyőződött róla, hogy senki sem látja, majd szorosan az ajtóhoz állva hallgatta a kiszűrődő hangokat.

Charles Trahern döbbenten tátotta el a száját. Ott állt előtte „a paraszt gróf”, ahogy Valerian Hawkesworthöt mindig is emlegette, mögötte pedig Calandra csípős nyelvű nővére, Aurora.

– Hol van Calandra? – kérdezte számonkérően a házigazdáktól. – Azt az üzenetet kaptam, hogy Farminster grófnéja fogad ma délelőtt. Te jó isten, Hawkesworth, csak talán nem féltékeny rám?

– Farminster grófnéja áll maga előtt – szólalt meg Aurora hűvösen. – Mit tehetek az érdekében? Valerian, kedvesem, tölts egy whiskyt Trahernnek! Úgy tűnik, rossz színben van...

Charles Trahern drámai mozdulattal hanyatlott le a csíkos szaténnal kárpitozott ülőkére.

– *Hol van Calandra?* – kérdezte levegő után kapkodva. – Mit tettek vele?

A gróf a vendég kezébe nyomta a whiskyspoharat, leült vele szemben, Aurora pedig a kővé dermedt Trahern mellé telepedett le.

– Calandra belehalt a gyermekszülésbe, Charles – közölte nyugodt hangon a gróf. – A magzat túlságosan nagy volt ahhoz, hogy természetes úton megszülessen. Az orvos sebészi beavatkozással akarta világra segíteni, de nyakára tekeredett köldökzsinórral, már holtan találta az anyaméhben. Kislány lett volna.

– Mikor történt? – kérdezte Trahern.

– Október utolsó napján – felelte a gróf.

– És maga feleségül vette Aurorát? – kérdezte leplezetlen döbbenettel a megingathatatlan nyugalmúnak tartott Lord Trahern. – *Mikor?*

– November negyedikén – válaszolta Hawkesworth nyugodt hangon.

– Isten irgalmazzon, Hawkesworth! – kiáltott fel Lord trahern. – Ezzel még engem is sikerül megdöbbentenie! Ezt soha nem feltételeztem volna magáról! Az nyilvánvaló, hogy Calandrával kölcsönösen nem vonzódtak túlzottan egymáshoz, de a maga társadalmi helyzetében ez egyáltalán nem számít rendkívüli dolognak. Tehát felesége még ki sem hűlt a sírjában, amikor úgy döntött, hogy elveszi a nővérét? Ez döbbenetes! – hajtotta le egy szuszra Trahern a whiskyjét, majd maga elé nyújtva jelezte, hogy kér még egy pohárral.

Aurora felállt mellőle, átment a szoba túlsó végébe, s kézbe véve az üveget, visszatért a döbbenettől szinte letaglózott vendéghez.

– Talán csak nem idegroham környékezi, Trahern? – kérdezte, *s* a helyzetet nyilvánvalóan élvezve kitöltötte a füstös aromájú italt a kristálypohárba. – Kérlek, Valerian, magyarázd el a dolgot, különben oda a hírnevünk az előkelő társaságban! – fordult a férjéhez.

– Nagyon egyszerű dologról van szó, Trahern – kezdte beszámolóját a gróf. – Calandra nem volt St Timothy örököse. Nem is volt született Kimberly, ő még Spencerként látta meg a napvilágot. Robert Kimberly örökbe fogadta, és ő nagyon szeretett volna grófné lenni, Aurora pedig egyáltalán nem vágyott ilyesmi után. Mivel hivatalosan mindkét lánynak azonos, *Charlotte* a keresztneve, ezért úgy döntöttek, hogy szerepet cserélnek.

– *Maga nem akart grófné lenni?* – esett szegény Trahern egyik döbbenetből a másikba. Ugyan melyik lány nem szeretne grófné lenni?

– Arról van szó – folytatta Aurora a magyarázatot –, hogy nem akartam egy idegenhez férjhez menni. Ha Valerian eljött volna St. Timothyra, és ott van ideje udvarolni nekem, akkor talán másképpen alakulnak az események – mosolyodott rá férjére.

– Persze hogy másképpen alakulnak – vette át a szót a gróf. – A csere viszont semmi esélyt sem hagyott nekem Azt hittem, hogy Calandra a számomra kiszemelt menyasszony, ezért el is vettem. Feleségem szerette a gazdagságomat, a rangomat s mindent, ami ezekkel együtt jár Engem viszont egyáltalán nem szeretett.

– Ugyan hány olyan feleség van, aki tényleg szereti a *férjét?* – szakította félbe Trahern a grófot. – A köreinkhez tartozó asszonyok túlnyomó többsége ki nem állhatja a férjét! Mi a földért és hatalomért kötünk házasságot és nem a szerelemért. No és hogy az ördögbe jött rá erre a csalásra, melynek áldozatul esett?

A gróf ezt is elmagyarázta neki.

– És mire volt jó ez a botrányos sietség az esküvővel? – kérdezte a lord, amikor Valerian befejezte a történetet. – Angliai tartózkodása alatt Aurora amúgy is a maga gyámsága alatt állt. Arra gondolt talán, hogy megszökik magától?

– Meg is próbálta – mosolyodott el a gróf. – De ennél sokkal fontosabb szempont volt, hogy időközben eljegyezte magát az unokatestvéremmel, St Johnnal.

– Kedvelem is St Johnt – szólalt meg Aurora pajkosán mosolyogva. – Egy nagyon kellemes embert képzeljen el, Trahern! Címe és rangja természetesen nincs, de rettenetesen gazdag, és gyönyörű birtokai vannak. Azt hiszem, hogy legjobb lesz, ha majd a maga gondjaira bízom. Megteszi nekem ezt a szívességet?

– Isten legyen irgalmas nekem! – háborgott tovább Trahern.

– Az özvegy grófné elmondása szerint Valerian és St John már kisgyermekkoruk óta rivalizálnak egymással Nem hiszem, hogy a férjem teljesen megnyugszik mindaddig, amíg St John is meg nem nősül, Trahern, és magán kívül senkit sem ismerek Londonban. Maga *minden* fontos embert ismer, lordom! – legyezgette a férfi hiúságát az asszony.

– Ez igaz, ez igaz – ismerte be Trahern kesernyésen. – Hawkesworth, ezek szerint maga feleségül vette Aurorát, nehogy megszökjön az unokatestvérével, aki így a maga orra elől megkaparinthatta volna St Timothyt. Rémes magyarázat, de az adott helyzetben teljesen ésszerűnek látszik. Mivel egyikük sem kedveli különösképpen Londont, gondolom, most azért

jöttek ide, hogy távollétük alatt a lépéseik által keltett botrány hullámai némileg elcsituljanak. Bölcs megoldás volt!

– Ó, Trahern! – lelkesedett Aurora. – Annyira örülök, hogy megérti a helyzetet és segítségünkre lesz! Callynek igaza volt! Maga tényleg nagyszerű ember. Tudom, hogy a barátsága is milyen sokat jelentett szegény nővérkémnek.

– *Valóban?* – remegett meg Trahern hangja egy pillanatra. – Milyen szép lány volt! Volt stílusa, eleganciája. London legkörüludvaroltabb háziasszonya lehetett volna, ha megkapja a lehetőséget.

– Ó, igen! – bólogatott Aurora. – Callynek igen nagy érzéke volt a társasági élet finomságaihoz.

– Pontosan így van – bólogatott Trahern, majd ismét a grófhoz fordult. – Van már valaki, aki beprotezsálja magukat a királyi párhoz?

– Bute hercege már megszervezte a bemutatásunkat – válaszolt a gróf.

– Bute? Nos, Hawkesworth, maga ismét meglep! A királyné után Bute áll legközelebb a királyhoz. Egyáltalán, honnan az ördögből ismeri Bute-ot? Ő egyáltalán nem számít kívülállónak, igaz, a whigek nagyon nem szeretik, de a toryk kiállnak mellette, holott ők sem kedvelik sokkal jobban.

– Az anyja és a nagyanyám nagyon jól ismerik egymást.

– válaszolta a gróf. – Néhány évvel ezelőtt én is eladtam neki néhány tenyészállatot, így végtére is ismerem.

– Az ember minden lehetőséget kihasznál, hogy előbbre jusson a társasági életben – bólogatott Lord Trahern –, de azért ne tápláljon túlzott reményeket Bute-tal szemben! Nem valószínű, hogy hosszabb ideig meg tudja őrizni pozícióját – tette le kristálypoharát az asztalra. – Most már valóban mennem kell – mondta. – Találkozóm van a barátaimmal a Boodlesban.

– *Boodles?* – döntötte meg fejét kíváncsian a gróf.

– Ez egy új klubnak a neve – magyarázta Trahern. – A St James Street túloldalán van. Nagyszerű a konyhája, és a szerencsejáték is jó időtöltés. Be kell lépnie a tagok közé, Hawkesworth, még akkor is, ha csak rövidebb időre tervezi a londoni tartózkodását! Magam leszek az egyik ajánlója.

– Valóban igen nagylelkű, lordom! – állt fel helyéről és nyújtott neki kezet Aurora is. – Biztos vagyok benne, hogy ezt Valerian is igen nagyra értékeli, igazam van, drágám?

– Ó, igen... igen – válaszolta a gróf mosolyt erőltetve az arcára.

– Bár megsemmisítő csapás számomra Calandra elvesztése, de nagyon örülök neki, hogy mi is barátok leszünk, kedves Aurora – csókolta meg egy széles mosoly kíséretében a grófné kezét a lord.

– Nagyszerű érzés tudni, hogy az embernek ilyen kitűnő barátai vannak – húzta vissza mosolyogva Aurora finoman a kezét a férfi tenyeréből. – Biztos vagyok benne, hogy az én drága Callym is nagyon örülne neki!

A grófi pár együtt kísérte ki a vendéget az előcsarnokba. Manners kinyitotta a bejárati ajtót, és Lord Trahern meghajtva magát Aurora felé, távozott. Nyilvánvaló volt, hogy már alig bírja türtőztetni magát, hogy világgá ne kürtölje mindazt, amiről értesült.

– Egyszerűen csodálatos vagy! – fordult ragyogó szemekkel Valerian Hawkesworth a feleségéhez. – Te valóban pályát tévesztettél, Aurora. Óriási színésznő válhatott volna belőled!

– Színésznőnek lenni aligha olyan előkelő, mint ha valaki grófné – jegyezte meg Aurora.

– Pedig azt hittem, hogy nem is akarsz grófné lenni – évődött Valerian a fogadószoba felé tartva.

– Megváltozott a véleményem – válaszolta nyugodtan a grófné. – Mindaddig imádok grófné lenni, amíg a feleséged lehetek, Valerian!

– Csodálatosan viselkedtél Lord Trahernnel, drágám! Hogy tudtad magad erre rávenni? Valóban nem más, mint egy undorító kis hernyó!

– Ugyanakkor pletykás egy hernyó – jegyezte meg az asszony –, és mivel most is pletykálkodni fog, ezért jobb, ha a barátomnak és nem az ellenségemnek tartja magát, Valerian. Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy minden fontos embert ismer. Valóban ismer! Cally ezt azonnal észre is vette, és azért is kapaszkodott annyira utána, mert ő jelentette számára a belépőt azokba az előkelő körökbe, melyek után annyira vágyakozott. Majd fancsali képpel, de ügyesen és humorosan adja elő mindenkinek a történetünket. Néhányan meg fognak botránkozni, de ahogy nagyanyád is bölcsen megjegyezte, az előkelőségek többsége nagyon jól fog szórakozni azon, milyen sietve igyekeztél, hogy biztosítsd a magad számára a hozományomat. Ha Trahernt az oldalunkon tudhatjuk, akkor Londonban nem lesz botrány.

– Mi viszont Hawkes Hillben akarunk élni, ott pedig bővében vagyunk a botránynak – jegyezte meg a gróf.

– Mindez csak átmeneti dolog, drágaságom! – bizonygatta Aurora. – Hamarosan úgyis kipattan egy másik botrány a környéken. Ne feledd, hogy St John ismét szabadon teheti, amihez éppen kedve támad...

14. fejezet

Bute hercege bált rendezett, és a tervek szerint ezen a bálon készültek bemutatni Valeriant és Aurorát a királyi párnak.

– Koldusbotra juttatsz a különcködéseddel – mordult fel a gróf, amikor meglátta Aurora báli öltözékét. – Egy cseppet sem vagy jobb, mint a húgod, én pedig a szegényházban végzem.

– Ugyan már, drága uram! – szólt vissza élesen az asszony. – Gazdag ember vagy, és én is gazdag hozománnyal érkeztem a házasságba. Biztosan te sem szeretnéd, ha úgy néznék ki, mint egy fejőnő, amikor a királyi párral találkozunk.

– Egy díjnyertes üszőt többre értékelnék, mint azt a ruhát, amit viselsz – morgolódott tovább a gróf.

– Ostobaság! – legyintett Aurora. – A báli cipőmet is láttad már, Valerian? – nyújtotta előre a lábát Aurora, melyen a selyemcipőt, gyémánttal a közepén, kis selyemrózsa díszítette.

– Ez valódi? – esett egyik csodálkozásból a másikba a gróf.

– Természetesen – válaszolta nyugodtan Aurora. – Biztosan te sem várod el tőlem, hogy hamis ékszert viseljek. Tetszik a ruhám hossza? Ez a legújabb divat, és táncolni is kényelmes benne.

– Valóban – válaszolta a gróf, egy pillantást vetve a felesége karcsú bokáinál végződő ruha szegélyére, s egy apró mosoly futott át az ajkán.

Aurora valóban csodálatosan festett ebben az öltözékben. Báli ruhája levendulaszínű szaténból készült, krémszínű alsószoknyáját őszibarackszínű, kék, levendula-árnyalatú rózsaszín hímzett virágok díszítették. A virágok szárait és leveleit halványzöld selyemfonallal varrták ki. Az U alakú nyakkivágást finom ezüstcsipke és egy apró igazgyöngyökkel díszített, levendulaszínű selyemből készített masni ékesítette.

– Mindenkinek el fogod csavarni a fejét, Aurora! – bólogatott elismerően Valerian. – Ne feledd viszont, hogy ha rólad van szó, akkor nagyon féltékeny természetű vagyok, drágám!

– Nekem is meglenne az okom a féltékenységre – nézett végig Aurora a férjén. Hihetetlenül jóképű volt, és minden porcikája előkelőséget sugallt. Krémszínű szaténnadrágot vett fel, melyet térde alatt ezüstcsatokkal fogott össze. Ugyanilyen színű harisnyája, ingéhez hasonlóan, selyemből készült. Krémszínű mellényén arany- és fekete szállal készült hímzés futott végig csigavonalban. Zsakettjét Aurora ruhájához illő, levendulaszínű szaténból varratta. Cipőjén ékkövekkel kirakott csatok csillogtak.

– Ezek valódiak? – ugratta Aurora.

– Természetesen! – ment bele a gróf is a játékba. – Biztosan te sem várod el tőlem, hogy hamis ékszert viseljek! – tette még hozzá, majd zsakettje zsebéből előhúzott egy bársonnyal borított kis dobozkát. – Ez a tied, Aurora.

Az asszony kinyitotta a dobozkát, s benne egy pár, aranyba foglalt jókora igazgyönggyel ékesített fülbevalót és mellette csodálatos nyakéket pillantott meg. Az igazgyöngy nyakék közepén finom munkával készült kis aranykereszt függött.

– Ó, milyen gyönyörű! – kiáltott fel meglepetten. Rögvest a fülébe illesztette a fülbevalókat, a nyakéket pedig férje felé nyújtotta. – Összekapcsolnád, drágám?

– A Hawkesworth család páncélszekrényei tele vannak ékszerekkel – magyarázta Valerian, miközben a nyakékkel bíbelődött –, és ez mind a tied, Aurora, de többségük nagyon régen készült, s szerintem egy kicsit hivalkodó is. Ezeket kifejezetten a számodra szereztem be! Most pedig fordulj meg, hadd lássalak!

– Callynek is vásároltál ékszereket? – kérdezte Aurora, szembefordulva férjével.

– Soha – válaszolta csendesen Valerian.

A bált a St James-palotában rendezték. A környéken lakó szomszédok közül is sokan hivatalosak voltak erre a nagyszabású eseményre, hintók sorjáztak a palota felé tartó úton. Aurora hirtelen úgy érezte, hogy gyomrába egy egész pillangóraj költözött. Az a néhány bál, melyen korábban részt vett, minden bizonnyal elhalványul a küszöbönálló esemény mellett. Itt ráadásul senkit sem ismer. És mi lesz, ha nem nyeri meg a király és a királyné tetszését?

Valerian Hawkesworth észrevette a felesége sápadtságát. Megfogta kesztyűbe bújtatott kezét, és gyengéden megszorította.

– Két hús-vér emberről van szó. Hozzánk hasonlóan nemrégiben kötöttek ők is házasságot – próbált egy kis lelket önteni feleségébe.

– Te találkoztál már a királlyal? – kérdezte Aurora.

– Nem – hangzott a válasz –, különböző' körökben forogtunk. Hiszen tudod, hogy én vidéki ember vagyok. Hallottam viszont, hogy a királyt nagyon érdekli a mezőgazdaság.

– Trahern szerint a királyné is egyszerű teremtés – jegyezte meg Aurora.

– Ők az uralkodóink, ezért tisztelettel és alattvalói hűséggel kell köszöntenünk őket – figyelmeztette a gróf.

Hintájuk közben már megállt a St James-palota előtt, s kiszállva ők is csatlakoztak a hozzájuk hasonlóan öltözött vendégek hosszú sorához, míg végül elértek a csodálatos bálterem bejáratához. A gróf odasúgott valamit a díszes libériába öltözött háznagynak.

– Őkegyelmessége, Farminster grófja és Farminstef grófnéja – jelentette be őket sztentori hangon a háznagy.

A bálterembe lépve Aurora arról sem volt meggyőződve, hogy valaki hallotta a bejelentést. Hihetetlen hangzavart jelentett számára, a több száz résztvevő csevegése.

Körbenézve egy pillanatra eluralkodott rajta a pánik, és azt kívánta, hogy bárcsak ne jött volna el erre a bálra, egyetlen ismerős arcot sem látott. Tengernyi idegen vette körül. Erősen Valerianba kapaszkodott, s már csak abban reménykedett, hogy az idegesség nem látszik rajta.

– Hawkesworth! Mondtam, hogy ez Hawkesworth! – furakodott melléjük egy kellemes arcú férfi.

– Mottley! – nézett rá csodálkozva a gróf, majd Aurorához fordult. – Kedvesem, ő itt előtted Lord Robert Mottley, volt iskolai cimborám! Mottley, ismerkedj meg a feleségemmel, Aurora Hawkesworth asszonnyal!

– Kegyelmes asszonyom – hajolt meg Aurora előtt a lord, és udvariasan megcsókolta a kezét –, megtiszteltetés számomra, hogy megismerhettem! – mondta, s még mielőtt Aurora valamit is válaszolhatott volna, Lord Mottley máris Valerianhoz fordult. – Hogy az ördögbe kerülsz te ilyen helyekre, Hawkesworth? Úgy tudtam, hogy már állandó szokásoddá vált elkerülni Londont és az előkelő társaságot!

– Pontosan így is van – mosolyodott el Valerian –, de az elmúlt év őszén sem az uralkodói pár házasságkötésekor, sem a koronázás alkalmával nem tudtam leróni tiszteletemet a király előtt. Most kötelességemnek éreztem, hogy pótoljam ezt a mulasztást.

– A király biztosan tetszeni fog neked – jegyezte meg Lord Mottley ravaszkásan csillogó szemekkel. – Mi magunk között egyszerűen csak a Paraszt Györgynek nevezzük – halkította le a hangját –, mert minden vidéki élettel kapcsolatos dolgot nagyon kedvel, és a kis királynénak is hasonló az ízlése. Nagyon egymáshoz illenek. Különben az a hír járja, bár még hivatalosan nem jelentették be, hogy őfelsége, a királyné anyai örömök elé néz, bár a dereka még mindig olyan karcsú, mint az esküvője napján. Isten tudja, mi igaz ezekből a pletykákból. Ki mutat be benneteket a királyi párnak?

– Bute hercege – válaszolta a gróf.

– Bute? Nos, Hawkesworth, neked aztán valóban előkelő kapcsolataid vannak! Nem is gondoltam volna, de azért ne nagyon számíts Bute-ra! Nem tart sokai a dicsősége, mert a whigek gyűlölik, a toryk pedig éppen csak elviselik. Tartok tőle, hogy őt már csak valóban az ilyen bemutatásokra lehet használni.

– Aurora, *mon ange!* – hallotta Aurora Charles Trahern hangját a háta mögül, majd a lord már eléje is perdült. – Hello, Mottley! Hogy van? Még mindig feleséget keres magának? Ma este nem sok ilyen jelölt van egy szerény anyagi eszközökkel rendelkező báró számára! – kuncogott Lord Trahern. – Fogadok viszont, hogy Aurora ismer valami jó családból származó, édes kis vidéki teremtést, aki gyerekzsivajjal töltheti meg a házát.

Lord Mottley kicsit sértődötten, merev derékkal feléjük biccentett, s máris ellépett mellőlük.

– Trahern, magának olyan a nyelve, mint egy rozsdás kés! – jegyezte meg Aurora. – Nemcsak vág, hanem még fertőzést is okoz. Mi kifogása van szegény Lord Mottley ellen?

– Unalmas fickó! – vetette oda könnyedén Trahern. – Együtt jártak iskolába, Hawkesworth?

A gróf szórakozottan bólintott. Robert Mottley valóban jó természetű cimbora volt, de tényleg unalmas fickó, és Trahern nem kedvelte az ostoba embereket.

– Élvezte, amikor elhíresztelhette Londonban a mi kis botrányunkat? – kérdezte Valerian Trahernnel évődve.

– Csak azok között terjesztettem, akik számítanak – hangzott az enyhén sértődött válasz. – Nem jó az, ha valaki válogatás nélkül pletykálgat, drága barátom! Azt hittem, hogy ezzel legalább tisztában van. Megkeresték már Bute-ot?

– Ebben a pillanatban érkeztünk, és még nem sikerült megtalálnom őt a tömegben – felelte a gróf.

– Hát persze hogy nem – vonta meg a vállát Trahern.

– Ő bent van a Kék szalonban a királyi párral, és ott mutatja be az újonnan érkezőket. Jöjjenek, megmutatom, hogy hol van! – indult el máris előttük.

A fiatal pár kötelességtudóan követte, s közben Aurora szinte itta szemeivel a látványosságot. A bálterem csodálatosan festett. Minden szeglete dúsan volt aranyozva, a falakat érzéki, romantikus témájú freskók díszítették. Az egymással játszadozó fedetlen keblű istennőket és félig meztelen isteneket ábrázoló mennyezeti freskókat is gazdagon aranyozott, gipszből készült girlandok és rozetták keretezték. A kristálycsillárokban és az aranyozott falikarokban ezerszámra égtek a méhviaszból készült gyertyák. A terem egyik végében, egy dobogón aranyozott fajú, bársonnyal kárpitozott székeket állítottak be a zenészek számára. Mennyire tetszene ez Callynek, gondolta Aurora kicsit szomorúan.

Lord Trahernt követve kiléptek a bálteremből, és egy festményekkel zsúfolt galériára értek. A kitárt ajtó mindkét oldalán egy-egy libériás inas állt, s közöttük lehetett bejutni a függönyök és a bútorok kárpitozásáról elnevezett Kék szalonba. Magas úriember sietett eléjük üdvözlésre nyújtott kezekkel. Nem mosolygott, de arckifejezése mégis kellemes benyomást keltett.

– Hawkesworth, kedves barátom! Örülök, hogy megtisztelt bennünket jelenlétével! – üdvözölte őket udvariasan Bute hercege.

– Nagyon hálásak vagyunk, hogy őlordsága pártfogásba vett bennünket – válaszolta a gróf, és észrevétlenül maga elé tessékelte Aurorát. – Bemutathatom a feleségemet, uram? Aurora, itt a házigazdánk, Bute hercege!

– Az *igazi* örökös? – csillant meg pajkosán egy pillanatra Bute hercegének a tekintete. – Asszonyom, őszintén örülök, hogy megismerhettem! Bízom benne, hogy hamarosan visszatérhet otthonába, bár az udvar sokat fog veszíteni távozásával! – csókolt kezet gáláns meghajlással Aurorának.

– Köszönöm őlordságának a férjem és irántam tanúsított kedvességét – hajtott udvariasan térdet Aurora a herceg előtt. – Nagy megtiszteltetés ez számunkra. Alig várom már, hogy levélben beszámolhassak édesanyámnak erről a nagyszerű estélyről!

– Jöjjenek, hadd mutassam be magukat a királyi párnak – fogta őket karon a herceg, s a távolabb álldogáló királyi pár felé indultak.

A sápadt, szőke hajú, kicsit dülledt kék szemű király kellemes fiatalember benyomását keltette. A Hannover háznak ő volt az első olyan képviselője, aki Angliában született, ott is nevelkedett, s ezt maga is nagy büszkeséggel hangoztatta. Nagyapjától, II. Györgytől, és dédapjától, I. Györgytől eltérően ő már nem beszélt német akcentussal, neki már az angol volt az anyanyelve. Az ifjú királynénak, aki ugyan nem számított kifejezett szépségnek, szintén kellemes vonásai, csillogóan kék szeme és vörösesszőke haja volt. Még csak a tizenhetedik évét töltötte be, a király pedig a huszonharmadikat.

– Felség – szólalt meg Bute hercege –, szeretném bemutatni Valerian Hawkesworthöt, Farminster grófját, és Lady Aurorát, a grófnét! Akadályoztatásuk miatt az ősszel nem tudtak részt venni az esküvőn, a koronázáson sem, és most külön azért érkeztek Londonba, hogy leróják tiszteletüket felséged előtt. A gróf, felségedhez hasonlóan, nagyon kedveli a mezőgazdaságot, s vidéken élve a birtokait irányítja. Szarvasmarhákat és lovakat tenyészt kiváló hozzáértéssel.

– Ön gazdálkodik? – csillant fel azonnal a király szeme.

– Igen, felség, ezzel foglalkozom – válaszolta a gróf egy meghajlás kíséretében.

– Hol vannak a birtokai?

– Herefordshire-ben, felséges uram – hangzott a gróf válasza.

– Egyszer majd meglátogatjuk – mondta a király. – Elhiszi, hogy irigye vagyok, Hawkesworth? Nekem is minden vágyam az lenne, hogy a birtokaimon gazdálkodhassak.

– Angliának viszont szüksége van Őfelségére – vetette közbe udvariasan a gróf. – Felségednek az igazságosság jegyében uralkodnia kell ebben az országban.

– Az udvar nyelvét használja, és paraszti szíve van – fordult mosolyogva feleségéhez a király. – Kedvesem, ő Farminster grófja!

A gróf üdvözölte a királynét, a király pedig ezután Aurorát tisztelte meg figyelmével, aki azonnal térdhajlítással fogadta a király szavait.

– Hallottam, asszonyom, hogy ön egy *petite cause célèbre* – mondta. – Hogyan szerzett magának ilyen hírvet? Pedig nagyon is tiszteletreméltó és értelmes teremtésnek látszik.

Aurora röviden elmesélte a történetet, s enyhe pír jelent meg az arcán, ami a királyt azonnal meggyőzte szavai őszinteségéről.

– Sajnos nagyon ostobán viselkedtem, felséges uram – ismerte el szavait befejezve.

– Ez valóban butaság volt – korholta a király –, de az Úristen jóvoltából újabb esélyt kapott, és ezt okosan ki is használva most szemmel láthatóan a boldogságot is megszerezte magának. Ön is kedveli a vidéki életet?

– Ó igen, felséges uram! – bólogatott lelkesen Aurora. – Nagyon megkedveltem Hawkes Hillt, s most hiányzik. Nagyszerű környezetben nevelhetjük majd a gyerekeinket.

– És ön szeretne gyerekeket, kegyelmes asszonyom?

– Ó igen, nagyon szeretnék! – hangzott Aurora válasza.

A király elmosolyodott. Bármily önfejűséggel vádolták is ezt az ifjú asszonykát, már biztosan megbánta az elkövetett hibát, és minden bizonnyal férjének jó felesége, gyermekeinek pedig szerető anyja lesz.

Aurora térdhajtással köszöntötte a bemutatást mosollyal fogadó Charlotte királynét.

– Ön, ugye, nem Angliában született? – jegyezte meg jó szemmel a királyné.

– Nem, felséges asszonyom. A karib világban, St Timothy szigetén születtem, s ott is éltem, amíg tavaly Angliába nem érkeztem. St Timothy szigetét II. Károly királytól kapták ajándékba az őseim.

– Milyen lehet az élet egy szigeten? – érdeklődött kíváncsian a királyné.

– Cukornádat termeltünk, felséges asszonyom – válaszolta Aurora.

– Rabszolgáik is voltak?

– Igen, hiszen nélkülük nem lehetne cukornádat terhelni. Nehéz és fáradságos munka – magyarázta Aurora. – De mi nem bántunk rosszul a rabszolgáinkkal, felséges asszonyom.

– Úgy értesültem, hogy a többi szigeten nem egészen ilyen a helyzet – vetette közbe Bute hercege.

– Valóban nem. Az ültetvényesek általában úgy bánnak a rabszolgáikkal, mint valami tárggyal, melyet könnyen be tudnak újra szerezni. Családunk véleménye szerint ez keresztényekhez méltatlan viselkedés, ráadásul az új rabszolgák betanítása is több erőfeszítést kíván, mint az, ha valaki tisztességesen bánik a már meglévőkkel.

– Hawkesworth, úgy tűnik, nagyon okos, gyakorlatias kis feleséget sikerült szereznie – mosolyodon el ismét a király. – Szerencsés embernek tudhatja magát.

– Igen, felség – mosolyodott el szélesen Valerian Hawkesworth –, valóban szerencsés vagyok, és azt hiszem, hogy a királyné mellett felséged is osztozik a szerencsémben.

A királyné szeme felcsillant, nyilvánvalóan tetszett neki a gróf bókja.

– Felség – lépett elő ismét Bute hercege –, azt hiszem ideje, hogy hivatalosan is megnyissa a bált – figyelmeztette csendesen a királyt, aki egy biccentéssel nyugtázta szavait.

– Kövessenek bennünket, és maradjanak mögöttünk, kedves Farminster – szólt oda a király Valeriannak. – Tavaszig, ugye, Londonban maradnak?

– Igen, felség – válaszolta Valerian Hawkesworth. Közvetlenül a királyi pár mögött haladva léptek be isméi a bálterembe. Őket követte Bute hercege Lord Trahern társaságában, aki sehogy sem tudta titkolni az arcára kiülő elégedettséget és örömöt, hogy a véletlennek köszönhetően ilyen előkelő társaságba kerülhetett.

A zenészek játszani kezdtek, s a király Farminster grófjának és grófhéjának kíséretében a táncparkettre vezette a királynét. Ahogy a menüett elkezdődött, a többi vendég is csatlakozott hozzájuk. A második táncot a király Aurorával táncolta, Valeriant pedig a királyné választotta partnerül.

– A siker máris biztosított az előkelő társaságokban – közölte később Lord Trahern Aurorával, miközben egy pohár pezsgőre a büfé felé kísérte. – Vidéken most már akármit pletykálhatnak, fecseghetnek, itt, Londonban fényes diadalt aratott, *mon ange.*

– És ugyan mit számít *egy diadal* Londonban, Trahern? – tette fel a kérdést Aurora. – Az ember élete nem bálokon zajlik.

– Ó, hát persze hogy nem! – kiáltott fel Trahern. – Van itt estély, lóverseny, piknik, hajókázás, az uraknak szerencsejáték, a hölgyeknek kártyajáték, és természetesen itt vannak a kölcsönös látogatások, ahol az ember otthagyja a kártyáját.

– *Kártyáját?* – nézett rá értetlenül Aurora. – Milyen kártyáját?

– Magának *nincs kártyája?* – szörnyülködött Lord Trahern. – Ó, kedvesem, ez így nem megy! Holnap majd felkeresem, és együtt elmegyünk Mr. Dove üzletébe. Ő a legnevesebb névjegykártya-készítő Londonban, de nem mondok igazat, nem is Londonban, hanem egész Angliában! Ha látogatásokat akar tenni, *mon ange,* akkor feltétlenül legyen kártyája!

– És kinél tennék látogatásokat? – kortyolt Aurora a pezsgőjébe. – Senkit sem ismerek Londonban. Az nekem nem megy, hogy olyan embereknél tegyek látogatást, akiket nem is ismerek, Trahern.

– *Mon ange,* a mai est után mindenki törni fogja magát, hogy látogatást tegyen önnél, hiszen már mondtam, hogy egy csapásra ünnepelt személyiséggé vált. Nemcsak az egyik

legszebb nő a jelenlévők között, hanem öltözéke is egyedülálló. A királyi pár mindkettejüket megkedvelte, maga a királlyal, a férje pedig a királynéval táncolt. Egy Herefordshire-ből érkezett vidéki gróf és felesége számára ez döbbenetes eredménynek számít. S ne feledje: ha valaki látogatást tesz maguknál, akkor illik visszaadni a látogatását. Ezért kell náluk hagyni a kártyáját.

Aurora közben újabb pohár pezsgőt emelt le a melléje lépő lakáj tálcájáról. Kedvelte a pezsgőt.

– Miért kellene nekem otthagynom a névkártyámat, amikor valakit meglátogatok, Trahern? Talán nem lesznek hajlandók fogadni?

– Többségük fogadja, amikor meglátja a kártyáját, mások esetleg nem fogadják, vagy nincsenek otthon, amikor látogatást tesz náluk – magyarázta a lord. – Ami pedig magát illeti, *mon ange,* majd én megmondom, hogy kit fogadjon azonnal és kit ne fogadjon. Nem szabad túlságosan mutatni, hogy mennyire szeretné, ha az előkelő társaság befogadná!

– Valójában nem is érdekel, hogy befogadnak-e vagy sem, Trahern! – vallotta be őszintén Aurora. – Csak a telet töltjük Londonban, azt is csak azért, mert Hawkes Hillben nem maradhattunk.

– Rendben, de amíg itt van, addig a megfelelő emberekkel kell találkoznia, ismerkednie és a kapcsolatokat ápolnia. Arra gondoljon, hogy egyszer majd a fiának is szövetségeseket kell találnia!

– De hiszen nincs is fiam! – válaszolt nevetve Aurora.

– *Majd lesz!* – vágta rá azonnal Trahern.

Később, már otthon az ágyban, Aurora elmesélte férjének a Trahernnel folytatott beszélgetést.

– Trahern egy megveszekedett bolond! – kacagott fel Valerian, s közben felesége egyik aranybarna hajfürtjét simogatta és csókolgatta.

– Nem is annyira bolond, mint amilyennek mutatja magát – mondta Aurora. – Mindenesetre szórakoztató figura, ha nem is olyan értelemben, ahogy ezt Cally értette. Őt sikerült lenyűgöznie. Engem nem. Abban viszont igaza van, hogy egész télen nem ülhetünk kettesben a Farminster-házban, Valerian. Téged felvettek a Boodlesba, s te, ha megunod, otthagyhatod a klubot. Nekem nincs ilyen lehetőségem, ezért a szórakozást illetően kénytelen vagyok Charles Trahernre támaszkodni.

– Majd én elszórakoztatlak, drágaságom – mormogta Valerian Aurora fülcimpáját csókolgatva, s kezét becsúsztatta hálóingének kivágásán, ahol azonnal rátalált kerek, feszes kis mellére.

– Légy már egy kicsit komolyabb, Valerian! – korholta Aurora.

– *Miért?* – kérdezte a férje, s ajkai már rá is tapadtak Aurora kiálló mellbimbójára.

– Azért... – simogatta férje tarkóját Aurora, de az egyre növekvő szenvedély túlságosan is elvonta figyelmét mondanivalójáról.

Valerian derekáig felhúzta rajta a hálóruháját, de Aurora félbeszakította a mozdulatát, s gyorsan az egészet ledobta magáról, majd segített Valeriannak is kibújni hálóingéből.

– Így valóban jobb! – ölelte magához Valerian. – Így *sokkal jobb!*

– Mmmmmm! – dünnyögte az asszony, s bőrével élvezte férje bőrének érintését. Milyen melegség árad a testéből! Forró és kemény. Vajon miért olyan kemények a férfiak, és miért olyan lágyak a nők, futott át Aurora agyán a kérdés. Valerian a nyakát és a vállát kezdte csókolgatni, s közben árván hagyta a melleit. A selymes női bőrön milyen gyengédek és izgatóak az ajkai! Aurora valóban csodának tartotta, hogy egy nő soha nem unja meg és soha nem fárad bele abba, ha egy férfi szeretkezik vele.

A férfi tarkóját simogatta. Ujjai lejjebb csúsztak, a vállára és a hátára. Milyen szép alakja van! – gondolta. Érezte az izmok feszülését. Minden mozdulatára érezte a hullámzásukat.

Valérián befúrta fejét nyakának lágy hajlatába. Aurora kinyújtotta a kezét, végigsimította férje fenekét. Valerian felnyögött a gyönyörtől, s Aurorán is végigfutott a várakozás izgalma.

– Boszorkány! – mormogta Valérián a fülébe. – Addig nem csinálod velem, amit szeretnél, amíg én nem teszem veled azt, amit én szeretnék – mondta, s arcát Aurora mellei közé temette. Mélyen magába szívta bársonyos testének parfümös illatát. Csókolgatta a melleit majd lejjebb folytatta, egészen addig, amíg Aurora már úgy nem érezte, hogy érzékei közel állnak a robbanáshoz. Mellei megkeményedtek és megfeszültek. Alsóteste lüktetett, és szinte hasogatta a várakozás izgalma.

– *Kérlek!* – rebegte halkan, s lélegzetvétele apró lihegésbe váltott. Amikor Valerian arca ölének aranybarna őserdejét érintette, felkiáltott a gyönyörtől. – *Kérlek!* – nyögdécselte egyre sürgetőbben.

Valerian lassan becsúsztatta nyelvét a szőrrel szegélyezett nyílásba, aztán még lassabban széthúzta a szeméremajkakat, s a már megnedvesedett rózsaszín hús látványától elmosolyodott. Asszonya szaggatott lihegése alig jutott el a füléig. Aurora testének gyönyört hozó kis dudora szinte lüktetett férje égő tekintete alatt. Valerian a vállára emelte a nő lábait, széjjelebb tárta őket, majd nyelvét újra a szeméremajkak közé csúsztatta. Nyelvének hegye alig érintette a lüktető kis pontocskát. Aurora kétségbeesetten nyöszörgött, sokkal többre vágyott, mint amennyit Valerian pillanatnyilag nyújtott neki.

– Milyen érzéki vagy – emelte fel fejét egy pillanatra Valerian. – Félek, hogy egyszer majd már nem tudlak kielégíteni.

– *Soha* nem lesz ilyen! – szakadtak ki az asszonyból a szavak. – Az isten szerelmére, kérlek, Valerian, csak most ne hagyd abba!

Valerian ismét Aurora ölébe fúrta a fejét, és élvezettel szívta magába a szeretkezés édes illatát. Az illat szinte elhódította, s még magasabbra hágott benne a vágy. Nyelve szakadatlanul előre-hátra mozgott, egészen addig, amíg Aurora már szinte zokogott a vágyakozástól Nyílt éhsége a szerelemre akkora volt, hogy Valerian új pozitúra kezdeményezését határozta el. Megfordult, de feje még mindig Aurora combjai között maradt, s ő is felkínálta azt a lehetőséget, melyet ő megszerzett magának. Legnagyobb örömére asszonyának egyáltalán nem volt szüksége bátorításra. A szerelemre vágyó nő éhségével és lelkesedésével kezdte nyalogatni zacskóját; nyelve forró és mohó volt. Aztán szájába vette a kemény szerszámot, s nyelvével és fogával kezdte ingerelni.

Valerianban is robbanásig sűrűsödtek a vágyak, de fegyelmezte magát, és nyelvével a nedves húst kezdte cirógatni, majd mélyen bedugva a forró nyílásba néhány pillanatig így ingerelte. Aztán ajkai közé szorította a kis gombocskát, s addig szopta, amíg Aurora fel nem sikoltott a gyönyörtől, s többször is görcsbe ránduló testtel ő is még erősebben kezdte szopni a szájában lévő hímtagot.

– Eressz! – hördült fel Valerian, s amikor Aurora kelletlenül eleget tett kérésének, akkor ismét megfordult, s még vadabbul és fokozódó ritmusban hatolt be az asszony testébe, amíg már érezte, hogy Aurorát egész testében rázzák a görcsök, s akkor ő sem tudta tovább fékezni magát, hogy nedvei ki ne robbanjanak. Az áradat szinte betöltötte az asszony mehet, majd kicsorgott belőle, és az ágynemű is átnedvesítette. Aurora remegett az ölelésében, aztán a kielégülés gyönyörétől mindkettejüket elhagyta az ereje. Mikor Valerian legördült az asszony testéről, kezét szenvedélyesen megcsókolta.

– Csodálatos vagy! – mondta, amikor végre ismét képes volt megszólalni.

Aurora is magához vonta Valerian kezét, csókolgatni kezdte, s halkan mormogva ő is megszólalt, amikor hangját visszanyerte.

– Ez maga volt a csoda! Ilyesmit el sem tudtam képzelni! Meg tudjuk ezt ismételni máskor is? Mit tartogatsz még a számomra, jó uram?

– Már előre látom, hogy milyen problémákat fog szádomra jelenteni, hogy állandóan ki legyen elégítve, asszonyom – nevetett fel halkan a gróf –, de meg kell mondanom, nagyon élvezem, hogy eleget tegyek szenvedélyes természeted követeléseinek, Aurora! Csak nehogy másnak is megengedj ilyen szabadosságot!

– Te a férjem vagy – felelte Aurora –, neked ilyesmit még mondanod sem szabad, Valerian. Soha nem csallak meg! És ez már nem az első alkalom, hogy ilyen dolgokat emlegetsz. Miért van erre szükség? Nem hiszed alán, hogy szeretlek? – fordult kicsit féloldalra, s átölelte férjét, akinek feje így már a mellein pihent. – Egy férfinak erősnek és bátornak kell lennie. Nem szabad, hogy kimutassa fájdalmát. Tudom, hogy a húgommal kötött házasságod fájdalmas emléket jelentett nem csupán Callynek, hanem neked is, Valerian. Azt hiszem, attól is féltél, hogy Cally a hidegsége ellenére egy szép napon majd meg fog csalni valakivel. Mostanában divat az ilyesmi. Te is legalább olyan jól tudod, hogy a húgom inkább belehalt volna, mint hogy ódivatúnak tűnjön az előkelő társaság szemében. De én nem vagyok olyan, mint a húgom, Valerian! Te is emlékszel, hogy az ismeretlentől való félelmem miatt először téged is visszautasítottalak, és nem kellett se Anglia, se a grófnéság. Ma már egyiket sem utasítom vissza, mert szeretlek, mint ahogy te szeretsz engem. Ennél többet egyszerűen nem tudok mondani, drága jó uram. Akár elhiszed, amit mondok, akár nem, de soha többé ne említsd előttem, hogy esetleg megcsalhatlak egy másik férfival! Különösen nem egy olyan csodálatos óra után, mint amilyet most együtt eltöltöttünk.

– Bocsáss meg, kérlek – emelte fel fejét felesége melléről Valerian, s a szemébe nézett. – Valóban bolond vagyok, de azt hiszem, hogy ezt az irántad érzett határtalan szerelmem teszi.

– Mint ahogy valaha az én cselekedetemet is a félelem diktálta – válaszolta Aurora. – Hagyjuk is abba mindketten a bolondozást, drága férjecském!

Valerian csak bólintott, s feje ismét az asszony mellére hanyatlott. Aurora érezte, hogy Valerianon lassan erőt vesz az álom, és csendesen elmosolyodott. Gyengéden megsimogatta férje fejét, amire halk mormogás volt a válasz, majd ő is álomba merült.

Ígéretéhez híven másnap reggel megérkezett Trahern, hogy elvigye Aurorát Mr. Dove üzletébe. Aurora együtt költötte el reggelijét férjével, aki ezután kilovagolt a parkba. Kénytelen volt visszautasítani Valerian meghívását, hogy ő is tartson vele, mert tudta, hogy Charles Trahern keményen pörlekedni fog, ha nem megy el Mr. Dove üzletébe.

A St James Square-en lévő elegáns kis üzlet kellemes meglepetést jelentett a számára. Lord Trahern gondoskodó irányítása mellett Farminster grófjának címerével ellátott, díszes betűkkel nyomott, elefántcsontszínű névjegyet rendelt magának. Lelkesedésében Valeriannak is csináltatott névjegyet, valamint a grófi címerrel díszített levélpapírt is rendelt.

– Egy héten belül ott lesz, kegyelmes asszonyom – mondta Mr. Dove egy mély meghajlás kíséretében.

– Bízom is benne – szólalt meg Trahern. – A kegyelmes asszony névjegy hiányában sehol sem tud látogatást tenni, és túlságosan is távol lakik Londontól, mintsem hogy vissza tudjon küldeni érte.

– Háromtucatnyi kártyát már holnap reggel átküldők a kegyelmes asszonynak – válaszolta Mr. Dove mosolyogva.

Aurora kecsesen biccentett, majd belekarolt Trahernbe, s kilépett az üzletből.

– Köszönöm, Trahern! – mondta, s vidáman rákacsintott a lordra.

– Egész gyorsan elsajátította, hogyan kell alkalmazkodnia az útmutatásaimhoz, *mon ange* – válaszolta Trahern, s közben arra gondolt, hogy bár az asszony nagyon kellemes jelenség, de szépsége nem mérhető az elefántcsontfehér bőrű, hollófekete hajú Calandráéhoz. Vele szemben hajdan igen vérmes reményeket táplált, és bőkezűen nyitotta pénztárcáját, amikor kártyaadósságát kellett rendeznie. Ilyesmi több alkalommal is előfordult, hiszen Cally többnyire veszteséggel állt fel a kártyaasztaltól. A hűvös és elegáns Calandra! Vajon valóban

mindent megtett Valerian Hawkesworth, hogy megmentse felesége életét? Ott volt az orvos, az asszony mégis meghalt. Mindez nagyon furcsa. A lord biztos volt benne, hogy Calandrának nem kellett volna meghalnia.

– Nagyon messzire kalandoznak a gondolatai, Trahern – szólalt meg Aurora.

A lord azonnal visszazökkent a jelenbe, s besegítette az asszonyt a hintóba.

– Azon gondolkodtam, hogy vajon elegendő lesz-e a névjegy és a levélpapír, de aztán rájöttem, hogy igen – felelte Trahern. – Végtére is nem maradnak túlságosan sokáig Londonban. Túlzottan siet vissza a maga idillikus Hawkes Hilljébe, *mon ange.* Nem így van? Maga is és a paraszt grófja is, bár meg kell adni, a férje nem kellemetlen fickó.

– Milyen kedves magától, Trahern – évődött vele Aurora. – Ezt a bókot el kell mondanom Valeriannak. Ami pedig a megrendelt árut illeti, azt vidéken is tudom használni. El is határoztam, hogy a jövőben minden papírárut és névjegyet Mr. Dove-tól fogok megrendelni.

– Maga egyre remény teljesebbnek látszik, *mon ange* – jegyezte meg Trahern mosolyogva. – ígéretesen fejlődik.

– Vigyen haza, Trahern! – szólalt meg ismét Aurora. – Valerian már biztosan visszaérkezett a parkból, és nem tudja majd mire vélni, hogy ez a kis vásárlás miért tartott ilyen sokáig. Tudja, nagyon féltékeny természetű.

– Akkor ezek szerint meg kell hívnom őt ebédre a Boodlesba, és meg kell győznöm, hogy úgy tekintek magára, mint George, a kedves bátyja – válaszolta Lord Trahern.

– Különben George talált már magának feleséget?

– Talált bizony – felelte Aurora, és míg a lovak végigkocogtak London utcáin, elmesélte bátyja házasságának a történetét.

– Betsy nagyszerű felesége lesz a bátyámnak – jegyezte meg Aurora. – És addig én mit csináljak, amíg maga elviszi Valeriant ebédelni?

– Ugyan, *mon ange,* maga majd szépítkezni fog az esti rendezvényre. Devonshire grófnéja nagyszabású bált rendez ma este, és tudom, hogy magukat is meghívták. Egyik táncát viszont nekem kell ígérnie! Holnap délután pedig lóvásár lesz a Hyde Park Corner melletti Tattersallban. Oda, természetesen, mindhármunknak el kell menni. Tudom, hogy a férjét nagyon fogja érdekelni az esemény.

– És én még azt gondoltam, hogy fel kell vennem egy titkárt, aki a társadalmi eseményeket kezeli körülöttem, de látom, hogy ez teljesen felesleges, ha maga mellettem van! – nevetett fel Aurora.

A grófi hintó közben megállt a Farminster-ház előtt, és egy inas máris ott termett, hogy kisegítse Aurorát a kocsiból. Trahern is kikászálódott utána, és követte az asszonyt a házba.

– Visszatért már a gróf a lovaglásból? – kérdezte Aurora Mannerstől, aki lesegítette róla prémszegélyes kabátját.

– Már bent van a könyvtárban, kegyelmes asszonyom – felelte az inas. – Közöljem vele, hogy megérkezett?

– Ne, majd én magam szólok neki – válaszolta Aurora.

– Kérem, kísérje be Lord Trahernt a szalonba, Manners – tette még hozzá a grófné, s a könyvtár felé elsietve nagyot sóhajtott, mikor átlépte a küszöböt. – Ez a Charles Trahern nagyon fárasztó figura – közölte férjével. – Most rajtad a sor, hogy szórakoztasd, Valérián! El akar vinni ebédelni a Boodlesba, és holnap délutánra meghívott bennünket a Tattersallba.

– Te jó isten! – csóválta meg a fejét a gróf. – El akar vinni ebédelni ? Biztos vagyok benne, hogy ezt a számlát is én fizetem majd, és nem Trahern. Észrevetted már, hogy milyen élősködő? Fogadni mernék, hogy Calandrához való ragaszkodása is jórészt annak a pénznek volt köszönhető, amit a zsebébe csúsztatott. Mindig is furcsálltam, hogy Calandrának állandóan pénzre van szüksége. Soha nem tudott kijönni a járadékából, holott már túlságosan is gavallér voltam hozzá.

– Légy kedves vele, szerelmem – mondta Aurora. – Mi ketten annyira boldogok vagyunk, és ez a szerencsétlen Trahern nyilvánvalóan nem az. Néha valóban szórakoztató, és mi nagyon kevés embert ismerünk Londonban.

A gróf rámosolygott feleségére, odalépett hozzá, és lágyan szájon csókolta.

– Nagyon jó szíved van – mondta –, és hogy kedvedben járjak, elmegyek vele ebédelni a Boodlesba, de figyelmeztetlek, hogy ebéd után biztosan bele fog rángatni valami kártyapartiba, és csak a jóisten tudja, hogy mikor tudok visszatérni szerető karjaidba.

– Éppen időben ahhoz, hogy átöltözhess Devonshire grófnéjának a báljára – nevetett fel Aurora. – Tudom, hogy megbízhatok Trahernben, mert addigra haza fog téged juttatni, hiszen ő is hivatalos az estélyre.

– Megadom magam! – sóhajtott fel Valerian Hawkesworth.

– És ha jó leszel, akkor ezt az estét is úgy fejezzük be, mint a tegnapit v kacsintott rá akvamarinkék szemével Aurora, és rózsaszín nyelvecskéjével végignyalta a szája szélét.

– A délutánt is azzal tölthetnénk, és máris kiadhatnánk Trahernnek az útját – csábította a gróf.

– Ha ezt tennénk, akkor túlságosan is fáradt lennék Devonshire grófnéjának a báljához, szerelmem! – nevetett fel Aurora.

– Valóban el szeretnél menni arra a bálra? – kérdezte Valerian, s sötét szemében az ébredező vágy tüze csillant meg.

– Igen, igen – válaszolta Aurora még mindig kacagva.

– Nem hagyom, hogy remetét csinálj belőlem, Valerian! Londonban vagyunk, és most ki kell használnunk a lehetőségeket. Amíg majd legidősebb lányunkat be nem kell mutatnunk az előkelő társaságban, biztosan nem fogom szükségét érezni, hogy visszatérjek ide.

– Ha úgy töltjük a délutánt, mint ahogy én szeretném – győzködte feleségét a gróf –, akkor előbb vagy utóbb biztosan meg is születne az a lány.

– Először a fiúnak kell megszületnie – válaszolta Aurora. – Most pedig menj, és keresd meg Trahernt! Már biztosan türelmetlenkedik a szalonban.

– Ezt nem kétlem – jegyezte meg a gróf szárazon, majd karjaiba vonta Aurorát, s orrát a hajába fúrta. – Biztos vagy benne, hogy nem tudlak rábeszélni, drágaságom?

– Nem, egyáltalán nem vagyok benne biztos, ezért jó lesz, ha azonnal indulsz – válaszolta mosolyogva Aurora. – Nem tudom, hogy Trahern elhinné-e, hogy inkább a feleséged szoknyája mellett akarsz maradni, ahelyett hogy elmennél vele a Boodlesba. Nem kavartál már eddig is elég nagy botrányt?

– Rendben van, Aurora. Trahernt ugyan tökfejnek tartom, de érted mindent megteszek – tette hozzá, majd csókot intve Aurora felé, elindult a könyvtár irányába.

15. fejezet

– Érthetetlen, hogy a királyné miért tölt olyan sok időt Farminster grófnéjának a társaságában – jegyezte meg sértetten Lady Jarvis.

– Talán mert mindketten fiatalok és ifjú házasok – válaszolt Hamilton grófnéja. – Természetes, hogy a királyné is a saját korosztályának társaságát keresi, és Aurora Hawkesworth csak egy évvel idősebb nála.

– De hiszen ő a *gyarmatokról* érkezett – morgolódott lenézően Lady Jarvis.

– Az igaz, hogy nem Angliában született – válaszolta a grófné –, de a királyné sem itteni születésű. Az ugyancsak közös bennük, hogy mindketten most szoknak hozzá új otthonukhoz. Ez is segíti őfelségét, hogy megszokja az itteni környezetet, s most, hogy gyermeket is vár, talán nem azt szeretnénk mindnyájan, hogy különösen jól érezze magát? Ne légy féltékeny! Lady Hawkesworth hamarosan úgyis elmegy Londonból.

– Az udvar most sokkal unalmasabb, mint az öreg király idejében volt – jegyezte meg Lady Jarvis. – Ez a magas erkölcsiség már kezd bosszantóvá válni, és a család múltját figyelembe véve egyszerűen érthetetlen, hogy a király miért hangsúlyozza olyan erőteljesen a család fontosságát. Tudom, hogy György király állandóan ellentétben állt a fiával, s az is ellentétben állt legidősebb fiával, akit mindnyájan csak *Szegény Frednek* neveztünk. Az összes előző György a német szeretőjével hencegett, de állítom, hogy az udvar abban az időben jobb szórakozást jelentett. Kíváncsi vagyok, hogy ha királlyá koronázzák, akkor a *Szegény Frednek* is lettek volna-e szeretői, de meghalt, amikor a fia betöltötte a tizenharmadik évét. Most pedig ez a fiatal gyerek a királyunk, aki azt hirdeti, hogy egy jó angolnak családra és földre van szüksége a boldogsághoz. Nagyszerű! Hogy mondhat ilyesmit egy király?

– Mit mond a király? – kérdezte az ifjú Charlotte királynő, amikor megütötte fülét, hogy éppen a királyról beszélnek valamit.

– Azt mondtam, hogy őfelsége nagyon helyesen mondta, hogy a család és a föld maradéktalan boldogságot biztosít mindenkinek, felséges asszonyom – vágta rá gyorsan Lady Jarvis.

– Valóban így van – válaszolta mosolyogva a királyné, s máris a mellette ülő Aurorához fordult. – Ön nagyon szerencsés, hogy vidéken élhet. Én is imádom a kis házunkat Kew-ban, de azt mondják, hogy az nem elég előkelő egy királyné számára. Őfelsége is azért veszi meg Pimlicóban a Buckingham-házat, mert sokan azt állítják, hogy a mi kedves Dutch-házunk túlságosan is egyszerű lakhely. Pedig én nem szeretem a nagy palotákat – halkította le a hangját. – Nem lehet kényelmesen élni egy nagy házban, és a palotákban túlságosan is sok fürkésző szem követi az ember minden mozdulatát. Maguknak is nagy házuk van?

– Igen, de erdő veszi körül, és gyönyörű parkunk is van. Nekem St Timothy volt az otthonom.

– Nem vágyik vissza? – érdeklődött a királyné.

– Vágyom a családom és a napfényes, meleg napok után – felelte elgondolkodva Aurora –, de számomra az otthont már az a hely jelenti, ahol Valerian van.

– Nagyon szereti? – kérdezte a királyné kicsit szégyenlősen.

– Igen – válaszolta Aurora magától értetődően.

– Ez jó dolog. Nagyon jó dolog! Én is szeretem az én Györgyömet. Nagyszerű ember, de senki sem ismerheti annyira, mint én, hiszen ő a király. Tudja, manapság elég nehéz dolog királynak lenni – sóhajtotta a királyné. – Mindenki az ő figyelme, az ő kegye után vágyik. Szegény kis *Liebling,* drága kisbabám – simogatta meg csillogó szemekkel gyengéden a pocakját. – Nem lesz neked sem könnyű életed. Maga is szeretne *Kinder...* gyerekeket?

– Könnyen meglehet, hogy máris várandós vagyok felséges asszonyom – súgta oda bizalmasan Aurora a királynénak. – Nem vagyok benne biztos, mert még senkinek sem mondtam el, hogy azok a jelek, melyeket magamon tapasztalok, azok valóban a terhességre utalnak-e.

– A havi rendszeressége megszakadt? – érdeklődött a királyné.

– Igen.

– Teltebbnek érzi a melleit? Mellbimbói érzékenyebbek? – kérdezte súgva a királyné.

– Igen.

– Bizonyos ételeket nem tud megenni, másokat viszont nagyon kíván?

– Igen! – bólogatott Aurora.

– Akkor több mint valószínű, hogy gyermeket vár, Aurora! Akarja, hogy az udvari orvos megvizsgálja?

– Nagyon hálás lennék érte, felség – felelte Aurora.

– Majd megszervezem a vizsgálatát - ígérte a királyné, s csendesen elkacagta magát. – Nem gondolja, hogy ez a Lady Jarvis a spánieljére hasonlít? – kérdezte súgva.

– De, pontosan olyan! – felelte Aurora, s a két fiatalasszony cinkosan összenevetett.

– Két ilyen ostoba csitrit – mormogta oda Lady Jarvis a többi asszonynak. – Remélem, hogy amint idősebb lesz, királynéhoz méltóbban fog viselkedni. Ezek a fiatal nők mind olyan lehetetlen alakok!

– Szerintem a királyné Lady Hawkesworthszel együtt nagyon kedves teremtés – mondta Hamilton grófnéja. – Én nagyon kedvelem a társaságukat.

Nyílt a királyné szalonjának ajtaja, s Valerian Hawkesworth társaságában a király lépett be rajta. Mindketten meghajlással üdvözölték a hölgyeket, majd a király a feleségéhez fordult:

– Lotte, Hawkesworth csodálatos dolgokat mesélt nekem a vidéki szövőgyárairól. A falusiak az ő útmutatásai alapján maguk szövik a kelméket, s ha még szüksége vangyapjúra, azt felvásárolja. A kelméket aztán értékesíti, a profiton pedig megosztoznak a munkásaival.

– És miért nem tartja meg magának a teljes profitot? – érdeklődött kíváncsian a királyné.

– Azért, mert ha a munkásaimnak lehetővé teszem, hogy a haszonból is részesüljenek, akkor érdekeltebbé válnak a munkában is. A mi kelméink mindenki másénál jobb minőségűek, mert a munkásaim tudják, hogy minél jobb minőségű terméket állítanak elő, annál jobb áron lehet azt értékesíteni, felséges asszonyom – magyarázta a gróf. – Az így elért többletkeresettel jobban él a családjuk is. Még azt is lehetővé tettem bizonyos családok számára, hogy a pénzüket összegyűjtve saját házat vásároljanak maguknak. A házak bizonyos fokú karbantartásához ragaszkodom, és visszatartom a pénzüket azoknak, akik ezt elmulasztják, és lakhelyüket nem tartják tisztán és rendezetten.

– Úgy tűnik, hogy ön szigorú, de igazságos gazda – jegyezte meg a királyné. – Ez szerintem jó dolog, nem igaz, György?

– Így van – bólogatott a király. – Nem csatlakozna hozzám egy tekepartira a gyepen, Hawkesworth? Nagyon érdekelnének a szarvasmarha-tenyésztésének módszerei. Bute szerint nagyszerű dolgokat művel, és csodálatos a tenyészállománya.

– Örömmel megosztom ismereteimet felségeddel – hajolt meg udvariasan Valerian a király előtt.

– A paraszt György és a paraszt gróf! – suttogta gúnyosan Lady Jarvis. – Mi lesz ezzel az országgal egy ilyen uralkodóval az élén?

– Szerintem ez a király egy kellemesebb Angliát hagy maga után – válaszolta halkan Hamilton grófnéja.

– Állattenyésztés és szövőgyár! – fintorgott Lady Jarvis. – Hová jutott ez a világ!

– Ön bizonyára kedveli a finom marhahúst, hölgyem – szólalt meg hűvös szigorral a király –, és a szövőmunkások munkája nélkül olyan meztelen lenne, mint egy ma született

csecsemő. Köszönjük meg az Istennek a földet, s mindent, amivel a föld ellát bennünket. S köszönjük meg az Istennek az angol jobbágyok munkáját is!

A nyilvánosság előtt letorkolt Lady Jarvis láthatóan nagyon kényelmetlenül érezte magát.

Aurora szerette volna meglepni férjét az esetleg útban lévő örökös hírével, ezért a királyné úgy szervezte a dolgot, hogy az udvari orvos a Dutch-házban vizsgálja meg a grófnét azon a napon, amikor hetente egy alkalommal őt is megvizsgálja. Aurora gyanúját az udvari orvos mosollyal erősítette meg.

– Valóban és minden kétséget kizáróan gyermeket hord a szíve alatt, kegyelmes asszonyom. A vizsgálat és az ön által rendelkezésemre bocsátott adatok alapján azt mondom, hogy a gyermeknek novemberben, Szent Márton napja körül kell megszületnie. Ön egészséges és fiatal, így biztosan nem lesz semmi problémája a szüléssel.

– Nem okoz problémát, hogy csak április végén utazunk vissza Herefordshire-be? – érdeklődött Aurora. – Nem lenne jobb máris elindulni?

– Ez már csak néhány hét kérdése, kegyelmes asszonyom – felelte az orvos. – Nem látom értelmét, hogy emiatt felborítsák a terveiket.

– És lovagolhatok? A kocsiban olyan érzésem van, mintha bezártak volna valahova, és az utóbbi időben különben is hányingerem van a döcögésétől.

– Ha gondosan ügyel magára, és nem fárasztja ki magát túlságosan, akkor semmi veszélyt sem látok abban, ha naponta egy-két órát lóháton tölt. Biztosíthatom, hogy a hányingere meg fog szűnni, kegyelmes asszonyom. Van orvos a környékükön?

– Igen, van – felelte Aurora. – Kérem, ne mondja senkinek, hogy gyermeket várok, uram! Szeretném meglepni vele a férjemet.

– Természetesen számíthat a diszkréciómra – hajolt meg a doktor, s távozott.

– Nos? – sietett be a királyné a szobába.

Aurora boldogságtól sugárzó arccal bólogatott.

– És mikor? – érdeklődött Charlotte királyné most már szintén mosolyogva.

– Novemberben! – válaszolta Aurora. – Ezt csak ön és az orvos tudja, felséges asszonyom, és ő megígérte, hogy megőrzi a titkomat. Remélem, hogy ön sem mondja el senkinek. Hazaérkezésünkig nem akarom megmondani Valeriannak.

– Megőrzőm a titkát – ígérte a királyné, majd őszinte örömmel átölelte, s mindkét oldalon arcon csókolta Aurorát.

Hazaérkezve azon a délutánon Aurora a rá várakozó Trahernbe botlott.

– Ma este egy különleges helyet szeretnék megmutatni önnek – közölte az asszonnyal. – Ugye, megengedi, hogy elkísérjem?

– És Valerian? – kérdezte Aurora.

– Már beszéltem vele – válaszolta Trahern. – Ma este kettesben vacsorázik a királlyal, aki további kérdéseket szeretne neki feltenni a mezőgazdasággal kapcsolatban. Döbbenetes, hogy a király mennyire szomjazza ezeket az ismereteket – tette hozzá egy drámai sóhaj kíséretében. – Nem tudom, honnan örökölhette ezt a hajlamát. Sokkal jobb lenne, ha inkább a kormányzás kérdései iránt tanúsítana ilyen érdeklődést.

– Meg kell kérdeznem Valeriant, hogy nincs-e kifogása ellene, ha egyedül megyek el magával – mondta Aurora.

– Nem lesz kifogása – biztosította Trahern. – Kilenc ójára itt leszek magáért, *mon ange.* Vegyen fel valami látványos holmit! – figyelmeztette az asszonyt, majd kezet csókolt és távozott.

Aurora ennek ellenére megkérdezte férjét, hogy nem okoz-e számára problémát, ha este elmegy Lord Trahern-nel valahova.

– Nem mondta, hogy hova szándékozik vinni, csak az kérte, hogy öltözzem elegánsan. Nincs valami sejtésed, hogy hova megyünk?

– Ma este is számos bál van a városban – felelte a gróf közönyös hangon. – Menj csak nyugodtan, és érezd jól magad! Én inkább a királlyal beszélgetek a mezőgazdaságról mintsem megint valami unalmas estélyen vegyek részt. Már csak néhány hét, drágaságom, és visszatérünk Hawkes Hillbe. Már várnak bennünket, elült a botrány.

– Hála istennek! – sóhajtotta Aurora. – Itt, Londonban a királynén kívül tulajdonképpen nem is kötöttem senkivel barátságot. Nagyon kevés olyan dolog van, ami összekötne ezekkel az udvarhölgyekkel. Lottéval egykorúak és egyformán idegenek vagyunk Londonban. A neveltetése is nagyon hasonlít az enyémre. Ő is formalitásoktól mentes, szerető családban nőtt fel.

– *Lottének* szólítod a királynét? – kérdezte Valerian meglepetten.

– Csak amikor kettesben vagyunk – válaszolta Aurora. – Ha a hölgyek közül ezt valaki meghallaná, akkor igen nagy lenne a felháborodás. Lotte sem kedveli a formaságokat, s velem szabadabban beszélgethet, mint a többiekkel.

– A királynénak sem lehet könnyű dolga – mondta elgondolkozva a gróf. – A férjével mindenesetre szerencséje van. Nagyon szereti, ami kész csoda a királyi házasságokban.

– Te is nagyon szeretsz engem, én is nagyon szeretlek téged – figyelmeztette Aurora a férjét.

– Ez egy másik csoda– válaszolta Valerian, s megpuszilta Aurora orra hegyét.

– Nem is tudom, hogy el akarok-e menni bárhova is Trahernnel – mondta Aurora. – Nagyon szívesen itthon maradnék, s akkor legalább korán le tudnék feküdni. Megkönnyebbülés lesz számomra visszatérni vidékre, ahol normális életmódot tudunk folytatni, Valerian. Ráadásul már a nagymamád is nagyon hiányzik.

– Ezzel én is így vagyok – bólogatott a gróf. – Ha viszont valamilyen ürüggyel kimented magad Trahern előtt, akkor halálosan megsértődik. Kérlek, az én kedvemért menj el vele!

– Rendben van – adta be a derekát az asszony.

– Mit veszel fel? – kérdezte a gróf. – Csak ne öltözz túl csábosán, mert nem szeretném, ha nagyon megbámulnának a férfiak!

– Azt hiszem, hogy azt a rózsaszín selyemruhát azzal az arany- és rózsaszín csíkozású alsószoknyával – felelte Aurora. – Még amúgy sem volt rajtam, mert egy kicsit páváskodónak és feltűnőnek tartom, de Trahern azt kérte, hogy valami látványos holmit viseljek, s ez minden bizonnyal meg is felel majd az elvárásainak. Kíváncsi vagyok, hogy hova akar elvinni, Valerian!

– Nekem előbb kell elmennem, s biztosan csak akkor érek haza, ha már te is elmentél – morfondírozott a gróf.

– Tudod, a király szigorúan ragaszkodik a napirendjéhez. Pontosan tízkor feláll az asztaltól, és megy lefeküdni.

– Szerencsés ember – jegyezte meg Aurora.

– Te aztán valóban vidéki vagy! – nevetett fel a gróf.

– Azt hiszem, legjobban szeretnél a madarakkal ébredni és naplementekor ágyba bújni, de – karolta át feleségét – én sem bánom, ha korán lefekszünk – mondta, s apró csókokkal árasztotta el az asszony arcát.

– Ó, Valerian, maradjunk itthon mindketten ma este! Majd én üzenek Trahernnek, te pedig mentsd ki magad a királynál.

– Ezt nem tehetjük – válaszolta sajnálkozva a férje, s élvezettel szívta be az asszony hajának illatát. – Az a kis barátság, ami György királlyal kialakult közöttünk, még jól jöhet valamikor. Hamarosan elhagyjuk az udvart, drágaságom, s mindketten tudjuk, hogy egyhamar nem térünk vissza Londonba. A király – Bute szerint – általában gyanakvó és bizalmatlan

természetű. Velem szemben viszont egyáltalán nem ilyen. Nem szeretnék neki csalódást okozni, Aurorám. Nagyon érdekli mindaz, amit a mezőgazdaságról tudok, és nagyon szeretne tanulni. Te is tudod, hogy az udvarban nincs senki, akivel ilyesmiről beszélgetni tudna. Amíg itt vagyunk, hadd szolgáljam a királyt legjobb tudásom szerint!

– Igazad van – sóhajtotta Aurora.

– Körülbelül egy óra múlva el kell indulnom Kew-ba – mondta Valerian. – Majd megvárlak, drágaságom!

– Én pedig jövök olyan korán, amilyen korán csak tudok – válaszolta Aurora mosolyogva.

– Te kis romlott, kéjsóvár csitri! – csókolta szenvedélyesen szájon feleségét a gróf.

– Igen, uram, de én a te romlott, kéjsóvár kis csitrid vagyok! – felelte Aurora a szenvedélyes csók apró szünetében.

– Nos – kérdezte Martha, amikor Aurora belépett a lakosztályába –, mit csinálunk ma este, kisasszonykám?

– Valerian Kew-ba megy a királyhoz, én pedig bálba, vagy valami ilyesmire Trahernnel – felelte Aurora.

– Bálba akarsz menni? *A férjed nélkül?* – csodálkozott Martha, és rosszallóan préselte össze ajkait.

– Valerian azt mondta, hogy ha nem megyek el, akkor Trahern holnap egész nap siránkozni fog neki a Boodlesban – nevetett fel Aurora. – Hidd el, Martha, hogy én is sokkal jobban szeretnék itthon maradni.

– A te állapotodban jobban is tennéd, ha itthon maradnál! – érkezett a szobalány éles válasza. – Megmondtad már a kegyelmes úrnak, kisasszonykám?

– *Te tudod? Honnan tudod?* – nézett Aurora meglepetten a szobalányra.

– Talán nem látom a szennyesedet, amikor leküldöm a mosodába? Már hetek óta nem láttam vércseppet a fehérneműdön, észrevettem azt is, hogy az utóbbi időben kicsit válogatósabb lettél, és a ruháid is mintha beszűkültek volna a melleden. Igazán nem volt nehéz kitalálni.

– De, ugye, nem mondtad senkinek? – aggodalmaskodott Aurora.

Martha sértetten nézett, hogy ilyesmit még csak feltételez is róla.

– Nem akarom megmondani Valeriannak, amíg vissza nem megyünk Hawkes Hillbe. Csak idegeskedne miattam. Ó, Martha, én nem Cally vagyok, és nem szeretném, ha Valerian nyugtalankodna miattam.

– Az édesanyád, úgy értem, hogy az igazi, pontosan ilyen volt, mint te – jegyezte, meg Martha. – Ugyanúgy szerette a gyerekeket, mint te. Én nem szólok semmit a kegyelmes úrnak, kisasszonykám. Hamarosan otthon leszünk, és éppen elég, ha majd akkor megtudja. *De!* Nem szeretném, ha túlságosan kifárasztanád magad! Mit veszünk fel ma este? – kérdezte a szobalány.

– Szerintem azt a rózsaszínt az arannyal – hangzott a válasz.

– Azt a rikító vackot?

– Trahern azt kérte, hogy valami látványos holmit vegyek fel, és szerintem a rózsaszín az arannyal tökéletesen megfelel. Lehetséges, hogy ez lesz az egyetlen alkalom, amikor felvehetem.

– No jó, előszedem, és gondoskodom róla, hogy kivasalják, kisasszonykám. Legalább nem megy veszendőbe, mielőtt végleg bekerül a szekrénybe – nevette el magát a szobalány.

Fürdővizet hoztak, s Aurora hosszasan és élvezettel áztatta magát a vízben, hiszen még rengeteg ideje maradt Trahern megjelenéséig. A jerikói lonccal kevert fürdővíz illata betöltötte az egész szobát. Sally talált egy rendkívül érdekes kis boltocskát, ahol fürdőolajjal keverték ezt az illatot. Tiszta, ugyanakkor érzéki illat volt, s Valerian nagyon kedvelte. A

boltocskában hasonló illatú szappant árusítottak. Aurora beáztatta fürdőkesztyűjét, és gondosan végigdörzsölte vele a testét. A fürdőtől teljesen ellazult, s kezdett elálmosodni.

– Van még egy kis szunyókálásra, sőt arra is, hogy harapj valamit – mondta Martha, amikor kisegítette a kádból. – Mit szólnál egy kis hideg csirkéhez és vajas kenyérhez?

Aurora bólintott, ledőlt az ágyra, s mielőtt még feje leért volna a párnára, már el is aludt. Martha nyolc órakor ébresztette, majd a bekészített tálcáról csipegetve egy pohárka édes bor után már fel is készült az öltözésre. Megtörölte a száját, Sally mosdótálat tartott elé s kezet is mosott. Szobalányai ott sürögtek-forogtak körülötte, rásegítették az alsóneműt, a harisnyát és az alsószoknyákat, aztán Molly és Martha átemelte fején a kivasalt ruhát, majd az előtte térdeplő Sally eligazgatta a szoknyaaljat úrnője alsószoknyáin.

– Vegyél egy mély lélegzetet! – parancsolt rá úrnőjére Martha, amikor nagy hozzáértéssel fűzni kezdte hátul a ruhát. Aurorának alkatánál fogva is keskeny volt a dereka, s szobalánya most különös gonddal vigyázott arra, hogy ne húzza túl szorosra a zsinórokat. Sok szorosra fűzött dáma elájult már attól, hogy túlságosan is divatosnak szeretett volna látszani.

Aurora végignézett magán a padlóig érő tükörben. Mellei valóban azzal fenyegettek, hogy kibuggyannak az arannyal szegélyezett ruhakivágásból. Megpróbálta kicsit visszagyömöszölni őket, hogy megjelenése ne legyen annyira kihívó.

– Ez már nem segít – csóválta meg a fejét Martha morcosan, Sally pedig elvihogta magát, amiért a ranglétra magasabb fokán álló szobalány azonnal dühös pillantást lövellt feléje. – Jobb lesz, ha egy másik ruhát választunk, kisasszonykám!

A kandallópárkányon az óra éppen kilencet ütött.

– Arra már nincs idő – mondta Aurora. – Tudod, hogy Trahern mindig milyen pontos. Szedd elő azt a sötétkék köpenyt, Molly! – szólt oda a másik szobalánynak, majd ismét Martha felé fordult. – Mindenesetre nem szándékozom sokáig maradni. Itthon leszek, mielőtt még bárkinek is ideje lenne alaposabban megnézni a ruhámat – ígérte meg Marthának, majd fülébe rakta a körte alakú igazgyöngy fülbevalóját, s még egyszer megigazgatta frizuráját.

Trahern a lépcső aljánál kikerekedett szemmel bámulta a grófnét.

– Ez igen! – mondta álmélkodva.

– Nos, Trahern, nem azt mondta, hogy valami látványos holmit vegyek fel? – evődött vele Aurora.

A lord pillantása az illőnél egy kicsit tovább elidőzött Aurora mellén, majd bátran az asszony szemébe nézett.

– Nem hittem volna, hogy ilyen darab is akad a ruhatárában, Aurora. A Calandráéban igen, de nem az önében.

– A színe jobban is állna Callynek – ismerte be Aurora.

– Már magam sem tudom, hogy miért éppen ezt az anyagot választottam.

Molly ráterítette a köpenyt úrnője vállára, és összekapcsolta rajta az ezüstcsatot.

– Hová megyünk? – kérdezte Aurora a kísérőjétől, amikor elhelyezkedtek a hintóban.

– Hamarosan elhagyják Londont – hangzott a válasz.

– Már sikerült megismernie az udvari pompát és viselkedést. Mielőtt viszont ez a fiatal király a maga prűd stílusával megszerezte volna a trónt, volt nekünk két másik, kevésbé előkelősködő Györgyünk is. Olyan királyok voltak, akik nyíltan sok szeretőt tartottak. A mi életstílusunk is sokkal szabadabb volt. Ez az életstílus, ha távol is a vizsláto szemektől és a prűd udvaroncoktól, ma is létezik. Most a Brimstone Klubba megyünk. Calandra többször járt ott velem, s nagyon tetszett neki a hely.

Aurora szinte azonnal rájött, hogy ez hazugság, amint belépett a St. James parkon túl lévő, leírhatatlan külsejű kis kastélyba. Amennyire Cally gyűlölte az érzékiséget, biztosan irtózott volna a Brimstone Klub falai között uralkodó zabolátlanságtól. A klub ajtaját fiatal nő nyitotta ki előttük, és ugyancsak egy fiatal nő vette át a kabátjukat is. Rizsporos parókát viseltek, s

virágmintás szaténból készült ingválluk olyan mélyen volt kivágva, hogy fedetlen keblük kilógott belőle. Mikor hátat fordítottak, Aurora döbbenten látta, hogy fehér lovaglónadrágjuknak egyáltalán nincs hátulja, és kilátszik belőle a meztelen fenekük Az ezüsttálcán pezsgőt kínáló férfi inasok sem voltak jobban öltözöttek. Kabátot és inget nem viseltek, felsőtestük csillogott az olajtól. Szűk nadrágjuk úgy volt felvágva, hogy nemi szervük és izmos fenekük is kilátszott belőle. Mindnyájan nagyon jóképűek voltak, de rizsporos parókájuk alatt egyetlen arcizmuk sem rezdült.

– Megdöbbent, hogy ilyen helyre hozott! – súgta oda Aurora dühösen Trahernnek. – Azonnal hívja a kocsiját, és vígyen haza!

– Ó, ne legyen már ilyen kis puritán, *mon ange!* – nyugtatgatta Trahern. –Nem kell maradnia, ha nem akar, de legalább azt engedje meg, hogy mielőtt megszökne, megmutassam magának ezt az édesen romlott kis helyet! – mondta, s karon csípve Aurorát bevezette egy gazdagon díszített szalonba, ahol egy alacsony dobogón a már tisztességesen öltözött zenészek halk muzsikát játszottak. A termet megtöltötték a jól öltözött nők, akik között voltak, akik maszkot viseltek az arcukon. – Ebben a szobában – magyarázta Trahern – gyülekeznek és találkoznak gavallérjaikkal azok a hölgyek, akik a házasság kötelékein kívül egy kis kalandra vágynak. Nézzen oda, *mon ange!* Nézze azt a lila bársonyruhát és ékkövekkel kirakott maszkot viselő hölgyet. Nézze meg alaposabban, Aurora! Ő Lady Estella Jarvis. És az úr, aki szeretné felkísérni az emeleten lévő kis privát szobába, nem más, mint Lord Bolton, a neves whig politikus. Ó, úgy látom, hogy próbálkozása máris sikerrel járt! Jöjjön, kövessük őket! Vannak kukucskáló-lyukak, melyeken keresztül meg tudjuk figyelni őket.

– Meg van maga őrülve, Trahern? – próbált kiszabadulni Aurora a férfi szorításából, de Trahern túlságosan is erősen tartotta, s ha egy ilyen helyen segítségért kiált, abból úgysem sülhetett volna ki semmi jó. Szörnyülködve figyelte az őt körülvevő szabadosságot és részegséget. A lépcsőhöz érve sikerült kiszabadítania magát Trahern szorításából, és szinte futva indult el a bejárat felé. – A köpenyemet! – csattant rá az egyik szolgára, aki azonnal teljesítette is a parancsot. Egy másik szolga kinyitotta előtte az ajtót, s Aurora kilépett a hideg éjszakába. – Kerítse elő azonnal Lord Trahern kocsiját! – szólt oda a járdaszegélynél vendégekre várakozó libériás inasnak.

– Te jó isten, *mon ange,* maga sokkal tisztességesebb, mint amilyennek gondoltam! – lépett közben Trahern Aurora mellé.

– Hogy merészelt engem ilyen helyre hozni? – vonta dühösen kérdőre Aurora. – Ha nem lennék biztos benne, hogy párbajra hívja ki magát, akkor megmondanám a férjemnek, de nem szeretném, ha a Hawkesworth nevet valami botrány szennyezné be! Hogy az ördögbe gondolhatta, hogy élvezem az ilyen züllött szórakozást?

– A húga élvezte – válaszolta Trahern.

– Trahern, maga hazudik! – vágta nyíltan a vele szemben ülő lord szemébe Aurora, amikor beszállt a kocsiba, és dühösen rendezgette maga körül a szoknyáját.

– Calandra a szeretőm volt – folytatta Trahern.

– Újabb hazugság! – csattant rá Aurora.

– Miért olyan biztos ebben? – kérdezte kötözködve Trahern, amikor a kocsi kigördült a Brimstone Klub elől.

– A húgom utálta a házassággal együtt járó testi kapcsolatokat! – jelentette ki Aurora meglepő szókimondással. – Irtózott a szeretkezéstől. Nem volt hajlandó elfogadni a Farminster grófnéjának címével együtt járó kötelezettségeket. Valeriannak alkudoznia kellett vele, hogy megpróbáljon neki örököst szülni. Maga, Trahern, lehet, hogy kajtatott Cally után, de semmit sem kapott belőle azon túl, hogy esetleg egy puszit nyomott az arcára vagy a homlokára. Miért gondolta, hogy élvezni fogom a Brimstone Klubot? Tartok tőle, hogy

nagyon elszakította magát. Barátsága igen értékes volt a számomra és férjem számára is a Londonban töltött elmúlt hónapok során. Ennek ellenére szeretném megkérni, hogy az elkövetkező napokban kíméljen meg a látogatásától!

Trahern egészen elnémult a döbbenettől, hogy az isteni szépségű Calandra olyan hideg és üres volt, mint egy kagylóhéj. Annyira már ismerte Aurora Hawkesworthöt hogy az nem hazudik neki. Jeges düh töltötte meg a szívét. Teljesen megbolondította az a gyarmatokról érkezett kis ringyó. Calandra semmivel sem volt több egy kis közönséges kokottnál. Felelőtlenül játszadozott a szívével, a lehető legrútabb módon rászedte, és azzal hitegette, hogy van remény a számára, holott az soha nem is létezett.

Trahern most már arra is rájött, hogy csak lázas fantáziájának volt az is a terméke, amikor azt gyanította, hogy Hawkesworth féltékenységből ölte meg Calandrát. Az a ringyó valóban úgy halhatott meg szülés közben, ahogy mondták, és Hawkesworth attól tartva, hogy elvesztheti St Timothyt, az oltár elé vonszolta Aurorát. Ilyen egyszerű a helyzet! A Calandráért kiagyalt bosszú terve immár haszontalannak tűnt előtte. De vajon tényleg haszontalan? Miért is ne állhatna bosszút! Ő talán nem Calandra áldozata? A paraszt gróf és felvágott nyelvű felesége vajon nem használta-e ki őt, hogy bejusson az előkelő londoni társaságba? A Hawkesworthökkel szemben érzett sérelmei ezzel igazolást is nyertek. *Bosszút fog állni!*

– Bocsásson meg, *mon ange,* tiszteletben tartom a kérését, és néhány napig nem keresem fel – válaszolta nyugodtan Aurora szavaira. *A ringyó!* Soha többé nem keresi fel, de ezt most nem kell neki tudni.

Lord Trahern kocsija megállt a Farminster-ház előtt, s az egyik szolga már nyitotta is ki a kocsi ajtaját.

– Jó estét, kegyelmes asszonyom! – üdvözölte a grófnét, és kisegítette a kocsiból.

– Ne fáradjon, Trahern, nem kell kiszállnia! – fordult meg Aurora, és meglehetős éllel a hangjában bocsátotta útjára kísérőjét. – A kegyelmes úr hazaérkezett már? – kérdezte azonnal Mannerstól.

– Igen, kegyelmes asszonyom – válaszolta udvariasan az inas, és ő is észrevette, hogy úrnője mennyire feldúltnak látszik.

– Akkor jó éjszakát! – köszönt el tőle Aurora, majd gyors léptekkel elindult felfelé a lépcsőn. Végigsietett a folyosón, és belépett a lakosztályába.

Martna a kandalló előtt egy karosszékben szunyókálva várakozott rá. Érkezésére azonnal fel is ébredt.

– Korán hazajöttél, kisasszonykám – mondta, s egy pillantást vetve Aurora arcára azonnal megkérdezte: – Mi történt? Látom, hogy sápadt és dühös vagy.

– Segíts levenni ezt a borzalmas göncöt! – mondta Aurora. – Mindent elmondok, ha kibújtam belőle.

– Ezt az arcátlanságot! – háborgott Martha. – Remélem, nem állsz többé szóba vele, kisasszonykám! Ronda, nagyképű alak! Képzelem, hogy mit szól majd hozzá a kegyelmes úr!

– A férjemnek nem kell tudnia róla, Martha! Valerian csak dühbe gurulna, és párbajra hívná Trahernt. Akkor aztán újabb botrány kellős közepébe kerülnénk. Vége a lorddal való barátságnak! Nem csupán a ma esti viselkedéséért, hanem azért, amit Callyról mondott. Még hogy a szeretője! Ha valaha is úgy merészelt volna közeledni feléje, akkor Cally azonnal keményen visszautasítja.

– Valóban ez történt volna – bólogatott Martha. – Calandra kisasszony el volt kényeztetve, néha arrogáns is volt, de a szíve jó volt, és tudott úrhölgy módjára viselkedni, mint az édesanyja.

– Majd én kikefélem a hajamat – mondta Aurora az öltözőjéből kilépve, és hálószobájában leült a fésülködőasztalához, elővette az ezüstnyelű hajkeféjét, hogy éjszakára kibontsa a haját.

A tükörben megpillantotta az ágyában édesdeden alvó Valeriant. Elmosolyodott, és kiszedte hajából a csatokat. Néhányszor gyorsan végighúzta a kefét hosszú, aranybarna haján, s arra gondolt, hogy milyen jó is lesz ismét vidéken. Ez a ma esti élmény undorító volt a számára.

– Már visszajöttél? – hallatszott a gróf álmos hangja az ágyból. – Hány óra van, drágaságom?

– Tizenegy múlt néhány perccel – válaszolta Aurora.

– Merre jártatok?

– Trahern elvitt St Jamesen túlra, egy privát estélyre. Senkit nem ismertem, és halálosan untam az egészet. Néhány percnél tovább nem is maradtam, s kértem, hogy hozzon haza.

– Nagyszerű! – karolta át asszonyát a gróf. – Úgyis azt szeretném, ha örökre itt lennél, Aurora – mondta, majd megcsókolta, s Aurora arra gondolt, hogy most már ismét rendben van minden.

16. fejezet

– Ez biztosan ostoba kérdés, de tudja, hogy hol volt a felesége tegnap este, Valerian? – kérdezte Bute hercege Farminster grófjától. John Stuart ezután a saját lepárlójából származó, füstös aromájú whiskyt töltött magának és vendégének. Egyik poharat átnyújtotta a grófnak. Valeriannal szemben ő is helyet foglalt.

– Aurora Trahernnel volt – válaszolta a gróf. – Miért kérdezi?

– Tudja, hogy hova mentek? – érdeklődött tovább Bute.

– Mintha a feleségem azt mondta volna, hogy valami partira St James környékén – felelte Valerian. – Egyáltalán miről van szó, John? Miért érdeklődik annyira Aurora társadalmi élete iránt?

– Borzalmas pletykák keltek szárnyra ma reggel, és ezek a feleségét is érintik – mondta a herceg. – Hogy Trahern társaságában volt, az részben igazolja is a pletykákat, hiszen ő minden pletykában nyakig benne van.

– Amilyen komolysággal ezt előadja, John, azt hiszem, meg kellene osztania velem, hogy miről kárálnak ezek a pletykafészkek – mondta a gróf lassan kortyolgatva, minden cseppjét élvezve a nagyszerű whiskynek.

John Stuart csak a whiskyspoharát bámulta, majd tekintetét felemelve egyenesen vendége szemébe nézett.

– A felesége tegnap este a Brimstone Klubban járt. A hírek szerint szemérmetlen és felháborító módon közszemlére tette ki magát.

– A Brimstone Klubban? Nem is tudtam, hogy még létezik egyáltalán – szólalt meg a gróf – , és meglepő, hogy valamit is szemérmetlennek vagy felháborítónak tartanak abban az elegáns bordélyban. Te jó isten, John, maga tudja, hogy milyen közönséges és gyanús ügyek zajlanak ott és a Hellfire-ben. Aurora nem vesz részt ilyesmiben Ráadásul már korán haza is érkezett, és valamiért nagyon megorrolt Trahernre.

– Azt híresztelik, hogy a felesége egyenként elárverezte a ruhadarabjait, amíg teljesen le nem meztelenítette magát. Ezek után Trahern felajánlotta minden férfinak, aki a nyilvánosság előtt hajlandó magáévá tenni. Néhány férfi szíves-örömest vállalkozott is rá, és összefeküdt vele. A színjáték azzal ért véget, hogy Trahern vörösre korbácsolta a fenekét, miközben Aurora Lord Boltonnal fajtalankodott. Ezután következett Trahern. Mikor ennek is vége volt, akkor Aurora megköszönte a kellemes időtöltésben részt vevő urak szolgálatait, majd meztelenségét köpenyével eltakarva távozott a Brimstone-ból.

Halántéka erősen lüktetett, de Valerian Hawkesworth-nek sikerült a nyugalom látszatát magára erőltetnie.

– És miért olyan biztos mindenki abban, hogy az a buja teremtés a feleségem volt? – kérdezte. – Az, hogy Charles Trahern társaságában volt, még nem elég bizonyíték.

– A nő álarcot viselt v válaszolta Bute hercege –, de korábban számosan látták a feleségét egy meglehetősen feltűnő ruhában megérkezni. Nyilvánvalóan később tehette fel az álarcot, hogy eltitkolja kilétét, de az arannyal kombinált rózsaszín ruhával elárulta magát.

– A feleségem valóban elment valahova Trahern társaságában – szólalt meg ismét a gróf –, s valóban arannyal díszített rózsaszín ruhát viselt. Nagyon korán hazaérkezett, és az egész éjszakát együtt töltöttük. Ez nem lehetett Aurora, John! Most már csupán az a kérdés, hogy ki volt az, és miért próbálják bemocskolni a feleségem jó hírét.

– Az eseményre egészen későn került sor – jegyezte meg elgondolkodva a herceg. – Tudom, mert az orgián részt vevő férfiak az előkelő társaság legdivatosabb részéhez tartoznak. Éjfél előtt ők biztosan nem mutatkoznak a Brimstone-ban. Az időpontot könnyű ellenőrizni, még az előtt elejét kell venni ennek a botránynak, hogy a király fülébe jutna. Ha

ez megtörténik, akkor se maga, se a felesége soha többé nem jelenhet meg ott, ahol őfelsége is jelen van. Ismeri, hogy ő milyen, és a felesége is engedelmeskedik neki még akkor is, ha nem ért vele egyet.

– Mit javasol? – kérdezte a gróf.

– Azt hiszem, hogy diszkréten érdeklődni kezdek az érintett személyekről, s bár elhiszem, hogy a felesége ártatlan és nem viselkedhetett így, de magának azért őt is meg kell kérdeznie. Végtére is Trahern társaságában volt, és korábban, az este folyamán látták belépni a Brimstone Klubba – fejtegette Bute hercege. – Először arról kell megbizonyosodnunk, hogy az illető nem Farminster grófnéja volt, mint ahogy a pletyka híreszteli. Azután meg kell tudnunk, hogy ki volt az, és miért adta ki magát a maga feleségének. Ami a legfontosabb, ki kell deríteni, ki bocsátotta ilyen hamar szárnyra a pletykát. A Brimstone tagjainál nagyon szokatlan, hogy a nyilvánosság előtt dicsekedjenek kalandjaikkal.

Valerian Hawkesworth visszatért a Farminster-házba. Feleségét az írószobában találta.

– Kinek írsz? – ült le közelébe egy kanapéra.

– Az anyámnak – válaszolta Aurora. – Semmit sem tudok róla azóta, hogy megírtam neki Cally halálhírét. Betsy levele szerint a szíve teljesen összetört, és az én írásaimra sem válaszolt. Engem hibáztat Cally balsorsa miatt. Tudom, hogy erről van szó! Ennek ellenére továbbra is írok neki, s bízom benne, hogy egyszer majd meg tud bocsátani.

– Tegnap este a Brimstone Klubban voltál? – kérdezte a férfi minden bevezetés és kertelés nélkül, hogy az asszony ne hazudhasson neki.

– El sem tudtam képzeli, hogy ilyen hely egyáltalán létezik. Borzalmas volt! – válaszolta Aurora. – Amint láttam, hogy Trahern milyen helyre vitt, azonnal követeltem, hogy hozzon haza.

– Miért nem mondtad meg az igazat, amikor azt kérdeztem, hogy merre voltatok? – vallatta tovább a feleségét.

– Te is tudod, hogy milyen hely a Brimstone, Valerian. Attól féltem, hogy megdühödsz Trahernre, és kihívod párbajra. Nem akartam még egy botrányt kavarni magunk körül. Semmi baj nem történt, és gyorsan távoztam. Közöltem Trahernnel, hogy néhány napig ne mutatkozzon előttem. Valóban nagyon megharagudtam rá azért, mert feltételezte rólam, hogy kedvelem az ilyesfajta szórakozást. Azt állította, hogy Callyt is elvitte arra a helyre, ami tudom, hogy nem igaz. Cally még nálam is jobban felháborodott volna. Még Callyról sem átallotta azt állítani, hogy a szeretője volt. Ez újabb hazugság! Azt hiszem, hogy mindketten rosszul ítéltük meg Lord Trahernt. Nem úriember! – fejezte be Aurora a beszámolóját, majd megfogta Valerian kezét. – Ígérd meg, hogy nem hívod ki párbajra! Nem éri meg a botrányt, szerelmem!

– Most jöttem Bute hercegétől. Tájékoztatott, hogy valami borzalmas pletyka kering rólad és Trahernről – közölte a gróf a feleségével.

– Milyen pletyka? – kérdezett rá Aurora, s maga is kezdett dühös lenni. Nem érzett bűntudatot. Nem is félt. Dühös volt.

Valerian mindent elmondott neki, amit csak John Stuarttól hallott, s közben éberen figyelte a feleségét.

Aurora inkább elsápadt a döbbenettől. Undor ült ki az arcára, majd kirobbant belőle a düh.

– Ki merészeli feltételezni, hogy én lehettem az a rózsaszínbe és aranyba öltözött, kilétét eltitkoló álarcos ringyó!

– Hol van a ruhád? – kérdezte a férje.

– Manners! Kerítse azonnal elő Marthát! – szólt ki Aurora az inasnak, s amikor szobalánya már ott áll előtte, azonnal rákérdezett: – Hol van az a ruha, ami tegnap este volt rajtam, Martha?

– Hol lenne, hát a szekrényben, kisasszonykám. Emlékszel, odaadtam Sallynek, hogy rakja el – válaszolta a szobalány.

– Kerítsd elő, légy szíves! – adta ki Aurora az utasítást.

Mindhárman együtt mentek fel a lépcsőn Aurora lakosztályába. Martha besietett az öltözőszobába, hogy megkeresse a kért ruhát. Néhány perccel később tanácstalan arccal jelent meg ismét előttük.

– Nem találom, kisasszonykám. Nincs ott, ahol lennie kellene, és máshol sincs. Világosan megmondtam Sallynek, hogy mit csináljon vele. Ki kellett kefélni, s vissza kellett akasztani a helyére.

– Kerítse elő Sallyt! – szólalt meg a gróf.

– Megnyúzom ezt a némbert, ha ő van mögötte! – dühöngött Aurora. – Cally emlékére való tekintettel tartottam meg, de valójában soha nem kedveltem. Túlságosan alattomos.

– Manners már többször is említette – bólogatott a gróf. – Túlságosan szemtelen. Ismét Martha lépett be a szobába Sally társaságában.

– Nem mondtam még neki semmit – közölte az idősebb szobalány.

– Hol van az arannyal díszített rózsaszín ruha, amit tegnap viseltem, Sally? – kérdezte Aurora a szobalánytól.

– Hol? Hát a szekrényben, asszonyom! – hangzott a túlzottan is gyors válasz.

– Nincs ott! – közölte Aurora.

– Akkor fogalmam sincs, hogy hol lehet – mondta Sally, de most sem mert úrnője szemébe nézni.

– Kinek adtad oda a ruhát, Sally? És nekem ne hazudj, te lány! – szólt rá szigorúan a gróf. – Az igazságot akarom hallani!

Sally lesütött szemmel, idegesen egyik lábáról a másikra állt.

– Nem tudom, mire gondol, kegyelmes uram – nyögte ki végül nagy nehezen.

– Hazudsz! v szólt rá erélyesen Valerian Hawkeswonh és keményen megragadta a lány felsőkarját.

– Auuuu! – kiáltott fel a lány, és igyekezett kiszabadítani magát a gróf szorításából. – Ez fáj, kegyelmes uram! Eresszen el!

– Addig nem eresztelek, amíg meg nem tudom az igazságot! – kiáltott rá Valerian dühösen. – No, lányom, kezdjük elölről! Mit csináltál a ruhával? – rázta meg a lányt.

– Kegyelmes asszonyom! – fakadt sírva Sally. – Azok után, hogy annyi időt eltöltöttem a családjukban, meg. engedi, hogy így bánjon velem?

– Ha azt tenném, amit szeretnék – szólt rá keményen Aurora –, akkor addig ütnélek, amíg csak mozogni tudsz! Vakmerő perszóna vagy, és valamiért elloptad a ruhámat! Tudni akarom, hogy miért, és ha nem vagy hajlandó megmondani, akkor megkötöztetlek, és beledobatlak a folyóba!

– Óóóó, kegyelmes uram, ugye nem engedi, hogy ezt tegye velem? – nyöszörgött Sally. – Ez gyilkosság lenne!

– Te a kegyelmes asszony szolgája vagy, és azt tesz veled, amit jónak lát – felelte a gróf. – Különben is, ki törődne veled? Mi történik, ha egy léhűtő szolgával több vagy kevesebb van Londonban?

– Kötözzék meg! – adta ki Aurora az utasítást.

– Auuuu! Megmondom! Mindent elmondok! – visítozta Sally. – Csak az életemet hagyják meg!

– Rendben van – bólintott a gróf, s elengedte a lány karját. – Beszélj, te lány!

– Lord Trahern volt! Neki adtam oda a ruhát! Megígérte a hazug, hogy visszahozza! – zokogta Sally. – Nem tudtam semmiről, kegyelmes asszony. Azt mondta, hogy valakit meg akar tréfálni, és utána azonnal visszahozza, de nem hozta.

– Mikor kérte el Trahern azt a ruhát, Sally? – kérdezett tovább Aurora.

– Néhány nappal ezelőtt, amikor elmentem az üzletbe, hogy szappant vegyek a kegyelmes asszonynak. Összetalálkoztunk az utcán, és azt mondta, hogy kedden este valami különleges estélyre viszi el magát. Ezután kért, hogy adjam oda neki azt az öltözéket, amit azon az estén visel, mert meg akar tréfálni valakit. Egész éjszaka vártam odalent a konyha bejáratánál, hogy visszahozza a ruhát, de nem jött.

– Lord Trahern valóban tréfát űzött, Sally, de ez gonosz tréfa volt, mely most azzal fenyeget, hogy bemocskolja a nevemet – közölte Aurora a zokogó, szipogó szobalánnyal. – Ha viszont megismétled ezt a történetet egy bizonyos személy előtt, akkor nem bocsátalak el a szolgálatomból, igaz, már nem mellettem és nem ebben a minőségben fogsz dolgozni nálunk. Ha viszont nem vagy hajlandó az együttműködésre, akkor még ma éjszaka az utcára kerülsz.

– Mindent megteszek, amit csak kíván, kegyelmes asszony – bólogatott szaporán Sally. – Igazán nem akartam semmi bajt okozni, de Lord Trahern egy fél koronát ígért, amikor majd visszahozza a ruhát. Egyben még soha nem láttam ennyi pénzt. Nem hittem volna, hogy egy úriember képes így becsapni egy szegény szolgálót! – szipogta panaszosan.

– Most pedig hagyj bennünket magunkra! – adta ki Aurora az utasítást a szobalánynak. – Martha! Te menj vele, és maradj mindaddig mellette, amíg szükségem lesz rátok!

– Igenis, kisasszonykám! – bólogatott készségesen Martha. Kikísérte a teljesen összetört Sallyt a szobából, s amikor eltűntek szem elől, a biztonság kedvéért lekevert neki egy jókora pofont.

– Megvan tehát a válasz, hogyan tért vissza a ruhád a Brimstone Klubba! – vonta le a következtetést a gróf.

– Mi lesz a következő lépésünk? – érdeklődött Aurora.

– Bute diszkréten kikérdezi a tegnap esti történet résztvevőit. Tudnunk kell, hogy pontosan hány órakor derült sor erre az eseményre. Manners és a személyzet i tagja tudja, hogy mikor mentél el Trahern társaságában, és mikor tértél haza. Elképzelni sem tudom, hogy miért követte el ezt a borzalmas szélhámosságot. Párbajra kell kihívnom!

– Kérlek, ne tedd, Valerian! – könyörgött Aurora. – A botrány még nem tört ki és nem terjedt el szélesebb körben. Trahern az egész világ előtt úgy szerepel, mint a barátunk, sokak szemében pedig egyenesen úgy, mint a pártfogónk. Ha párbajra kényszeríted, akkor minden nyilvánosságra kerül. Lesznek olyanok, akik majd elhiszik, hogy ilyen szégyentelenül viselkedtem, mert az emberek általában szeretnek rosszat gondolni másokról. Azt fogják mondani, hogy a szolgálónk a mi védelmünkben azért hazudott, hogy megőrizhesse munkahelyét mellettünk. Ha viszont gátat vetünk a pletyka továbbterjedésének, akkor nem esik folt a nevünkön.

– Rendben van, de annak még a gondolatát sem tudnám elviselni, hogy szárazon megússza ezt az aljasságot. Azon gondolkozom, hogy vajon mi esne a lehető legrosszabbul Trahernnek, és vajon mitől lenne a legboldogtalanabb – tanakodott Valerian.

– Házasság egy nem hozzáillő nővel. Egy olyan házasság, melytől nem tud szabadulni, és szalonképtelenné tenné az udvarnál és az előkelő társaságokban. Charles Trahern a legnagyobb sznob, akivel valaha találkoztam – mondta Aurora –, és egyszerűen nem tudná elviselni, hogy többé nem lehet részese a mi világunknak.

– Én azt akarom, hogy Trahern és ne egy ártatlan nő szenvedjen – vetette közbe Valerian. – Semmi kifogásom az ellen, ha szerencsétlenné tesszük, de ezt nem tehetjük egy ártatlan nővel, akivel semmi bajunk nem volt, drágaságom.

– Annak a nőnek nem kell feltétlenül valami gyámoltalan, szerencsétlen teremtésnek lennie. Találjuk meg azt a ringyót, akit felbérelt, hogy engem megszemélyesítsen. Fogadok, hogy az szíves örömest vállalkozna Lady Trahern szerepére is, és ha ráadásul olyan bátor,

mirt ahogy az elmondások szerint tegnap este viselkedett, akkor ő nagyon is képes magát megvédeni Trahernnel szemben. Nem így van, kedvesem?

– Ördögi elképzelés – ámuldozott mosolyogva a gróf. – Igen, ez megoldás lehetne, drágaságom.

– Biztos vagyok benne, hogy Bute hercege titokban segíteni fog nekünk, és egy ilyen házasságnak a nyilvánosságra hozatala Charles Trahernt igen kényelmetlen helyzetbe hozza. Egy olyan férfi, aki elvesz egy ilyen nőt, és azt titokban tartja, aligha lehet megbízható és szavahihető! – zárta le a témát diadalmasan Aurora.

– Egyetértek – bólogatott a férje –, de először is arról kell gondoskodnunk, hogy a te hírneveden ne essen folt. Azonnal visszamegyek a St James-palotába, és elmondom a hercegnek, hogy mire jutottunk.

– Veled megyek! – ajánlkozott Aurora.

– Nem, drágaságom, nem jössz velem. Ha ártatlanul akarsz kikerülni ebből az ügyből, akkor nem is szabad belekeveredned – mondta a gróf, és megcsókolta felesége feje búbját.

– Ha ez segítséget jelent, Valerian, akkor még azt is tudnod kell, hogy tegnap este láttam Ladyjarvist a Brimstone-ban. Azt nem tudom, hogy ő látott-e engem, mindenesetre felment az emeletre Lord Boltonnal.

– Majd ezt is a herceg tudomására hozom! – szólt vissza a gróf, s már indult is a Farminster-házból a St. James-palotába.

– Sikerült kiderítenem az esemény pontos idejét – közölte John Stuart az újra a társaságában lévő gróffal. – Mindez éjszaka egy és két óra között történt. A jelen levő urak közül ketten világosan emlékeznek, hogy hallották kettőt ütni a kandallópárkányon lévő órát, amikor Trahern elkezdte a nővel ennek az ocsmányságnak a végső jelenetét. Mindketten határozottan állítják, hogy csak éjszaka egy óra után érkeztek meg a Brimstone-ba.

– Nekem pedig azt sikerült megtudnom, hogy Trahern megvesztegette a feleségem egyik szolgálóját, hogy adja oda neki azt a ruhát, melyet Aurora azon az estén viselt. Elkezdtük keresni a ruhát, aztán kiderült, hogy eltűnt. Kikényszerítettük a beismerő vallomást abból a nyomorultból. Egész éjszaka várta, hogy a lord visszahozza neki a ruhát, és odaadja a beígért fél koronát.

– Szóval ez a gazember még a tartozását sem rendezte! – csóválta meg John Stuart rosszallóan a fejét. – Nos, következő lépésünk akkor az lesz, hogy megtaláljuk azt a ringyót, akit Trahern felhasznált ehhez az álarcosbálhoz.

– Hogy az égbe tudnánk megtalálni?

– Ha az ember a politikával játszadozik, kedves Hawkesworth – válaszolta cinkos mosollyal Bute hercege –, akkor mindig célszerű, hogy legyen egy-két barátja a londoni alvilágban is. Ezek az emberek alig különböznek tőlünk. Ugyanazt akarják, amit mi. Hatalmat és gazdagságot. Játékainkat mi a törvény keretein belül folytatjuk, ők pedig a törvényeken kívül játszadoznak. Amíg mi itt ketten beszélgetünk, már megindult annak a nőnek a felkutatása. Valakinek biztosan eldicsekszik majd ezzel a kis kalandjával, és ígérem, hogy meg is találjuk.

– Aurora nemes kis bosszút agyalt ki Trahern ellen – szólalt meg ismét a gróf, majd ismertette a herceggel Aurora terveit.

– Milyen nagyszerű módszer, hogy megszabaduljunk ettől a kis féregtől! – kacagott fel hangosan John Stuart. – Teringettét, ezt meg kell tennünk, Hawkesworth! Ismerek egy nem túlzottan finnyás egyházi embert, akivel még éppen nem vetették le a reverendát. Ő majd elvégzi a szertartást. Majd megadom magának a nevét, hiszen nekem. mint királyi tanácsadónak nem szabad szerepelnem ebben az ügyben.

– Trahernt le kell itatni – jegyezte meg a gróf. – Az ön papja ilyen körülmények között is hajlandó az együttműködésre?

– Egy aranyért és egy üveg whiskyért ez az ember mindenre hajlandó – nevetett fel a herceg.

Hirtelen egy rejtett ajtó nyílt meg a fal faburkolatán, és egy férfi lépett be a szobába. Tisztességesen volt felöltözve, de megjelenését a gróf annyira jelentéktelennek és semmitmondónak látta, hogy biztosan nem tűnt volna fel senki számára, ha elvegyül az emberek között. A férfi meghajolt előttük, s rekedtes hangon megszólalt:

– Jó estét, kegyelmes uraim! Sikerült megszereznem, amire szüksége volt, s jöttem olyan gyorsan, ahogy csak tudtam, mert azt méltóztatott mondani, hogy fontos ügyről van szó.

– Jó estét magának is, Mr. Wiggums. Hadd mutassam be a barátomat, Valerian Hawkesworthöt, Farminster grófját. Iszik egy whiskyt? – kérdezte a herceg, s a feleletet meg sem várva már öntötte is az italt a jövevénynek.

– Igen, köszönöm – válaszolta Mr. Wiggums, majd átvette a poharat, s egy hajtásra magába öntötte az italt. – Egész Londonban önnek van a legfinomabb whiskyje, kegyelmes uram, és ezt ne vegye hízelgésnek. A királynak sincs ilyen jó whiskyje – nyalta meg a szája szélét.

– Igaza van, Mr. Wiggums. A királynak sincs ilyen jó whiskyje – mosolyodott el Bute hercege. – Nos, mit hozott nekem?

– A keresett ringyó egy bizonyos Merry Maybelle. Meg kell mondanom, hogy nagyon fenn hordja az orrát, és sokra tartja magát. Nincs se stricije, madám mellé se szegődött el, és az utcasarokra sem áll ki. Van két kis szobája a folyó melletti Tanners Alleyn. Valami ifjú lord hozta fel vidékről, és amikor az otthagyta, akkor elég okos volt ahhoz, hogy egy másik gazdag fickó mellé szegődjön. Azt beszélik, hogy okos ribanc, mert félrerakja a pénzét, így az őt meglátogató urakat megfelelő, diszkrét körülmények között tudja szórakoztatni. Virágot is árul a színházban, ami lehetőséget nyújt számára, hogy kikezdjen valakivel, vagy kiszemelje a megfelelő kuncsaftot magának – számolt be Mr. Wiggums mindarról, amit sikerült megtudnia.

– Hány szám alatt lakik a Tanners Alleyn? – kérdezte a herceg.

– Balról a harmadik ház. Merry Maybelle az első emeleten lakik, a folyóra néző legutolsó lakásban. A háznak mindössze egy bejárata van.

– Azt akarom, hogy a lány egy órán belül itt legyen nálam, Mr. Wiggums. Tud diszkrét lenni? – kérdezte a herceg,

–Talán nem voltam mindig az? – kérdezte a férfi majd minden további szószaporítás helyett sarkon fordult és eltűnt a titkos ajtón keresztül.

– Most már csak várnunk kell – szólalt meg elégedetten a herceg. – Szeret kártyázni, Hawkesworth?

Mikor pontosan egy óra elteltével a rejtett ajtó kinyílt, Mr. Wiggums lépett be ismét a szobába, s egy fiatal nőt vezetett maga után. Aurora középtermetűnek számított, ez a lány viszont elég magas volt, s ha sötétszőke haját rendesen eligazította, akkor megfelelő világítás mellett könnyen össze lehetett téveszteni a feleségével. Bár nem tűnt termetesnek, de idomai teltek és magasságához képest arányosak voltak. Világosbarna, értelmesen csillogó szemével végigpásztázta a szobát és a két férfit.

– Kérem, várjon, Mr. Wiggums! – szólt oda az emberének Bute hercege, majd figyelmét a nőre összpontosította. – Nos, Maybelle kisasszony, én sokkal nagyobb hatalommal rendelkezem és sokkal veszélyesebb vagyok, mint az az úr, aki felbérelte magát arra a kis előadásra a Brimstone Klubban. Kérem, válaszoljon őszintén a kérdéseimre, és akkor nem esik bántódása. Ha az igazat mondja, akkor esetleg még valami jó dolog is kisülhet a maga számára. Megértette, amit mondtam?

– Igen, kegyelmes uram! – válaszolta a nő.

– Tudja a nevét annak az úrnak, aki felbérelte magát tegnap este?

– Igen, kegyelmes uram, Lord Trahern volt! – hangzott a válasz.

– Elmondta, hogy miért béreli fel magát? – kérdezte a herceg.

– Csak meg akarta tréfálni az egyik barátnőjét – felelte Maybelle. – Elég furcsa tréfának tartottam, de nem kért olyasmit tőlem, amit korábban már ne csináltam volna, és hét aranykoronát ígért, ha belemegyek a játékba. Egyet már akkor ideadott, amikor beleegyeztem a dologba, de amikor vége volt az estének, a másikat már nem fizette ki – jegyezte meg Maybelle sértődötten. – Azt mondta, hogy azzal adósom marad! Én pedig nem dolgozom hitelbe. Ha ezt tenném, akkor már régen az utcára kerültem volna.

Valerian Hawkesworth csak nehezen tudta visszatartani a nevetését, és John Stuart arcán is látta, hogy ő is férfiasán küzd azért, hogy meg tudja őrizni komolyságát.

– Adott magának Lord Trahern egy ruhát, amit viselnie kellett? – folytatta a herceg tapintatos stílusban a kihallgatást.

– Ó, igen! – felelte készségesen Maybelle. – Magam is meglepődtem, amikor darabonként elárvereztette velem. Még életemben nem volt rajtam ilyen szép ruha. Levetettem volna én azt magamtól is, ha arra kér, és nem kellett volna eladni – jegyezte meg sajnálkozva.

– Lord Trahernen kívül ismert még valakit, aki részese volt az eseménynek? – kérdezgette tovább a lányt a herceg.

– Csak kettejüket, de én meg sem szólaltam, csak akkor nyitottam ki a számat, amikor Lord Trahern utasításai szerint mindent szépen megköszöntem az uraknak – magyarázta a lány.

– Melyik volt az a kettő?

– Lord Shelly és Sir Roger Andrews, igaz, Lord Boltonnal is találkoztam már egy estélyen, de hivatalosan soha nem mutattak be neki – közölte a lány.

– Shelly vagy Andrews felismerte magát? – érdeklődött a herceg.

– Sir Roger felismerhetett – válaszolta Maybelle. – Közelről többször is alaposan megnézett, amíg ott voltam közöttük. Meg kell mondanom, hogy elég ideges lettem tőle!

– Foglaljon helyet, Maybelle kisasszony! – kínálta a herceg a nőt, majd ismét Mr. Wiggumshoz intézte a kérdést. – Ismeri Sir Roger Andrewst?

– Igen, kegyelmes uram. Néha szoktam egy kis pénzt kölcsönözni neki. Mindig időben vissza szokta adni. Igazi úriember!

– Kerítse elő! – csattant rá a herceg, s Mr. Wiggums máris szélsebesen eltűnt a rejtekajtón keresztül.

– Iszik valamit, amíg várakozunk, Maybelle kisasszony? – kérdezte gondoskodóan a herceg.

– Nem esne rosszul egy pohárkával – felelte a nő.

– Valerian?

A gróf tagadóan rázta meg a fejét.

Az udvariasság kedvéért a herceg is csatlakozott hölgy, vendégéhez, és Sir Rogerre várakozva együtt kortyolgatták italukat. Mikor az ifjú kisnemes Mr. Wiggums társaságában megérkezett, az álla is leesett az ámulattól, amikor felismerte a herceget és a grófot. Udvariasan meghajolt előttük, s tekintete Maybelle-re vetődött.

– Tehát te voltál az tegnap este! – csapott a homlokára. – Biztos voltam benne! Az a jöttment Trahern pedig váltig állította, hogy az a nő Farminster grófnéja volt! Ó, bocsásson meg, kegyelmes uram! Igazán nem állt szándékomban megsérteni!

– Pontosan ezért gyűltünk itt ilyen szépen össze, Andrews! – közölte vele a herceg. – Egy hölgy és családjának hírneve forog kockán! Biztos abban, hogy nem az a hölgy volt az, akinek Trahern mondta?

– Drága istenem! Persze hogy nem! Eleinte természetesen nem tudtam, utána már nagyon elbizonytalanodtam, de ma reggel, amikor felébredtem, már tudtam, hogy Maybelle volt az a no. Ibolyaillatú parfümöt szokott magára tenni, és más nőt nem is ismerek, aki ezt az illatszert használná. Bal mellén, pontosan a mellbimbója fölött pedig szív alakú anyajegy van. Biztos vagyok benne, hogy rajta kívül a világon senkinek sincs ilyen anyajegye.

– Mit gondol, Andrews, a részt vevő férfiak közül van még valaki, aki tudta, hogy az a hölgy valójában Maybelle kisasszony volt? – tette fel a herceg a következő kérdést.

– Trahern állítása ellenére Lord Shelly meggyőződéssel mondta, hogy az nem a grófné volt. Észrevette, hogy a hajszínük sem azonos, és hogy más parfümöt, inkább olyan vidéki stílusút és nem olyan egzotikusát használt. Különböző bálokban Shelly már többször táncolt a grófnéval, és tudja, hogy neki kékek s nem barnák a szemei, mint Maybelle-nek. Fogalmunk sem volt, hogy mire megy ki Trahern játéka, de az biztos, hogy kitűnően szórakoztunk.

– Akkor miért nem jár hozzám, Sir Roger? – kérdezte kuncogva Maybelle. – Tanners Alley, hármas szám, első emelet, utolsó lakás.

A fiatalember nem válaszolt, csak mosolyogva a nőre kacsintott.

– Maga minderről aláír egy nyilatkozatot, Andrews! – közölte nyugodt hangon a herceg. – És ön, Maybelle kisasszony, ha leírjuk a történetet, akkor ellátja azt kézjegyével?

– Én is alá tudom írni a nevemet! – közölte büszkén Maybelle.

– Kitűnő, kedvesem! – mosolygott rá Bute hercege, majd a csengőzsinór után nyúlt, s erőteljesen megrántotta. Néhány pillanat elteltével egy fiatalember lépett be a szobába. – Franklyn! Szeretném, ha írásba foglalna néhány nyilatkozatot. Kérem, szedje elő az írószerszámait!

A nyilatkozatokat gyorsan írásba foglalták, és felolvasták Sir Roger Andrews és Maybelle előtt. Mindketten habozás nélkül aláírták. Közben a herceg ismét elugrasztotta Mr. Wiggumsot, hogy kerítse elő Shelly és Bolton lordokat. Sir Rogernek és a lánynak megmondták, hogy üljenek le és maradjanak csendben. Mindketten a jókora szoba távolabbi részének egyik sötétebb sarkában foglaltak helyet. Lord Shelly érkezett meg elsőnek, s magyarázni kezdte, hogy Mr. Wiggums üzenetet hozott: Bute hercege kéreti a St. James-palotába. Egy gyors pillantást vetett a szobában lévőkre, s látszott rajta, hogy azonnal tudja, miről van szó.

– Feltételezhetően a tegnap esti, Brimstone Klubban történt eseményekről van szó – mondta, s meghajolt a herceg és a gróf előtt.

– Nem engedhetjük, hogy a Hawkesworthök makulátlan hírnevét egy ilyen szemtelen fráter besározza! – bólintott a herceg. – Sir Roger azt állítja, hogy az a nő nem a grófné volt. Aláírna ön is egy ilyen nyilatkozatot?

– Természetesen! – válaszolta Lord Shelly. – De miért van erre egyáltalán szükség? Biztos vagyok benne, hogy senki nem hitte komolyan, hogy az a nő Lady Hawkesworth lett volna, uraim!

– Trahern összeesküvést terveit ki ellenünk – közölte röviden a gróf. – El akar terjeszteni egy pletykát, s ha ez a király fülébe jut, akkor elveszíthetjük őfelsége barátságát.

– Ez az ember egy gyalázatos pióca, egy görény! – jegyezte meg Lord Shelly.

– Lord Trahern nagyon meg fogja bánni ezt a cselekedetét, ezt megígérhetem! – jelentette ki a herceg elborult homlokkal.

Lord Shelly aláírta a nyilatkozatot, majd ő is leült Sir Roger és Merry Maybelle mellé a szoba sötétebb sarkában.

Hirtelen nyílt a titkos ajtó, és Mr. Wiggums a tiltakozó Lord Boltont tuszkolta be maga előtt a szobába.

– Bute! – acsarkodóit a hercegre a lord. – Ez a maga műve?

A herceg nyugodt hangon ismertette vele az eseményeket.

– Fogalmam sincs, hogy miről beszél! – háborgott a whig politikus. – Még soha nem jártam a Brimstone-ban.

Valerian Hawkesworth dühösen összeharapta ajkait. A whigek éppen kikerültek a hatalomból, és most kétségbeesetten minden alkalmat megragadnak, hogy keresztezzék a király és Bute hercegének szándékait.

– Bolton! Itt egy úrhölgy nevének becsülete forog kockán! – figyelmeztette a herceg a lordot.

– Semmi közöm hozzá! – hangzott a válasz. Ekkor Lord Shelly és Sir Roger lépett elő a félhomályból.

– Percy és én is tisztán láttuk magát! – jelentette ki Sir Roger.

– Ha ezt állítják, akkor lehetetlenné teszik magukat őfelsége előtt! – jegyezte meg Lord Bolton önelégült mosollyal az arcán. – Mindnyájan tudjuk, hogy erkölcsi kérdésekben milyen maradi. Az neki mit sem számít, hogy a paraszt gróf feleségét is megrágalmazták. Aki szóba áll azzal a szélhámos Trahernnel, az mind megérdemli a sorsát.

John Stuart kinyújtott karral igyekezett csillapítani Farminster grófját.

– Természetesen idekérethetjük Lady Jarvist is, kedves lordom.

– La-lady Jarvist? – bicsaklott meg alig észrevehetően Lord Bolton hangja.

– Ne is tagadja, Bolton! Látták magát! – közölte vele a herceg határozottan. – Hajlandó együttműködni velünk?

– De a király úgyis meg fogja tudni – ellenkezett Bolton,

– Nem, nem fogja megtudni! – Ígérte meg a herceg. – Ha ez az ügy a király fülébe jut és ő komolyan veszi, akkor és csakis akkor fognak ezek a nyilatkozatok a szeme elé kerülni. A nyilatkozat két példányban készül. Az aláírók az egyikben teljes névvel, a másikban viszont csak nevük kezdőbetűivel fognak szerepelni. Azt fogom a királynak megmutatni. A másik dokumentum a páncélszekrényembe kerül, és megsemmisítem, miután a király meggyőződött Lady Hawkesworth ártatlanságáról.

– Nos, rendben van! – morogta Lord Bolton. – Azt hiszem, hogy meg kell bíznom magában, Bute.

Lord Bolton is aláírta a nyilatkozatot, majd a herceg köszönetét fejezte ki a három úrnak, s azzal bocsátotta őket útjukra, hogy senkinek ne beszéljenek a történtekről. Ebbe mindnyájan készséggel bele is egyeztek. A herceg és a gróf ezután ismét Maybelle kisasszony felé fordította figyelmét.

– Mit szólna hozzá, kedvesem, ha *Lady* Trahernt csinálnánk magából? – kezdte a herceg. – Végtére is tartozik magának ez a gazember.

– Nem lesz könnyű házasság – szólalt meg ezután a gróf is. – Azzal nyilván tisztában van, hogy ez a házasság rangon aluli a számára, és nagyon dühös lesz, ha rájön, hogy a legtörvényesebb és szent házastársi kötelékek fűzik magához.

Mindkettejük meglepetésére Maybelle felállt a helyéről, előlépett az árnyékból, töltött magának egy újabb pohár whiskyt, majd leült velük szemben, és a szemükbe nézett.

– Mit kapok érte cserébe? Ugye, így akarnak bosszút állni, kegyelmes uraim? Az az igazság, hogy valóban szeretnék *lady* lenni.

– Mi a kívánsága? – tette fel neki a herceg a kérdést.

– Megfelelő ruhában úgy nézhetek ki, mint egy lady, de semmit sem tudok arról, hogyan kell igazi ladynek lenni. Kurtizán vagyok, de ez még nem jelenti azt, hogy nem szeretnék valami jobbat magamnak. Nem születtem szajhának. Egy essexi farmer lányaként elég ostoba voltam, hogy hittem a földesurunk fiatalabb fiának, aki azt állította, hogy szeret. Mikor viszont elhagyott, akkor nem omlottam össze. Felhozott Londonba, itt nagyon hamar kiismertem magamat, és rájöttem arra is, hogy miért halogatja folyton a házasságot. Mielőtt elhagyott volna, a biztonság kedvéért elég pénzt gyűjtöttem ahhoz, hogy biztosítani tudjam a

megélhetésemet. Kiválasztottam azokat a férfiakat, akiknek a védelme alatt szerettem volna állni, de ez nem könnyű élet. Most vagyok huszonöt éves, és már tíz éve itt vagyok Londonban. Gondolnom kell az öregségemre, és én gondolok is rá. Segítek maguknak, de maguk is segítsenek nekem! Szeretnék először is egy összeget aranyban kifizetve, majd leckéket szeretnék kapni abból, hogyan kell igazi ladynek lenni.

– Mennyi? – kérdezett rá a herceg.

– Ötszáz font, kegyelmes uram. Ebből életem végéig kényelmesen megélhetek, és gyanítom, hogy ez maguknak sem jelent túlzottan nagy megterhelést.

– De miért akar *leckéket* venni ahhoz, hogy lady lehessen? – érdeklődött kíváncsian a herceg.

– A maguk kis lordocskája úgyis a sírba issza magát, vagy faképnél hagy – válaszolta Maybelle. – Ha egyszer elvesz feleségül, akkor a saját fajtája hallani sem akar majd róla, nem igaz? Nos, ha már nem lesz mellettem, akkor nyitok egy szép kis varrodát, és jóllehet a főnemesség nem fog hozzám járni, de a ranglétrán egy fokkal alattuk lévőket már meg tudom szerezni magamnak, mert átkozottul jól tudok varrni. De ez csak akkor sikerülhet, kegyelmes uram, ha helyesen tudok beszélni és viselkedni – fejezte be a lány a magyarázatot.

– Kifizetem a „hozományát", Maybelle kisasszony – közölte nyugodtan a gróf. – Trahernnel nem lesz könnyű az élete.

– Tudom – felelte Maybelle. – Egyáltalán, van neki valamije? Legalább egy olyan hely, amit majd az otthonomnak nevezhetek?

– Van egy kis háza valahol lent Suffolkban – felelte a gróf –, és természetesen lakást bérel Londonban.

– És a családja? – kérdezte bólogatva Maybelle.

– A húga egy paphoz ment férjhez, az öccse pedig katona – tájékoztatta John Stuart a lányt. – Az öccse Indiában szolgál, és azt hiszem, hogy még ő is nőtlen.

– Tehát ha az én Charlie-m feldobja a talpát, akkor ő fogja örökölni a címet – jegyezte meg Maybelle elgondolkodva.

– Hacsak nem szül Trahernnek egy örököst – jegyezte meg a herceg mosolyogva.

– Nem akarok gyereket, hogy még az is bonyolítsa az életemet – vonta meg a vállát a lány –, hacsak a suffolki ház nem jár együtt a lordi címmel. A londoni lakása csak egy bérlemény. Hozzámegyek én az ördöghöz is, amikor csak akarják, de tudnom kell, hogy gyerekszülés nélkül enyém lehet-e egyszer az a ház. Értsék meg! Gondoskodnmo kell magamról, mert nincs senki más, aki ezt megtenné helyettem.

– Nem feltétlenül kell megtennie – mondta Valerian Hawkesworth, s máris bűntudatot érzett, de a fiatal nő nyomban eloszlatta ezt az érzését.

– Tudja, lordságod, ötszáz fontért hozzámegyek én Belzebubhoz is. Nem kell engem sajnálnia! Tudom, hogy mibe vágok bele, és majd én kezelésbe veszem őlordságát!

– Nos, akkor rendben is lennénk, Maybelle kisasszony – zárta le a beszélgetést Bute hercege. – Önnek vannak már tervei, Hawkesworth?

– Vannak! – hangzott az ünnepélyes válasz. – De még mennyire vannak!

17. fejezet

Charles Trahern nagyon meglepődött, amikor megkapta Farminster grófjától és grófnéjától a búcsúzóul rendezendő báljukra szóló meghívót. Először arra gondolt, hogy valami tévedés történhetett, és a grófné társadalmi eseményekkel foglalkozó titkára nem húzta ki nevét a szívesen látott vendégek sorából, de később sem érkezett helyesbítés. Aztán néhány nap elteltével Aurora kézírásával egy levelet is kapott, melyben azt írta, hogy bár még mindig nagyon bosszankodik tízért, mert elvitte abba a borzalmas klubba, de megbocsátja ezt a ballépését, és örömmel találkozik vele a báljukon. Nem tudott hová lenni a csodálkozástól.

Nem jutottak volna el hozzájuk az Auroráról szóló szóbeszédek? Úgy tűnik, mintha senki sem hallott volna ezekről a pletykákról, melyekről azt hitte, hogy már széles körben elterjedtek. Azok az urak, akik részt vettek azon a kellemes kis orgián, ahelyett hogy hencegnének vele, most meglepő hallgatásba burkolóztak. Természetesen egyikük sem volt teljesen részeg, és most, újra átgondolva az eseményeket, rájött, hogy sajnos senkit sem sikerült megtévesztenie. Egyrészt megkönnyebbülést, másrészt csalódást érzett. És a Hawkesworth házaspár most elhagyja Londont. Korábban azt gondolta, nem valószínű, hogy valaha is találkoznak, így a báljukra is el fog menni! Álarcos és kosztümös rendezvénynek hirdették meg, és ő különben is kedveli az ilyen látványosságokat.

– Rómeónak öltözöm – mondta hangosan gondolkozva, majd leült az asztalához, s megírta Aurorának, hogy elfogadja a meghívást, és a jelmezével kapcsolatos terveiről is beszámolt neki.

Aurora hangosan felkacagott, amikor megkapta Trahem levelét.

– Feltétlenül úgy intézd a dolgot, hogy fussatok össze a Boodlesban – figyelmeztette a férjét –, és tudd meg hogy időközben nem változtatta-e meg a terveit! Tökéletes Júliát találtunk a számára, nem igaz?

A Farminster-ház arannyal díszített hófehér bálterme az elkövetkező néhány nap során szinte teljes átalakuláson ment keresztül. A festést és az aranyozást felújították, a parkett tükörfényesen csillogott, még a mennyezeti stukkók aranyozását és a freskók állapotát is alaposan átvizsgálták, s ahol kellett, ott elvégezték a szükséges javításokat. A mennyezeti kristálycsillárokat leengedték, s minden karját, gyertyatartóját és függőjét alaposan átmosták és csillogóra törülgették. Ugyanezt tették az oldalfalakon lévő ezüst- és kristálykandeláberekkel is. A világítótestekbe frissen öntött méhviasz gyertyákat helyeztek el, melyek egyenletes fényt biztosítottak, s nem is füstöltek annyira, mint a faggyúgyertyák. Az ablakokat gondosan lemosták. Az égszínkék függönyöket leporolták és felfrissítették, a nehéz aranyzsinórokat újakkal cserélték ki.

A bálterem egyik végében dobogót állítottak fel a zenészeknek, akiket gondosan eligazítottak, hogy mikor és mi lesz a teendőjük. A bál menüettel kezdődött és zárult, de Aurora élénk ritmusú skót körtáncokat is szeretett volna, így az angol népi táncok is helyt kaptak a programban. Ez a bál nem ígérkezett unalmasnak.

Meghívóhoz nehezen lehetett hozzájutni, mivel a Farminster-ház báltermében csak mintegy százötvenen fértek el kényelmesen. Mivel György király és Charlotte királyné is elfogadták a meghívást, Hawkesworthék búcsúbálja volt tulajdonképpen a szezon utolsó jelentős társadalmi eseménye. Sokan úgy érezték, hogy ha ebből kimaradnak, akkor társadalmi pozíciójukból is veszítenek. Ezért számos család már eleve elutazott Londonból, s ezzel azt a látszatot keltette, hogy máshol akadt fontos dolguk, így ebben a szezonban, sajnos, már nem tudnak több bálon részt venni.

A bálterem melletti szobában állították fel a büfét. Itt és a bálteremben elszórtan rózsaszín és krémszínű anyaggal kárpitozott, dúsan aranyozott ülőkéket és kék bársonnyal bevont

karosszékeket helyeztek el. Ruhatárnak, valamint szükségleteik elvégzésére a hölgyek és urak számára is külön helyiségeket alakítottak ki. A vendégeknek emlékül szánt ajándéktárgyakat is sikerült kiválasztani. Az urak ezüstből készül, aranyozott burnótszelencét, a hölgyek pedig aranyzsinóron függő púderkészletet kaptak. Tökéletes volt a felkészülés. A friss virágokat a bál napján szállították a Farminster-házba, és elhelyezték a bálterem és a büfé szinte minden szegletében.

Maybelle-t, akinek – mint ahogy utóbb kiderült – Monypenny volt a tisztességes neve, több alkalommal is diszkréten elhozták a palotába, hogy megfelelő öltözéket készíttessenek neki. Időközben nyugodt beszédű, illemtudóan viselkedő, csinos fiatal nő lett belőle. Már jóval korábban elkezdte az illemtanórákat. Árgus szemekkel figyelte a varrónő munkáját, finoman tett is egy-két javaslatot, melyet a varrónő először meglepetten, majd köszönettel fogadott, hiszen nyilvánvalóvá vált, hogy Maybelle jól bánik a tűvel és cérnával.

A Júlia-jelmez krémszínű bársonyból készült, mell alatt beszűkült, hosszú ujja a csuklóig ért, a keskeny szabású szoknya elegáns redőkben hullott le egészen viselője lapos sarkú, szaténnal bevont cipellőjéig. A dekoltázst lila selyemből megformált, ízléses kis lila virágok szegélyezték, s az egész ruhát aranybrokátból készült zsinóros öv fogta körül. Aranybarna haját aranyzsinórból font háló tartotta össze, hattyútollból készített álarcát pedig apró gyöngyök és ékkövek díszítették. Az utolsó próba alkalmával Maybelle már minden porcikájában valóban olyan ladynek látszott, mint amilyen szeretett volna lenni.

A király és a királynő jelmeze két elődjüket, III. Edwardot és feleségét idézte. Valerian és Aurora egyszerűbb jelmez mellett döntött, ők egy római hadvezér és felesége, egy tiszteletre méltó római matróna ruháját öltötték magukra. Amikor a bejáratnál állva a vendégeket fogadták, a gróf és a grófné is örömmel figyelte, hogy a jelmezek mily színes kavalkádja vonul fel a lépcsőn, s áll be az üdvözlésre várakozók sorába. Ott volt VIII. Henrik mind a hat feleségével megjelent Oroszlánszívű Richárd, Robin Hood és Marian; török szultánok is érkeztek feleségeikkel, rég letűnt idők lordjai és ladyjei is tiszteletüket tették a bálon. Piros magas sarkú cipőjében maga XIV. Lajos is eljött számos ördög, két bíboros, hat kora középkori szerzetes, kalózok, cigányok és ősi brit harcosok társaságában. Sir Roger Andrew gyarmati katonának, Lord Shelly bohócnak, Bute hercege pedig skót harcosnak öltözött.

Mivel a király csak ritkán változtatott megszokott napirendjén, ezért a kézzel írt meghívók nyolc órában jelölték meg a bál kezdetét. A királyi pár negyed kilenckor érkezett, s a bál hivatalosan akkor vette kezdetét, amikor Farminster grófja, karján Charlotte királynéval, felesége pedig György király oldalán a felcsendülő menüett hangjai mellett a parkettre lépett.

– Asszonyom – szólalt meg a király tánc közben –, rendkívül kellemetlen pletykát hallottam önről a közelmúltban, de nagy megkönnyebbüléssel értesültem róla, hogy semmi sem igaz belőle. Ugye tudja, hogy miről beszélek?

– Férjem említette, hogy Lord Trahern valami ízléstelen tréfával próbálkozott, de rendreutasításban részesült. Valerian nem bocsátkozott részletekbe, felséges uram, mivel a tréfa állítólag olyan silány és ízléstelen volt, hogy részletei nem valók egy tisztességes nő fülének. Természetesen nagyon megdöbbentett, hogy barátságunkat ily módon viszonozza, de aztán szegény elhunyt testvérem emléke miatt megbocsátottam neki. Húgom mindig is kedvelte Lord Trahernt.

– Ez valóban nemes lelkű és keresztényi gesztus volt az ön részéről, drága hölgyem! – helyeselt a király. – És a grófnak is teljesen igaza volt, hogy nem bocsátkozott a Lord Trahern által elkövetett hitványság részleteibe. A rágalom valóban nem egy hölgy füleinek való. Mindez Lord Trahern rendkívül rossz ízlését bizonyítja, és azt hiszem, ezért személyesen kell megdorgálnom.

– Köszönöm felséged kedvességét és barátságát – válaszolta Aurora kedvesen –, de mindenekelőtt azért tartozom köszönettel, hogy felséged személyesen is felemeli szavát jó

hírem védelmében. Nagyon jó érzés azzal a tudattal élni, hogy az ember két olyan lovag védelme alatt áll, mint felséged és a férjem.

– Kitűnő! – bólogatott a gróf, amikor felesége beszámolt a királlyal folytatott beszélgetéséről. – Tehát: hallotta, meggyőződése, hogy hazugság, egy szót sem hisz el belőle, és rossz szemmel néz Trahernre. Házassága pedig tönkreteszi Trahernt és szavahihetőségét az előkelő társaság szemében. Alakulnak a dolgok!

A király és királyné érkezésük után pontosan egy óra elteltével távozott, de a bál zavartalanul folytatódott tovább. Egyre gyakoribbá váltak az élénk ritmusú népi táncok, s akik figyelemmel kísérik az ilyesmit, azok megállapíthatták, hogy ilyenkor bővebben ömlik a pezsgő.

Farminster grófjának vendégszeretete semmi kívánnivalót nem hagyott maga után. Távozóban a vendégek meleg szavakkal mondtak köszönetet házigazdájuknak és háziasszonyuknak a szívélyes fogadtatásért és a nagyszerű estért. Végül már csak Sir Roger, Lord Shelly és Trahern maradt a vendégek közül. A zenészek megkapták bérüket, és már kezdték összepakolni hangszereiket. Lord Trahern meglehetősen részeg és zavart volt. Az est folyamán Aurora egyszer sem táncolt vele, amit a békülékeny hangú levél után egyáltalán nem tudott mire vélni. Amikor közeledett feléje, Aurora azonnal eltűnt a forgatagban, és amikor mégis sikerült szót váltaniuk, több alkalommal is azt ajánlotta, hogy ne vele, hanem azzal a titokzatos, Júlia-jelmezbe öltözött hölggyel táncoljon. A hölgy negédesen kacarászott, sőt még azt is megengedte, hogy egy csókot lopjon tőle, de egyszer sem szólalt meg azt est folyamán. Most is szinte észrevétlenül bukkant elő a bálterem egyik félhomályos sarkából, és azonnal a lord ölébe ült.

– Hello, Charlie – szólalt meg, és kerek fenekével kihívóan feszengett az ölében.

Trahern bátran végigcsúsztatta a kezét a dekoltázsán megszorongatta telt kebleit, és mellbimbójával kezdett játszadozni.

– Aranyos vagy – mormogta fejét a nő nyakába fúrva. – Hogy hívnak?

– Hogy hívnának, Rómeóm? Júliának! – válaszolta a nő.

– Akarsz kúrni? – kérdezte Trahern durván.

– Bátor fiú vagy! – vihogta el magát Maybelle. – Igyunk még egy kis pezsgőt, Charlie! Júlia még szűz, és jegygyűrű nélkül nem kúr.

Lord Trahern felállt, s közben majdnem a parkettre lökte öléből a hölgyet.

– Akkor házasodjunk össze! – motyogta részegen. – Sok papot láttam itt ma este. Maradt még valaki belőlük, hogy összeadjon bennünket?

Egy inas közben ismét megtöltötte Trahern poharát, aki gyorsan felhajtotta a pezsgőt, s már tartotta is az újabb töltéshez.

– Ez az ember teljesen megőrült – mormogta Sir Robert. – Szinte már gyanús, hogy ilyen könnyen besétál a csapdába. Nincs is szükség semmiféle erőfeszítésre.

– Az lesz majd az igazán vicces, ha rájön, hogy mibe mászott bele, és hogy nem tud belőle kikeveredni – nevetgélt csendesen Lord Shelly.

– Hol van a pap? – óbégatta Trahern. – Esküvő nélkül nem tudom megkúrni Júliát!

– Ugyan, Charles, ne légy már olyan durva – lépett elő a gróf egy pappal az oldalán. – Tehát feleségül akarod venni ezt a csinos hölgyet?

– Igen, kegyelmes uram, feleségül veszem, aztán meghágom! – lelkesedett Lord Trahern. – Hol van a kedves felesége? Ő lehetne Júlia tanúja!

– Itt vagyok, Charles – lépett elő Aurora.

– Nem táncolt velem ma este – motyogta Trahern alig érthetően. – Miért nem táncolt velem, Aurora?

– Szegény Charles! – mondta bánatosan Aurora. – Nagyon sajnálom, de a háziasszonyi kötelességeim túlságosan lefoglaltak. A következő bálon két táncomat is magának ígérem, rendben van?

– No, akkor esküdjünk meg, Júlia! – töltötte magába a következő pohár pezsgőt is Trahern.

Szabályszerűen lezajlott a szertartás, Trahern a pap segítségével aláírta a gróf által előkészített papírokat, mert keze az elfogyasztott temérdek italtól már túlságosan is reszketett. Farminster grófja és grófnéja Lord Shellyvel és Sir Rogerrel tanúként szintén kézjegyével látta el a házasságkötésről szóló papírokat. A papot bőkezűen kifizették, aki egy tömött erszénnyel és két üveg francia pezsgővel a táskájában elégedetten távozott. Míg Aurora elterelte Trahern figyelmét, addig a gróf félrevonta az újdonsült Lady Trahernt.

– A férje két példányban írta alá a papírokat. Ha valahogy sikerül megszereznie a magáét, akkor a másolatot nálam megtalálja – közölte Valerian Hawkesworth Maybelle-lel.

– Nem fogja megszerezni! – jelentette ki Maybelle határozottan. – Ha majd kijózanodik, akkor megmutatom neki, és azonnal odaadom az aranyművesnek, hogy őrizze meg számomra. A tanúim úgyis kiállnak mellettem, nem igaz?

– Erről biztosíthatom, Lady Trahern – felelte a gróf, s kezet csókolt a hölgynek. Meglepetésére a nő ezúttal nem vihogta el magát.

– Köszönöm a barátságát, kegyelmes uram! – válaszolta nyugodt, kimért hangon.

A három férfi ezután betuszkolta Trahernt a gróf hintájába, s a kocsis azt a parancsot kapta, hogy segítsen a hölgynek, hogy férjét, a lordot ágyba tudja fektetni. A hintó máris elindult, s a három férfi visszatért a házba, ahol Aurora egy pohár ünnepi pezsgővel várta őket.

– Uraim – emelte magasra poharát a grófné –, köszönöm, hogy segítettek, és megóvtak attól, hogy folt essen a nevemen! Férjemmel együtt mindig szeretettel látjuk önöket Hawkes Hifiben.

– Jó móka volt, nem, asszonyom? – mosolyodott el tettetett ártatlansággal Sir Roger.

– Különben sem kedveltem soha ezt a Lord Trahernt – jegyezte meg Lord Shelly. – Ez az ember egy hitvány görény. Inkább azt a széplányt sajnálom.

– Már alig várom, hogy holnap elvigyem a hírt a Boodlesba! – lelkesedett Sir Roger. – Már látom is, hogyha ez a Trahern oda meri dugni a képét, mit fog kapni a fejére! Ha-ha-ha!

– Lassan mi is elmegyünk! – ürítette ki poharát Lord Shelly. – Nagyszerű est volt, asszonyom! – csókolt kezet Aurorának.

Ezután Sir Roger is kézcsókkal és köszönettel búcsúzott Aurorától.

Miután a két úr mögött becsukódott az ajtó, Aurora és Valerian egymásra nézett, és mindkettejükből kitört a kacagás.

– Egyszerűen nem akarom elhinni, hogy sikerült! – szólalt meg Aurora.

– Shellynek igaza van – jegyezte meg Valerian. – Valóban nem kellett megküzdeni érte. Most legalábbis nem.

– Holnap délután elmész a Boodlesba? – kérdezte Aurora, miközben kézen fogva sétáltak fel a lépcsőn lakosztályuk felé.

– Csak azt sajnálom, hogy te nem lehetsz ott – válaszolta a férje. – Majd mindent elmondok a legapróbb részletekig.

– Én is el akarok menni veled – mondta Aurora.

– Hölgyek nem mehetnek a Boodlesba.

– Majd fiúnak öltözöm, és te úgy mutatsz be, mint az unokaöcsédet, St Johnt! – vetette fel Aurora.

A gróf már tiltakozni akart, de aztán meggondolta és elnevette magát.

– Rendben van, drágám! Miért is ne? Megérdemled, hogy ott legyél a zsákmány elejtésénél. Ha az urak közül valaki észreveszi, hogy ott vagy, akkor sem tesz róla említést senkinek. A Trahernhez hasonló alakok tisztességtelen eszközökkel nem ejthetnek foltot egy

nő becsületén! – vonta karjaiba Aurorát, amikor beléptek a grófi lakosztályba. – A bosszú édes is lehet, Aurorám, nem így van? – kérdezte, s ajkával végigsimította az asszony ajkát.

– Ümmmm – felelte az asszony, s nyelvét végigfuttatta a férfi ajkán. – Nagyon, nagyon édes, drága uram!

– Tetszik ez a római hölgy jelmezed! – suttogta Aurora fülébe a gróf, s meglazítva a ruha csatjait hagyta, hogy az a földre hulljon.

– Nekem is nagyon tetszik az a hódító hadvezér – csatolta le Aurora a kardot Valerianról, majd a tunikáját is leoldotta.

A gróf nekitolta feleségét a bezárt hálószobaajtónak, kezét a feneke alá csúsztatta, majd ráemelte sziklakemény lándzsájára. Aurora átkarolta a nyakát, szenvedélyesen megcsókolta, s hagyta, hogy szeretkezésüket irányítva a gróf eljuttassa a csúcsra. Aurora hüvelyének selymes fala összeszűkült, s a szenvedély még magasabb csúcsaira juttatta Valerian. Ölében tartva lassan elsétált vele az ágyig, de közben egy pillanatra sem szakadt meg közöttük a kapcsolat, még akkor sem, amikor egy kényelmesebb testhelyzetben az ágyra omlottak. Aurora combjai mindvégig Valerian törzsére kulcsolódtak. Az ágyon aztán lassan, de határozottan Valerian egyre mélyebbre hatolt az asszony testébe, majd amikor Aurora már minden porcikájában vonaglani kezdett, akkor belőle is robbanásszerűen kitört a szenvedély.

– Tökéletes vagy! – szólalt meg Valerian, amikor néhány perc elteltével végre magához tért.

– Mint ahogy te is az vagy, drága jó uram! – sóhajtotta az asszony elégedetten. Most már hamarosan közölnie kell vele a baba érkezésének hírét. Majd holnapután gondolta Aurora álmosan, aztán féloldalt fordult, és lassan az álom világába merült.

Valerian mosolyogva ráhúzta a takarót. Micsoda asszony! Nemcsak szép, hanem okos és intelligens is. Amikor elkötelezték őket egymás mellett, se az ő, se Aurora apja még nem tudhatta, hogy milyen tökéletes házasságnak vetették meg az alapjait. Az egész ugyan rosszul indult, de hála istennek, most már egyenesben vannak.

Újra elmosolyodott. Charles Trahernnél már közel sem így áll a helyzet. Eljön majd a reggel, amikor kijózanodik, s akkor következik majd a döbbenet. Vajon megjelenik-e holnap délután a Boodlesban? Igen, egészen biztos, gondolta végig a gróf a helyzetet. Eljön, mert a házasságkötést bizonyító papír ellenére nem fog hinni Maybelle-nek. Azt fogja gondolni, hogy csupán tréfát űztek vele azért, hogy visszafizessék, amiért megpróbálta Aurora nevét bemocskolni. Tehát minden bizonnyal megjelenik majd a Boodlesban, hogy megtudja, valóban London egyik legismertebb szajháját, Mary Maybelle Monypennyt vette-e feleségül. És Farminster grófja felesége társaságában ott lesz, hogy tanúja legyen a bosszú beteljesedésének.

És valóban, másnap délután négy órakor a gróf és *látogatóba érkezett* unokaöccse, St John ott ültek a Boodles boltíves ablaka alatt, s várták Lord Charles Trahern érkezését, aki mindig pontosan öt órakor szokott megjelenni a klubban, hacsak azért nem jött korábban, hogy ott költse el ebédjét is. Lord Shelly és Sir Roger már világgá kürtölte a Mary Maybelle-lel sebtében megkötött házasság hírét. A klub tagjainak többsége a bejárat és a boltíves ablak környékén gyülekezett.

– Jön! – súgta oda Aurorának a gróf, amikor az ablakon keresztül észrevette, ahogy Trahern sietős léptekkel közeledik a klub bejárata felé. Most is, mint mindig, a legutolsó divat szerint volt öltözve. Fekete, térd fölött gombolódó nadrágot viselt, harisnyáján egyetlen gyűrődést sem lehetett felfedezni, cipőjén négyszögletes ezüstcsat csillogott. Nem látszott túlzottan frissnek, de a gróf tudta, hogy Trahern sohasem változtat megszokott napirendjén és szokásain.

Ahogy Lord Trahern belépett a terembe, a klub tagjai azonnal körülvették, és gratuláltak a házasságához.

– Ostobaság! – tiltakozott Trahern. – Nem nősültem meg. Tréfa volt az egész, uraim! – bizonygatta, s pillantása közben a grófra vetődött. – Nem így van, Hawkesworth? Jól megtréfáltak, ugye?

– *Tréfa?* – vonta meg a vállát a gróf. – Én nem tréfálkozom magával, Trahern! Maga – vette elő ezüst zsebóráját, s felkattintotta a fedelét – pontosan tizenkét órája és hat perce nős ember. Igen, pontosan így van! Remélem, a felesége is jól van? Meg kell adni, rendkívül sajátosan választott magának párt, Trahern.

Körülöttük mindenfelől a beavatottak kuncogása hallatszott, s Trahern a feje búbjáig elvörösödött.

– *Nem vettem feleségül azt a nőt!* – bizonygatta hevesen.

– De bizony feleségül vette, kedves barátom! – válaszolta kedvesen a gróf. – Tartok tőle, hogy így áll a helyzet. Magam, a feleségem, Sir Roger Andrews és Lord Percival Shelly voltunk a tanúk. Talán hazugnak nevez bennünket?

– *Nem vehettem feleségül!* – tiltakozott tovább Trahern.

– Az ifjú férj idegeskedik a történtek után, Trahern? Tegnap este nagyon is készségesnek mutatkozott – mosolyodott el a gróf, a közelben álló klubtagokból pedig kitört a hangos nevetés.

– Ez csalás! – kiáltott fél Trahern kétségbeesetten. – Szándékosan belekergettek ebbe a helyzetbe! Ez törvénytelen! Ügyvédet fogadok, hogy megvédhessem magamat!

– Nem volt ebben semmi csalás! – közölte vele a gróf. – Maga kezdeményezte ezt a házasságot. Maga ragaszkodott hozzá, hogy elvegye azt a nőszemélyt, mert ahogy nagyon is szabatosan kifejezte magát, Júlia nem akart kúrni jegygyűrű nélkül. A bál akkor már véget ért, a vendégek többsége is távozott, maga pedig egyre csak azt követelte, hogy kerítsünk elő egy reverendás embert, aki majd összeadja Maybelle Monypennyvel. Igazán nem hibáztathat bennünket, hogy teljesítettük a kívánságát kedves Trahernem!

– *Részeg voltam!* – siránkozott Trahern. Élete most egy csapásra rémálommá vált, és ha házassága valóban törvényes, akkor neki vége! Bár férfiismerősei közül néhányan még szóba állhatnak vele itt a klubban – ha a klub egyáltalán lehetővé teszi, hogy megtartsa tagságát –, de egyetlen, önmagára valamit is adó asszony és a királyi pár sem fogja többé meghívni egyetlen rendezvényre se. Ezekben a körökben nincs helye egy olyan embernek, aki egy hírhedt szajhát vett el feleségül.

– Maga meglehetősen gyakran lerészegedik, Trahern – jegyezte meg a gróf könnyedén. – Nem tudom, hogy ez valaha is befolyásolta volna a véleményét.

Charles Trahern szemei annyira kidülledtek, hogy szinte kiugrottak üregükből. Hirtelen úgy festett, mint egy csapdába esett patkány. A gróf megingathatatlanul állította, hogy megnősült, és a közelében ácsorgó két gazember, Andrews és Shelly is milyen önelégülten vigyorog! Maybelle megmutatta neki a házasságlevelet, és ezek a köztiszteletben álló emberek is azt sugallták egész magatartásukkal, hogy hajlandók a bíróságon eskü alatt is bizonyítani a házasság érvényességét. Ők biztosan nem fognak hamisan esküdni, különösen Valerian Hawkesworth nem lesz hajlandó ilyesmire, aki mindig is büszke volt az erkölcseire.

– Maga gazember! – acsarkodott Trahern a grófra. – Ez a maga műve volt! Tudom, hogy a maga műve volt!

A gróf tekintetében jeges fény csillant, amikor tudomást sem véve az ágáló Trahernről, Aurorához fordult.

– Gyere, öcsém, St John! Itt az ideje, hogy hazamenjünk! – emelkedett fel a helyéről, majd elegáns főhajtással búcsút véve Sir Rogertől, Lord Shellytől és a jelen lévő uraktól, elindult társával. A sokadalom udvariasan utat nyitott nekik a kijárat felé. A Boodles ajtajához érve a

gróf búcsúzóul még meglengette kalapját, majd kilépett az utcára, s beszállt a rájuk várakozó hintóba. Társa egy röpke pillanatra elkapta Sir Roger tekintetét, és cinkosán rákacsintott.

Sir Roger Andrews csak most ismerte fel a fiatal férfi öltözékében rejtőzködő Aurorát, és hangos hahotában tört ki.

Nevetését meghallva Aurora is elégedett mosollyal szállt be férje mellé a hintóba, mely már el is vegyült a londoni forgatagban, és a Farminster-ház felé tartott.

Másnap, elutazásuk előtt értesültek róla, hogy Trahern azon az estén kegyetlenül berúgott, és záróra után a klub alapítója és tulajdonosa, Mr. Almack kénytelen volt megkérni néhány urat, hogy kísérjék őt haza. Felesége, Lady Maybelle már várta: dühösen, keresetlen szavakkal. Minderről Sir Rogertől értesültek, aki másnap felkereste őket, hogy szerencsés és kellemes utazást kívánjon nekik. A londoni előkelő társaság döbbenettel, s káröröммel vegyes csodálkozással értesült Charles Trahern házasságáról, újságolta Sir Roger, és nevét is mindenütt kihúzták a meghívandók listájáról. Mr. Almack szíve viszont lágyabbnak bizonyult, a londoni asszonyok szívénél. Lord Trahern számára lehetővé tette, hogy a Boodles tagja maradjon mindaddig, amíg időben kifizeti a számláit.

– Almack azt mondja, hogy a fickónak azért szüksége van egy helyre, legyen az bármilyen hely, ahová időnként megszökhet a súlyos rabság kötelékeiből – jegyezte meg Sir Roger Farminster grófjának és grófnéjának házát elhagyva.

A grófi pár hazautazása Hawkes Hillbe kellemesen zajlott. Az időjárás is kegyesnek bizonyult, az utak szilárdak és szárazak maradtak, se a sár, se a por nem okozott szálukra kellemetlenséget. A fegyveres kíséret védte őket és a csomagjaikat szállító kocsikat a rablótámadások ellen. Mikor Hawkes Hill tornyai már feltűntek előttük, a gróf legnagyobb meglepetésére a kocsi hirtelen megállt, a lovászok kinyitották a hintó ajtaját s leengedték a lépcsőt a leszálláshoz. A gróf nem értette a helyzetet szólásra nyitotta a száját, de Aurora megelőzte a kérdést.

– Én kértem, hogy itt álljunk meg – mondta. – Ugye, nem baj, ha az út hátralevő részét sétálva tesszük meg? Már látjuk is a házat, és valóban nincs messze.

– Ha ez a kívánságod... – válaszolta Valerian, s már ugrott is ki a kocsiból, majd megfordult, s feleségét is lesegítette a lépcsőn. – Induljon csak, Mainwaring – szólt oda a kocsisának, mikor mindketten kiszálltak. – A kegyelmes asszony egy kicsit sétálni szeretne.

Aurora Valerian kezébe csúsztatta a magáét, s a kocsisor eldübörgött a Hawkes Hillt körülvevő kis erdőség felé. Kellemesen langyos, tavaszi napsütésben vágtak neki a tarka virágokkal borított mezőnek.

– Milyen jó is újra itthon lenni! – szívta tele magát a friss levegővel Aurora. – A világ minden kincséért sem megyek el innen még egyszer! – bizonygatta lelkesen.

– Mi az? – kérdezte a gróf ösztönös megérzéssel.

– Mi az, hogy mi az? – évődött vele Aurora.

– Valamit mondani akarsz – felelte a gróf. – Érzem, drágaságom! Annyira érzem minden kis rezdülésedet, hogy soha semmi fontosat sem tudsz előlem eltitkolni, Aurora – állt meg Valerian, és kérdően felesége arcába nézett.

– Kisbabánk lesz! – közölte kacagva az asszony. – Ó, Valerian, olyan boldog vagyok! Egy kisbaba! Az első gyermekünk! Mennyire szerettem volna már egy utódot szülni neked! Erre magam is csak akkor jöttem rá, amikor megtudtam, hogy terhes vagyok. Martha azonnal észrevette. Amikor megmondtam Lotténak, ragaszkodott hozzá, hogy a saját orvosa vizsgáljon meg, és ő is igazolta a gyanúmat!

– *Nem!* – kiáltott fel a gróf olyan hangon, mintha menten meg akarna fulladni, s halottsápadt lett a döbbenettől. – Úristen, Aurora! Mit tettem veled, amikor annyira vágytam utánad!

– Nem szeretnél gyereket? – nézett rá meglepetten Aurora.

– Nem, ha ez azzal járna, hogy elveszítelek! – kiáltott fel Valerian kétségbeesetten, és szorosan magához szorította asszonyát. – Szeretlek, Aurora, s nem akarom, hogy úgy halj meg, mint a húgod! Nem tudnám elviselni az elvesztésedet, drágaságom!

– Ó, Valerian – kacagott fel Aurora, s kibontakozott férje öleléséből –, én nem Cally vagyok! Én *akarom* ezt a babát! Kimondhatatlan öröm, hogy szívem alatt hordhatom ezt a gyermeket! A királyné orvosa is azt mondja, hogy kitűnő egészségnek örvendek, és a hangulatom is jó. Azt állítja, hogy egy rakás gyereket szülhetek anélkül, hogy veszélyeztetném az egészségemet. *Én nem Cally vagyok!*

– De az édesanyád is a gyerekszülésbe halt bele! – vetette közbe Valerian.

– A Nyugat-Indiákon nagyon sok fehér nő meghal gyermekszülésben, Valerian – felelte Aurora. – Ott nem számíthatunk az orvos segítségére, és csak a szolgálók állnak rendelkezésre, akik ott is éppen olyan tudatlanok, mint itt. St Timothy egy apró kis sziget. Talán ha Barbadoson vagy Jamaicán laktunk volna, akkor anyám is életben marad. Én viszont nem olyan vagyok, mint az anyám, és különben is, a hátralévő hónapokban orvos lesz mellettem. Novemberig nem hagyom, hogy nyugtalankodj miattam, Valerian, *Nem engedem!*

A gróf lágyan megcsókolta, megsimogatta, majd karjaiba kapta, és elindult vele a ház felé.

– Mi az ördögöt csinálsz, Valerian Hawkesworth? – sikította Aurora. – Tegyél le azonnal, drága kis férjem!

– Nem szabad kifárasztanod magad, kincsem! – figyelmeztette komoly arccal Valerian.

– Nagy bolond vagy – nevetett fel Aurora, majd elhelyezkedve férje karjaiban, a vállára hajtotta a fejét,

– Mi történt Aurorával? – kérdezte az özvegy grófné feléjük sietve. – Nincs semmi baja, Valerian? Miért hozod ölben?

– Gyermeket várok, asszonyom, és a maga unokája, ez a nagy bolond teljesen megőrült a hír hallatára. Ugyan már, drágám, tegyél le a földre! Nem viselnék el egy újabb, általad okozott botrányt azok után, hogy végre biztonságban hazaértem.

– Tegye le azonnal, uram! – parancsolt rá nagyanyja a grófra, s Valerian mosolyogva engedelmeskedett, majd az özvegy grófné Aurora felé fordult. – Drágaságom, mindkettőtöknek annyira örülök! – csókolta meg kétoldalt az asszonyka kipirult arcát. – Milyen volt London?

– Zsúfolt, mocskos, zajos és botrányokkal terhes – válaszolta a gróf. – Nekem itthon a helyem. Botrány ide vagy oda, itthon vagyunk, és senki sem tud engem meggyőzni ennek az ellenkezőjéről!

– A felséges pár is jól van? Milyen a királyné? – érdeklődött az özvegy.

– Nagyon kellemes teremtés – válaszolta Aurora. – Az ő orvosa vizsgált meg és erősítette meg a gyanúmat. A királyné szintén gyermeket vár, és augusztusban szüli meg Anglia jövendő királyát.

– Csodálatos! – lelkesedett az özvegy, amikor beléptek a házba s átadták kabátjaikat az eléjük siető Petersnek.

– Isten hozta itthon, kegyelmes uram! – üdvözölte az inas a grófot. – Isten hozta, kegyelmes asszonyom! – hajolt meg ezután Aurora előtt. – A tea a Sárga szalonban várja önöket.

Mindnyájan a napfénnyel elárasztott szalonba siettek, s kényelmesen elhelyezkedtek.

– És a házasságunk keltette botrány hullámai elcsitultak már, drága nagymama? – kérdezte a gróf egy pohár sherryt töltve magának, miközben az idős grófné teát töltött a csészékbe.

– Hát persze– válaszolta az özvegy –, bár egy ideig azt hittem, hogy zajos londoni életetek ismét felbolygatja a környéket.

– *Zajos londoni életünk?* – kacagott fel Aurora. – Valakinek nagyon élénk a fantáziája, nagymama! Tartok tőle, hogy nagyon is zárkózott életmódot folytattunk. Összebarátkoztam a királynéval, aki valóban ugyanolyan egyszerű kis asszonyka, mint én vagyok. Gondolom, bárki más halálra unta volna magát. A barátságunk, azt hiszem, számos udvarhölgyet nagyon megdöbbentett. Tartok tőle, hogy számukra nem voltam elég előkelő, sőt nagyon unalmasnak tűnhettem, amikor a lekvárfőzésről és a szappankészítésről beszélgettem vele.

– Nos, kedveseim – mosolyodon el az özvegy –, végre egy másik, sokkal nagyobb botrány váltotta fel a tieteket. Örömmel állíthatom, hogy ez még sokáig foglalkoztatja majd a környéket, így ti most már egy tisztességesen egymás mellé került pár vagytok mindenki szemében, különösen azok után, hogy még ebben az évben megszületik majd az utódod is, Valerian – mosolyodott el ismét boldogságtól csillogó szemmel az özvegy.

– Nos – szólalt meg a gróf kicsit türelmetlenkedve –, elmondanád végre, nagymama, hogy mi is az új és nyilvánvalóan csiklandós botrány?

– Ebben is benne van a családunk – évődött vele az özvegy.

– *St John!* – találgatta Aurora. – Ez csak St John lehet!

Az özvegy most már hangosan felkacagott.

– Nos, az ördögbe is, asszonyom, mit kavart megint a drága unokaöcsém? – kérdezte számonkérően a gróf. – Csodálkozom, hogy sikerült túlszárnyalnia állítólagos botrányunkat, de St. John mindig is szerette, ha az övé az utolsó szó.

Az özvegy még harsányabban kacagott, még könnyek is szöktek a szemébe.

– Nos, drága Valerian, ezúttal valóban túlszárnyalt téged, s most az egész környék csakis erről beszél, és még néhány hónapig erről is fog beszélni. Bármilyen fenegyerek is ez a St John, ezúttal mégis nagyobbat harapott, mint amit meg tud emészteni, bár szerintem így is jobb sora van, mint amit megérdemel. St John – szólalt meg az özvegy összeszedve magát – két nappal ezelőtt Gretna Greenbe szökött Miss Isabelle Bowennel.

* Szerelmespárok szöktek ide házasságot kötni. A Skócia és Anglia határán lévő Gretna Greenben a helybéli kovács esketett; a házasság, amely itt köttetett, jogilag érvényesnek számított.

(*A szerk.*)

EPILÓGUS

ANGLIA, 1770

Az özvegy grófné 1770. június 6-án családja és néhány meghívott vendég társaságában ünnepelte nyolcvanadik születésnapját. A Hawkes Hill-i kastély rózsákkal teli, gyönyörű parkra néző hátsó kertjében a füvet mintha körömollóval nyírták volna le. A díszes abrosszal leterített teázóasztalon a worcesteri dr. Wall üzletéből származó finom porcelán desszerteskészlet mellett egy cukormázzal díszített, finom krémmel és eperrel töltött hatalmas torta állt.

Mary Rose Hawkesworth kényelmesen elhelyezkedett a házból kihozott magas támlájú karosszékben. Csillogó szemekkel, mit sem kopott élénk szellemmel figyelte, ahogy dédunokái St Johnnal játszadoznak a pázsiton. Eddig öt dédunokája született, s Aurora már nagyon közel állt ahhoz, hogy megszülje a hatodikat is. St John Isabelle-je is júliusra várta a következő gyereket a már meglévő négy mellé. Az idős hölgy elégedetten elmosolyodott, s arra gondolt, hogy bár már nem annyira mozgékony, mint valaha volt, minden bizonnyal mégis ez életének legszebb szakasza.

Pillantása ezután unokájára vetődött. Valerian kicsivel testesebb lett, de már ő is a harmincnyolcadik évét taposta. Boldog ember volt, s az özvegy hálát adott érte az Istennek. Most ott állt nem messze tőle, s éppen legidősebb fiával, a hét és fél éves George-dzsal beszélgetett. George ikertestvére is apja figyelméért versengett. A bájos kisfiú és a rá annyira hasonlító kislány születése nagy meglepetést keltett, mert korábban még soha nem születtek ikrek a családban. Őket követte a sorban Robert, James és a kis Calandra. Aurora lépést tartott a királynéval, vagy legalábbis igyekezett lépést tartani. Charlotte királyné éppen az elmúlt hónapban adott életet hetedik gyermekének, harmadik kislányának, akit Elizabeth névre kereszteltek.

– Hogy érzi magát, nagymama? – kérdezte gondos-kodóan Aurora, s közelebb húzva egy széket ő is leült az özvegy mellé.

– Éveimhez képest ragyogóan – felelte az idős hölgy kicsit fancsali arccal. – És a te nagy pocakod hogy van, drágám? Ezúttal kislány vagy fiú fog születni? Hogy érzed, Aurora?

– Remélem, hogy kislány lesz, nagymama – válaszolta az asszony. – Van fiunk a haditengerészet, egy másik pedig az egyház számára. Mihez kezdenénk egy újabb fiúval? A lányokkal sokkal könnyebb! – sóhajtotta. – Mindössze egy megfelelő férjet kell találni nekik, s egy bőséges hozománnyal ellátott grófkisasszony számára igazán nem nehéz megfelelő' férjet találni.

– Hacsak nem örökli az anyja temperamentumát, mert akkor egyetlen gróf sem lesz jó neki – évődött mosollyal az ajkán unokája feleségével az idős hölgy.

– Nos, valóban nagy bolond voltam! – nevette el magát Aurora. – Még mindig bűnösnek érzem magam Cally idő előtti halála miatt, még akkor is, ha minden boldogságomat ennek köszönhetem. Hálás vagyok a sorsnak, hogy végre a mostohaanyám szíve is megbocsátott. Nagyon rosszulesett, hogy fájdalmat okoztam Aurélie-nak, hiszen ő mindig nagyon jó volt hozzám, s ha nem is vér szerint, de az anyám. Kár, hogy nem jön el hozzánk látogatóba Angliába.

– Ott vannak neki Betsy és George gyerekei – vigasztalta Aurorát az özvegy. – Attól a három fiútól nincs sok ideje unatkozni.

– Talán a jövő télen mi utazunk el St Timothyra – szólalt meg Aurora elgondolkodva. – Szeretném már ismét látni a szigetet.

– St Timothy! A sziget, melyet kapzsi unokabátyám, a gróf úr megkaparintott az orrom elől – szólalt meg mosolyogva a hölgyek mellé lépő St John, és arcon csókolta az özvegy másik oldalán ülő feleségét.

– Viselkedj rendesen, St John – ütött játékosan férje kezére Isabelle. – Esküszöm, hogy rosszabb vagy, mint egy gyerek! Beszéltél már Frederickkel, hogy ne kötekedjen állandóan a húgával, Caroline-nal? Valóban ideje lenne, ha már abbahagyná! Ha Augustus és Edward

észreveszi, hogy kötekedni kezd, akkor ők is csatlakoznak hozzá, és szegény Caroline már ki van borulva miattuk. Nos, valóban ideje lenne, hogy beszélj vele!

Aurora csendesen felállt, és a pázsitos térségen keresztül odasétált férjéhez. Mint ahogy azt az özvegy már több alkalommal is megjegyezte, amikor St John Isabelle-t elvette feleségül, valóban nagyobb falatot harapott, mint amilyet le tud nyelni. Ahogy később kiderült, Isabelle személyében kardos, de szerető feleséget kapott. Az asszony imádta férjét, s St John, saját maga döbbenetére is, hasonlóképpen érzett asszonya iránt. Isabelle vaskézzel irányította a ház életét, és nagyszerű gyerekeket szült neki; de feltétlen engedelmességet követelt meg férjétől, gyerekeitől és a személyzet tagjaitól. Az udvarlást és a szöktetést is mindvégig ő irányította. Szegény St John nem is sejtette, hogy fülön csípték, mindaddig, amíg a gyűrű rá nem került Isabelle finom kis ujjara... és be nem lett fűzve St John arisztokratikus orrába.

Férjéhez lépve Aurora belekarolt Valerianba.

– Milyen csodálatos ez a nap! – mondta. – Szebb nem is lehetne, ugye?

– Nem – mosolyodott rá Valerian. – Biztosan nem lehetne!

– Mama! – rángatta meg legidősebb fia Aurora szoknyáját. – Új kiskutyák vannak az istállóban. Én is szeretnék egy kiskutyát! Szépen *kérlek!*

– Hány kiskutya van az istállóban, Georgie? – kérdezte Aurora.

– Öt, mama! Barna és fehér foltosak. Franklin azt mondja, hogy nyolc-kilenc hét múlva már nem szoptatja tovább az anyjuk. Még a szemük sem nyílt ki. Olyan picikék, mama! Ugye kaphatok egyet belőlük, papa?

– Ha Georgie kap egy kiskutyát, akkor a többiek is akarnak egyet – figyelmeztette Aurora a férjét, majd Valerian fancsali ábrázatára pillantva elnevette magát. – Igen, Georgie, kapsz majd egy kiskutyát a testvéreiddel együtt.

– De én fogok először választani, mert én vagyok a legidősebb! – jelentette ki a fiúcska. – Én vagyok a legidősebb és az örökös.

– Én pedig öt perccel előtted születtem – durcáskodott ikertestvére, Charlotte. – De én nem is akarok kiskutyát, mama! Én Pusskin kiscicáiból szeretnék, és Cally is azt szeretne. Ha ő kap egy kiskutyát, akkor én egy kiscicát kapok!

– Cally még nem elég idős egy kiskutyához – jegyezte meg Georgie. – Egy kiscicához is fiatal. Te csak egyszerűen két cicát akarsz, Lőtte!

– Te pedig irigy vagy, mert én előtted születtem – vágott vissza a nővére. – Ha én kapok egyet, akkor Cally is akar majd egy kiscicát, mama!

– Lehet, hogy te vagy az idősebb, de én vagyok az örökös. Egyszer majd én leszek Farminster grófja, és akkor zárdába küldelek, Lőtte!

– Ezt nem teheted! – kiáltott rá a kislány. – Mama, mi az a zárda? Igaz, hogy nem küldhet oda?

– A zárda egy olyan hely, ahol azok a hölgyek élnek, akik egész életüket Istennek akarják szentelni, Lotte – magyarázta az anyja. – És Georgie valóban nem küldhet zárdába. Egy szép napon majd te is szerelmes leszel, és férjhez fogsz menni.

– És férjhez fogok menni egy grófhoz, aki sokkal gazdagabb lesz nálad! – jelentette ki Charlotte Hawkesworth elégedetten.

– Nem lesz gazdagabb!

– De gazdagabb lesz!

– Birkaképű! – sértegette nővérét a fiúcska.

– Békafejű! – szólt azonnal vissza a kislány, majd oldalba vágta bátyját, s gyorsan menekült előle, mert a fiúcska máris utánairamodott, hogy megtorolja a rajta esett sérelmeket.

A gróf Aurora arcára pillantott. Az asszony mélykék szemei pajkosan csillogtak.

– Nagyon szeretem a gyerekeinket, kedvesem – simogatta meg gyengéden Aurora a pocakját –, de téged most még jobban szeretlek, mint amikor hozzád mentem feleségül. Azt hiszem, hogy tündérmese együtt az életünk.

Georgie Hawkesworth közben utolérte nővérét, s erősen belekapaszkodott a hajába. Lotte akkorát visított, hogy a közeli mezőn legelésző birkák őrült futásnak eredtek.

A gróf elmosolyodott.

– És boldogan éltek, míg meg nem haltak – szólalt meg ismét Aurora, majd mindketten hangosan felkacagtak.